

Soán Vị Đi!

Contents

Soán Vị Đi!	1
1. Quyển 1 - Chương 1	1
2. Quyển 1 - Chương 2	10
3. Quyển 1 - Chương 3	18
4. Quyển 1 - Chương 4	28
5. Quyển 1 - Chương 5	35
6. Quyển 1 - Chương 6	42
7. Quyển 1 - Chương 7	51
8. Quyển 1 - Chương 8	58
9. Quyển 1 - Chương 9	67
10. Quyển 1 - Chương 10	74
11. Quyển 1 - Chương 11	83
12. Quyển 1 - Chương 12	91
13. Quyển 2 - Chương 1	100
14. Quyển 2 - Chương 2	107
15. Quyển 2 - Chương 3	114
16. Quyển 2 - Chương 4	121
17. Quyển 2 - Chương 5	130
18. Quyển 2 - Chương 6	137
19. Quyển 2 - Chương 7	145
20. Quyển 2 - Chương 8	153
21. Quyển 2 - Chương 9	161
22. Quyển 2 - Chương 10	167
23. Quyển 2 - Chương 11: Đại Kết Cục	173
24. Quyển 2 - Chương 12: Phiên Ngoại: một Ngày Của Hoàng Đế	180

Soán Vị Đi!

Giới thiệu

Thể loại : đam mỹ , cung đình , nhất công nhất thụ , hài , HEEdit : Minh NguyệtLý Thủ Dự ta chính là thái tử duy nhất

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/soan-vi-di>

1. Quyển 1 - Chương 1

Ta gọi là Lý Thủ Dự, vị thái tử duy nhất của Liêm Đức Đế Lý Kinh Hồng tiếng tăm lừng lẫy. Nhờ vào ân đức của vị phụ hoàng không ham mê nữ sắc, cho nên ta chưa bao giờ thể nghiệm qua ‘ sinh sinh thế thế bất nhập hoàng môn ’ bị thương khổ sở, bởi vì ta căn bản không có cơ hội để trải nghiệm việc thủ túc tương

tàn, ruột thịt đầu đá, thể nghiệm cái loại loạn luân thông *** kinh tâm động phách. Cũng là nhờ phúc của vị phụ hoàng cần chính yêu dân ban tặng, lúc ta còn nhỏ tứ hải đã thái bình, quốc thái dân an. Càng không có cơ hội được hiểu cái gì là quần thần tác loạn, tướng quân tạo phản, hậu cung đầu đá, âm mưu ám sát người thừa ta gặt.

Hoàng đế làm được đến lúc này, còn có gì lạ thú?

Nếu như lúc sống không có việc gì kinh tâm động phách, không có lục đục phân tranh, không trải qua nguy hiểm hoàn sinh, vậy thì còn đầu thai vào hoàng thất để làm gì?? Nếu không có nỗi lo mất nước thì thời đại thái bình thịnh thế như thế này làm sao có chỗ để một thiếu niên tràn đầy nhiệt huyết và bản lĩnh như ta thi triển quyền cước? Cho nên ta nhất định, nhất định phải thoát khỏi cái loại cuộc sống không thú vị này!

Bất quá, cái lão gia hỏa kia thoái vị khi ta còn nhỏ, không những để lại cho ta một cái giang sơn không thú vị, mà còn nhân tiện lưu lại ba kiện lễ vật: một vị là Ngự Sử đại phu Huyền Thượng Đức ôn nhu, một người là Phụng xa Đô úy Kiều Vô Kỳ anh minh chính trực, cùng với tam sư tam công Vũ Thanh Túc phi thường đáng sợ.

Vì sao nói Vũ Thanh Túc đáng sợ ư? Bởi vì một điều, tam sư tam công là sáu chức vị bất đồng: tam sư gồm thái sư, thái phó, thái bảo, cùng với tam công tức Thái úy, Tư Đồ, Tư Không, sáu người cùng nhau phụ trách giáo dục ta, đốc thúc ta, phụ trợ ta thậm chí thúc giục ta, mà cái tên kia cư nhiên lại là sáu trong một! Cái gì mà Thanh Túc! Căn bản là Túc Thanh (quét sạch) thì có! Khiến cho bên cạnh ta đáng lẽ là có sáu người thân thiện làm bạn lại thành ra duy nhất chỉ có một con sói, thật đáng sợ!

Mà bất hạnh nhất chính là cả ba người này đều giúp ta nhưng nội an ngoại, không riêng quốc sự được xử lý gọn gàng ngăn nắp, ngay cả bang giao cũng đạt tới độ hữu hảo trước nay chưa từng có, ngay cả tông nguyên lịch đại đại địch Thiết Lặc ta mong đợi nhất cũng phụ lòng ta mà thần kỳ ký hạ bản hòa ước mười năm không xâm phạm lẫn nhau...

Nhân sinh còn hy vọng gì a~?

“Huyền ái khanh a, gần đây Đô Sát viện có tra được tên loạn thần tặc tử nào không a? Khanh không thấy là quần thần an phận quá mức rồi sao?”

Ta đăng cơ năm ba tuổi cho tới hôm nay đã gần mười hai năm, như thế nào một cái ý nghĩ muốn soán vị cũng không có?

“Hoàng Thượng nói đùa, Hoàng Thượng anh minh thần võ, cần chính yêu dân, đều được quần thần kính ngưỡng, làm sao có thể sinh dị tâm được?”

Ai... Không trông cậy vào đại thần trong triều rồi...

“Kiều ái khanh a, gần đây có ai khởi binh tạo phản hay không? Hoặc là có thích khách nào lẩn vào cung không?”

Vì cái gì ngay cả hạ độc cũng đều không có a?

“Hoàng Thượng! Có bọn thần theo hầu bên cạnh hoàng thượng! Hoàng Thượng cứ yên tâm đi!”

“Nga... Nguyên lai là vì nguyên nhân này a... Kiều ái khanh a, khanh có muốn đổi chức quan hay gì gì đó không?”

“Có thể phò tá Hoàng Thượng là vinh hạnh của vi thần! Vi thần tuyệt không rời Hoàng Thượng nửa bước!”

Ô... Ngay cả người trong cung cũng không thể trông cậy được ...

“Vũ ái khanh a...”

“Hoàng Thượng gọi vi thần Thanh Túc là được.”

“Nghe giống như ‘khuyhnh tố’ (kể hết, nói ra hết) ’ vậy... Là lạ ...”

“A? Là như vậy sao? Vậy vi thần lập tức viết thư gửi về cho gia phụ, thương thảo một chút để đổi một cái tên hoàng thượng thích.”

“Không cần đâu... Trẫm cũng không có nói là không thích cái tên này...”

“Nguyên lai Hoàng Thượng thích? Vậy vi thần lập tức dùng bò câu đưa tin báo với gia phụ, lão nhân gia nhất định rất vui sướng a.”

“Không cần nói với hần...”

“Vậy vi thần không nói. Hoàng Thượng, gia mẫu có tự tay nấu cho vi thần vài món điểm tâm sáng, ăn rất ngon miệng, vi thần cố ý mang theo một ít cho Hoàng Thượng nhắm nháp.”

“A, làm phiền ái khanh có tâm! Trẫm cũng nếm thử một chút!”

“Ăn ngon không?”

“Ăn ngon

”

“Ăn ngon là tốt rồi. Hoàng Thượng đã làm xong công khóa (bài tập) ngày hôm qua chưa?”

“A...”

“Hoàng Thượng ăn xong lập tức đi làm bài tập đi, bằng không vi thần buộc phải phạt Hoàng Thượng chép Đạo Đức Kinh .”

“Hảo! Trẫm ăn xong rồi lập tức đi viết!”

“Hoàng Thượng thực ngoan. Hoàng Thượng còn chuyện gì khác không?”

“Ân? Hình như có... Nhất thời nghĩ không ra ...”

“Vậy đợi Hoàng Thượng nghĩ ra rồi lại gọi vi thần nha, vi thần xin được cáo lui trước.”

“Hảo.”

Vì thế ta tiếp tục ăn điểm tâm Vũ mục mục làm, sau đó rửa tay, lau miệng, rồi quay về ngự thư phòng làm bài tập.

Có điều hình như ta đã quên một chuyện...

Ngày hôm nay trời âm áp dạt dào, gió nhẹ nhàng thổi, quả là một ngày tốt để xúi người ta tạo phản. Vì thế ta tỉ mỉ chỉnh trang y phục, thần thanh khí爽 bắt đầu đi thăm từng vị quan đương quyền trong triều.

Trạm thứ nhất, Đại phu phủ.

“Huyền ái khanh a, long quan (mão vua) của trẫm đẹp không? Ta cho khanh mượn đội một chút nha?”

“Hoàng Thượng tuần lãng bất phàm, trời sinh uy nghi, long quan này chỉ có Hoàng Thượng đội mới hợp, hảo ý của hoàng thượng thần tâm linh.”

“Ân... Huyền ái khanh suốt ngày xử lý triều chính, trẫm lại mê muội mất cả ý chí, nhưng tất cả công huân lại thuộc về trẫm, trong lòng ái khanh nhất định rất bất bình a? Không bằng trẫm đem ngôi vị hoàng đế tặng cho khanh, xem như bồi tội có được không?”

“Hoàng Thượng nói đùa, không ngồi trên ngai vàng cũng phải làm rất nhiều việc, ngồi trên ngôi vị hoàng đế vẫn phải làm nhiều đó việc, vi thần không thấy có gì khác biệt, cho nên không cần.”

Dụ dỗ thất bại, ta đau lòng hô lên: “Ái khanh a, khanh coi như cùng trẫm phân ưu, soạn vị đi!”

Huyền Thượng Đức vẫn ôn nhu cười bỗng nhiên hai mắt đẫm lệ, vô cùng đau đớn quỳ xuống đất, khóc rất thê lương: “Vi thần đáng chết, nào giờ vẫn tự cho mình cần trọng thì có thể giúp Hoàng Thượng phân ưu, không nghĩ tới gánh nặng trên vai Hoàng Thượng vẫn như cũ nặng nề như vậy, thậm chí khiến cho Hoàng Thượng không chịu nổi mà bắt đầu sinh tâm thoái vị, vi thần đã phụ tiên đế nhờ vả, Hoàng Thượng ưu ái, thật sự là đáng chết muôn lần! Hoàng Thượng! Thỉnh ban vi thần hai thước lụa trắng, vi thần nguyện lấy cái chết tạ lỗi với thiên hạ!”

Ta bị dọa giấc vội vàng nâng Huyền Thượng Đức dậy hảo hảo an ủi: “Ái khanh hiểu lầm, cũng bởi vì có ái khanh suốt ngày bận rộn, nên mới có trẫm nhân nhả đi loanh quanh mà xúi giục đại thần mưu phản a, có thể thấy được trẫm không thể thiếu ái khanh? Người mà chết, ai giúp trẫm phê tấu chương? Một mình trẫm phê, tay chắc sẽ đau đến chết mất!”

Vừa nghĩ tới chuyện không có Huyền Thượng Đức, một mình ta sau này phải phê hết cả núi tấu chương, ta nhất thời cay cay sóng mũi, khóc rất thê lương.

“Ái khanh a ~ trẫm không thể không có người a ~ ”

“Vi thần cũng không nguyện rời Hoàng Thượng a!”

“Ái khanh ~ ”

“Hoàng Thượng ~ ”

Ta cùng với Huyền ái khanh ôm nhau khóc rống.

Khóc a khóc a, khóc mệt mỏi.

“Ái khanh a, trẫm đói bụng.”

“Vi thần lập tức sai người chuẩn bị vài món Hoàng Thượng thích ăn nhất, Hoàng Thượng ở lại phủ của vi thần dùng ngọc thiện đi.”

“Nhất định phải có món uyên ương đậu hủ trẫm thích nhất.”

“Vi thần đã biết.”

“Còn phải có món cầu kỳ nhục ty trẫm thích nhất.”

“Vi thần đã biết.”

“Cũng phải có món loa đôn trừu hoa trẫm yêu nhất.”

“Hảo.”

“Phải có món hỏa bộc yêu hoa trẫm thích nhất nữa.”

“Nhất định.”

“Mặt khác còn có phải có món trẫm thích nhất là ...”

“Hoàng Thượng, ngài nói thẳng ra món ngài không thích ăn được không?”

Dùng xong bữa ngọc thiện phong phú, Huyền Thượng Đức bận rộn vốn đã bồi ta tới trưa, nên không thể bồi thêm nữa, vì thế vội vàng vào cung lo vụ sự của hần. Ta thì ở lại Đại phủ phủ, sau khi ăn no ngủ say, bắt đầu chạy tới trạm thứ hai của ta, Đô úy phủ.

“Kiều ái khanh a, hoàng bào của trẫm đẹp không? Ta cho người mượn mặc một chút nhé?”

Kế hoạch dụ dỗ của ta lần thứ hai được thực thi.

“Hoàng Thượng giấu cợt, người như vi thần lưng hùm vai gấu sao có thể mặc thứ tinh tế như thế, xin đừng trêu đùa vi thần.”

“Vậy... Kiều ái khanh a, không phải khanh rất thích võ công sao? Không phải khanh luôn hy vọng tất cả mọi người đều tôn trọng võ đức sao? Nếu khanh làm hoàng đế, là có thể lệnh cho mọi người tập võ a.”

“Đây chẳng qua là do vi thần rước vào lời ra mà thôi, không nghĩ tới Hoàng Thượng còn nhớ rõ như vậy, thật là làm cho vi thần cảm động!”

“Nếu khanh làm hoàng đế thì mỗi ngày không cần cứ sáng sớm là phải đi tuần tra, cơm phong mịch vũ như vậy không phải rất vất vả sao?”

“Hoàng Thượng nói đùa, vi thần là Phụng xa Đô úy, chỉ cần giám sát thủ hạ là được, sao có thể vất vả như lời Hoàng Thượng nói chứ? Nhận được sự quan tâm của Hoàng Thượng, vi thần quả thật bội cảm bất an a.”

A? Không khổ cực? Còn rất thư thả! Cuộc sống an nhàn làm người ta trở nên biếng nhác nhạt gan, tê liệt, tự nhiên cũng sẽ không sinh tâm mưu phản, lại càng không mưu toan soán vị! Hẳn không mưu toan soán vị thì làm sao ta có tương lai huy hoàng? Không được!

“Kiều ái khanh a, trẫm giáng chức của ngươi được không...?”

Kiều Vô Kỵ này giờ vẫn hào sảng cười to tức khắc sắc mặt trắng bệch, tay chân run run, bỗng nhiên quỳ rạp xuống đất, bộ dáng rưng rưng sắp khóc: “Hoàng Thượng! Vi thần tự biết thẹn với hoàng ân! Cho đến hôm nay Hoàng Thượng mới giáng tội đã là ân huệ lớn lao của vi thần! Hoàng Thượng tấm lòng nhân hậu mới có thể lưu lại tánh mạng của vi thần! Nhưng vi thần tự biết nghiệp chướng nặng nề! Đã phụ tiên đế nhờ vả, phụ kỳ vọng to lớn của Hoàng Thượng! Khẩn cầu Hoàng Thượng ban thưởng tội thần một ly rượu độc, để tạ hoàng ân!”

Lần thứ hai ta bị dọa ngốc vội vàng nâng Kiều Vô Kỵ dậy hảo hảo an ủi: “Ái khanh hiểu lầm, trẫm bắt quá chỉ đùa một chút thôi, nếu không có ái khanh, sau này trẫm đi săn làm sao có thể thắng lợi trở về? Người mà chết, cái loại gấu a hồ ly a đặc biệt khó săn kia ai sẽ thay trẫm đánh? Như vậy chẳng phải trẫm sẽ phải mất hứng mà quay về sao?”

Tuy rằng sơn trân hải vị mỗi ngày đều có không ít, nhưng tính ra vẫn khác xa so với thứ mình săn được! Vừa nghĩ tới việc sau này sẽ không được ăn nai nướng, dê nướng và vân vân, ta nhất thời hai mắt ầm ướt, khóc rất thê lương.

“Ái khanh a ~ trẫm không thể không có ngươi a ~ ”

“Vi thần cũng không nguyện rời khỏi Hoàng Thượng a!”

“Ái khanh ~ ”

“Hoàng Thượng ~ ”

Ta cùng với Kiều ái khanh ôm nhau khóc rống.

Khóc a khóc a, khóc mệt mỏi.

“Ái khanh a, trẫm khát.”

“Thần lập tức đi chuẩn bị chút trà bánh.”

“Phải có trà Long Tĩnh Tây hồ trẫm thích nhất.”

“Thần đã biết.”

“Cũng phải có hồ tiên đào nhân bính trẫm thích nhất.”

“Thần đã biết.”

“Nhất định cũng phải có đàn hoàng quyền (trứng cuộn) trẫm thích nhất.”

“Hảo.”

“Phải có cả bánh hấp trẫm thích nhất nữa.”

“Được.”

“Còn có món trẫm thích nhất ...”

“Hoàng Thượng, ngài có thể nói luôn ngài không thích món nào được không?”

A? Những lời này hình như đã nghe ở đâu rồi thì phải?

Ăn xong điểm tâm xinh xinh, ăn cũng ăn no, uống cũng uống xong.

“Trời sắp tối rồi, thần đưa Hoàng Thượng hồi cung?”

“Không nên không nên, nhiệm vụ hôm nay của trẫm vẫn chưa hoàn thành mà!”

Chưa xúi giục được ai thành công! Ta sao có thể an tâm hồi cung a?

Vì thế đi thẳng đến trạm thứ ba, Thái Sư phủ.

Bởi vì Vũ Thanh Túc thân kiêm lục chức, khi ban phủ đệ thì phải có bằng hiệu, mà ta thì lười động não suy nghĩ tên, cho nên mới đem sáu cái chức quan viết lên giấy, nhắm mắt lại tùy tiện chỉ một cái, liền có tên Thái Sư phủ.

“Vũ ái khanh a! Người xem khi nào thì chúng ta nên đem cái giang sơn này đổi chủ a?”

“Hoàng Thượng, thỉnh dùng triện thể viết ra bốn chữ ‘ giang sơn đổi chủ ’”

“Nga.”

Xem ta tuyệt bút vung lên ~ rồng bay phượng múa

~“Oa, không hổ là Hoàng Thượng, vận dụng ngòi bút mạnh mẽ hữu lực, trong cương có nhu, trong nhu có cương, hành văn liền mạch lưu loát!”

“Hắc hắc, đó là nhờ Vũ ái khanh dạy tốt thôi.”

Đúng vậy Hoàng Thượng thiên tư thông minh, vi thần nào dám kể công. Hoàng Thượng, người xem lan đình tự vi thần lấy được này như thế nào?”

“Oa! Là bút tích của Vương Hy Chi!”

“Hoàng Thượng có thích không?”

“Thích!”

“Vậy vi thần tặng cho Hoàng Thượng.”

“Oa! Quá tuyệt vời!”

“Hoàng Thượng, bài tập hôm nay làm xong chưa?”

“Ách... Làm xong!”

“Sáng sớm ngày mai thần đến kiểm tra nga.”

“Đừng nóng vội!... Ngày kia đi!”

“Buổi sáng ngày mai.”

“Ngày mốt!”

“Giữa trưa ngày mai.”

“Tối mai!”

“Hảo, Hoàng Thượng đừng quên.”

“Ồ...”

Chờ một chút, hình như ta đã quên chuyện gì đó?

“Vũ ái khanh, trẫm tại sao lại tới tìm người?”

“Hoàng Thượng không biết sao?”

“Đã quên.”

“Hoàng Thượng còn không biết, thần làm sao biết được?”

“Ừ ha.”

“Sắc trời không còn sớm, Hoàng Thượng có muốn ở phủ của vi thần dùng văn thiện không?”

“Hảo!”

“Thần lập tức đi chuẩn bị.”

“Phải có món trâm thích nhất ...”

“Hoàng Thượng, để thần an bài một ít bữa tối ngoài ý muốn cho ngài đi.”

“Thật sao? Vậy trâm đợi a!”

Bất quá ta quả thật cảm thấy đã quên chuyện gì đó...

Ước chừng sau nửa chén trà, quả nhiên một chút vãn thiện ngoài ý đã có mặt trên bàn. Ta trừng mắt nhìn đĩa hành lá trộn đậu hủ trên bàn, cải trắng ngâm dấm chua, yêm cà, đồ chua Vũ mục mù làm, bánh mì cùng cháo trắng, miệng chậm rãi, chậm rãi nhếch lên.

“Người ngược đãi trâm.”

“Hoàng Thượng sao lại nói như vậy? Hoàng Thượng hàng năm ăn sơn trân hải vị nhưng lại ít khi vận động, đã sắp phát phì ra rồi, thần bất quá chỉ hy vọng Hoàng Thượng ăn đạm bạc một chút, như vậy mới có lợi cho thể hình.”

“Người nói trâm béo?!” Ta lập tức đứng thẳng dậy, cởi bỏ vạt áo vỗ lên cơ ngực đáng tự hào của mình: “Trong triều cao thấp, trừ bỏ Kiều Vô Kỳ, có ai có thể có được thể trạng như trâm!”

“Ý thần chính là trên người Hoàng Thượng thịt dư nhiều lắm.”

“Làm sao có dư?!”

“Hoàng Thượng thử xoa bóp cánh tay của mình đi, có thấy thịt mềm không?”

Xoa bóp: “Có a.”

“Ngài xoa bóp thần.”

Xoa bóp, oa, cứng rắn, tất cả đều là cơ a.

“Đúng hay không?”

“... Trâm không phì...” Không muốn chấp nhận tiếp tục bỉu môi.

“Có béo một chút mà thôi.”

“Hừ...”

Sinh khí, cúi đầu vùi đầu húp cháo, không thèm để ý tên Thanh Túc đáng ghét!

“Hoàng Thượng mời dùng bữa.”

Ta bực tức chọc chọc rau trong bát, bởi vì có muốn gấp thịt cũng không có thịt mà gấp.

Đại khái là do thấy ta vãn cúi đầu sinh hờn dỗi nên Vũ Thanh Túc đứng lên, ít khi nào hảo tâm ôn nhu trấn an nói: “Hoàng Thượng ốm hơn một chút sẽ hoàn mỹ vô khuyết a.”

“Gầy đi, ôm sẽ không thoải mái a!”

Ta tiếp tục sinh khí, hừ, vừa rồi ở trên đường ôm một con cầu gầy nhom vẫn thấy không thoải mái bằng ôm một con mèo mập mạp kêu meo meo meo meo nha!

Không biết tại sao, sau khi ta nói xong Vũ Thanh Túc sắc mặt lập tức đại biến, phi thường nghiêm túc tự hỏi chuyện gì đó, sau đó kêu người hầu: “Lập tức thêm đồ ăn! Cái gì có dầu mỡ đều đem hết lên đây!”

Ta nhất thời hai mắt sáng ngời! Bất quá hấn vì cái gì bỗng nhiên thay đổi chủ ý? Ai! Mặc kệ nó! Dù sao Vũ Thanh Túc cũng là quái nhân!

Tuy rằng ăn không được thống khoái như chỗ Huyền ái khanh với Kiều ái khanh, nhưng cũng tính là ngon miệng, ta vỗ vỗ cái bụng căng tròn, thoải mái ợ một cái.

“Để vi thần đưa Hoàng Thượng hồi cung.”

“Hảo ~ ”

“Hôm nay chơi vui không?”

“Vui ~ ”

“Đi nơi nào chơi?”

“Giữa trưa đi tìm Huyền ái khanh dùng ngọc thiện, xế chiều đi tìm Kiều ái khanh uống trà chiều, sau đó buổi tối thì tối tìm người chơi thuận tiện ăn cơm chiều.”

A! Một ngày thật phong phú nha! Bất quá... Trừ ăn cơm uống trà ra hình như ta còn có việc khác, là chuyện gì ta? Như thế nào nghĩ không ra...

“Còn nhớ rõ xuất cung không theo mang hộ vệ phải chịu phạt như thế nào không?”

Thanh âm ôn nhu của Vũ Thanh Túc vang lên cắt ngang suy nghĩ của ta.

“...”

Rõ ràng là đã ăn uống no đủ, nhưng bỗng nhiên ta cảm thấy mình giống như chưa ăn gì cả, lông tơ trên người đều dựng cả lên, theo bản năng ta lùi về phía sau, đáng tiếc nơi này là bên trong xe ngựa, không có chỗ trốn.

“Hoàng Thượng?”

“Nhưng... Nhưng trẫm có mang theo vài tiểu thái giám nha!”

“Chính ngài nói đó là ‘ thái giám ’, không phải ‘ hộ vệ ’?”

“Nhưng cải trang vi hành mà mang theo hộ vệ sẽ bị phát hiện! Vì an toàn của trẫm, không mang theo hộ vệ là tốt nhất!”

“Mang theo hộ vệ sẽ bị phát hiện, vậy mặc long bào đội long quan thì sẽ không bị phát hiện sao? Hoàng Thượng, biết cái gì gọi là ‘ cải trang ’ không?”

“Người người... Trẫm là hoàng đế! Người nếu dám đánh trẫm chính là mạo phạm long uy! Đại nghịch bất đạo!”

Vũ Thanh Túc vô tội chớp chớp mắt, con ngươi thon dài đã chuyển thành một đường thẳng: “Xem ra Hoàng Thượng vẫn còn nhớ rõ trừng phạt là cái gì.”

“Người dám?!” Ta cố ý hai tay chống nạnh, làm ra vẻ mặt hung ác: “Người dám đụng vào trẫm! Trẫm sẽ tru di cửu tộc người!”

“Thần không dám...” Vũ Thanh Túc hít vào một hơi: “Tiếc rằng lúc nhận lấy di chiếu của tiên đế, quy củ này đều là do tiên đế định, không phải vi thần định a.”

“Dù sao ba người các người cũng không chịu cho trẫm xem nội dung di chiếu, trẫm làm sao biết đâu là thật đâu là giả! Nhất là người! Người là kẻ thích đùa giỡn với trẫm nhất!”

“Vi thần không dám a!” Vũ Thanh Túc miệng kêu oan làm người ta cảm thấy như có tuyết đang rơi vào thánng sáu.

“Hoàng Thượng...” Vũ Thanh Túc nói, chất giọng đã bắt đầu ẩn ẩn sự đe dọa: “... Ngài muốn thần ở trong này lặng lẽ thi hành hình phạt? Hay là muốn sau khi hồi cung để cho thần trừng phạt trước mặt mọi người?”

“Không trừng phạt có được không...”

“Vậy là cái di mệnh của tiên đế, tội đáng chém đầu.” Vũ Thanh Túc vẻ mặt ủy khuất.

“Không sao! Trẫm giả bộ không biết là được! Không ai biết đâu!”

“Chính là trời biết đất biết ngài biết ta biết, vậy cũng xem là nhiều rồi.”

“Ồ... Nhất định phải đánh?”

“Nhất định phải đánh!” Bốn chữ nói thực rõ ràng, chân thật đáng tin.

“Vậy nhẹ một chút...”

Ta ngoan ngoãn nằm úp sấp trên đùi Vũ Thanh Túc, cắn răng cởi quần, lộ ra hai tiểu thí thí sáng bóng.

“Người ta đã gần mười lăm ... Tại sao còn phải bị đánh đòn a... Ô...”

“Hoàng Thượng, cái đó gọi là người lớn lên sẽ có cái lớn để học, phạm sai thì dù lớn vẫn phải phạt, cho nên nếu Hoàng Thượng vẫn không ngoan, đừng nói mười lăm, cho dù năm mươi, chỉ cần vi thần còn ôm nổi Hoàng Thượng, thì nhất định phải đánh!”

Ngụy biện! Ác nhân! Bại hoại! Tàn bạo bất nhân! Mệnh ta hảo khổ

~~‘ ba ’!

Một tiếng vang thanh thúy, lập tức khơi dậy ký ức thơ ấu khủng bố. Vì sao ta đã phải sống một kiếp nhân sinh chẵn nắn vô vị, lại vẫn phải có tiếng “ba ba” này chứ? Hơn nữa vì cái gì luôn cái tên Vũ Thanh Túc này? Huyền Thượng Đức phạt ta quỳ trước bài vị tổ tông, Kiều Vô Kỵ phạt ta ở giáo trường tập võ, có sao chỉ có người kia là bắt ta cởi quần đánh đòn??

‘ Bóp ’!

Cảm thấy bàn tay to của hắn lần thứ hai giơ lên, ta lập tức hét lên, oa oa khóc rống.

“Trẫm chán ghét Vũ Thanh Túc!! Oa!! Người dám đánh trẫm! Oa!! Đau quá a! Oa!!”

“Thần đâu có dùng sức.”

“Oa

~” Không lẽ đợi tới lúc người dùng sức ta mới khóc sao?

“Vẫn còn mười tám cái mà.”

“Oa oa oa oa oa oa oa oa oa oa oa oa oa oa oa oa oa!” Ta ‘oa’ liền mười tám cái, tỏ rõ kháng nghị.

“Kêu thiếu một cái rồi.”

“Oa!” Lập tức bổ sung.

“Gạt người thôi, giờ thì dư một tiếng rồi.”

“...”

Vì sao bên cạnh một người thiện lương như ta lại có một kẻ vô lương tâm như hắn??

Một trận gào khóc thảm thiết cũng không thể làm cho tiếng “bóp bóp” kia giảm lại, hai mươi tiếng đều đặn vang lên, tiếng đánh lên mặt đất... Không, là tiếng của thí thí. Kẻ đáng thương là ta khóc đến lê hoa đáí vũ, hiểm tuyệt nhân gian, hơn nữa càng khóc càng thương tâm, như thể nước vỡ đê, không thể vãn hồi.

Rốt cục Vũ Thanh Túc lương tâm cắn rứt chủ động kéo quần ta lên, rồi giống như lúc trước ôm ta ngồi trên đùi hắn, thật cẩn thận xoa.

“Thần đâu có đánh mạnh...”

“Có! Người cố ý! Người lấy công làm tư! Quan báo tư thù!” Ta đương nhiên biết người không dùng sức, nhưng còn lâu ta mới thừa nhận a.

“Người lớn rồi, còn khóc như vậy, thật chẳng ra làm sao nha.”

Vũ Thanh Túc dùng tay áo nhẹ nhàng lau nước mắt của ta, ta tự nhiên không chút khách khí cầm lấy tay áo của hắn dùng sức lau nước mũi!

“Lớn rồi, không phải cũng bị người lột quần đánh đòn sao! Trẫm là hoàng đế nha! Khiến trẫm không còn mặt mũi nhìn ai! Người là thần tử! Sao lại có thể phạm thượng như vậy! Trẫm phải tru di cửa tộc nhà ngươi!” Ta thở phì phì lớn tiếng huyên náo.

“Hoàng Thượng...” Vũ Thanh Túc hít một hơi: “Không đánh ngài, là cái di mệnh tiên đế, tội đáng chém đầu. Còn đánh người, lại là cái mệnh lệnh của người, cũng đáng chém đầu. Đẳng nào cũng là mất đầu, thần dẫu có lợi lộc gì a?”

“...” Thấy ta lỡ làm bộ ngon ngọt với ta?

Nhất thời nghẹn lời ta đầu bắt đầu suy nghĩ làm sao để phản bác, đáng tiếc sau khi ăn uống no say lại khóc lóc một hồi, ta vừa vặn lại nằm trong vòng ôm ấp ấm áp của Vũ Thanh Túc, từ nhỏ đã có thói quen hễ ăn no sẽ đi tìm nơi ấm áp để ngủ, mặc dù không muốn nhưng ta tự nhiên vẫn nhắm mắt lại, đánh vài cái ngáp nho nhỏ đáng yêu, sau đó thảnh thơi thảnh thơi đi tìm chu công cái lộn.

Trong giấc mơ, ta giống như trước kia trở lại thành một tiểu oa nhi, cao chưa đến đầu gối Vũ Thanh Túc, điều duy nhất không đổi, chính là vòng tay to lớn vĩnh viễn vẫn vô cùng ấm áp của Vũ Thanh Túc, luôn ôm cả người ta vào lòng như ôm một con mèo nhỏ, vững vàng, an toàn lại thoải mái.

Mơ mơ màng màng ngủ, ta ần ần cảm thấy có một đôi bàn tay to lớn ôn nhu vuốt mặt của ta, ngứa, sau đó môi nóng lên, có cảm giác ẩm ướt. Nhất định là nằm mơ a? Bởi vì ta cảm thấy trong miệng giống như có một khối nhuyễn đường thật lớn, nên ta thử ngậm nó, nhưng nó lại không an phận mà chạy loanh quanh! Được rồi, ta cắn!

Giống như nghe được một tiếng kêu rên thống khổ, sau đó nhuyễn đường nhanh chóng chạy mất.

Ô... Ta rõ ràng dùng sức cắn như vậy, tại sao không cắn được một miếng nào a? Một chút cũng tốt mà a! Nhuyễn đường

~~Một giấc mộng thật đau lòng a, ô ~

2. Quyển 1 - Chương 2

Hôm nay, Lý Thủ Dự ta cuối cùng cũng gặp được một cơ hội duy nhất trong suốt cả cuộc đời mà lão thiên gia ban tặng! Bởi vì, Ân Vĩnh Hiếu con trai độc nhất của Ân viên ngoại – người được xưng là Đệ nhất thủ phủ trong kinh thành, cùng với Cổ Trung bảo bối tôn tử của Cổ lão nguyên soái – đệ nhất nguyên soái của vương triều ta, dất, nhau, chạy, trốn!

Tuy rằng Cổ Nguyên soái đã lập tức phong thành, Ân viên ngoại treo giải thưởng lớn cũng đã tìm được hai người đưa về, nhưng sự việc đã oanh động cả nước, ngay cả một hoàng đế sống trong thâm cung như ta cũng nghe được, nên tự nhiên cảm thấy có chút tò mò!

Kỳ thật nguyên bản ta chỉ cảm thấy tin đồn này thú vị, nhưng sau khi tam đại người hầu (ý chỉ Kiều, Huyền, Vũ) của ta cùng nhau ngồi lại thảo luận việc này, ta rốt cục mới ý thức được chuyện này có ảnh hưởng đến ta như thế nào!

“Vũ huynh cùng Kiều huynh đã nghe nói đến gia sự Cổ nguyên soái chẳng?” Huyền Thượng Đức cẩn thận đưa ra đề tài này.

“Có nghe qua.”

“Nghe nói qua.”

“Nhà nguyên soái có chuyện gì?” Người duy nhất không biết dường như chỉ có ta?

“Hoàng Thượng không biết không sao cả.” Đây là tên đáng hận Vũ Thanh Túc nói.

“Trẫm phải được biết!”

Ta đập tay lên bàn, Oa! Trà bị đổ, văng hết vào người ta, ô

~“Hoàng Thượng sao lại không cẩn thận như vậy, đến, nô tỳ giúp ngài lau.”

Người ôn nhu nhất, xinh đẹp nhất, thông minh nhất, hiền lành nhất, cũng là người ta thích nhất trong hoàng cung — Kim Nhi tiểu cung nữ lập tức lấy thủ quyển ra lau giúp ta, ta ai oán quay lại nhìn ba người kia, dùng ánh mắt khiển trách lên án bọn họ khi dễ người đơn thuần thiện lương như ta, tuy rằng chén trà này không phải do bọn họ làm đổ.

“Sự tình là như vậy: lầm nhầm lầm nhầm lầm nhầm... Chính là như vậy.” Vũ Thanh Túc nói xong nhấp một ngụm trà thanh giọng.

“Nga ~ thật sự là kinh thiên động địa quỷ khóc thần sầu a!” Ta sâu sắc cảm thán.

“Hoàng Thượng nghe hiểu?” Kiều Vô Ky gãi gãi đầu, lại quay đầu hỏi Huyền Thượng Đức: “Huyền huynh nghe hiểu không?”

“Này...” Huyền Thượng Đức ôn nhu cười: “Không biết tại sao, ta trừ bỏ hai chữ ‘ lầm nhầm ’ ra không có nghe được gì hết...”

“Bởi vì những gì hắn nói chỉ là lầm nhầm mà thôi!”

Nói xong ta liền oán hận giơ chân đá lên đùi Vũ Thanh Túc! Bất quá hình như đá trật, bởi vì người kêu thảm một tiếng lại là Kiều Vô Ky.

“Bởi vì vì thần cảm thấy kể lại chuyện này thực phiền toái.”

“Trẫm không nhờ người nói!” Ta trừng! Ta trừng! Ta hung hăng trừng mắt nhìn hắn!

“Vậy sao không nói sớm.” Vũ Thanh Túc tiếp tục nhàn nhã uống trà, còn không quên lắc đầu thở dài khiển trách khiến ta nghẹn họng... Là lỗi của ta sao?!

“Huyền ái khanh nói cho trẫm nghe!”

“Thần lĩnh chỉ.” Vì thế Huyền Thượng Đức bắt đầu tinh tế kể lại sự tình từ đầu đến cuối: “Lầm nhầm lầm nhầm lầm nhầm...”

“Nga! Hóa ra là như vậy!” Ta bình tĩnh đại ngộ.

“Không hổ là Huyền huynh, ta nghe ra còn rõ thêm vài phần.” Kiều Vô Ky gật đầu khen ngợi.

“... So với các người ta nói có gì không giống?” Vũ Thanh Túc không cam lòng hỏi.

“Cả mặt chữ lẫn hàm nghĩa bản chất đều bất đồng!”

“...”

Tiếp theo bốn người chúng ta, chính xác mà nói thì là ba người bọn họ bắt đầu phân tích lợi hại của việc này .

Bởi vì tài sản của Ân viên ngoại trải rộng cả nước, từ lớn như ngân hàng tư nhân hiệu buôn, đến nhỏ như người bán hàng rong nơi vỉa hè cũng thuộc quyền chi phối của hắn, phân hiệu vô số, cho nên tin đồn nói hắn là phú khả địch quốc cũng không sai. Mà Cổ Nguyên soái thì càng không cần phải nói, tay nắm binh quyền, nếu không phải hắn tuyệt đối trung thành không hai lòng, chỉ sợ ba người trước mắt ta này đã sớm tính kế cho Cổ lão tiên sinh về quê cày ruộng rồi.

Bất quá, nếu hai người này đối đầu nhau... Quả là chuyện không nhỏ a!

Cổ Nguyên soái tính tình hấp tấp nóng nảy, lại là nhất giới vũ phu, khó tránh khỏi chuyện chọc giận Ân viên ngoại. Nếu Ân viên ngoại giận chó đánh mèo lên triều đình, không chịu nộp thuế, chặc chặc ngân lượng trong quốc khố sẽ lập tức giảm rõ. Nếu làm lớn chuyện, Ân lão tiên sinh có thể sẽ chiêu binh mãi mã, yết can tự khởi, Cổ Nguyên soái lại phải đến phát binh bao vây tiêu trừ, hai bên chém giết, triều đình nhất định sẽ gặp rắc rối lớn!

Thấy bọn họ càng nghị luận sắc mặt càng khó coi, còn tâm tình của ta càng nghe càng kích động! Trời ạ! Ta nghe được cái gì nà? Đây không phải là cơ hội tốt ngàn năm có một hay sao?! Nếu như ta kiên quyết ủng hộ đôi tiểu tình nhân kia... Ta dường như có thể tưởng tượng được cảnh một vị gia gia phần nộ cùng

một vị phụ thân đang cầm gươm cực độ, hai người dắt tay nhau rút kiếm nhảy vào Kim Loan điện, đặt lưỡi dao sắt bén lên cổ ta, hung tợn rống to: hôn quân! Thoái vị đi!

Vạn tuế

~ ta rốt cục cũng thấy được ánh bình minh rạng rỡ!

“Hoàng Thượng, biểu tình khoái trá của người là sao vậy?”

“A? Có sao?”

“Hoàng Thượng... Ngài không phải đang suy nghĩ đến chuyện gì kỳ quái đó chứ?”

“Thanh Túc! Người lại hoài nghi trẫm sao? Thật khiến trẫm đau lòng a!”

“...”

“Uy! Họ Vũ kia! Ánh mắt hoài nghi của người như vậy là sao?!”

“... Không có việc gì... Tóm lại, triều đình đối với việc này nhất định phải khoanh tay đứng ngoài, tuyệt không can thiệp là tốt nhất.”

Đề nghị của Vũ Thanh Túc được mọi người nhất trí đồng ý, đương nhiên cũng có ngoại lệ đó là ta, bất quá bọn hắn cũng không thèm hỏi đến ý kiến của ta, hừ, dám không xem hoàng uy của ta ra gì!

Thương thảo xong, đương nhiên chính là ngồi uống trà nói chuyện phiếm chờ ăn cơm. Một chút thời gian cho quân thân hòa thuận vui vẻ cộng ẩm, sau đó chính là nhàn nhã dùng ngọc thiện rồi nghỉ ngơi. Nghỉ ngơi xong sẽ đến ngâm thơ, trò chuyện, ngắm hoa, đánh cờ. Sau đó tự nhiên là...

“Hoàng Thượng!! Bọn thần sự vụ bận rộn! Xin được cáo lui trước!!”

“A? Trẫm đã mất công tử mĩ an bài trò chơi để cùng các người ngoạn, vậy mà các người nữ nhân tâm bỏ rơi trẫm? Ô ~ trẫm thật thương tâm a ~ ”

Ta lau lau nước mắt, trộm ngẩng đầu, trước mắt chỉ còn lại có Vũ Thanh Túc. Hai người lang tâm cầu phế Huyền Kiêu cư nhiên dám bỏ ta mà đi, làm thương tổn nghiêm trọng đến tâm hồn nhỏ bé yếu ớt của ta!

“Cái gì đây...” Ta mất hứng nhỏ giọng nói thầm.

“Hoàng Thượng...”

“Thanh Túc, chúng ta đi chơi thuyền đi!”

“Thần không đi, thần...”

“Vậy chúng ta đi câu cá đi!”

“Thần không đi! Thần muốn nói...”

“Vậy thì đi ngự hoa viên bắt con bướm đi!”

“Hoàng Thượng! Bài tập hôm nay là phải chép ba lần Kinh Thi !”

“Không cần!! Người muốn nói cái gì thì nói đi!”

Vũ Thanh Túc hít sâu một hơi, bình tâm tĩnh khí, lúc này mới một lần nữa nhìn về phía ta. Dễ dàng tức giận như vậy? Quả nhiên lớn tuổi rồi.

“Hoàng Thượng, về chuyện của Ân công tử cùng Cổ công tử, hy vọng ngài không nhúng tay vào.”

“Trẫm phải yêu dân như con nha! Hải tử của trẫm gặp chuyện, trẫm sao có thể không quan tâm?”

“Nếu Hoàng Thượng định làm chuyện gì kỳ quái...” Cẩm giác áp bức từ trên người Vũ Thanh Túc phát ra chậm rãi đè xuống, ta không tự giác lui về phía sau từng bước, hần lập tức tới gần, chóp mũi hần cơ hồ chạm cả vào chóp mũi của ta: “Vậy thì đừng trách vi thần cũng là chuyện kỳ quái với Hoàng Thượng.”

“Ví dụ như?” Ta không khỏi tò mò, trừ bỏ đánh đòn, Vũ Thanh Túc còn có cái phương thức trừng phạt nào khác khác sao?

“Ví dụ như...”

Vũ Thanh Túc cười gian tiến gần đến hõm vai của ta, hơi thở ấm áp phả lên cổ ta, tiếp theo một vật ấm áp chạm trên cổ ta, mềm, ngứa, dường như đang lướt dọc trên cổ ta ... Ngay lúc ta cảm thấy có chút khó chịu với loại cảm giác này, bỗng nhiên Vũ Thanh Túc hé miệng, Ngay sau đó tiếng hét thảm thiết của ta vang vọng khắp cung đình!

“Vũ Thanh Túc!! Người cư nhiên dám cắn trâm!!!”

Vũ Thanh Túc đứng thẳng người dậy, liếm môi đầy ẩn ý, ôn hoà nói: “Lần sau sẽ không nhẹ nhàng như vậy.”

Cái gì ~???

Nhìn theo bóng lưng nghênh ngang rời đi của Vũ Thanh Túc, ta bỗng nhiên cảm thấy gió lạnh vù vù thổi tới, Vũ Thanh Túc thật sự là một kẻ nguy hiểm, tuyệt, đối, là, kẻ, nguy, hiểm!

Ngủ cả đêm, sáng sớm hôm sau rời giường, ta ngồi trước gương soi a soi, dầu ráng trên cổ hầu như đã không còn, vì thế nỗi sợ hãi hôm qua cũng tan thành mây khói, ta vui vẻ lâm triều, bắt đầu thi hành kế hoạch xúi giục của ta!

“Hoàng Thượng vui vẻ như vậy, có phải là đã tìm được mục tiêu mới?” Kim Nhi một bên thay ta lột vải, một bên cười duyên nói.

“Đúng vậy! Lần này trẫm nhất định phải thành công!”

“Vậy Hoàng Thượng định giả vờ bị bức thoái vị hay là trực tiếp để cho đối phương mưu toan soán vị?”

“Người nói thử xem cách nào hảo?”

“Theo ý của nô tì thì... Kẻ mưu toan soán vị bình thường đều là phải giết chết hoàng đế sau đó mới có thể lên làm hoàng đế, nô tì không muốn Hoàng Thượng gặp chuyện nguy hiểm, cho nên không chọn cách này. Còn nếu như bị bức thoái vị, thì cho dù tân hoàng đế không muốn, cũng phải đối xử tử tế với thái thượng hoàng, cho dù là bị giam lỏng trong cung, Hoàng Thượng vẫn được đối xử tử tế, ăn ngon ngủ ngon ngoạn hảo, cho nên không bằng Hoàng Thượng chọn cách bị bức thoái vị đi.”

“Ý kiến hay!”

‘ Rầm rầm’, bên kia giống như có người té xỉu.

Là ai ngất vậy?”

“Một tiểu thái giám mới vào, chắc là do quá hoảng sợ.”

“Thực nhất gan, điều đến cung khác đi, người không có can đảm như vậy thì về sau làm sao có thể giúp trẫm bị soán vị.”

“Nói cũng phải, nô tì lập tức đi làm.”

Ăn một bụng vải, bảo bối tôn tử Cổ Trung của Cổ Nguyên soái cũng đã ở ngoài điện chờ diện kiến, ta lập tức đoan đoan chính chính ngồi dậy truyền hấn tiến vào.

“Cổ Trung a, trẫm gọi người tiểu Trung được không a?”

“Thảo dân không dám, được Hoàng Thượng để ý là vinh hạnh của thảo dân.”

“Ừ, lời nói khách sáo chúng ta không cần nói, tiểu Trung a, nghe nói tổ phụ của người không đồng ý việc hôn nhân giữa người và tiểu Hiếu Hiếu?” Ta tự động gọi Ân Vĩnh Hiếu là tiểu Hiếu Hiếu.

Cổ Trung đỏ mặt: “Tổ phụ đối với việc này vô cùng cứng rắn, chỉ sợ người dứt khoát không hồi tâm chuyển ý ...”

“Tiểu Trung! Người sao lại có thể thấy khó mà lui a!” Ta bỗng nhiên hét lớn dọa Cổ Trung nhảy dựng, ta tiếp tục điên cuồng hét lên: “Người không phải rất yêu tiểu Hiếu Hiếu sao?! Người không phải muốn cùng

hắn cả đời bên nhau nên mới cùng nhau bỏ trốn sao?! Chẳng lẽ người chỉ là xúc động nhất thời?! Người chỉ là ham muốn nhất thời? Người không phải thật tâm thương hắn?!”

“Không phải! Ta là thật tâm yêu Hiếu Hiếu!” Thấy tâm ý của mình bị nghi ngờ, Cổ Trung nhất thời kích động hẳn lên.

“Vậy thì đừng chú ý đến người ngoài dị nghị! Cho dù núi lở đất sụp sông cạn đá mòn cũng không được buông tay! Nếu người bỏ cuộc chính là người đùa bỡn với tình cảm của hắn! Nếu người lui bước chính là người nhu nhược!” Ta tiếp tục thêm trọng được.

“Ta thật tâm với Hiếu Hiếu! Nhưng mà... Tổ phụ...”

“Người đi nói với Cổ Nguyên soái! Nói Lý Thủ Dự trầm kiên quyết ủng hộ tình yêu chân thành của hai người! Bất luận nam nữ! Nếu hắn vẫn có ý định ngăn cản các người, vậy thì kêu hắn lãnh binh vào hoàng thành! Bức trầm thoái vị đi! Nếu không thì không cần can thiệp chuyện này! Trầm tuyệt đối duy trì ủng hộ!”

“Hoàng Thượng!” Cổ Trung kích động quỳ rạp xuống đất, liềm mạng dập đầu: “Đại ân đại đức của Hoàng thượng! Cổ Trung cùng Hiếu Hiếu vô cùng cảm kích! Kiếp sau dù có làm thân trâu ngựa cũng nguyện báo đáp hoàng ân!! Tạ ơn Hoàng Thượng! Tạ ơn Hoàng Thượng!”

“Không cần cảm tạ, mau trở về nhà đem lời của trầm nói với Nguyên soái đi!”

“Thảo dân tuân chỉ!”

Cổ Trung vừa mừng vừa sợ ngây ngô cười cáo lui, ta hắc hắc gian manh cười rộ lên, Cổ Nguyên soái, mau mau thẹn quá hóa giận mà đánh vào hoàng cung đi

~Chờ a chờ a, không thấy Cổ nguyên soái phát binh, nhưng thật ra lại tới giờ ta tuyên Ân VỊnh Hiếu vào cung, vì thế ta chỉnh chu lại trang phục, bắt đầu một kế hoạch xúi giục mới.

Ân VỊnh Hiếu nhỏ nhắn xinh đẹp rụt rè quỳ dưới điện, thân mình khẽ run rẩy, bộ dạng hết như một chú nai đang sợ hãi, khó trách nhiều người triu mến! Khó trách ngay cả Cổ Trung thật thà chất phác lớn lên dưới gia quy nghiêm ngặt của Cổ Nguyên soái lại dám vì hắn làm ra việc kinh thế hãi tục như thế này. Một kẻ thanh tú động lòng người xứng đôi với một người anh tuấn tiêu sái, quả nhiên tuyệt phối!

Ta trầm trở tán thưởng.

“Ân VỊnh Hiếu a, trầm gọi người tiểu Hiếu Hiếu được không a?”

“... Ân...” Ân vỊnh hiếu đại khái chưa từng gặp qua trường hợp này, vẫn cúi thấp đầu, ngay cả đáp lời cũng đơn giản trực tiếp như thế.

“Người thiệt tình thích Cổ Trung?”

“... Ân...”

“Tuyệt không hối hận?”

“... Ân...”

“Nhưng cha của người không đồng ý phải không?”

“... Ân...”

“Trầm giúp người được không?”

“... Ân...”

“Người trở về nói cho cha của người biết, nếu hắn định ngăn cản trầm, trừ phi hắn đẩy binh khởi nghĩa bức trầm thoái vị mà xưng vua! Bằng không trầm nhất định ủng hộ các người!”

“Ân!”

“Không còn chuyện gì khác, người có thể cáo lui.”

“Ân ~ ”

“...” Thật sự là cuộc nói chuyện tốt ngoài ý muốn a.

Chờ a chờ a, chờ a chờ a, chờ cho đến khi đói bụng ăn chút bánh ngọt, sau đó uống chút nước trà, nằm trên giường ngủ một canh giờ, đứng lên quay về cung, trở về rửa tay xong thì ngoạn điệu (chơi chim) một chút, lại cùng Kim Nhi hàn huyên một lát, rốt cục cũng có người xông vào trong cung!

Vũ Thanh Túc...

“Xem ra Hoàng Thượng không hề để ý đến lời can gián của vi thần.” Vũ Thanh Túc ngoài cười nhưng trong không cười tới gần ta.

Ta cuống quýt nhảy ra, vội vàng tìm kiếm cứu binh chung quanh, lúc này mới phát hiện đám cung nữ thái giám vô lương tâm kia không biết từ khi nào đã tán đi mất dạng, ngay cả Kim Nhi cũng không chút nghĩa khí bỏ ta chạy đi tị nạn.

“Có thích khách a! Có thích khách! Mau hộ giá a! Người tới a!” Ta rống cổ hòng hô to lên.

“Hoàng Thượng, ngài kêu rách cổ họng cũng không ai đến đâu, Kiêu huynh sớm cho mọi người ly khai rồi.”

“Cái gì ~ các người văn võ cấu kết! Trái với triều quy! Trẫm phải giáng chức các người! Sung quân sung quân! A a a a!”

Đáng thương cho ta đã bị hấn nhắc bổng lên như nhắc một con gà, ta tứ chi đập loạn xạ nhưng làm như thế nào cũng không chạm được tới mặt đất, ô hô ai tai, hình tượng của quả nhân còn đâu

“Họ Vũ kia! Trẫm lệnh người thả trẫm xuống! Ngay lập tức!”

“Vũ Thanh Túc! Trẫm mệnh người mau thả trẫm xuống!”

“Ái khanh! Người mau thả trẫm xuống!”

“Thanh Túc ~ trẫm biết lỗi rồi ~ người mau thả trẫm xuống đi ~ ”

Nhưng tên ác nhân họ Vũ này không hề để ý đến thanh âm cầu xin ngọt lịm động lòng người của ta, ôm ta một đường chạy thẳng về phía tấm cung, căn bản không hiểu cái gì gọi là thương hương tiếc ngọc mà ném ta lên long sàng, cái mông đáng thương của ta lập tức nở hoa.

“Người đừng có quá phận! Ý vào phụ hoàng ủy nhiệm người làm chiếu mệnh đại thần liền nhiều lần phạm thượng! Căn bản không hề coi hoàng đế trẫm ra gì!”

Ta mới vừa rống xong Vũ Thanh Túc liền đè cả thân thể lên, ta vừa sợ vừa giận, lớn như vậy lần đầu tiên có người dám leo lên giường của ta mà chưa được sự cho phép của ta! Huống chi lại là một đại thần!

“Làm càn!!”

Ta thật sự giận dữ, ngày thường khi dễ ta ta ha ha cười vài cái có thể không ngại, nhưng không thể càng ngày càng quá mức! Nếu không phải vì di mệnh của tiên đế ta đã sớm đá tên đáng ghét Vũ Thanh Túc này ra khỏi kinh thành! Mà hiện tại hấn cư nhiên nghĩ đến chuyện leo lên đầu ta ngồi, ngay cả tấm cung của ta cũng dám xông loạn!

“Người nói ta không đem người để vào mắt?”

Vũ Thanh Túc bán híp con người, tuy rằng nhìn qua rất có mị lực, nhưng bị một con người như vậy từ trên cao nhìn xuống cảm giác quả thực không thoải mái chút nào!

“Chẳng lẽ người có sao? Trừ bỏ thượng triều hạ triều, còn những lúc bình thường người thấy trẫm căn bản ngay cả quỳ xuống cũng không quỳ! Mặc dù người giáo dục trẫm từ nhỏ, nhưng đừng tưởng rằng trẫm tôn người vì sư thì người có thể vô pháp vô thiên!!”

“Rốt cuộc là ai vô pháp vô thiên! Ta đã cảnh báo người không được nhúng tay vào chuyện kia! Người không nghe! Cư nhiên còn dám tuyên bố đe dọa! Người không biết hai người kia nếu thật sự bắt đầu sinh tâm phản niệm thì đó là vấn đề triều đình có muốn giải quyết cũng không thể giải quyết hay không?! Ta cũng nói qua nếu lần này người dám không nghe lời ta sẽ không để cho người thoải mái tránh được trừng phạt!”

Nói đến như vậy mà người một chút cũng không để tâm đến! Nếu không phải tiên đế có ân với Nguyên soái, triều đình lại liên tiếp thi ân với Ân gia, người cho là bọn họ thật không dám phản?! Ngồi vị hoàng đế này đáng sợ như vậy sao?! Ta cùng Huyền, Kiều nhị huynh rõ ràng đã cố gắng giúp người trị quốc bình thiên hạ như vậy! Người tại sao lại muốn thoái vị?!”

Bởi vì các người làm quá tốt, ta mới nhàm chán đến nỗi muốn thoái vị a...

Ta ai oán nghĩ thầm.

Bất quá ta cũng không dám cãi lại, bởi vì cái tên âm dương quái khí Vũ Thanh Túc vẫn luôn khi dễ người khác cứ nhiên lại rống lên với ta, đây chính là lần đầu tiên trong kiếp sống mười lăm năm của ta, bị hấn rống đến mức hai lỗ tai ong ong cả lên, ngay cả việc bị hấn đặt ở thân mình dưới cũng quên phát hỏa. Tuy rằng thực không muốn thừa nhận... Nhưng xác thực ta đã bị dọa cho sợ hãi rồi ...

“Tại sao không nói?! Không cãi lại đi?!”

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Vũ Thanh Túc nhất định đã giận điên lên rồi...

Chợt nhớ tới Kim Nhi từng nói qua, vũ khí mạnh nhất của nam nhân là ánh mắt, vũ khí mạnh nhất của nữ nhân là nước mắt. Vì thế ta ghìm hô hấp lại một chút, dùng ánh mắt bi ai đáng thương nhất cuộc đời này nhìn về phía Vũ Thanh Túc.

“Người trông ta là có ý gì?! Có gì thì nói thẳng! A! Còn trợn mắt!!”

Ánh mắt người là sao a?!

“Uy, Vũ Thanh Túc, đừng thấy trầm không lên tiếng thì người lên mặt, nói chuyện cũng không dùng kính ngữ, chọc giận trầm thú vị lắm sao?” Ta âm trầm nói. Nếu hình tượng điềm đạm đáng yêu không dùng được, ta đây đổi thành dáng vẻ âm trầm nguy hiểm!

“Ít giả bộ đáng thương đi! Hôm nay ta không dễ dàng tha cho người như vậy!”

Ánh mắt người rớt cuộc là sao a ~!!

Thử nửa ngày, ánh mắt của ta căn bản không ảnh hưởng gì đến Vũ Thanh Túc, ngược lại còn làm cơn tức của hấn tăng cao, rớt cục, ta bĩu môi, hai mắt hạ xuống, khóc rống lên.

“Người rớt cuộc muốn thế nào đây! Trầm đã sợ thành cái dạng này mà người còn hung dữ như vậy! Người không thể ôn nhu một chút sao?! Cảm thấy trầm không đúng thì người hảo hảo nói a! Tại sao phải rống lên như vậy! Cổ họng người không đau nhưng lỗ tai trầm đau a! Oa

”

Vũ Thanh Túc sững sốt một chút, đại khái không nghĩ tới ta bỗng nhiên sẽ khóc lên, nhất thời luống cuống tay chân, sau đó ôn nhu an ủi, vừa nói vừa dỗ dành, cũng không quên giúp ta lau nước mắt.

Ta trộm dùng dư quang khóe mắt nhìn hấn, để xem hấn có còn tức giận hay không? Nhưng biểu tình của hấn hoàn toàn là áy náy này cùng hối hận.

Không lòng dạ nào lấp đất thành đồi... Cứ nhiên lại lừa được hấn.

Nhưng ta lại bị ai đại phát, trong lòng kêu rên một trận: phụ hoàng a ~ nhi thần thực xin lỗi ngài ~ nhi thần đã sa đọa đến nỗi phải dùng vũ khí của nữ nhân để đối phó nam nhân, ô ô ô

~“Hoàng Thượng, cho dù ngài muốn thoái vị cũng không nên gây chiến như vậy, đến lúc đó hao tài tốn của, sinh linh đồ thác, Hoàng Thượng nhân tâm sao? Vì thần nhất thời tình thế cấp bách nên mới có thể mạo phạm như thế, nhưng cũng là một lòng muốn tốt cho Hoàng thượng.”

A? Dùng kính ngữ? Ngụy cơ giải trừ.

“Nếu ngài thật sự là không thể không thoái vị, vì sao không tìm thần thương lượng một chút? Ít nhất không cần phải đẩy triều đình vào trùng trùng nguy cơ.”

“Thật sự? Người nguyện ý giúp trầm?” Ta khó có thể tin nhìn Vũ Thanh Túc, hay là ta lâu nay vẫn trách lầm hấn? Kỳ thật hấn mới là người vô cùng vô cùng tốt??

Vũ Thanh Túc nhẹ nhàng hít một hơi, con người tràn ngập đau lòng thương tiếc, như là tự nói mà nhẹ giọng thì thào: “Nếu người thực cảm thấy làm hoàng đế quá mức vất vả, ta đây cũng chỉ có thể vất hết óc giúp người thoát khỏi...”

“Vậy phải làm như thế nào? Vậy phải làm như thế nào?” Ta vội vã cầm lấy ống tay áo của hắn, giờ phút này bảo đảm hai mắt ta đang phát sáng lấp lánh.

“Hoàng Thượng trước tiên phải nói ra nguyên nhân rốt cuộc vì sao lại muốn thoái vị, thần mới có thể nghĩ ra phương pháp giúp ngài.”

“Nguyên nhân không phải rõ ràng quá rồi sao? Trẫm tâm tâm khổ khổ đầu thai vào nhà đế vương, ngay cả một lần phản loạn, một lần ám sát, một lần thủ túc tương tàn cũng không có, thật không thú vị a!”

“...”

“Đúng không? Thanh Túc?”

“Chỉ vì nguyên nhân này?”

“Đúng vậy a.”

“Không có cái khác?” Vũ Thanh Túc biểu tình hình như là đang cố gắng kiềm chế.

“Không có.”

“...”

“A a a! Vũ Thanh Túc! Người lại cắn trẫm!!!”

“Kim Nhi, người hiểu được lòng dạ nam nhân sao?” Ta búng lại dấu răng in rõ ràng trên cổ, lỗ chũm chọc, đáng thương mà nói: “Hắn vì sao thích cắn trẫm?”

Thân là một thiếu niên thiên chân vô tà, tinh khiết đáng yêu, ta thật sự không thể lý giải được tâm tư quỷ dị của đại nhân a, hơn nữa đối phương lại là Vũ Thanh Túc cái loại nam nhân âm hiểm trăm năm khó gặp.

“Lòng dạ nam nhân Kim Nhi không hiểu lắm, nhưng tâm của Vũ đại nhân thì...” Kim Nhi khinh lộ châu xỉ (khẽ để lộ hàm răng như ngọc), kiều tiếu như hoa má lúm đồng tiền, há có thể dùng một chữ mỹ để hình dung.

“Người hiểu?” Ta ánh mắt sáng ngời giống như thấy được Quan Thế Âm Bồ Tát cứu khổ cứu nạn nhìn chăm chăm nàng.

“Cái này gọi là thâm hận chi thiết, Vũ đại nhân bởi vì hận đến nghiến răng nhưng lại không có chỗ phát tiết nên mới quay qua cắn hoàng thượng. Hì hì, kỳ thật a, so với cắn cổ hoàng thượng, hắn hẳn là càng muốn làm cái chuyện đặc biệt khác mới đúng.”

“Hắn làm gì mà hận trẫm?!”

Ta mặc dù đã tưởng tượng đến động cơ Vũ Thanh Túc cắn ta, tỷ như hắn quá đói, bộ dạng ta thì rất ngon miệng, hoặc là vừa vắn đêm đó trăng tròn, nhưng dù như thế nào cũng không nghĩ tới hắn lại hận ta? Không thể nào? Tuy rằng ta pha mực nước trong trà hắn uống, chọi cầu tuyết vào cổ hắn, cố ý chen chân gạt ngã hắn, cố ý làm hỏng món đồ cổ hắn yêu thích, nhưng là... Hận... Ta có chết cũng không hề nghĩ đến... Hận hận ta... Hận hận ta! Hận hận ta da ~! Vậy hắn sẽ cùng Huyền Thượng Đức, Kiều Vô Ky cấu kết, rồi lại nội ứng ngoại hợp, chẳng phải sẽ thực dễ dàng để thay đổi triều đại? Mưu triều oán vị?? Ta thật sự là tên ngốc mà! Liều mạng tìm kiếm mục tiêu, nguyên lai đập phá thiết hài vô mịch xử, đặc lai toàn bất phí công phu! (đi mòn gót giày tìm chẳng thấy đến khi thấy được chẳng phí chút công sức)

Bất quá kỳ quái, ta nhớ rõ mình đã vô số lần xúi giục Huyền Thượng Đức cùng Kiều Vô Ky, những gì từng nói từng làm ta đều có chút có ẩn tượng, nhưng vì sao lại không nhớ rõ mình đã từng xúi giục Vũ Thanh Túc? Ta hẳn là sẽ không bỏ qua mục tiêu này a, vì sao không ẩn tượng nhỉ...

Nghĩ a nghĩ a, ăn cơm uống trà, đọc sách viết chữ, thậm chí đánh đàn đều có thể nhớ, nhưng lại không có tới một lần ta dụ hắn mưu phản ... Quái lạ...

Thất sách a

~“Hắn thực rất hận trẫm sao?” Ta đã kích động đến mức thanh âm cũng run rẩy hẳn lên.

“Hoàng Thượng, khi này nô tỳ rõ ràng chỉ nói là hận, chứ đâu có nói cái gì thâm sâu a...”

“A? Có ý gì?”

“Không có gì... Bất quá Hoàng Thượng, ngài đừng có trong lúc hỏi xem có người đó hận ngài hay không, mà còn kèm theo vẻ mặt kích động hưng phấn lại chờ mong có được không?”

“A? Trẫm không có!”

Ta cười cười sờ sờ mặt mình, ta rõ ràng hỉ giận đều không để lộ ra mặt, như thế nào lại tiết lộ bí mật trong lòng?

“Kim Nhi, người đoán thử xem trẫm hiện tại đang nghĩ gì?”

“Hoàng Thượng không phải là đang suy nghĩ xem làm thế nào để xúi giục Vũ đại nhân thông đồng với Huyền đại nhân cùng Kiều đại nhân để ba bên nội ứng ngoại hợp mưu toan soán vị hay sao?”

“A! Kim Nhi! Người quá lợi hại! Trẫm là cao thủ che giấu mà vẫn không thể qua được ánh mắt của người!”

“...”

“Kim Nhi, mắt người sao lại trợn trắng?”

“Mắt đau.”

“Vậy tìm thái y điều trị đi a.”

“Nga.”

“Kim Nhi... Trẫm có phải đã chọc người sinh khí hay không...?”

Đại khái là bộ dáng thật dè dặt của ta khiến cho Kim Nhi từ nhỏ vẫn luôn yêu thương ta mềm lòng, nàng thoa hảo dược lên vết thương của ta, thay y phục hằng ngày rồi dìu ta lên giường nghỉ ngơi. Kim Nhi tựa như tỷ tỷ của ta, cũng giống như một vị mẫu thân, những năm tháng đẹp nhất của một thiếu nữ nàng đều dâng hết cho ta. Hiện giờ nàng đã gần phương linh nhị nhất, đã không còn ở cái tuổi đẹp nhất của một người thiếu nữ. Bất quá Kim Nhi vĩnh viễn ở trong mắt trong lòng ta là xinh đẹp nhất, ôn nhu nhất!

Bỗng nhiên trong lòng dâng tràn cảm động, ta xúc động thốt ra: “Kim Nhi, trẫm lấy người làm hoàng hậu!”

‘ Xoảng ’

Mâm đựng trà trên tay Kim Nhi quả nhiên rơi xuống đất vỡ tan tành, nàng ngạc nhiên trừng mắt nhìn ta, kinh ngạc run rẩy, sắc mặt trắng bệch, giống như đã nghe thấy chuyện đáng sợ nhất thế gian.

“A di đà phật, nô tỳ còn muốn sống thêm hai năm nữa mà! Xong đời, nhất định là gần đây đã quên không thắp hương cho Bồ Tát, nhanh như vậy đã có báo ứng! Thiện tai thiện tai, chúng chư thần bớt giận a! Nô tỳ cáo lui!”

Kim Nhi sau khi hồ ngôn loạn ngữ một trận liền chạy trốn chết trốn ra khỏi tẩm cung của ta, cũng không để ý đến thiếu nam ngày thơ ta đây đã bị nàng đả kích đến thương tích đầy mình.

Có cần khoa trương như vậy không? Thật mất mặt...

Nhất thời cõi lòng tan nát vô ngần...

3. Quyển 1 - Chương 3

Nhân sinh sao lại vô vọng như vậy a? Lúc trong lòng người luôn canh cánh một chuyện, khi cõi lòng tràn đầy tin tưởng cùng đợi chờ điều gì đó phát sinh, nó lại đột ngột diễn ra theo một cách mà người hoàn toàn không định liệu trước được, cho người khác sâu cảm nhận con người sống trên đời là để tuyệt vọng.

“Ai...”

Đây là lần ai thán thứ một trăm chín mươi tám của ta sau khi hạ triều đến bây giờ.

Ta vốn đang vô hạn chờ đợi bất luận là Cổ Nguyên soái cũng tốt, Ân viên ngoại cũng tốt, chỉ cần tùy tiện một người cực kỳ tức giận chạy đến tìm ta tính sổ là được mà! Vậy mà, vậy mà! Vì sao một kẻ táo bạo như Cổ Nguyên soái lại chỉ thờ dài một tiếng ngầm đồng ý sau khi nghe nói trừ phi ta thoái vị bằng không ta nhất định sẽ giúp tôn tử của hắn. Ngầm đồng ý đó nha!! Bảo bối tôn tử của mình có long dương chi hảo, sẽ đoạn tử tuyệt tôn đó nha! Hắn cư nhiên ngầm đồng ý?! Còn có Ân viên ngoại kia, nghe nói hắn là loại người chịu không nổi dù chỉ nửa phần tức giận, vì sao sau khi nghe nói ta cho dù thoái vị cũng phải giúp nhi tử của hắn thì chỉ quay qua đập nát bình hoa trà cụ, oán hận trở về phòng ngủ, sau đó thì không hề đề cập tới chuyện này. Không đề cập tới đó nha! Nhi tử bảo bối của mình bị người ta dụ dỗ, còn chưa có đòi được một phân của hồi môn nào! Hắn cư nhiên không đề cập tới?!

Các người còn có mặt mũi nào nhìn liệt tở liệt tông các người hả?

~“Hoàng Thượng, là ngài nói trừ phi thoái vị bằng không nhất định sẽ giúp hai người đó được ở bên nhau, lại còn ép buộc hai nhà bọn họ không thể không chấp nhận, sao bây giờ trái lại người còn oán người ta?” Kim Nhi lột vỏ một quả nho, thấy trong miệng ta vẫn còn, liền cho vô miệng mình.

“A ~” ta vụn phần kinh dị: “Kim Nhi, người có thể đọc được suy nghĩ của trăm?”

“Là do Hoàng thượng nói ra, nô tỳ chỉ nghe được mà thôi.”

“A? Trăm nói ra?”

“Ân.”

“Toàn bộ?”

“Toàn bộ.”

“Nga. Kim Nhi, trăm ăn nho xong rồi. A ~” ta mở to miệng.

Kim Nhi động tác nhanh nhẹn rất nhanh lột xong một quả nho, nhẹ nhàng để vào trong miệng ta, nước nhiều thịt dày, hảo ngọt!

“Nhưng ý chính của trăm là muốn bọn họ bức trăm thoái vị a, vì cái gì lại chịu nhượng bộ a, ô...” Ta vô cùng ủy khuất.

“Bởi vì Cổ Nguyên soái ba đời đều nhận hoàng ân sâu nặng, tiên đế lại vô cùng trọng dụng hắn, hắn cho dù vụn bất đắc dĩ cũng sẽ không phản bội Hoàng thượng. Còn quan hệ giữa Ân viên ngoại cùng triều đình từ trước đến nay luôn rất tốt, Huyền đại nhân lại nhiều lần lệnh hộ bộ chiếu cố Ân viên ngoại bộ tộc, hắn tâm luôn cảm kích, mặc dù trong lòng bất bình, nhưng vì chịu ơn người, nên sẽ không làm ra những việc đại nghịch bất đạo.”

“Kim Nhi!” Ta vỗ lên bàn thật mạnh, nghĩa chính nghiêm từ quát: “Hậu cung thiệp chính nhất định sẽ khiến triều đình rung chuyển! Đây là tông nguyên tối kỵ người có biết hay không?!”

“Nô tỳ đương nhiên biết.”

“Làm tốt lắm! Tiếp tục cố gắng!”

“Tạ ơn Hoàng Thượng khích lệ.”

Sau khi ăn nho đã ghiền, tiểu thái giám báo lại, Cổ Trung cùng Ân Vịnh Hiếu đang ở ngoài điện cầu kiến.

“Tuyên.”

Ta biết hai người bọn họ tới là để tạ ơn, vì thế kẻ thông minh như ta lập tức tính kế mới!

“Tiểu Trung a, người có phải rất cảm kích trăm không?”

Cổ Trung cung kính quỳ trên mặt đất, thành thành khấn khấn dập đầu ba cái: “Hoàng thượng đại ân đại đức, Cổ Trung cùng Hiếu Hiếu cả đời không quên!”

“Vậy trăm muốn người giúp trăm một việc, người nhất định sẽ không chối từ chứ?” Ta hưng phấn ngồi xổm xuống trước mặt Cổ Trung đang quỳ, hai mắt lóe sáng.

“Bất luận là lên núi đao hay xuống biển lửa, thảo dân nghĩa bất dung từ!”

“Nói hya lăm!” Ta bội cảm vui mừng vỗ vỗ vai hắn: “Vậy trăm kêu người phát binh tạo phản người nhất định sẽ không cự tuyệt chứ?”

Cổ Trung đang quỳ bộ dáng hoảng hốt lung lay sắp ngã, thật vất vả mới bình tĩnh lại: “Hoàng Thượng thật biết nói đùa...”

“Ai nói đùa? Trăm phi thường thành khẩn cầu xin người! Thỉnh cầu người! Phát binh đi! Tạo phản đi! Soán vị đi!” Ta hận không thể một phen nước mũi một phen nước mắt dụ hắn nhận lời.

“Nhưng mà... Hoàng Thượng cần chính yêu dân, lại trách tâm nhân hậu, là một minh quân tài đức sáng suốt hiếm có ... Hơn nữa thảo dân thuở nhỏ nhận gia quy nghiêm ngặt, cả đời lấy phụ tá Hoàng Thượng, bảo hộ ranh giới quốc gia làm trách nhiệm...”

“Làm ơn đi, còn nói cái gì gia quy, người đã phạm vào cái tội lớn nhất rồi.” Ta chĩa chĩa Ân Vịnh Hiếu bên cạnh.

Cổ Trung mặt đỏ lên, nhưng vẫn như cũ không chịu nhượng bộ: “Hiện giờ tứ hải yên vui, dân chúng giàu có, thảo dân thật sự không rõ Hoàng Thượng vì sao bức thảo dân tạo phản? Thảo dân không thể làm ra chuyện bất trung bất hiếu đến bực này!”

“Đúng vậy! Người cũng nói là ‘bất trung bất hiếu’ đó thôi! Người không nghe lời tổ phụ của người là ‘bất hiếu’, vậy cũng đừng có cố thủ lấy cái gì trung nghĩa, dù sao tên của người cũng là Giả Trung (:Giả đọc là jia) đó thôi!” Ta tiếp tục nước miếng tung bay khuyến bảo Cổ Trung (:Cổ đọc là gu hoặc jia) thần tình hắc tuyến.

“Hoàng Thượng, ngài bức thảo dân phá vỡ thái bình thịnh thế, chính là đang ép thảo dân để tiếng xấu muôn đời, chịu thế nhân thóa mạ a! Nếu như vậy, thảo dân thà rằng tự vận trước thánh thần! Cũng tuyệt không việc tán tận thiên lương như vậy!”

Có nghiêm trọng như vậy sao? Không phải chỉ là soán một cái vị thôi sao...

Thấy Cổ Trung vẻ mặt kiên quyết chịu chết, ta biết đã không còn hy vọng gì ở hắn, đành phải cõng lòng tràn đầy hy vọng nhìn về phía Ân Vịnh Hiếu. Ai ngờ ánh mắt của ta vừa mới dừng lại trên người Tiểu Hiếu Hiếu đang quỳ gối bên cạnh Cổ Trung, hắn lập tức gục đầu xuống, lui a lui a, từng chút từng chút một lui ra sau lưng Cổ Trung, chỉ hận không thể cuộn thành một khối. Ta nghiêng đầu, thấy được một cái góc áo của hắn, còn chưa kịp mở miệng, ngay cả góc áo cũng bị hắn giấu vào, cả người né không còn thấy một cái ảnh.

“...” Không cần như vậy chứ?

“Không có việc gì ... Các người lui ra đi...” Lần thứ hai thất vọng ta lại bắt đầu cảm thấy nhân sinh thật vô vọng.

“Tạ ơn Hoàng Thượng ân điển!”

Cổ Trung cùng Ân Vịnh Hiếu như nhật được đại xá lập tức mừng rỡ dập đầu tạ ơn, thật là, bất quá chỉ nhờ các người giúp một chuyện thôi mà, cũng không phải kêu các người đi chết, nhỏ mọn như vậy làm gì, vừa nghe nói không có việc gì nữa thì vui vẻ như vậy, hừ!

Ta thở phì phì ngồi vào ghế sinh hờn dỗi.

“Hoàng Thượng đừng tức giận, nô tỳ sẽ giúp Hoàng Thượng nghĩ biện pháp khác.”

“Kim Nhi ~” ta lập tức cảm động lệ nóng doanh tròng, bổ nhào vào trong lòng nàng: “Chỉ có người tốt với trăm nhất! Ô ~”

“Hoàng Thượng, trước giờ sự vụ lớn nhỏ trong triều đều do Huyền đại nhân ba người bọn họ vì ngài phân ưu, chỉ sợ là không có chuyện gì cho người ta bàn tán, cho nên chỉ còn cách là ngài phải tự mình làm chút

chuyện cho người ta bắt mắt mới được. Chẳng hạn như là bức cung nữ nhảy xuống giếng nè, đánh chết tiểu thái giám nè, tối thiểu cũng phải lập đi lập lại chuyện xấu xa này vài lần thì mới có thể làm cho người ta bắt đầu sinh tâm phản niệm a!”

‘Bịch bịch bịch

Hình như có thanh âm của bốn năm vật nặng ngã ra đất, ta vừa quay đầu lại, ngoại trừ Kim Nhi, thì đám cung nữ bọn thái giám ở cách đó không xa mỗi người mặt xám như tro tàn, có mấy người đã té trên mặt đất hôn mê bất tỉnh.

“Bọn họ làm sao vậy?”

“Bọn họ là một vài người mới được tuyển trong tháng, đang trong thời kỳ thử luyện của nô tài.”

“Ai đủ tư cách?”

“Ai còn đứng được tới phút cuối thì đủ tư cách.”

“Nga, kia hôn mê thì điều đến khác cung đi, mắc công dọa riết thành bệnh.”

“Nô tỳ tuân chỉ.”

“Tiếp tục nói, chủ ý của người trẫm cảm thấy rất được.”

‘Bịch Bịch Bịch’

Lại có thêm mấy người ngã quỵ.

“Hoàng Thượng không phải có bản phong thần diễn nghĩa sao? Trụ Vương trong đó làm chuyện gì, Hoàng Thượng chỉ cần chiếu theo đó làm vài cái, tuyệt đối sẽ có người tạo phản!”

Ta cau mày suy nghĩ nửa ngày: “Giống như tạo sai bồn, kiến lộc thai, chú pháo lạc đều rất tốn hao tài của, không được không được, như vậy sẽ làm quốc khố trống rỗng, đến lúc đó gia tăng thuế má sẽ không tốt.”

“Vậy đừng chọn cách phức tạp quá, đơn giản thôi, giống như oạt tâm (móc tim) nè, dịch cốt (róc xương) nè, từ từ trảm chi (từ từ chặt từng cái tay cái chân một) nè, như vậy sẽ không hao tài tổn của, cũng không đại phí chu chương, hơn nữa cung nữ thái giám bên người hoàng thượng nhiều như vậy, người nào cũng có thể dùng được đó thôi!”

‘Bịch bịch bịch’

Ta không đành lòng nhìn xem còn lại bao nhiêu người đứng .

“Bây giờ ai không xỉu thì tuyệt đối đủ tư cách.”

“Ân, nô tỳ sẽ lưu lại bọn họ.”

“Trẫm đói bụng, truyền lệnh đi.”

“Nô tỳ lập tức đi.” Kim Nhi đứng lên, dường như không có việc gì quay đầu nói với vài người đáng thương vẫn còn đang đứng: “Đừng có ở đó phát run, còn không mau đến thu dọn đồ đạc, truyền lệnh đi!”

Ta bỗng nhiên cảm thấy kỳ thật người hầu hạ ta, ngoại trừ Kim Nhi thì tất cả đều rất đáng thương ...

Sau ba ngày ta cùng với Kim nhi âm mưu đen tối, kế hoạch ‘quân bức thần phản’ của ta bắt đầu chính thức được thực thi! Sau khi an bài thỏa đáng hết thấy đạo cụ cùng nhân vật, ta đoan đoan chính chính ngồi trong lương đình ở ngự hoa viên, bắt đầu chờ đợi mục tiêu thứ nhất của ta: Kiều Vô Kỳ.

“Hoàng Thượng! Thần đối kỳ nghệ dốt đặc cán mai, sao Hoàng Thượng lại có nhã hứng muốn cùng thần đánh cờ a? Hẳn là nên tìm Huyền huynh mới đúng.” Kiều Vô Kỳ gãi gãi đầu, vẻ mặt khó xử.

“Ai, mấy ngày gần đây chính vụ bận rộn, trẫm chỉ là muốn nghỉ ngơi một chút mà thôi, nếu cùng Huyền ái khanh đánh cờ, chỉ sợ so với phê tấu chương còn mệt hơn.” Ta dáng vẻ nhàn tản đến phát chán kiếm chuyện để nói.

“Vậy thần đành bêu xấu.” Kiều Vô Kỳ sang sảng cười, chính thức bắt đầu cùng ta.

Ta âm thầm nháy mắt với Kim Nhi, Kim Nhi liền bưng một chén trà nóng, nhẹ nhàng bước đến dâng trà, Ngay sau đó hai tay run lên, bát trà hoàn toàn đổ lên long bào của ta!

“Lớn mật!”

Ta giả bộ long nhan giận dữ, thật mạnh đập tay xuống bàn, Kim Nhi sợ tới mức hoa dung thất sắc, quỳ rạp xuống đất, liều mạng cầu xin tha thứ: “Nô tỳ không dám ... nữa! Hoàng Thượng bớt giận!”

“Hỗn trưởng! Tay chân vụng về như vậy! Bồng chết trẫm rồi!!” Câu nói sau cùng của ta là thật tâm, bát trà này thật hảo nóng a! Hại ta loạn đến mất hình tượng nhảy tới nhảy lui, liều mạng giẫy tay.

“Hoàng Thượng tha mạng a ~” Kim Nhi lệ tuôn như suối, khóc như đứt từng khúc ruột, tiếp theo là sợ hãi đáng thương cầu cứu Kiều Vô Kỵ: “Kiều đại nhân! Ngài giúp nô tỳ cầu xin a!”

“Cầu xin cũng vô dụng! Người đâu! Đem tên cầu nô tỳ tay chân vụng về này ném vào cái giếng trong lãnh cung cho trẫm!”

Binh lính đã sớm chờ sẵn ở một nơi bí mật lập tức tiến lên, giả bộ thô bạo lôi Kim Nhi đi, Kim Nhi gắt gao nắm lấy góc áo Kiều Vô Kỵ, lớn tiếng cầu xin: “Đại nhân! Ngài cứu nô tỳ đi! Đại nhân!”

“Hoàng Thượng...”

Kiều Vô Kỵ mới vừa mở miệng, ta lập tức hùng hổ ngắt lời hắn: “Người không cần phải nói! Trẫm tâm đã quyết! Các người thất thần ở đó làm gì? Còn không mau lôi đi!”

Kim Nhi hành động có thể sánh với hí tử (người diễn tuồng), nàng hoảng sợ thét chói tai cùng ánh mắt sợ hãi đáng thương khiến cho ngay cả ta cũng không từ khỏi đau lòng, bất quá, vì sao cái kẻ luôn luôn chính trực khảng khái, không chấp nhận được khi thấy kẻ yếu bị khi dễ – Kiều Vô Kỵ – lại trầm mặc tới ngoài ý muốn?!

Bọn lính kéo Kim Nhi đang khóc kêu không ngừng ra khỏi lương đình, ta nhìn nhìn Kiều Vô Kỵ, Kiều Vô Kỵ nhìn nhìn ta, ta nhìn nhìn Kim Nhi bị lôi đi càng ngày càng xa...

“Uy, người không có gì nói với trẫm sao?”

“Có a.”

“Vậy tại sao người không nói?”

“Thần vừa rồi đã định nói, nhưng lại bị Hoàng thượng ngắt ngang.”

“Vậy bây giờ nói mau!” Ta không thể nhẫn nại nữa, mau mắng ta đi! Rống ta đi! Đánh ta đi! Soán vị đi!

“Hoàng Thượng, binh lính ngài tìm tới đều là thủ hạ của thần...”

“A?”

“Bọn họ trong lòng có quỷ thần chỉ cần liếc mắt một cái là nhìn ra...”

“A?”

“Bất quá Kim Nhi diễn quả thật rất giống...”

“Sao ngài không nói sớm, hại nhân gia bị kéo xa như vậy!”

Từ phía xa xa Kim Nhi bắt mắt hét lên, sau đó giáy ra khỏi đám binh lính đang kéo nàng, sửa sang lại quần áo một chút, vuốt vuốt tóc, bước chân nhẹ nhàng, tay áo phiêu phiêu, tựa như một đóa hoa bay trở lại bên cạnh ta.

“Vậy có nghĩa là...” Ta thần tình đang hưng phấn lập tức rớt xuống đáy vực: “... Thất bại?”

“Ân, thất bại.” Kim Nhi có chút vô tình nói.

“Thất bại.” Kiều Vô Kỵ dường như sợ ta không tin phi thường khẳng định nói.

“Kiều ái khanh...” Ta hai mắt đăm lẹ chớp chớp nhìn hắn: “Người soán vị đi... Rất đơn giản ...”

“Thần thăm nghĩ mình đủ ăn đủ mặc như bây giờ là tốt rồi, cứ như vậy mà sống qua hết cuộc đời này là thỏa mãn rồi, soán vị rất phiền toái, thỉnh Hoàng Thượng tìm người cao minh khác đi.” Ngày Kiều Vô Ky đáp lại, đơn giản để tỏ rõ chính kiến của mình.

“Ồ...” Phương án thứ nhất của kế hoạch ta tâm tâm khổ khổ nghĩ ra, ngâm nước nóng.

Tiến bước Kiều Vô Ky, ta cùng với Kim Nhi bắt đầu rút kinh nghiệm đợt một.

“Điều thứ nhất! Trà rất nóng! Ngươi xem ngươi xem, da trần đều đỏ cả lên rồi.” Hai mắt ta rưng rưng nhìn Kim Nhi.

“Hoàng Thượng đừng khóc, nô tỳ thổi thổi cho ngài.” Kim Nhi ôn nhu thổi khí như lan, lạnh lạnh, thật thoải mái.

“Điều thứ hai! Đổi toàn bộ binh lính đi!”

“Hoàng Thượng, kế tiếp là Huyền đại nhân, hẳn cùng với đám binh lính này không quen.”

“Vậy, vậy khỏi thay đổi. Điều thứ ba! ... Ân... Còn có chỗ nào cần cải tiến?”

“Hẳn là không có.” Kim Nhi cúi đầu nửa ngày, cuối cùng lắc đầu: “Đây là kế hoạch Hoàng Thượng cùng nô tỳ suy nghĩ ba ngày mới nghĩ ra được, ngoại trừ một chút tỳ vết ngoài ý muốn khi nãy, thì hoàn mỹ không sót mẻ.”

“Nói cũng phải! Được rồi, chuẩn bị nghênh đón Huyền ái khanh!”

Đợi ước chừng khoảng một chung trà, long bào của ta cũng đổi, Huyền Thượng Đức rốt cục cũng đến.

“Hoàng Thượng hôm nay sao lại có nhã hứng cùng thần đánh cờ vậy?” Huyền Thượng Đức mỉm cười vĩnh viễn ôn nhu như vậy.

“Ai, gần đây không có việc gì làm, nhàn nhã quá khiến thần trí mơ hồ, vẫn là nên động não một chút, kéo không còn sáng suốt.”

Ta ha ha cười, âm thầm nháy mắt với Kim Nhi, vì thế Kim Nhi lần thứ hai nhẹ nhàng bước đến dâng trà, Ngay sau đó hai tay run lên, cả bát trà đều đổ hết lên long bào của ta!

“Lớn mật!”

Ta lập tức giả bộ long nhan giận dữ, đập thật mạnh lên bàn, Kim Nhi lại một lần nữa sợ tới mức hoa dung thất sắc, quỳ rạp xuống đất, liều mạng cầu xin tha thứ: “Nô tỳ không dám ... nữa! Hoàng Thượng bớt giận!”

“Người tới a! Đem tên cầu nô tỳ tay chân vụng về này liệng vào giếng nước trong lãnh cung cho trầm!”

Binh lính từ một nơi bí mật gần đó lại một lần nữa tiến lên, nhìn như thô bạo bắt lấy Kim Nhi.

“Hoàng Thượng tha mạng a ~” Kim Nhi lệ tuôn như suối, khóc đến lê hoa đá vỡ, rất thê lương, nàng ánh mắt buồn bã nhìn Huyền Thượng Đức: “Huyền đại nhân! Ngài giúp nô tỳ cầu xin a! Cứu cứu nô tỳ đi! Đại nhân!”

“Còn không mau lôi đi!” Ta hung tợn kêu lên.

“Nha ~~ Huyền đại nhân! Xin ngài thương xót! Cứu cứu nô tỳ! Hoàng Thượng tha mạng a ~!” Kim Nhi thê thảm khóc lóc kêu gào khiến một chú chim nhỏ chần chừ từ trên cây rớt xuống, diễm còn sinh động hơn hồi nãy.

Bọn lính tiếp tục dựa theo tiết mục vừa rồi kéo Kim Nhi đang không ngừng kêu khóc ra ngoài, ta âm thầm nhìn lên phản ứng của Huyền Thượng Đức .

“Khụ khụ, ” Huyền Thượng Đức háng giọng một cái: “Thần vốn không định quấy rầy nhã hứng của hoàng thượng... Bất quá... Lỡ hỏng nhiều lắm, thần thật sự không thể giả bộ nhìn không ra được...”

“Làm sao có lỗi hỏng?!” Ta nhất thời tức giận đến giận chân giậm cẳng! Màn diễn này sao với hồi nãy rõ ràng hoàn mỹ hơn nhiều! Không thể có lỗi hỏng!

“Thứ nhất, Hoàng Thượng diễn quả thật vô cùng nhập tâm ...”

“VẬY mà cũng gọi là lỗ hổng sao?!”

“Cũng bởi vì Hoàng Thượng diễn quá tốt... Cho nên, tách trà lạnh không có chút hơi nước đổ xuống, Hoàng Thượng lại giống như là bị nóng đến nhảy dựng lên... Thêm nữa...”

“... Bởi vì trà nóng rất nóng mà! Trầm da kiêu thị non chịu không nổi a!” Ta cảm thấy ủy khuất.

“Khụ... Thứ hai, chính là Kim Nhi diễn quá giống...”

“Nô tỳ cũng thấy kỳ quái, diễn giống như thế thì làm sao Hyên đại nhân vẫn nhìn ra?” Kim Nhi cũng có chút không cam lòng bĩu môi.

“Bởi vì người là Kim Nhi, tiểu cung nữ thông minh nhất lạnh lợi nhất trong cung, không nói đến chuyện người làm ra vẻ giống như những cung nữ bình thường tay chân vụng về làm đồ trà, mà còn giống như những cung nữ không có đầu óc khác chỉ biết quý xuống cầu xin tha thứ không hề có chút biện bạch, thật sự không thể tưởng tượng.”

“... Không hiểu sao nô tỳ nghe ngài khích lệ xong lại không cảm thấy cao hứng chút nào...”

“Bởi vì người bị người khác nhìn thấu, nên tự tôn của người đã bị thương tổn nghiêm trọng.” Ta hảo tâm giúp nàng phân tích.

“Hoàng Thượng không nói nô tỳ cũng biết Hoàng thượng không có tâm.”

“...” Xong đời, Kim Nhi sinh khí. Ta nhất thời thực không chí khí lui đến một bên, để tránh bị cuốn vào cơn bão.

“Thứ ba, bây giờ là giờ Thân canh ba, tuần binh trong cung vẫn chưa có tuần tra đến đây. Mà hộ vệ bình thường nếu như không có thánh chỉ của Hoàng Thượng, cũng chỉ có thể canh giữ ở bên ngoài cách đây năm trượng, còn khi này sau khi Hoàng thượng hô một tiếng bọn họ lập tức xuất hiện, nghĩ như thế nào cũng không có khả năng a.”

“A? Là như vậy sao? Không ai nói với trầm cả...” Đều là do lỗi của các người! Cự nhiên gạt trầm!

“Thứ tư, Hoàng Thượng nói muốn ném Kim Nhi vào giếng trong lãnh cung, mà lãnh cung nằm ở phía tây nam hoàng cung, tứ giác lương đình này vừa lúc đối mặt với bốn cửa đông, tây, nam, bắc, nếu đám người kia muốn kéo Kim Nhi đi, hẳn là phải kéo từ hướng tây hoặc hướng nam của lương đình ra, chứ không phải kéo ra từ hướng bắc, bên kia dù đi như thế nào cũng sẽ không đến được lãnh cung. Cho nên, thần có thể thấy được bọn họ ngay từ đầu đã không tính sẽ đem Kim Nhi kéo đến lãnh cung.”

“Thì ra là thế...”

“Thứ năm, đám binh lính kia tuy rằng nhìn như thô bạo... Nhưng trên thực tế chỉ là ‘nhìn như’ thô bạo mà thôi, lúc bọn họ kéo Kim Nhi đi động tác thập phần cẩn thận, xem ra là sợ làm nàng đau, có thể thấy rõ ràng là giả.”

“Còn gì nữa?” Ta bắt đầu ghi lại những lời hắn nói vào trong giấy.

“Thứ sáu, vừa vặn vào lúc Hoàng thượng triệu kiến thần tiến cung đã gặp phải Kiêu huynh, cho nên...”

“...” Ta hít vào một hơi, tròn tròn mắt: “Cho nên ngay từ đầu người đã biết trầm đang diễn trò??”

“Khụ khụ... Đúng vậy, Hoàng Thượng diễn thật tốt.”

Ta như thế nào phát giác hai tiếng ‘khụ khụ’ là vì muốn che giấu ý cười??

“Huyền ái khanh, kỳ thật hôm nay trầm hẹn người tới còn là vì một chuyện khác...” Ngạo mạn khoan thai nói.

Huyền ái khanh uống ngay một ngụm trà, thở dài một hơi: “Hoàng Thượng, nếu ngài muốn đàm chuyện có liên quan đến soạn vị...”

“Ái khanh, trầm quyết định gả Kim Nhi cho người.”

“Khụ!!”

Huyền Thượng Đức chưa kịp hít lấy một hơi, lập tức ho sặc sụa, hắt vữa sợ vữa kinh ngạc một bên ho khan khiến hai mắt phiếm lệ, một bên khó có thể tin nhìn ta.

“Ái khanh không cần kích động như thế, Kim Nhi, người xem hẳn thật cao hứng.”

Kim Nhi lập tức cười xán lạn: “Đáng ghét, Hoàng Thượng sao lại có thể nói chuyện này ở trước mặt người ta a, người ta thẹn thùng quá đi.”

“Chờ... Khụ khụ... Chờ một... Khụ... chút!”

“Được rồi được rồi, trẫm đã thay người tuyển ngày lành, người trực tiếp về nhà chuẩn bị đón dâu là được.” Ta vô cùng hảo tâm vỗ vỗ lưng Huyền Thượng Đức giúp hẳn thuận khí.

Đáng đời! Cho người giả bộ ho khan! Báo ứng đấy!

“Hoàng... Hoàng Thượng...”

“Ái khanh a, hay là Kim Nhi tư sức như vậy còn không xứng với người?”

“Thần không phải có... Khụ khụ... Ý này...”

“Không phải là tốt rồi, vậy như là định rồi nha.”

Huyền Thượng Đức miệng trương thành hình chữ ‘0’, vẻ mặt đại ra, lão nhân gia đáng thương, nhất định kinh hãi không ít a.

Huyền Thượng Đức ánh mắt chằm chằm nhìn về phía Kim Nhi, Kim Nhi lập tức cup mắt xuống, ngượng ngùng cười, sau đó xuất ra thủ quyên nhẹ nhàng che mặt, uốn éo cái eo thon nhỏ: “Đáng ghét, Thượng Đức, sao lại nhìn người ta như vậy a!”

Ta rùng mình một cái.

“Ái khanh a, bắt đầu đánh cờ thôi.”

Ta thấy hẳn cảm xúc phức tạp, tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội giết hẳn đến không còn một manh giáp! Bàn cờ lập tức đến hồi kết, Huyền Thượng Đức chưa bao giờ đi cờ hồ đồ như vậy, lập tức đã bại trận vô cùng thê thảm, mà ta từ lúc chào đời tới nay lần đầu tiên thắng được người này, đã vui sướng đến mức hoa chân múa tay, hận không thể chiếu cáo thiên hạ khắp chốn ăn mừng!

Một ván kết thúc, Huyền Thượng Đức biểu tình có vẻ cũng đã hiểu ra, bộ dáng như vừa khám phá được hồng trần, hiểu rõ cuộc đời ảo huyền, hẳn cuối cùng cắn răng một cái, không tình nguyện hỏi: “Hoàng Thượng, ngài đã định ngày nào rồi?”

“Cái gì đã định ngày?”

“Chính là việc hôn nhân của vi thần ...” Nói đến hai chữ ‘việc hôn nhân’, cơ trên mặt Huyền Thượng Đức rõ ràng run rẩy một trận.

“Ái nha! Ái khanh muốn thành hôn? Vậy sao không nói sớm! Trẫm nhất định sẽ tự mình chuẩn bị hậu lễ lên trước a~!”

“Ân? Hoàng Thượng, không phải ngài mới vừa định cho thần sao?”

“Có sao?” Ta vẻ mặt mờ mịt.

“Hoàng Thượng! Là ngài nói muốn gả Kim Nhi cho vi thần!”

Sự thật chứng minh, lúc tâm một người rốt cục đã chết không còn muốn vùng vẫy mà chỉ muốn buông xuôi tất cả chấp nhận vận mệnh bi thảm của chính mình, nếu đột nhiên nảy sinh biến cố, thì người tối không thể tin không thể chấp nhận ngược lại là hẳn.

“Cái gì?! Là trẫm định?!” Ta thất thanh kêu to, sau đó quay đầu lại nhìn về phía Kim Nhi: “Kim Nhi, trẫm nói vậy từ khi nào?”

“Không có a, nô tỳ không có nghe thấy a, Hoàng Thượng không phải này giờ vẫn luôn cùng Huyền đại nhân chơi cờ sao?” Kim Nhi vẻ mặt mê mẩn.

“Các người... Khụ khụ!” Huyền Thượng Đức tâm tình dao động quá lớn, khí tức không thông thuận, lần thứ hai bắt đầu ho khan.

“Ai, ái khanh a, người lớn tuổi rồi đừng dễ dàng kích động như vậy chứ.” Ta hảo tâm vỗ vỗ lưng hắn, lời nói thâm thúy: “Người thích Kim Nhi thì sớm nói ra a, chỉ cần Kim Nhi gạt đầu trẫm sẽ không ngăn cản, bất quá người có cầu hôn thì cũng đừng đột ngột như vậy chứ, tốt xấu gì thì trước tiên cũng phải viết cho Kim Nhi vài phong thư tình, đưa vài món tía vật, lưỡng tình tương duyệt rồi thì lại đến cầu hôn, người xem người đã dọa Kim Nhi rồi kìa.”

“Khụ khụ khụ!”

Huyền Thượng Đức ngoại trừ khan thì không thể nói được nửa lời.

Muốn đấu với ta, hừ!

Tiền Huyền Thượng Đức đang trong trạng thái chết khiếp đi rồi, ta cùng với Kim Nhi trầm mặc ngồi trong lương đình, có bao nhiêu nhiệt tình hứng khởi đều bị tên Huyền Thượng Đức cáo già tinh ranh kia thổi đi sạch bách, ngay cả một luồng khói nhẹ cuối cùng cũng bị hắn đả kích không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Tuy rằng ác ý chính hắn một phen, nhưng vừa nghĩ Vũ Thanh Túc lòng dạ còn thâm sâu hơn trong chốc lát nữa sẽ đến đây, ta không còn hứng thú chơi nữa.

“Không được!” Ta dùng sức đập bàn, đau quá, chạy nhanh đến trước mặt Kim Nhi: “Đau quá! Xoa bóp cho trẫm.”

Kim Nhi một bên nhẹ nhàng xoa, một bên ôn nhu nhỏ nhẹ nói: “Nô tỳ cũng cảm thấy cứ như vậy thì không được, xem ra phải làm cho triệt để thì mới ổn.”

“Trẫm cũng nghĩ như vậy! Trong chốc lát người vẫn cứ dâng trà nóng lên đi! Không cần đau lòng! Chỉ cần để ý đồ trà người người trẫm thôi!” Ta bị tráng nói.

“Nô tỳ cũng nghĩ vậy, lúc này đây phải diễn cho tahatj một chút, không được sợ đau, cho dù có trầy xước, để sẹo, lưu lại dấu vết, cho dù da thịt hoàn mỹ không tỳ vết của nô tỳ lưu lại một vết thương vĩnh viễn không thể xóa được, nhưng vì Hoàng Thượng, nô tỳ vẫn cam tâm tình nguyện!”

“Kim Nhi!” Ta cảm động cầm chặt hai tay Kim Nhi.

“Hoàng Thượng, nô tỳ rất thích bộ áo choàng làm bằng da bạch điếu của Hoàng thượng, rất thích rất thích đó.”

“Nhưng trẫm cũng rất thích...”

“Hoàng Thượng...”

Kim Nhi hai mắt đẫm lệ, dùng ánh mắt bi thương giống như một tiểu động vật cầu xin thương xót nhìn chăm chăm ta, mồ hôi trên trán ta liền chảy xuống...

“Hoàng Thượng, người ta thật sự rất thích, rất thích, rất thích ~”

“Được rồi được rồi, đừng có ơng ẹo như vậy ... Trẫm đưa người là được chứ gì ...” Ta chà xát chà xát cánh tay, da gà nổi lên thật nhiều.

“Mặc khác phân phó cho đám binh lính kia chờ ở bên ngoài năm trượng, khi nào trẫm gọi bọn họ hãy chạy tới.”

“Đúng, còn có, kêu bọn họ cũng đừng có lưu tình, hung hăng một chút dùng sức một chút cũng không sao cả, cho dù trên người nô tỳ vĩnh viễn lưu sẹo, nhưng vì Hoàng Thượng, nô tỳ vẫn chấp nhận!”

“Kim Nhi... Người còn muốn cái gì...?”

“Nô tỳ rất thích noãn thủ lô (lò sưởi tay) kim sơn khắc mai lan trúc cúc của Hoàng Thượng, thực rất thích, rất thích...”

“... Rất thích.” Ta thay nàng nói xong.

“Tạ ơn Hoàng Thượng!”

“...” Ta còn chưa nói là sẽ đưa mà.

“Hảo a, chờ mùa đông năm nay nô tỳ sẽ rất uy phong ~ cho những người khác hâm mộ chết luôn!”

“Còn lâu mới vào thu mà... Người nghĩ thực sâu xa...”

“A, Hoàng Thượng, tí nữa đừng quên nhắc nhở đám binh lính kia lần này không được làm phương hướng!”

“Còn có lỗ hỏng nào khác không?”

“Hắn là không có, dù sao cũng là những lỗ hỏng Huyền đại nhân chỉ ra, một khi cải tiến thì sẽ hoàn mỹ không còn chút tỳ vết.”

“Hảo!” Ta dùng sức vỗ cái bàn: “Lần này không thành công thì thành nhân! Đau đau... Kim Nhi, xoa bóp cho trẫm...”

Ta tội nghiệp đem lại cái tay bắt đầu phiếm hồng đưa tới trước mặt Kim Nhi.

“Lần này nhất định thành công! Nô tỳ với Hoàng thượng cùng vinh cùng nhục! Ôi... Tay đỏ lên hết rồi, Hoàng Thượng ngài thật là, sợ đau thì đừng có đánh lên bàn, ngoan, thổi một cái, đau bay đi.”

Vì thế, ta cùng với Kim Nhi cải tiến lại kế hoạch, đổi mới đạo cụ, thu thập hiện trường, chỉ trong một lát, Vũ Thanh Túc liền xin cầu kiến.

“Vũ ái khanh a, chuyện của hai nhà Cổ Ân trẫm xác thật không nên nhúng tay, trẫm biết sai rồi, đến đến đến, ta và người quân thần đánh cờ một ván, hiềm khích lúc trước xem như bỏ qua, người cũng đừng tức giận nữa, được không?” Ta vẻ mặt lấy lòng nịnh nọt cười, xem như ta hy sinh vì đại cục đi.

Vũ Thanh Túc tựa hồ nhiều ít vẫn còn có chút tức giận, nhưng nhìn thấy thiếu niên tuấn tú ta đây tinh khiết đáng yêu chủ động lấy lòng hắn, hắn làm sao có thể thờ ơ? Khóe miệng giật giật, cuối cùng thở ra một hơi, ánh mắt chuyển nhu, xem như tiếp nhận lời giải thích của ta.

“Đến đến đến! Chơi cờ chơi cờ!”

Ta vui tươi hơn hờ hởi kéo hắn ngồi xuống, đồng thời trộm nháy mắt với Kim Nhi, nàng ngẫm hiểu, bưng một chén trà nóng bốc khói nóng đến ta phát hoảng bước về phía ta...

Té ngã, trà văng lên, trà đổ, ta nhảy dựng lên!

“A a a! Bông chết trẫm!!!” Ta oa oa gọi bậy, bất quá đây không phải là đống kịch, Kim Nhi chết tiệt! Quả thực dám lấy nước nóng vừa mới đun sôi!!

“Hỗn trưởng! Người tới a! Dem nàng quang xuống giếng trong lãnh cung cho trẫm!!!” Nước rất là nóng, khiến cho đầu ta cũng bắt đầu nóng lên, cực kỳ giận dữ hét lớn.

“Hoàng Thượng tha mạng!” Hai khuỷu tay đều trầy trụa, Kim Nhi hai mắt đẫm lệ, khóc lớn: “Vũ đại nhân cứu cứu nô tỳ! Đại nhân!”

Binh lính cũng không thương hương tiếc ngọc, thô bạo xốc Kim Nhi lên lập tức kéo ra ngoài, đại khái quả thật đã làm đau Kim Nhi, tiếng kêu của nàng càng lúc càng cao, thật sự là cực kỳ bi thảm.

Lúc này không có vấn đề gì chứ?

Ta tâm thần không yên nhìn về phía Vũ Thanh Túc, hắn mặt không chút thay đổi, thậm chí nhàm chán ngáp dài, nhàn nhàn uống ngay một ngụm trà.

Oanh!!

Ta cảm giác trong đầu mình có một ngọn núi lửa phun trào! Ta cực độ giận dữ một tay lúm lúm nhấc lên, rống to: “Rốt cuộc làm sao vậy! Trẫm quả thực bị bông mà! Không phải giả bộ!”

“Thần biết...”

“Kim Nhi thưa sự bị ngã! Cũng thật sự khóc!”

“Thần thấy...”

“Đám binh lính kia là từ xa chạy tới, không phải bỗng nhiên hiện ra!”

“Đúng vậy...”

“Bọn họ cũng không thủ hạ lưu tình! Thực sự ra sức kéo Kim Nhi đi!”

“Rất rõ ràng...”

“Phương hướng cũng đúng a! Bên kia chính là lãnh cung!”

“Đúng vậy ...”

“Chẳng lẽ là lúc Huyền Thượng Đức xuất cung thì gặp người cho nên nói cho người biết?!”

“Không có...”

“Vậy rốt cuộc không đúng chỗ nào a?!”

“Hoàng Thượng, ” Vũ Thanh Túc có chút thương hại nhìn ta: “Bây giờ là đại thử chính phục thiên (những ngày nóng nhất trong mùa hè), ai lại đi uống trà nóng?”

‘ bùm ’!

Bên tai quanh quẩn tiếng kêu khẩn trương của Vũ Thanh Túc, ta ngã xuống mặt đất trong lương đình theo hình chữ đại, chỗ bị nước sôi văng trúng ẩn ẩn đau, ta đau thương nhìn về phía chân trời xanh thăm thăm bên ngoài lương đình, hai mắt bắt đầu ướt.

A, bầu trời a, vì sao người lại xanh như vậy...

4. Quyển 1 - Chương 4

“Kim Nhi, trăm đã nghĩ kỹ, chỉ sợ đại thần trong triều quả thật là không thể trông cậy được, trăm phải hướng mục tiêu tới hậu cung thôi, hậu cung thiệp chính (hậu cung đúng chân vào chuyện triều chính) chính là dấu hiệu của thiên hạ đại loạn, người thấy sao?” Trời vừa sáng, kẻ vừa mới tỉnh ngủ là ta nói với người đang giúp ta chải đầu là Kim nhi.

“Hảo thì hảo, bất quá Hoàng Thượng tuổi còn trẻ, chưa nói tới chuyện lập hậu, tam cung Lục Viện cũng chẳng được mấy người, tuy có vài vị tần phi, chính là ngay cả việc các nàng ngụ ở cung nào Hoàng Thượng người cũng không biết mà.” Kim Nhi linh hoạt buộc mái tóc dài của ta lại rồi đội long quan lên.

“Trẫm với các nàng ấy không quen biết, không có gì để nói, không cần.” Ta bĩu môi.

Kim Nhi khanh khách cười: “Hoàng Thượng, họ chính là lão bà của ngài, ngài sao có thể nói là không quen biết các nàng a?”

“Các nàng đều hảo dốt nát a! Không chỉ không đoán được câu đố của trẫm, bị trẫm trêu đùa một chút liền khóc sướt mướt cả lên, phiền muốn chết!” Ta nổi lên tâm tính tiểu hài tử đùa giỡn nói: “Cho dù tạo điều kiện cho các nàng thiệp chính, sợ là không tới hai ngày đã bị tam đại hung cầm diệt trừ!”

“Tam đại hung cầm?”

“Ngọc diện hồ ly Vũ Thanh Túc! Tiểu diện lão hổ Huyền Thượng Đức! Hắc diện cự hùng Kiều Vô Ky!”

Bàn tay đang giúp ta chải đầu đột nhiên biến mất không thấy tăm hơi, ta vừa quay đầu lại, liền thấy Kim nhi đang ôm bụng cười lăn lộn, đến mất hình tượng.

“Hoàng Thượng hình dung thực chuẩn xác mà, ha ha ha ha!”

“Kim Nhi!” Ta ngồi xổm xuống bên cạnh Kim Nhi, ẩn tình đưa tình cầm hai tay nàng: “Vì trẫm, người hy sinh một chút nha, làm hoàng hậu của trẫm đi! Người là Tô Đát Kỉ tái thế, trẫm chính là Thương trụ vương tái thế, chúng ta cùng nhau tạo nên một triều đại nhà Nguyên u ám đi!”

“Vậy Huyền đại nhân nhất định là Tỷ Can(1), Kiều đại nhân hẳn phải là Hoàng Phi Hổ(2), Võ đại nhân thì, hì hì, hẳn nhất định là Chu Văn Vương(3)!”

“Vì cái gì?”

“Huyền đại nhân trung thành và tận tâm giống như như Tỷ Can, Kiều đại nhân võ nghệ siêu quần tựa như Hoàng Phi Hổ, còn Võ đại nhân thì, văn thao vũ lược tựa như Chu Văn Vương!”

“Nếu hẳn là Vhu Văn Vương thì tốt rồi...” Ta lộ ra biểu tình vô hạn chờ mong: “Vậy hẳn sẽ tự mình xưng vương, phát binh tạo phản, khiến cho trăm không thể không tự vẫn kết thúc... A bậy? Tự vẫn?? Trăm không cần! Thoái vị là tốt rồi!”

“Nếu như là Võ đại nhân, tuyệt đối sẽ không để cho Hoàng Thượng tự vẫn a!” Kim Nhi cười gian: “Đại khái thì hẳn sẽ giam cầm Hoàng Thượng cả đời, không để cho kẻ khác chạm đến, cũng không cho người khác thấy được, hì hì.”

“Vậy hẳn có thể cho trăm ăn ngon ngủ ngon ngoạn thật vui không?”

“Đương nhiên có thể!” Kim Nhi cười ái muội: “Bất quá Hoàng Thượng nhất định sẽ bị hẳn ăn sạch sẽ...”

“A? Người nói cái gì?”

“Thần không có nói gì hết, hoàng thượng quên đi, hì hì.”

“Ai, đáng tiếc nguyện vọng thì tốt đẹp, còn sự thật là tàn khốc ...” Ta lắc đầu khổ thân: “Hẳn dù sao cũng không phải Chu Văn Vương...”

“Hoàng Thượng cũng không phải Thượng trụ vương a, nô tỳ lại càng không phải là Tô Đát Kỉ, cho nên tốt nhất vẫn là đối biện pháp khác đi.”

“Vậy thì hậu cung thiệp chính...”

“Hoàng Thượng, hậu cung này trừ bỏ Hoàng Thượng, Hoàng Hậu, Tần phi ra, thì còn có ai a?” Kim Nhi nghịch ngợm chớp mắt.

Ta bừng tỉnh đại ngộ, lập tức nghĩ tới kế hoạch tiếp theo có tên: “Thái Hậu soạn quyền!”

“Nô tỳ cái gì cũng chưa nói ~ ”

Kim Nhi thế nhưng lại rất thông minh, lập tức phủ tay sạch sẽ, bởi vì trong hậu cung người duy nhất khiến Kim Nhi kính sợ chính là Thái hậu. Đúng vậy, là người duy nhất, bởi vì từ trước đến nay Kim Nhi chưa từng coi ta đây là hoàng đế, ô

~Thái hậu, mẫu hậu của ta! Ta sao có thể quên nàng a? Nàng sinh ra trong gia đình nhà tướng, không chỉ biết thư đạt lễ, tu mi cũng chẳng lộ ra ngoài, thêm vào đó khi còn trẻ lại được xem là mỹ dự Gia Cát(4), có một quyển tài liệu mưu toan soạn vị tốt như vậy ở bên cạnh, ta cư nhiên không để mắt đến! Thật là!

Lúc này không thềm nghĩ thêm chuyện gì nữa! Lập tức bạch bạch bạch chạy như điên đến Từ Trữ Cung!

“Nhi thần thỉnh an mẫu hậu.” Cung kính làm một cái lễ.

Mẫu hậu của ta là một người rất uy nghiêm, nhưng bên trong vẻ uy nghiêm lại có sự ôn nhu mà chỉ nữ nhân mới có, theo thời gian ta từng ngày trưởng thành, quốc gia ổn định, ánh mắt mẫu hậu càng ngày càng nhu hòa an tường, cũng không còn đáng vẻ nghiêm khắc như trong trí nhớ khi ta còn bé nữa, hiện tại người luôn dùng vẻ mặt nhu hòa, săn sóc ta tỉ mỉ, hại ta cảm thấy ngay cả chuyện mẫu tử tranh chấp nhỏ cũng không thể có cơ hội phát sinh.

“Hoàng Thượng chính vụ bận rộn, nhưng vẫn không quên cấp ai gia thỉnh an, ai gia bội phần cảm động vui mừng.” Thái hậu ôn nhu gật đầu nói.

Mỗi ngày nhàn đến phát hoảng, nên ít khi nhớ đến chuyện tới thỉnh an lão nhân gia nàng, hiểu được nàng đang nói mát, ta lập tức chột dạ cúi đầu. Trộm ngẩng đầu, nhìn vài lần, Thái hậu vẫn đang cười. Mặc dù đã không gặp một khoảng thời gian, nhưng quả thực là kỳ quái nha, vì cái gì trước kia ta không phát hiện...

Nụ cười này... Loại cảm giác này... Giống như là một bản thể tập hợp giữa Huyền Thượng Đức và Vũ Thanh Túc??

Ta bỗng nhiên rùng mình một cái, nào giờ nhân vật nguy hiểm nhất vẫn luôn ở cạnh ta? Trời ạ! Ta cứ nhiên lãng phí nhiều tâm sức như vậy mới phát hiện ra! Mẫu hậu, xin ngài thứ cho nhi thần tội bất hiếu, nhi thần trì độn ngu muội, bỏ mặc tình thương của mẫu hậu, soán vị đi!

Trong lòng kêu gào, trên mặt lại không có bất kỳ biểu hiện gì ra bên ngoài, ta vẫn như cũ giống như một đứa nhỏ bình thường cùng Thái Hậu nhân thoại việc nhà, liều mạng suy nghĩ tìm cơ hội ám chỉ một chút, xem nàng có hứng thú với việc đoạt đi ngôi vị hoàng đế này của ta hay không.

“Mẫu hậu, nhi thần cảm thấy làm hoàng đế hảo vất vả, mệt mỏi quá a! Nếu có người có thể giúp giúp nhi thần, hoặc là thay thế nhi thần, ngài nói xem có bao nhiêu hảo!”

Thái hậu ánh mắt hiền lành nhìn ta, ôn nhu sờ sờ đầu của ta, nhẹ nhàng thở dài một hơi: “Con ta phải nhớ cho kỹ lời phụ hoàng dạy bảo, hiện giờ thái bình thịnh thế chính là nhờ các vị tiên đế dốc hết tâm huyết tạo dựng và tỉ mỉ giữ gìn, chớ để liệt tổ liệt tông nhà họ Lý thất vọng.”

“Nhưng mà nhi thần từ trước đến nay tinh thần uể oải, không có lòng dạ nào lo việc chính sự, mê rượu háo sắc, gặp lợi quên nghĩa, bạc tình vô nghĩa, dề tiện vô sỉ...”

Đang lúc ta liều mạng hồi tưởng những từ ngữ chê trách, Thái Hậu lại hết sức hài lòng gật đầu mỉm cười: “Hoàng Thượng khiêm tốn như thế, không kể công kiêu ngạo, quả thật là phúc phận của vương triều ta.”

“Lời nhi thần nói là sự thật!”

“Hoàng Thượng quá khiêm nhượng, việc đúng hay sai đều có thể tục định luận. Mà nay quốc phú binh cường, thái độ làm người của Hoàng Thượng lại khiến cho người người kính ngưỡng, dân chúng kính yêu, ai gia cảm thấy thực vô cùng an ủi, tương lai sau này có xuống cửu tuyền cũng không sợ không có mặt mũi nào gặp Lý thị tổ tiên.” Thái hậu tiếp tục ôn nhu cười a cười a, đây không phải là Huyền Thượng Đức thì là ai??

“Mẫu hậu, ngài trước hết nghe nhi thần nói xong cái đã...”

“Đúng rồi, sức khỏe Hoàng Thượng gần đây như thế nào? Vẫn mạnh khỏe chứ?”

“Xưa nay vẫn mạnh khỏe, Nhọc lòng mẫu sau lo lắng. Mẫu hậu a...”

“Gần đây công khóa như thế nào? Còn dụng công?”

“Nhi thần không dám hoang phế. Mẫu hậu...”

“Nha đầu Kim Nhi kia có phải càng ngày càng xinh đẹp hay không? Ai gia đã lâu không gặp nàng.”

“Đúng vậy a, Kim Nhi càng ngày càng đẹp mà! Hôm khác sẽ kêu nàng tới đây cấp mẫu hậu nhìn một cái!” Ta hơi tự hào nói.

“Vậy ai gia đợi a. Hoàng Thượng hôm nay có thể ở lại Từ Trữ Cung dùng bữa?”

“Không được, buổi chiều Vũ ái khanh còn dạy trẫm vẽ tranh mà.”

“Vậy thì đừng trì hoãn nữa, Hoàng Thượng mau đi đi.”

“Hảo, nhi thần cáo lui.”

Ta hoàn lễ xong, đứng dậy, bước đi, dừng lại, suy nghĩ một chút, quay đầu lại, nhìn Thái Hậu vẫn đang mỉm cười, suy nghĩ một chút nữa, đây mẫu hậu của ta đúng không? Không phải là do Vũ Thanh Túc hoá trang chứ? Tại sao ngay cả thủ pháp ‘đánh lạc hướng’ ta cũng giống nhau như đúc?!

“Hoàng Thượng còn muốn nói gì sao?”

Ta chần chờ nửa ngày, rốt cục do do dự dự hỏi: “Mẫu hậu, nhi thần cũng không còn nhỏ nữa, nếu có chuyện gì khiến người không muốn tiết lộ với người ngoài thì cứ nói với nhi thần, nhi thần sẽ không tức giận...”

“Hoàng Thượng như vậy là ý gì?” Thái Hậu vẫn như cũ ôn nhu cười.

“Mẫu hậu, Huyền Thượng Đức cùng Vũ Thanh Túc có phải là con riêng của người không?”

“...”

Không biết có phải là do cảm giác của ta sai lầm hay không, sau lưng Thái Hậu giống như oanh một tiếng lập tức dấy một trận đại hỏa hùng hực vô sắc vô hình: hỏa hoạn! Áp khí trong Từ Trữ Cung chợt thấp xuống, không khí cũng bắt đầu ngưng kết lại, ta nuốt nuốt nước miếng, theo bản năng lui về phía sau vài bước.

Xong đời, có phải bị nói trúng rồi không? Thái Hậu đơn giản là muốn giết người diệt khẩu?

“Hoàng Thượng, ai gia tuy nhập cung đã hơn hai mươi năm, tuổi tác cũng gần ba mươi bảy, Huyền Thượng Đức kia năm nay chắc cũng ba mươi hai tuổi? Ai gia năm tuổi đã sinh con không khỏi có chút quá sớm sao.” Thái hậu mỉa mỉ cười nói, hai mắt gần như đã nheo lại thành hình bán nguyệt.

“Vậy chẳng lẽ là Vũ Thanh Túc?” Ta không sợ chết buộc miệng nói một câu, bây giờ có muốn hối hận cũng không còn kịp rồi, ta giống như cảm giác được ngay cả dưới chân sàn nhà cũng bắt đầu hơi hơi nổ vang...

“Nếu ai gia nhớ không lầm, Vũ Thanh Túc kia năm nay cũng chỉ mới hai mươi bảy, ai gia cử chín tuổi sinh con e là vẫn quá sớm a, Hoàng Thượng cảm thấy sao?”

“Đúng vậy đúng vậy...” Ta lau lau mồ hôi, hay là hôm nay không cẩn thận ăn nhầm cái gì? Chứ nếu không sao lại ăn nói bậy bạ như vậy a?

“Hoàng Thượng nhất định là đã lâu không gặp ai gia khiến trong lòng thập phần tưởng niệm, cho nên mới mượn cớ lưu lại cùng ai gia nói chuyện phiếm, ai gia thật sự là vạn phần cảm động, không bằng Hoàng Thượng ở lại đây bồi bồi ai gia nhiều một chút đi. Người tới a, truyền ý chỉ của ai gia, Hoàng Thượng một lòng tận hiếu, bắt đầu từ hôm nay cho đến hết tháng sẽ ở lại từ đường của Từ Trữ Cung bồi ai gia ăn chay niệm phật, vì tông nguyên ta mà cầu phúc.”

“Mẫu hậu! Nhi thần biết sai rồi!” Ta oa oa kêu khóc, một tháng ăn chay?? Đừng soán vị làm gì! Trực tiếp giết ta đi!

“Hoàng Thượng đừng khiêm nhường, lòng hiếu thảo của ngài nhất định có thể cảm động tận trời xanh, chư thần nhất định sẽ phù hộ tông nguyên mưa thuận gió hoà, quốc thái dân an. Buổi chiều hôm nay cũng đừng đi vẽ tranh, bồi ai gia niệm kinh thì tốt hơn.”

“Không cần!!” Ta vô cùng thê lương khóc thét.

“Không cần? Bất quá, chuyện đơn giản như vậy thì khó mà thể hiện được sự thành tâm, vậy Hoàng Thượng liền giúp ai gia sao chép tâm kinh chín chín tám mươi mốt lần đi, lấy kính hiếu đạo.”

“Trẫm mặc kệ!” Ta lập tức chạy như bay ra ngoài.

“Đóng cửa.”

Thái hậu lạnh lạnh ra lệnh một tiếng, đám tiểu thái giám không có mắt kia chẳng thèm đoái hoài đến ta đang dùng hết sức bình sinh lao ra ngoài, lập tức đóng cửa lại! Đáng thương cho ta ngay cả phanh lại cũng không kịp, đụng phải cánh cửa rắn chắc, ngã xuống đất không dậy nổi.

“Hoàng Thượng mặc kệ? Nhất định là cảm thấy quá ít, vậy sao tâm kinh một trăm lẻ tám lần đi, nếu Hoàng Thượng còn cảm thấy không đủ thành ý, vậy sẽ tăng thêm chút nữa?”

“Đủ... Đủ rồi...” Ta hai mắt nổ đom đóm, hữu khí vô lực trả lời.

“Vậy ai gia lập tức sai người chuẩn bị ngự thiện. Người tới, truyền lệnh đến Thượng Thiện Giám, chính ngọ hôm nay nhất định phải chuẩn bị thanh thủy chử đản (trứng luộc, ta cũng chẳng biết), thanh chưng hủ trúc (đậu hủ hấp), thố trám hồi hương (hồi hương nhúng dấm, ta cũng chả bit là món gì), thanh sao rau thái (rau xanh xào, này thì ta biết:D), lương phan khổ qua (khổ qua nấu) mà thượng hoàng thượng thích nhất, không được sai lầm.”

Toàn là mấy thứ đồ ăn ta vừa nghe đến tên đã muốn bỏ chạy! Mẫu hậu! Người quá độc ác

Độc nhất phụ nhân tâm a

cứu mạng a

“Vi thần đã đưa hoàng thượng trở về Sùng Dương Điện.” Vũ Thanh Túc cung kính nói với Thái hậu.

Sau khi ta bị Thái hậu cho ăn toàn những thứ khó nuốt, tâm kinh sao chép cũng chưa xong, ba tầng tinh thần bị tàn phá nghiêm trọng nên hai lỗ tai trừ bỏ tiếng tụng kinh ra không nghe lọt bất kỳ âm thanh gì khác, không quá mười ngày, sắc mặt ta đã muốn trở nên vàng vọt, thân gầy như củi, cơ hồ chỉ có thở ra chứ không có hít vào. Thái hậu lúc này mới mở lòng từ bi gọi Vũ Thanh Túc tới, xem như hùm dữ không ăn thịt con, thả ta một con đường sống.

Ta nằm ở trên giường kéo chút hơi tàn, khi vừa nhìn thấy bóng dáng Vũ Thanh Túc hai mắt liền ngấn lệ, run rẩy vươn hai tay hướng hẳn cầu cứu, cổ họng khàn khàn nói không nên lời, chỉ có thể hữu khí vô lực thỉnh thoảng khẽ gọi: “Võ... Võ...” Cảnh tượng kia nhất định khiến cho kẻ nghe thấy cũng phải thương tâm rơi lệ.

Vũ Thanh Túc sắc mặt không tốt cho lắm, mặc dù cùng nói chuyện với Thái hậu, nhưng ánh mắt một khắc cũng không có rời khỏi ta, vẻ mặt lo lắng kia chỉ hận không thể lập tức bỏ nhào đến bên cạnh ta, khiến ta trong lòng có chút cảm động. Cho nên lúc Vũ Thanh Túc rút cục cũng có thể tiến lại phía ta, ta lập tức vô cùng phối hợp sà vào lòng ngực hắn, nhún nhún mũi, ủy khuất, liền bắt đầu oa oa khóc rống.

“Hoàng Thượng.”

Thanh âm Thái hậu bỗng nhiên vang lên, ta sợ tới mức im bật, thật cẩn thận nhìn về phía nàng, rất sợ nàng đổi ý.

“Ai gia biết Hoàng Thượng vì chuyện gì mà đến.” Thái hậu ngưng lại một chút, sau đó chậm rãi nói: “Hoàng thượng có biết tại sao từ xưa đến nay chỉ có ‘ Thái hậu soạn quyền ’ mà không có ‘ Thái hậu soạn vị ’ không?”

A? Thật sự sao? Vì cái gì?

“Bởi vì nữ nhân không được làm hoàng đế. Cho nên dù cho ai gia có tâm đoạt quyền, người vẫn phải làm một con rối hoàng đế, nếu thật sự muốn thoái vị, thì chuyện người tìm nữ nhân để mưu toan soạn vị là sai rồi.”

“A?!” Thực... Thật sự vậy ư...

“Còn nữa, bình thường Hoàng Thượng hay tùy hứng làm loạn chỉ cần không quá mức, ai gia có thể mở một con mắt nhắm một con mắt giả như không biết cho qua, nhưng nếu Hoàng Thượng quá mức quá phạm, vậy thì đừng quên, nữ nhân mà tiên đế ngàn chọn vạn tuyển ra cũng không phải loại dễ dàng nhạ vào.”

Ta rùng mình một cái, nhìn nhân vật đầy ắp khí chất nữ vương kia, bỗng nhiên hoài nghi ta rốt cuộc không phải là con trai ruột của nàng, tính cách cùng khí thế đều thua kém nhiều rất nhiều a? Miệng càng lúc càng mở to, nhưng chưa kịp cất tiếng, ánh mắt Thái hậu đã muốn mị lên, ta vội vàng khép miệng lại, quên đi...

Vũ Thanh Túc thật cẩn thận ôm lấy ta, hướng Thái hậu cáo lui rồi vội vã rời đi. Ta nửa chết nửa sống dựa lên vai Vũ Thanh Túc, mở to mắt nhìn Thái hậu cách ta càng ngày càng xa, bỗng nhiên trong lòng căm giận, rất muốn kiếm cách trả thù nàng nhưng rồi lại sợ nàng trả thù còn sợ hơn, may mắn đầu óc ta linh quang chợt lóe, rất nhanh nhớ tới đặc phái viên của Tây Dương trước kia có dạy cho ta một hành động để chửi người của Tây Âu, vì thế ta lập tức giơ ngón tay giữa lên với Thái hậu!

Thái hậu vẫn đạm phong khinh cười, tay trái đặt lên các đốt ngón tay phải, tay phải nâng lên, nắm chặt, xoẹt, ngón giữa dựng thẳng lên.

So với ta làm còn chính xác hơn!

Ta hai mắt trợn trắng, tức giận đến hận không thể học máu.

Ra khỏi Từ Trữ Cung, Vũ Thanh Túc không có ôm ta ngồi trước Kim Đỉnh Các như thường lệ, mà ôm ta đi thẳng đến ngự hoa viên.

“Không trở về cung sao?”

Ta mờ mịt nhìn quanh bốn phía, sắc trời đã tối, trừ bỏ ánh trăng sáng và bầu trời đầy sao ra, cả tòa hoàng thành lâu lâu cũng chỉ ngẫu nhiên lóe lên một chút ánh sáng từ những chiếc ngọn đèn mà binh lính tuần tra đang cầm. Vũ Thanh Túc không nói một tiếng ôm ta đi vào một khu rừng nhỏ gần hồ nước phía nam Tĩnh Tâm hồ, đó là nơi trước đây ta thích nhất mỗi khi chơi trốn tìm với Vũ Thanh Túc.

Không biết tại sao đã trễ như thế này hấn còn ôm ta đến đây, ta tò mò ngẩng đầu nhìn hấn, không biết có phải là do ánh trăng chiếu vào người hấn hay không, mà khiến toàn thân hấn tản mát ra một vầng hào quang màu bạc mịn hoặc làm người ta bất giác tim đập loạn.

“Người a, bình thường cứ chạy theo náo loạn chúng ta coi như không nói đi, cứ nhiên dám tới tìm Thái hậu, thật sự là xứng đáng.” Không biết hấn rốt cuộc đang đau lòng hay đang chế nhạo ta, ánh mắt cùng những lời nói ra hoàn toàn không hòa hợp.

“Trẫm thực tâm là muốn đi khuyên nàng soán quyền! Ai ngờ chỉ không cẩn thận một chút đã phải tự mình trả giá...” Thanh âm của ta càng ngày càng nhỏ, mấy chữ cuối cùng cơ hồ nhỏ như tiếng muỗi kêu.

“Người quả là thương cũ quên đau, có phải người đã quên mới trước đây nghịch ngợm đi gây sự với Thái hậu, nàng đã phạt người như thế nào?”

“Phạt như thế nào?”

Ta quả thật không nhớ rõ lắm... Chuyện xảy ra hình như là năm bốn hay năm tuổi gì đó, nhưng ta nhớ rõ Thái hậu vẫn đối xử với ta rất ôn nhu khi chuyện đó xảy ra nha.

Vũ Thanh Túc hít thật sâu một hơi, bắt đầu đi lắc đầu: “Vậy tự người tưởng tượng một chút, một nữ nhân chưa bao giờ đánh người, mắng người, phát giận với người, lại khiến cho người lúc bốn tuổi vừa nghe đến tên của nàng đã sợ tới mức ngay cả khóc cũng không dám, loại nữ nhân này người dám làm chọc vào sao?”

Ta nghe vậy không khỏi cảm thấy bị thương, tuy rằng không nhớ rõ những chuyện trước đây, nhưng cái cảm giác khủng bố đó tựa hồ còn vẫn lưu lại trong cơ thể, bị Vũ Thanh Túc đột nhiên nhắc lại, ta không tìm được mà đánh cái rùng mình.

Nguyên lai thời thơ ấu của ta đã phải trải qua một sự khủng bố kinh khủng như vậy?

“A? Biểu tình của Hoàng thượng sao trông có vẻ vui?”

“Nguyên lai cuộc sống của trẫm không phải đều nhằm chán vô vị a, đáng tiếc trẫm không nhớ rõ tình hình lúc đó, muốn quay lại ngày đó cũng không có cách nào a.” Ta tiếc hận cắn chặt răng, hận chính mình tại sao lại không có chút ấn tượng với khoảng thời gian tốt đẹp như thế.

“Hoàng Thượng, ” một trận đêm gió thổi qua, thanh âm Vũ Thanh Túc vang lên khiến ta thấy lạnh cả người: “Ngài vẫn còn muốn bị giam ở Từ Trữ Cung sao? Thần muốn nhắc nhở người một câu, biện pháp chính người của Thái hậu chưa từng lặp lại, hơn nữa càng lúc càng triệt để. Nếu người cảm thấy được cuộc sống quá mức an nhàn, muốn tìm chút kích thích, hiện tại vi thần sẽ rất vui vẻ mang người trở lại Từ Trữ Cung.”

“Không cần!!”

Căn bản chưa kịp tự hỏi, ta đã bật thốt ra tiếng, vòng tay ôm chặt cổ Vũ Thanh Túc, vô cùng sợ hấn thực sự sẽ ôm ta trở về. Đừng có giỡn chứ! Trẫm tuy rất muốn bị người khác soán vị, nhưng không có nghĩa là trẫm chán sống!

“Trước đây trẫm đã trải qua một khoảng thời gian tuyệt đẹp như vậy rồi, hiện tại không cần thiết a! Trẫm không phải người tham lam! Cổ nhân có câu, tri túc thường lạc mà! Ha ha ha ~”

Vũ Thanh Túc thấp giọng cười, ta buồn bực oán hận trừng mắt nhìn hấn vài lần. Vũ Thanh Túc ôm ta ngồi dưới tàng cây của một gốc cây lớn, ta vui vẻ ngồi trên đùi hấn hứng thú dùng chân gầy gầy đạp cỏ xanh bên dưới, hấn im lặng nhìn ta đùa tới bất diệc nhạc hồ.

Một bàn tay to lớn nhẹ nhàng chạm lên má ta, ta khẽ ngẩng đầu, tay Vũ Thanh Túc nương theo khuôn mặt trượt xuống quai hàm ta, nhẹ nhàng khơi mào, ta nhứ mày định hỏi hấn đang làm cái gì, hấn đã từ từ cúi đầu, chạm nhẹ lên môi ta.

Ta sửng sốt.

“Thủ Dự... Mấy ngày nay ta thực sự thật sự lo lắng người...”

Thủ Dự??

Đã rất lâu chưa có người gọi tên ta, tuy chỉ trong một lúc nhất thời nhưng lại khiến ta phản ứng không kịp, huống chi Vũ Thanh Túc lại dùng ánh mắt si mê cùng nụ hôn nhu tình như vậy đối ta. Đại khái thấy ta không có phản ứng gì, hẳn tựa hồ cười khổ một chút, sau đó lại nhẹ nhàng hôn ta, thật cẩn thận lướt qua ...

Ta vội vàng đẩy hắn ra, lập tức nắm tay hắn, dùng sức nắm lấy ngón tay của hắn!

“Ác linh biến đi!! Trẫm là cửu ngũ chí tôn! Yêu nghiệt lớn mật dám nhập thân trọng thần của ta! Còn không mau mau thôi lui! Bằng không trẫm khiến ngươi vĩnh viễn không thể siêu sinh!!”

Vũ Thanh Túc đau đến mức la lên oai oái định tránh đi, ta sao có thể cho hắn có cơ hội? Không, chính xác mà nói, là không để cho con yêu quái nhập thân hắn có cơ hội! Đúng vậy! Nhất định là bị nhập thân! Bằng không Vũ Thanh Túc sẽ không làm chuyện đó với ta!

“Thủ Dự...” biểu tình Vũ Thanh Túc không biết có phải là do quá đau đớn, hay là vì một nguyên nhân nào khác, mà tóm lại chỉ có thể dùng bốn chữ: biểu tình phức tạp để hình dung.

Còn dám gọi tục danh của ta?! Hai ngón tay dùng sức, ta néo

~“Nói! Người kêu trẫm là gì?!”

“Hoàng Thượng... Mau thả tay thần ra... Đau muốn chết...” Vũ Thanh Túc mặt nhăn thành một khối.

A, rốt cục cũng khôi phục như bình thường!

Ta thở phào một hơi, buông lỏng hai tay: “Thanh Túc a, ngươi không biết vừa rồi xảy ra chuyện gì đâu, ngươi bị yêu quái nhập thân a! May mắn phản ứng của trẫm linh mãnh, lập tức giúp ngươi trừ yêu! Bằng không a, hừ hừ!”

Vũ Thanh Túc thần sắc nghiêm túc nhìn ta, ánh mắt lạnh băng giống như khi nãy không phải là ta cứu hắn mà là giết cả nhà hắn. Ta đang cảm thấy kỳ quái, thì hắn bỗng nhiên ôm lấy hai gò má ta, hung hăng cắn lên môi ta! Đúng vậy! Là cắn! Ta đau đến mức có cảm giác muốn chạy trốn, miệng hé ra, hắn lập tức chộp thời cơ bắt đầu cắn ta nha! Đáng tiếc việc này đòi hỏi độ khó cao, cho nên ngay cả khi ta bị đè trên cỏ hai tai vẫn nghe được tiếng răng đánh vào nhau vang lên đáng sợ...

“Ngô! Oa Ngã Kinh (Vũ ái khanh)!”

Đại khái là bỏ qua việc cắn ta, đầu lưỡi của hắn luồn vào khoang miệng ta, liều mạng quán lấy đầu lưỡi của ta! Ta biết hắn muốn làm gì, nhất định là muốn quán lấy đầu lưỡi của ta, tha ra rồi dụng lực cắn! Đừng giỡn chứ! Có một lần ta vì tranh đoạt miếng hoa quế cao cuối cùng với Kim nhi, nên nhai quá nhanh mà cắn phải đầu lưỡi, cái loại đau đớn này không phải chỉ cần nhắm mắt bỏ qua một chút liền hết a!

Ta tất nhiên phải liều mạng trốn, hắn lại liều mạng truy, làm vài lần, thêm nữa là ta không thể hít thở được, rất nhanh liền cảm thấy hoa mắt cả người như nhũn ra, chân tay tê liệt, tùy ý hắn làm càn...

Thật ngoài dự kiến của ta, Vũ Thanh Túc không có quán lấy đầu lưỡi của ta tha ra ngoài, mà là giống như giúp ta tẩy lưỡi đưa qua đưa lại liếm a liếm, ta không còn khí lực nên đành phải nhắm mắt lại yên lặng chịu đựng, bất quá, loại cảm giác này thật là mạo danh kỳ diệu ...

Không biết qua bao lâu, Vũ Thanh Túc rốt cục cũng cho rằng hắn đã liếm khô đầu lưỡi thậm chí là răng nanh của ta, rồi mới chậm rãi rời khỏi môi ta.

“Ngươi hiện tại đã minh bạch?” Vũ Thanh Túc chậm rãi nói.

Đúng vậy ... Trẫm hiểu được ...”

“Ta đã nghĩ ngươi cả đời cũng không hiểu được.” Vũ Thanh Túc chua xót cười.

“Lúc trẫm vừa té trên mặt đất liền hiểu được ...”

“Khi té trên mặt đất?” Vũ Thanh Túc khó hiểu.

“Đối, lúc nằm trên mặt đất trẫm liền thấy được ánh trăng...” Ta cúi đầu suy sụp, thương tâm cơ hồ muốn khóc lên: “Mới phát hiện đêm nay là đêm trăng tròn, Tây Dương đặc phái viên không phải đã nói ở Phương Tây vào đêm trăng tròn yêu quái sẽ thoát ra sao? Khó trách vừa rồi lúc trẫm trừ yêu cho Thanh Túc đã không để ý, người nhất định là yêu quái phương Tây? Người làm sao tới được đây? Chẳng lẽ là đi theo thuyền của đại sứ các người nhập cư trái phép sao?”

“...”

“Người tính nhập thân bao lâu? Tuy rằng Vũ Thanh Túc không phải là người được kẻ khác yêu thích, nhưng tốt xấu gì hắn cũng là trọng thần của ta, người làm như vậy sẽ dẫn đến chiến tranh! A! Đau! Người dùng sức như vậy làm gì a?!”

“Người cố ý giả bộ hồ đồ đúng không?!”

“A? Trẫm đoán sai sao? Vậy người rốt cuộc là yêu quái phương nào?”

“...”

“A a a a! Người sao lại có cùng một cái tật xấu giống Vũ Thanh Túc! Đừng cần! Đau quá! A!”

Đại khái là do cái vị trí Vũ Thanh Túc vẫn thường cần ta đã băng lại, cho nên tên yêu quái này đành cần bên còn lại, đau a

~Ô ~ Thanh Túc ~ trẫm thực xin lỗi người, chỉ sợ trẫm cứu không được người ~ người tự cầu phúc đi

~Ta hai mắt nhắm lệ nhưng ngôi sao sáng lấp lánh trên bầu trời đêm, yên lặng chịu được cái cổ đang đau đốn như đang bị lửa thiêu, hai mắt mê luyến ướt át.

A, ánh trăng a, tại sao người lại là ánh trăng a...

5. Quyển 1 - Chương 5

Ta, Lý Thủ Dự, vào một đêm trăng tròn đã biết được một bí mật khó lường! Đó chính là, trọng thần của vương triều ta, bị một con yêu quái Tây Dương nhập thân! Bất quá bí mật này chỉ có một mình ta biết, chính xác mà nói, là chỉ có mình ta tin.

Bởi vì sau khi ta nói với Kim Nhi, nàng cười lăn lộn trên mặt đất, sau đó lau nước mắt cầu ta đừng đùa nàng.

Ta nói với Kiều Vô Ky, hắn cười ha ha một hồi, sau đó cho ta một thanh kiếm gỗ đào bảo ta phòng thân, bất quá hắn không biết ta quả thực cầm kiếm gỗ đào đi đánh Vũ Thanh Túc, kết quả hắn sắc mặt xanh mét cõi quần ta hung hăng đánh đòn!

Ta cũng kể lại cho Huyền Thượng Đức nghe, chỉ có mình hắn là phản ứng trông có vẻ nghiêm túc, lời Vũ Thanh Túc vào trong phòng nói chuyện, khẩn trương đến mức khiến ta giống như du hồn ở ngoài cửa phòng bay tới bay lui. Qua một canh giờ hai người đi ra, Huyền Thượng Đức ánh mắt thương hại nhìn ta, sờ sờ đầu ta, thở dài một hơi, cái gì cũng không nói liền rời đi. Hại ta giống như một con ếch bị rắn nhìn chăm chăm mà cương cứng đứng ở trong sân, mãi cho đến khi ánh mắt giết người ở sau lưng dời đi, ta mới bỏ trốn mất dạng.

Sau đó ta lại biết thêm một bí mật, trọng thần của vương triều ta – Huyền Thượng Đức – bị Tây Dương yêu quái mua chuộc!

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Đây là âm mưu sao? Tuy rằng ta rất muốn bị soán vị, nhưng nếu như bị ngoại tộc ngầm chiếm, vậy thì so với định nghĩa thay đổi triều đại của ta có bất đồng rất lớn nha! Vừa nghĩ tới sau này con dân của ta phải quỳ lạy dưới chân một đám người có màu tóc như đồng lúa, ánh mắt phiếm thanh quang giống như mười ngày chưa ăn cơm, làn da thì trắng như Bạch Vô Thường, ta liền bắt đầu cảm thấy khó chịu!

Không được! Ta nhất định phải bảo trụ ngôi vị này để cho con dân giang sơn ta tới soán!

Bất quá cái gọi là cô chưởng nan minh (đại khái như là một tay làm chẳng nên non), người ta tín nhiệm cơ hồ cũng không đáng tin, đáng thương cho ta mười lăm năm qua ngoại trừ đi xúi giục người khác oán vị thì chẳng bao giờ phải cân não minh tư khổ tưởng như hai ngày nay, cơ hồ khiến ta đau đầu nhức óc, cuối cùng cũng nghĩ ra được một chủ ý chính là: để cho thái hậu suy nghĩ chủ ý.

Vì thế ta một phen nước mũi một phen nước mắt khóc lóc kể lể kế hoạch ngằm chiếm tông nguyên vương triều đáng sợ của ngoại bang cho Thái hậu nghe, Thái hậu thường ngày vững như núi thái sơn nghe xong cũng phải nhũn mào.

“Hoàng Thượng, nếu ngài thực sự nhàn rỗi như vậy thì giúp ai gia đi chong đèn đi.”

“Nhi thần bề bộn nhiều việc! Nhi thần mỗi ngày đều phải coi chừng hành động của tên yêu quái kia, người không biết việc này có bao nhiêu vất vả! Rất đáng sợ! Rất nguy hiểm!” Ta cơ hồ than thở khóc lóc, ta vì tông nguyên cố gắng đến mức này, sao có thể dễ dàng lay chuyển ta!

Thái hậu nhè nhẹ xoa huyết Thái Dương, mỉm cười: “Hoàng Thượng người nghe.”

“Nghe cái gì?”

“Trong điện của ai gia có âm thanh gì?”

“Ân? Ân... Hình như là chim hót? A? Thanh âm thật hảo nghe! Chẳng lẽ là ‘yến oanh’ phi thường hi hữu??”

“Hoàng Thượng hảo nhĩ lực.”

“Oa! Trẫm chưa từng thấy qua a! Ở nơi nào! Ở nơi nào!”

“Hoàng Thượng theo ai gia đến.”

Thái hậu cầm tay ta, ta bị kích động đi theo nàng. Yến oanh, cố danh tư nghĩa (tên như nghĩa), tiếng hót của nó tựa như ‘hoàng anh xuất cốc’, ‘nhũ yến quy sào’ vô cùng êm tai, nghe nói là chỉ cần nghe được giọng hót của nó liền khiến cho người ta mất ăn mất ngủ, trà phạn bất tư, người không đủ định lực liền có thể bị chết đói vì chìm đắm trong âm thanh tuyệt vời của nó. Mặc dù cũng có vài phần phô trương, nhưng cũng đủ để chứng minh tiếng kêu của nó tựa như tiếng trời.

“Oa, khác một trời một vực so với tưởng tượng của trẫm, không ngờ bộ dạng của nó bình thường như vậy.” Ta nhìn con chim vừa nhỏ vừa gầy, sắc lông thuần trắng tựa như ma tước bên trong chiếc ***g kim ty, cảm khái vô hạn.

“Bên trong vẻ bình thường mới có thể thấy được sự bất phàm, cũng bởi vì giản dị tự nhiên mới có thể đột nhiên hiện ra sự cao thượng, như vậy mới có thể vượt xa những phạm điều có hoa không có quả khác.”

“Nói cũng phải... Mẫu hậu...” Ta nắm hai tay, chà xát đến chà xát đi, vẻ mặt thềm thường chảy nước miếng cười cười.

“Hoàng Thượng thích thì cầm đi.”

“Tạ mẫu hậu!!” Không hổ là mẫu hậu của ta ~ hiểu con không ai bằng mẹ

~“Còn không mau cầm về? Điều nhi này kiêu quý, đừng để nó ở bên ngoài trúng gió, dưỡng pháp cũng phải chú ý, chờ một chút để ai gia chỉ người cách dưỡng.”

“Hảo!”

Có Thái hậu an bài thỏa đáng, ta tự nhiên ôm điều đẹp lòng đẹp dạ chạy về Sùng Dương Điện, một mặt đem khoe với người khác một mặt yêu thích không buông tay ngoạn điệu, nghe tiếng hót của nó như mê như say, chờ đến lúc ta nhớ lại mục đích ban đầu, đã là chuyện bốn canh giờ sau.

Ngày hôm sau không từ bỏ ý định lại chạy tới, chưa kịp mở miệng liền bị Thái hậu lôi vào nội điện, đợi một lúc, ta lại ôm một con mèo Ba Tư đẹp lòng đẹp dạ hồi cung.

Ngày thứ ba chưa từ bỏ ý định lại chạy đến, Thái hậu trực tiếp cho ta một con tiểu Tây Thi (TT.TT biết con gì ta chết liền áh) thuần trắng.

Ngày thứ tư chạy qua, ôm về một con Thiên Trúc thử (này ta biết, chuột Thiên Trúc).

Ngày thứ năm chạy qua, khiên trở về một con mai hoa lộc (nai).

Ngày thứ sáu chạy qua, khiên trở về một cái bễ kim lý ngư.

Ngày thứ bảy chạy qua, nửa đường bị Kim Nhi chặn lại, nổi giận đùng đùng ngăn không cho ta đến Từ Trữ Cung, để tránh Sùng Dương Điện biến thành vườn bách thú.

Ô hô ai tai, người ta làm tất cả là vì tương lai tông nguyên nha!

“Hoàng Thượng.”

Đang lúc ta bế quan trong ngự thư phòng, vì tương lai tông nguyên mà lao tâm lao lực quá độ, một thanh âm âm trầm bỗng nhiên từ phía sau lưng vang lên, kẻ đáng thương yếu ớt là ta rất không hình tượng mà hét lên, cả người bật khỏi ghế té trên mặt đất!

“Hoàng Thượng, ngài không sao chứ?”

Vũ Thanh Túc vội vàng nâng ta dậy, ta thống khổ xoa cái mông sớm mất đi tri giác, lấy ánh mắt lên án trừng cái tên đầu sỏ gây chuyện.

“Thần đã gõ cửa, rồi bước đến, sau đó mới mở miệng nói chuyện.” Vũ Thanh Túc đứng dậy vẻ nghiêm túc tỏ rõ lập trường.

“Người là miêu a? Tay chân đều có lớp thịt dẽm a?! Gõ cửa không nghe thanh âm, đi cũng chẳng có động tĩnh, ban ngày ban mặt đừng có giả ma giả quỷ dọa người được không?!” Ta vừa tức vừa giận rống lên.

“Hoàng Thượng tựa hồ càng ngày càng chán ghét vi thần rồi đó...” Vũ Thanh Túc miễn cưỡng cười, nhẹ giọng nói.

A? Sao ta lại nghe thấy có chút hương vị oán phụ ở đây nhỉ?

“Hoàng Thượng chắc vẫn nhớ rõ hôm nay là ngày mấy?” Vũ Thanh Túc bắt đầu nói vào chính sự.

“Ngày mấy?”

“Vi thần cũng đoán được Hoàng Thượng không hề nhớ.”

“...” Vậy người hỏi ta làm gì?!

“Hoàng Thượng cùng thần đến một nơi đi.”

Nói xong, Vũ Thanh Túc từng bước tiến lên, theo thói quen định cầm lấy tay ta, ta theo phản xạ rút lại. Thật sự là do phản xạ, ta không định né tránh! Thật sự không có! Nhìn Vũ Thanh Túc vẻ mặt bi thương, tâm ta hơi chùng xuống.

Đi theo Vũ Thanh Túc một đường thẳng đến Lê Viên Hí Lâu, ta đây mới phát hiện nơi này đã sớm dựng lên một hí đài (sân khấu kịch) xanh vàng rực rỡ, cả triều văn võ, hậu cung tần phi đều đã ngồi vào vị trí, ngay cả Thái hậu cũng đã an vị ở chính sảnh tầng hai của diển lâu hướng ta hơi hơi vượt tầm tở ý. Ta không hiểu ra sao, sau khi tiếp nhận tham bái của quần thần, ngồi xuống ngự tháp bảo tọa ở chính sảnh lầu một, tiểu thái giám lập tức trình lên danh sách hí phổ cùng hí tử (con hát).

Vũ Thanh Túc đang định quay lại thần tịch (chỗ ngồi của thần tử), ta vội vàng kêu lên: “Ban thường Vũ đại nhân tây tịch, bồi trăm xem diển.”

Đừng giỡn chứ! Ta vẫn chưa rõ chuyện gì đang diễn ra mà!

“Hoàng Thượng, ” Vũ Thanh Túc nhẹ giọng nói: “Tây tịch là giản chi thân vương tịch, thần sợ hãi, không dám quá phạm.”

(chú * giản chi thân vương: là bàng chi hoặc là ngoại thích thân vương, trọng yếu đại thần, ngoại quốc đặc phái viên. Bình thường khi đế vương xem hí, đông sườn là chỗ của cận chi thân vương, tây sườn là của giản chi thân vương, đại thần như Vũ Thanh Túc hẳn là phải ngồi ở lầu hai tây sườn, được ban tọa ở giản chi thân vương tịch là vinh hạnh lớn lao.)

“Đây là thánh chỉ!” Ta trừng mắt, xem như đe dọa.

Vũ Thanh Túc đành phải đành hoàng đến tọa ở tây tịch, ta vẫn cảm thấy hơi xa, lại sai người dịch bàn tới gần một chút, có hồ cho đến khi gần đến vị trí chính sườn của ta, ta mới hơi hơi vừa lòng. Ta làm bộ như đang xem hí phổ, thấp giọng hỏi Vũ Thanh Túc: “Ái khanh, hôm nay là ngày mấy?”

“Hồi Hoàng Thượng, hôm nay là vạn thọ lễ.”

“Phụ hoàng sinh thần?” Ta thật là không hề nghĩ tới, ta nhớ rõ sinh nhật phụ hoàng là vào mùa đông a.

Vũ Thanh Túc chân mày sớm nhanh lại thành hình chữ xuyên (://anonymous.online.fr/HVDic/onldic_main.php?PronMo

“Hoàng Thượng, vạn thọ lễ không những là chỉ sinh thần của Thái thượng hoàng, tựa hồ cũng là chỉ sinh thần của hoàng thượng.”

“Trẫm?” Ta ngẩn ra: “A... Hôm nay là sinh thần của trẫm?”

“... Hoàng Thượng anh minh.”

“Các người lạng lẽ vì trẫm chuẩn bị thọ yến?” Ta ngốc nghếch cười rộ lên, đám cựu thần thông thái rỏm này khi nào học được cách làm cho người ta kinh hãi?

“Hoàng Thượng...” Lòng mi Vũ Thanh Túc giật giật: “Năm trước lễ bộ đã thượng tấu xin chỉ thị, Hoàng Thượng cũng đã ân chuẩn, hôm kia Hoàng Thượng mới thông qua danh sách mở tiệc chiêu đãi...”

“Có... Có sao...?” Ta mấy ngày gần đây một lòng vì nước vì dân, thật không có chú ý tới mà...

“Có.” Vũ Thanh Túc trầm đĩnh chặt sắt.

“Vậy còn bái...” Ta lo lắng nói thầm.

Vũ Thanh Túc tựa hồ trở mình xem thường, tinh tế nhìn lại, hần vẻ mặt lạnh nhạt nhìn về phía trước, về mặt kia, chính là viết ‘mặc kệ người’.

Ta tự cảm thấy mắt mặt, gãi gãi cái mũi, bắt đầu xem hí phổ: “Gánh hát này am hiểu diễn cái gì?”

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, lần trước ngài có nói qua bọn họ nhất tuyệt chính là Côn khúc.” Tiểu thái giám lúc này đưa hí phổ cho ta nhu thuận đáp.

“Nga, ra là bọn họ a. Vậy diễn tiếp tuồng thái bình bảo phiệt đi! Lần trước trẫm chỉ nghe được tới hồi thứ hai mươi hai thì phải quay về, hình như là tới khúc Tôn Ngộ Không náo loạn Đông Hải long cung, sau đó trẫm vì thân thể không khỏe mà ly tịch, lần này xứng tiếp đoạn đó đi.”

Ta nói xong liền trộm liếc mắt nhìn Vũ Thanh Túc một cái.

Lần trước là thiên thu lễ, sinh thần của Thái Hậu, chiếu theo lệ thường thì hí khúc phải xem ba canh giờ. Ta thành thành thật thật kiên trì được hai canh giờ rưỡi, nghe đến mức muốn nổ não, xương sống thắt lưng đau nhức, một ít vị đại đại thân cao tuổi trong triều nghe đến lúc cuối cùng ngay cả đi cũng đi không nổi... Thật sự là phương thức chúc mừng hành xác!

Vì thế trên đường ly tịch, ta trốn vào một thạch động của ngọn giả sơn trong ngự hoa viên mà nghỉ ngơi, xem như nơi trốn cũng rất bí mật. Ai ngờ Vũ Thanh Túc phụng ý chỉ của Thái hậu cuối cùng cũng kiếm được ta! Ta chưa kịp mở miệng tỏ vẻ tuyệt không quay về, hần thể nhưng cũng chui vào thạch động, thanh thoi nằm lên mặt đất, nhắm mắt dưỡng thần. Hiếm khi cùng chung chí hướng, ta tự nhiên coi hần thành duyên ***, mỹ mông gói đầu lên ngực hần ngủ đến quên hết trời trăng, đến khi trời tối, trong cung gần như đã loạn thành một mớ, bốn phía tìm kiếm ta cùng Vũ Thanh Túc, hai người chúng ta lại ôm nhau ngủ đến thiên hôn địa ám.

Sau đó dĩ nhiên là bị Thái hậu trách phạt rất nặng, Vũ Thanh Túc bị khấu trừ ba tháng bổng lộc, ta tắc diện bích tư (úp mặt vào tường tự kiểm điểm) hơn mười ngày.

Cũng coi như là một thể nghiệm mới mẻ khó có được khi cùng Vũ Thanh Túc đứng trên cùng một lập trường.

Đáng tiếc hiện giờ Vũ Thanh Túc bị yêu ma nhập thân, ngày nay bất đồng ngày xưa.

Ta bi ai thâm nghĩ.

“Kim ô phản chiếu hà thăng, noãn khí hựu huân chưng, vũ hậu thiên cao cảnh sắc minh.”

Trên đài, Đường Tăng bắt đầu xướng, trào lưu tư tưởng của ta lại bốc lên: a, hiện giờ đất nước lâm nguy, bản thân thiên tử lại nghỉ ngơi vui vẻ, cả nước kinh sợ, ta lại ở đây xem vũ nghe ca, yến nhạc không ngừng, thật đáng buồn đáng tiếc a.

“Hoàng Thượng, đây là hà hoa hồng long quả phiên bang tiến cống tới, ngài nếm thử một chút.”

Ai, ta hiện tại ưu quốc ưu dân, mất ăn mất ngủ, ăn cái gì cũng giống như nhai sáp, làm sao cảm nhận được mùi vị?

Máy móc để vào trong miệng, nhai rồi nhai...

“Oa! Ăn ngon! Ta chưa từng nếm qua hương vị nào như thế này! Lột vỏ cho trãm miếng nữa!”

“Này là cái gì? Bộ đáng hảo hiếm lạ! Ân! Ăn ngon ~!”

“Nha! Trãm thích ăn nhất là bách hương quả! Đừng lột đừng lột, đem lại đây thêm chút nữa đi!”

“Trà a? Trà a?”

“Điểm tâm hôm nay thật không tồi, là vị ngự trù nào làm? Ban thưởng thật lớn nha!”

Ăn đến khi tâm tình vui sướng đến bất duyệt nhạc hồ, bỗng nhiên mơ hồ nhớ lại hình như vừa rồi ta rõ ràng đang lo lắng một vấn đề rất to lớn nha, là cái gì nhỉ?

Nghĩ a nghĩ a, không hề ấn tượng, đành phải từ bỏ, tiếp tục nghe hí ăn mỹ thực.

Nghe hí được khoảng hai canh giờ, hoàng hôn dần buông, ta cũng bắt đầu buồn ngủ. Trộm liếc mắt nhìn Vũ Thanh Túc một cái, hấn một tay nâng má, một tay chán đến chết đùa nghịch lớp vỏ cứng của quả hạch đào, nhìn cũng đủ biết chán lắm rồi.

“Ái khanh ~ ”

Ta dùng thanh âm nhẹ nhàng ngọt phát ngáy gọi, ta nhớ rõ con mèo Ba Tư mà Thái hậu cho cũng dùng loại thanh âm này để câu dẫn một con mèo đực không biết là của ai trong cung.

Vũ Thanh Túc thỉnh linh rùng mình một cái, khoe miệng run rẩy, giống như bị người khác đụng vào yếu điểm của hấn: “Hoàng thượng có gì phân phó?”

“Ái khanh có mệt hay không? Có muốn trãm cùng người nghỉ ngơi một chút không?” A, ta thật biết quan tâm nha.

“Tạ ơn Hoàng Thượng quan tâm, vi thần không dám.”

“Vậy ~ ái khanh có đói bụng không? Thời gian cũng không còn sớm, ái khanh không cần miễn cưỡng, có muốn trãm cùng người đi dùng bữa không?” A, ta tế nhị biết bao.

“Tạ ơn Hoàng Thượng, bất quá cũng đã gần đến giờ Dậu (từ 18h đến 20h), hí khúc sẽ kết thúc vào cuối giờ, đến lúc đó người trong phủ của vi thần cũng đã chuẩn bị hảo bữa tối rồi.”

“A, ái khanh, người thật không có biết điều.”

“Tạ ơn Hoàng Thượng khích lệ.”

Ta nổi giận bóc vỏ khô cho vào miệng, coi nó như Vũ Thanh Túc mà ra sức nghiền răng nghiền lợi nhai! Quả nhiên cảm thấy tốt hơn một chút, khó trách hấn thích cắn ta như vậy, lần tới ta cũng thử xem thế nào!

“Hoàng Thượng, đêm nay giờ Tuất một khắc thỉnh di giá Thanh Y Hiên.” Vũ Thanh Túc đề thấp âm lượng nói.

“A?”

Ta kinh ngạc nhìn về phía hắn, hắn mỉm cười rồi dời ánh mắt tiếp tục nhìn về phía hí đài. Ta do dự một chút, hết nhìn đông lại nhìn tây, xác định không có ai chú ý tới ta, vì thế chồm người qua, vươn long trảo, chọt, chọt hắn.

“Hoàng thượng có gì phân phó?” Vũ Thanh Túc khó hiểu nhìn ta.

“Ái khanh, chân nhân trước mặt chưa bao giờ nói láo, người có mưu đồ gì?” Ta ánh mắt sáng ngời như hai ngọn đuốc.

Hắn bí hiểm cười: “Hoàng thượng đến nơi chẳng phải sẽ biết?”

Ta khẽ cắn môi: “Trẫm có thể dẫn người khác theo không?”

“Nếu Hoàng Thượng muốn tiếp thêm can đảm, đương nhiên là có thể.” Hắn cười nhạo ta! Tuyệt đối là đang cười nhạo ta!

Ta đương nhiên sẽ không ngốc đến mức trúng phải phép khích tướng, mà là bắt đầu cân nhắc xem nên dẫn theo một quân sư hay là dẫn theo một sĩ binh.

Đại khái là do thấy ta lâm vào cảnh minh tư khổ tướng quá mức vất vả, Vũ Thanh Túc thở dài một hơi, hoàn toàn bất đắc dĩ nói: “Hoàng Thượng, thần còn không có can đảm hành thích đế vương, ngài không cần lo lắng như vậy.”

“Trẫm không có lo lắng!”

“Vậy Hoàng Thượng do dự điều gì?”

“Ái khanh a...” Ta thật cẩn thận nói: “Nếu người đáp ứng trẫm một việc, trẫm lập tức có thể đơn đao đi gặp người...”

“Là việc gì?”

“Người phải đáp ứng trẫm, tuyệt đối không được giúp trẫm đánh răng nha!” (ý là em Dụ bảo bạn Túc đừng hôn kiểu Pháp với em ấy đó *cười ngất*)

“...”

Không biết có phải do cảm giác của ta sai lầm hay không, mặt Vũ Thanh Túc lúc trắng lúc xanh, thân mình run run nửa ngày, cuối cùng giống như không có nghe thấy lời ta, nghiêng đầu đi tỏ vẻ không thèm để ý. Bất quá, ta thấy rõ ràng, lỗ tai hắn thậm chí cả cấn cổ đều đỏ ửng lên.

Cư nhiên lại biến thành cái dạng này?

Ta vỗ vỗ ngực, thật sự là cũng cảm thấy hơi sợ, bất quá không dám nói thêm nữa, để tránh bước vô Lôi Trì.

Nhưng mà giờ Tuất một khắc hẹn ở Thanh Y Hiên làm gì a?

Giờ Tuất, một khắc, gió lạnh vù vù, mây đen dày đặc, trời tối gió to như muốn sát nhân a.

Ta vận y phục dạ hành, giấu ngân châm sau tai, mê được trong tóc, sau lưng đeo trường kiếm, bên hông giắc song côn, trong hải giấu chủ thủ, trong tay nắm chặt trường đao, vẻ mặt cẩn thận, thật cẩn thận, chậm rãi, chậm rãi tới gần Thanh Y Hiên.

Bỗng nhiên cửa hiên mở rộng! Một mặt thân ảnh đột nhiên nhảy ra, ta cả kinh lập tức lui về phía sau ba bước, chưa kịp thấy rõ người tới là ai, đã thấy người nó giơ hai tay lên, nhất thời ám khí tung bay đầy trời! Ta sơ suất quá! Cuồng quít múa may trường đao “A a a a!” Một trận chém lung tung!

“Chúc Hoàng Thượng phúc như Đông Hải, thọ tỹ nam sơn! ... Hoàng Thượng, ngài âm ỉ cái gì a?”

A, thanh âm này không phải là.. Kim Nhi??

Ta mở hai mắt, chỉ thấy Kim Nhi, Kiều Vô Ky, Huyền Thượng Đức, Vũ Thanh Túc thần tình hắc tuyến nhìn ta.

Không trung có cái gì đó bay a bay a, rơi lên mặt ta, ta cúi đầu nhìn thấy, nguyên lai là ám khí! Cư nhiên lại dùng hung khí kinh thể hãi tục, thể gian hiểm có như thể ám sát trẫm! Cư nhiên dùng... Quyên hoa?

Lại cúi đầu nhìn xuống, trên mặt đất phủ đầy quyên hoa...

Ta chưa từ bỏ ý định tìm tới tìm lui.

“Hoàng Thượng đừng tìm, tất cả đều là quyên hoa.” Kim Nhi lạnh lạnh nói.

Ồ... Hung khí ở nơi nào...

“Hoàng Thượng, cách ăn mặt của ngài...” Huyền Thượng Đức hồ nghi nhìn ta.

“A? A... A ha ha ha, không có việc gì không có việc gì, y phục dạ hành tương đối nhẹ nhàng, mặc như vậy thoải mái hơn.”

“Trên tay ngài...”

“Này là.. Ngươi cốt dao mà năm đó tiên đế thu được của tên tù binh Mông Cổ Khả Hãn! Hình như là rất tốt? Trẫm cố ý cầm theo để chừa vị ái khanh giám sát và thưởng thức.” Ta cười ha ha hai tay dang bảo đao, cúi đầu khom lưng.

“Sau lưng Hoàng thượng ...”

“A? Đây không phải là Long Tuyền Kiếm của trẫm sao? Tại sao lại ở chỗ này?! Là ai buộc!” Ta hô to gọi nhỏ, vội vàng cúi xuống, phi thường vô tội diện với ánh mắt hoài nghi của người khác: “Trẫm vô tội nha, chuyện gì cũng không biết nha, thật đó.”

“Song còn bên hông Hoàng thượng...”

“A! Cái này... Kỳ thật là một cây trường côn, buổi tối đường khó đi, trẫm lại không có chông đèn, cho nên cầm theo nó để dò đường, kết quả nửa đường bị gãy, tiện tay mà dắt ngang hông thôi, ha hả a.” Ta vội vàng rút gãy ra, ném xuống thật nhanh.

“ ... ”

“Uy? Các người không phải đang hoài nghi trẫm chứ?” Ta giả bộ ủy khuất, nước mắt lã chã chực trào: “Trẫm thực thương tâm a, trẫm là thiếu niên mười sáu tuổi đáng yêu thuần khiết thiện lương biết bao nhiêu! Không hiểu nhân gian hiểm ác, nhân sinh hiểm đố, khó rõ thế sự xấu xa, lòng người đáng ghê tởm, Hoa nhi bình thường mềm mại thanh thuần, Thủy nhi bình thường thanh thuần Vô Trần, trẫm vốn luôn toàn tâm toàn ý tín nhiệm các người, kính yêu các người, ỷ lại các người, tựa như trích tiên lần đầu xuống trần ngày thơ trong sáng, các người cư nhiên lại hoài nghi hấn? Thật là quá đáng! Thiên lý ở đâu a!”

“Được rồi được rồi, nói thêm nữa quả thực sẽ thành nhân gian khói lửa mất, Kim nhi đã tự tay làm những món ngon Hoàng thượng thích ăn nhất, người không thể không nếm thử.” Vũ Thanh Túc hoàn toàn lộ ra biểu tình bất đắc dĩ.

Ta cười hắc hắc, vội vàng nhảy vào trong phòng, trực tiếp chạy về phía chiếc bàn đầy mỹ thực, ra sức ngửi tới ngửi lui, nước miếng chảy xuống ba nghìn thước.

“Không ngờ các người lại vì trẫm mà làm một tiểu thọ yếu! Có tâm có tâm!” Không thể không thừa nhận, ta từ đáy lòng tới ánh mắt đều vô cùng vui vẻ

“Từ khi Hoàng thượng sáu tuổi trở đi, các đại nhân đều tổ chức một buổi tiệc như vậy cho ngài mà. Bất quá sau khi Hoàng thượng trưởng thành, việc tổ chức tiệc như vậy không hợp với lễ nghi nên mới bị bỏ đi. Nhưng mà năm nay lại khác, vì là sinh thần mười sáu tuổi của Hoàng thượng, cho nên Vũ đại nhân mới nói là nhất định phải để lại cho Hoàng thượng một kỷ niệm không bao giờ quên được, nên mới cùng nô tỳ còn có Huyền đại nhân, Kiều đại nhân thương lượng làm cho Hoàng thượng kính hỉ a!”

Ta cảm kích, nước mắt rưng rưng nhìn về phía Vũ Thanh Túc, hấn nhất thời mặt đỏ tai hồng quay đầu đi chỗ khác, tránh ánh mắt của ta, ta hạo ủy khuất, tại sao hấn lại tức giận tới đỏ mặt tía tai như vậy a? Ta khóc ~

6. Quyển 1 - Chương 6

“Hoàng Thượng, tính từ khi ngài bước vào căn phòng này, ngài sẽ không còn là Hoàng thượng, bọn thần cũng không còn là đại thần, Kim Nhi cũng không phải là nô tỳ, cho nên nếu có điều gì bất kính, mong Hoàng thượng bỏ qua a.” Kiều Vô Kỳ cười ha ha nói.

“Hảo! Đêm nay không có lễ quân thần! Trẫm... Ta, Lý Thủ Dự, phải cùng Kiều huynh, Huyền huynh, Vũ huynh, còn có Kim Nhi cô nương xinh đẹp không say không về!” Ta giờ cao chén rượu, mọi người cũng tự động cầm lấy chén rượu: “Cụng ly

~ ”

“Hoàng Thượng...”

“Kim Nhi gọi sai! Phạt!” Ta lập tức rót tràn một chén rượu đưa tới trước mặt Kim Nhi.

Kim Nhi khanh khách cười: “Đúng là sai rồi, nên phạt!”

Nói xong uống một hơi cạn sạch, đám người chúng ta vỗ tay khen hay.

“Kim Nhi cô nương ta nha, có chuẩn bị một phần hậu lễ cho Lý công tử a ~ ”

“Thật sao? Mau đem tới!” Bàn tay của ta không chút khách khí xòe ra.

Kim Nhi nghịch ngợm thè lưỡi, đưa cho ta một cái thủ quyên trắng thuần: “Ta không biết nên đưa cái gì mới hảo, may mắn là tay chân cũng không tới nổi quá mức vụng về, nên mới thêm một chiếc thủ quyên tặng hoàng... Lý công tử ~ hy vọng người có thể mang theo bên mình, tựa như Kim Nhi luôn mãi ở bên cạnh người!”

“Cám ơn Kim Nhi ~” ta vui vẻ cầm lấy thủ quyên mở ra, yêu thích không buông tay vuốt lên đồ án được thêu ở giữa: “Kim xà cuồng vũ thực đẹp! Giống như đúc! Trông rất sống động!”

“Thủ Dự, ” Huyền Thượng Đức buồn cười nói: “Không phải là kim xà cuồng vũ, người xem, bọn nó có chân, phải là kỳ lân thổ châu.”

“A? Ta lại tưởng là lý ngư hí thủy a!” Kiều Vô Kỳ gãi gãi đầu.

“Cũng không đúng lắm? Các người xem, hoa văn phức tạp ở phía cuối này là hình tròn nha, Kim Nhi nhất định là có ý nói thiên địa vạn vật vốn hỗn độn nhưng đều quy tụ lại thành một, ý ví von dụ nghĩa phi thiên.” (đoạn này thực sự là ta bựa a~)

“Rốt cuộc ai đúng?” Ta nhìn Kim Nhi.

Kim Nhi khóe miệng một trận co rúm: “Thực ra là song long hí châu...”

“A a ân

~??”

Đây là hợp âm kinh hô ngoài ý muốn của ta cùng với ba người kia đồng thời phát ra.

“Nhưng mà song long hí châu không phải ở trên trời sao? Tại sao lại có thủy?” Kiều Vô Kỳ bất khả tư nghị chỉ vào hoa văn màu lam bạch trên thủ quyên kêu lên.

“Đó là đám mây...”

“Nhưng cái này rõ ràng là hình tròn...” Vũ Thanh Túc rõ ràng không thể chấp nhận sự thật.

“Đó là thân thể cùng cái đuôi của hai con rồng...”

“Này nhìn giống như là kim xà đang nhả cái gì đó?” Ta chỉ vào một đường dài dài phía trên hỏi.

“Nơi đó là long tu (râu rồng)...” Ta nhìn thấy sắc mặt Kim Nhi hình như đã bắt đầu chuyển sang màu xanh.

“Tuy rằng ta đã nhìn ra một chút hình dạng của rồng, nhưng tứ chi của nó rõ ràng giống hệt như móng vuốt...” Huyền Thượng Đức khó hiểu chĩa vào cái mà khi này ta tưởng nhầm là đầu rắn hỏi Kim Nhi.

“Đó là long sừng...”

“ ... ”

“ ... ”

“ ... ”

“ ... ”

“Hừ!” Đây là Kim Nhi.

“Ha ha ha, kỳ thật cũng giống, bắt quá sắc trời đã tối, đăng hỏa lại mờ nhạt, nhìn không rõ lắm.” Huyền Thượng Đức bắt đầu hoà giải.

“Đúng vậy đúng vậy! Thực sự rất giống, người xem long nhãn (mắt rồng) này, đã gọi là họa long điểm tình, thì có thể thấy được chỗ khó khắc nhất chính là long nhãn nha, Kim Nhi thêu cũng rất hảo đó!” Ta bắt đầu vuốt mõng ngựa.

“Đó là hạt châu của song long hí châu...”

“...” Thật không cẩn thận đã chụp phải đuôi ngựa rồi.

“Thủ Dự, người xem lễ vật của ta!” Kiều Vô Kỳ lúc này phản ứng nhanh nhẹn, lập tức trình lên lễ vật của hắn.

“Tốt quá tốt quá, là cái gì vậy?” Ta hưng trí bừng bừng mở hồng sam mộc hạp ra, lập tức kinh hô: “Tặng đá hảo đen!”

“Thủ Dự, ” Kiều Vô Kỳ dở khóc dở cười: “Đó là nghiên mực...”

“A?”

“Nghiên mực này gọi là xuân sơn du thưởng, người xem núi cao đồ sộ, lưu thủy róc rách, cây tùng cao ngất nghênh khách này không phải là do điêu khắc mà ra đâu nha, cái này là đồ án thiên nhiên tự tạo đó.”

“Thật sao! Hảo lớn! Ta rất thích!”

Cái gì chứ, người cho ta một cái nghiên mực mới, Vũ Thanh Túc nhất định sẽ giúp ta mài mực, mài hảo mực xong tất nhiên là phải viết chữ, chữ viết xong sẽ phải đưa cho Thái hậu xem, nếu như Thái hậu thích thì sẽ phải viết nhiều hơn cho lão nhân gia, còn nếu không thích thì phải luyện nhiều hơn nữa, quả thực là hậu hoạn khôn lường a!

“Đây là của ta.” Huyền Thượng Đức khẽ mỉm cười đưa cho ta một cái thủy văn chỉ hạp: “Nhưng không ngờ lại thật trùng hợp với lễ vật của Kiều huynh.”

“A? Người cũng định tặng ta nghiên mực?” Ta quả thực cảm thấy muốn khóc.

“Không phải vậy.”

Ta mở hạp ra, lại kinh hô một trận: “Một chiếc đĩa thật tròn!”

“Thủ Dự... Đó là bút lông...”

“Nga, hèn gì, chiếc đĩa sao lại có thể nhanh chóng mọc meo thành lông dài như vậy chứ.”

“ ... ”

Hừ, đúng là tốt lắm, đi thành một bộ luôn. Ta nhìn nhìn Vũ Thanh Túc, hắn sẽ không cho ta một cọc giấy Tuyên Thành đấy chứ?? Ba người bọn họ tuyệt đối là hợp mưu! Tuyệt đối a!

Vũ Thanh Túc thần bí cười: “Người nhắm mắt lại.”

Ta bĩu môi, nhưng vẫn ngoan ngoãn nhắm hai mắt lại, trong lòng bắt đầu cân nhắc xem hẳn rốt cuộc là cho ta cái gì.

Bỗng nhiên trên mặt có cảm giác âm áp, giống như có cái gì đó nhẹ nhàng liếm liếm ta! Đây là lễ vật của Vũ Thanh Túc? Quả thực lớn mật! Cứ nhiên làm trò trước mắt mọi người! Ta sợ tới mức vội vàng nhảy lên, tròn tròn con ngươi, tập trung nhìn vào, chỉ thấy trên tay Vũ Thanh Túc ôm một con gì đó toàn thân trắng thuần tựa như một quả cầu tuyết nhỏ, nó mở to con ngươi đen tuyền chớp chớp mắt nhìn ta.

“Oa

thật đáng yêu

~” ta lập tức nhào qua, cơ hồ là đoạt lấy từ trong ngực Vũ Thanh Túc: “Oa! Hảo nhỏ! Hảo nhẹ! Hảo trắng! Hảo đáng yêu! Hảo khả ái! Oa ~ bạch điều (chồn trắng) ~! Ta vẫn luôn mơ có được một con!”

“Hi hi, Vũ đại nhân... A, không đúng, bởi vì Vũ công tử biết công tử thích, nên mới đến sơn đông tìm người để mua một con bạch điều thuần chủng không hề lẫn dù chỉ một cọng tạp mao nha!” Kim Nhi nói.

“Oa a ~ rất đáng yêu ~ ”

“Thủ Dự, ngươi cần phải hảo hảo dưỡng nó, bạch điều không giống như những tiểu miêu tiểu cầu bình thường.” Huyền Thượng Đức nhắc nhở nói.

“Oa ô ~ nha ~ nó liếm ta! Oa ~ ”

“Thủ Dự?”

“Nha! Ha ha ha ha! Hảo nhột!”

“Hoàng Thượng?”

“Ta cũng cần ngươi! Ha ha ha! Ba ~ ”

“... ”

“A ~ thật hảo ngoạn! Oa ~ ”

“Huyền huynh, hần đã hoàn toàn đắm chìm vào thế giới của một người một thú rồi, ngươi buông tha đi.” Kiều Vô Kỳ hảo tâm vỗ vỗ vai Huyền Thượng Đức.

“Các ngươi nói xem nên đặt tên gì cho nó thì hảo??” Ta gơ tiểu bạch điều lên hưng phấn hỏi bọn họ.

Ta vốn định kêu nó là Tiểu Tuyết Cầu, bởi vì nó hảo bạch hảo tròn hảo đáng yêu ~ bắt quá lại sợ bọn họ nói ta võ đoán chuyên chế, đây chính là điều tối kỵ của kẻ làm hoàng đế nha! Cho nên tốt nhất vẫn là hỏi ý kiến của mọi người trước, mặc kệ kết quả như thế nào, thì nó nhất định, nhất định phải kêu là Tiểu Tuyết Cầu!

“Nếu như là ta, ta sẽ kêu nó là xuân hoa!” Kim Nhi kích động nói.

Hảo tục...

“Nếu như nó là của ta, ta sẽ kêu nó là tiểu hổ tử!” Kiều Vô Kỳ nói.

Hảo bình thường...

“Nếu như là của ta, thì kêu nó Ngạo Tuyết Lăng Sương.” Huyền Thượng Đức gật đầu nói.

Này quá văn nhã... ..

Ta nhìn về phía người cuối cùng, Vũ Thanh Túc, hần bí hiểm cười, ánh mắt hòa ái nhìn ta, sau đó ôn nhu nói: “Không bằng kêu là Tiểu Tuyết Cầu đi, thế nào?”

A ~??

Vũ Thanh Túc cứ nhiên có thể nghĩ ra một cái tên đáng yêu như vậy! Ta vô cùng ngạc nhiên, theo ta thấy, hần kỳ thật là một nhân tài khó kiếm! Có thể nghĩ ra một cái tên độc nhất vô nhị, hoàn mỹ vô khuyết như vậy! Quả nhiên là một kỳ nhân!

“Vậy là quyết định xong! Gọi nó là Tiểu Tuyết Cầu! Nhũ danh là Tiểu Cầu Cầu!” Ta vội vàng tuyên bố, hận không thể dứt khoát giải quyết không cho bọn hần có cơ hội phản bác.

“Cầu Cầu

” ta ôm ghì lấy Tiểu Bạch điếu.

“Hoàng Thượng, người không đói bụng, nhưng Tiểu Tuyết Cầu sẽ đói.” Vũ Thanh Túc mỉm cười nói: “Cho dù hai người các người không đói bụng, nhưng chúng ta cũng sẽ đói, nhanh ăn cơm đi.”

Ta nghe vậy giật mình, lập tức đem Tiểu Tuyết Cầu đẩy vào lòng Kim nhi, động tác nhanh nhẹn bưng lên bầu rượu, cầm lấy chén rượu, nhìn nhìn, cảm thấy quá nhỏ, vì thế cầm lấy bát canh lên rồi đổ hết canh bên trong bát ra, sau đó rót đầy rượu vào bát.

“Người gọi sai! Phạt rượu!” Ta dặt ý giơ bát rượu lên, đưa tới trước mặt Vũ Thanh Túc.

Biểu tình Vũ Thanh Tú giống như nước trong bát không phải là rượu, mà là một bát máu chuột: “Hoàng Thượng, bát này...”

“Lại gọi sai! Hai bát!”

“Nhưng mà... Bát này... Là thịnh thang ...”

“Cái này mới đủ dùng!”

“Đây là bát canh...”

“Vậy thì sao?”

“Rượu mặn... Người từng uống sao? Hơn nữa trong rượu còn sót lại vài cọng rong biển...”

“... Thật vậy ư... Tại sao lại vậy?”

“Bởi vì bát này khi này là dùng để đựng canh!”

“Nhưng mà chạy đi lấy bát khác thì rất phiền toái a.” Ta ủy khuất bĩu bĩu môi.

“Bất vi thần uống loại rượu này, thì không có phiền toái lớn sao?” Vũ Thanh Túc sắc mặt âm trầm, rất có khí thế sơn vũ dục tập.

“Lại gọi sai rồi! Ba bát!”

“Hoàng Thượng nói cái gì? Thần không nghe thấy.”

“Bốn bát...”

“Cái gì?!”

“Không có việc gì...”

Ô... Khí khái nam nhi của ta...

“Vũ huynh, người cũng thật là, hiếm khi có được một bữa cao hứng như hôm nay, lại không phải bận tâm lễ nghi quân thần, người đừng có mất hứng như vậy!” Kiều Vô Kỳ vỗ vỗ vai Vũ Thanh Túc, ha ha cười: “Người cũng kêu một tiếng ‘Thủ Dự’ nghe thử nào!”

Vũ Thanh Túc sắc mặt một trận hồng, một trận trắng, khoe miệng co rúm vài cái, tựa hồ như đã trải qua một phen đấu tranh nội tâm dữ dội, sau đó nhìn nhìn ta, tuy rằng ánh mắt ngay lập tức tránh né, nhưng ta lại chẳng hiểu tại sao lại cảm thấy trên mặt khô nóng, tim đập gia tốc.

“Thủ... Thủ Dự...”

Ngắn ngủn hai chữ, Vũ Thanh Túc lại nói lấp bắp, mặt đỏ tai hồng, ta nghe xong cả người nóng lên, phi thường ngượng ngùng...

“Khụ khụ, bất quá chỉ là gọi tên thôi mà, nhị vị không cần e lệ giống như thè non hện biển như vậy được không?” Huyền Thượng Đức khụ khụ hai tiếng, ta hung tợn trừng mắt nhìn hắn.

“Hi hi, hai vị công tử đều thẹn thùng, chúng ta cũng đừng đùa nữa.” Kim Nhi cũng bắt đầu ồn ào: “Không bằng chúng ta rèn thiết lúc lửa còn nóng. Lý đại công tử thuận tiện cũng gọi Vũ công tử một tiếng ‘ Thanh Túc ’ đi nào?”

“Thanh Túc!” Ta hô to không chút do dự, khanh thương hữu lực, dù sao mỗi lần ta đi làm nũng xin khoan dung thì đều gọi như vậy mà.

“...” Kim Nhi thở dài một hơi: “Thật sự là không có chút không khí...”

“Không bằng kêu ‘ Vũ lang ’?” Kiêu Vô Kỳ cười ha ha.

Cái gì mà Vũ lang, bậy bạ! Ta trừng, ta trừng, ta hung hăng trừng!

“Thân mật một chút, chỉ kêu một chữ thì sao? Vậy thì phải xem Dự thích kêu ‘Thanh’ hay là thích kêu ‘Túc’?” Huyền Thượng Đức có hứng thú cũng bắt đầu ra chủ ý.

Gọi hẳn Thanh? Gọi hẳn Túc? Ngắc đầu tưởng tượng một chút, lập tức rùng mình một cái, da gà rụng đầy đất.

“Các vị tựa hồ rất thanh nhàn a...”

Vũ Thanh Túc thanh âm trầm vang lên, tiểu thanh của ba cái tên vô lương tâm kia lập tức ngưng bật, trong phòng lâm vào trạng thái im lặng đáng sợ. Ô hô ai tai, vì sao ta thân là đế vương nhưng lại không có cái khí thế bất nộ tự uy như thế?

“Ha ha ha... Thủ Dự a, kể từ hôm nay người đã mười sáu tuổi rồi, có tâm nguyện gì không?” Huyền Thượng Đức cười gượng vài tiếng, nói sang chuyện khác: “Tâm nguyện thì không có, nhưng mong ước chưa thành thì có không ít.”

“Nga? Cái gì là mong ước chưa thành?” Kiêu Đại Kỳ phi thường cảm thấy hứng thú.

“Hắc hùng súc thủy (nhấn nước gấu đen), lão hổ điếu nha (bể răng lão hổ), hồ ly thoát bì (lột da hồ ly).”

Ngoại trừ Kim nhi thì ba người còn lại có nghe cũng chẳng hiểu mô tê gì, Kim Nhi khanh khách cười rộ lên: “Nếu là ba cái nguyện vọng này, đừng nói mười sáu, cho dù sáu mươi cũng chưa chắc có thể thực hiện được ~”

“...” Lại thêm một cái! Kim nhi nhăn nhó mặt mày!

“Đúng rồi!” Ta chợt nhớ tới lúc trước Tây Dương đặc phái viên có dạy ta một cách ước nguyện trong ngày sinh nhật, vì thế lập tức hết nhìn đông tới nhìn tây tìm cho được một cây nến đem đặt giữa bàn: “Ta nghe nói người phương Tây lúc mừng thọ thần sẽ ăn một cái gì đó gọi là bánh kem (nguyên bản là chữ ‘ ’ tức là cao: bánh bột lọc, nhưng ta thấy kỳ kỳ nên tự ý sửa lại, nếu các bạn ko thích xin nói để ta sửa lại), sau đó sẽ ước một điều ước, rồi thổi tắt ngọn nến, như vậy thì điều ước sẽ thành hiện thực! Vừa lúc ở đây có hoa quế cao Kim nhi tự tay làm, lại có ngọn nến! Ta muốn ước!”

“Tốt lắm tốt lắm!” Kim Nhi vỗ tay đồng ý: “Bộ đáng hảo hảo ngoạn!”

“Hoàng Thượng... Cái ngài lấy là nến, không phải ngọn nến...”

Ta trừng mắt liếc Vũ Thanh Túc một cái: “Nến đặt phía trên thì cũng thành ngọn nến thôi! Người muốn ta dùng tay cầm lấy sao? Vạn nhất bị sáp dầu nhiều xuống phồng thì làm sao đây?”

“...”

Ta nhắm mắt lại, thập phần chân thật toàn tâm toàn ý bắt đầu suy nghĩ về một năm tâm nguyện cùng mục tiêu lớn nhất tuổi mười sáu của ta, đoàn người cũng an tĩnh trở lại ánh mắt sáng ngời mong đợi. Ta hít sâu một hơi, khí tụ đan điền, toàn thân thả lỏng, nói thật rõ ràng: “Ta hy vọng năm mười sáu tuổi, thiên hạ đại loạn, quần hùng tính khởi, sát khí tứ phía, nước mất nhà tan...”

Nguyện vọng của ta còn chưa có ước xong, đầu cùng móng của ta liền bị tập kích từ tứ phía.

Ban đêm tối đen, ngồi trong Thanh Y Hiên xòe tay cũng chẳng thấy được năm ngón, năm tên rảnh rỗi ngồi trên sàn nhà kể chuyện ma. Không biết là ai đưa ra chủ ý phải ngoạn suốt đêm, lại không biết là tên nào đề

ngộ kể chuyện ma, lại càng không biết là kẻ nào nói vì để tạo không khí mà thổi tắt hết nến trong phòng, rất cục, chuyện xưa bắt đầu kể, một chút ánh trăng len lỏi trong phòng cũng bị mây đen vô tình che khuất, mặc cho đôi mắt của ta có trừng lớn tới mức nào, cũng không thể nhìn thấy mấy người xung quanh.

“... Vì thế, vào mỗi buổi tối, tiếng khóc than của tiểu nha hoàn sẽ lại vang lên quanh quẩn trong trù phòng, không ngừng đập chén đĩa thành từng mảnh nhỏ, cẩn thận lắng nghe, giống như đang nói: một cái, hai cái, ba cái...”

“Nha a ~~!!”

Một tiếng kêu thê lương thảm thiết, sau đó bốn phía lâm vào một mảnh tĩnh lặng. Tiếp theo là thanh âm bình tĩnh của ta vang lên: “Kim Nhi, nếu người sợ thì đừng nghe.”

“Hoàng Thượng” Kim Nhi lạnh lạnh nói: “Người hét chói tai vừa rồi không phải là người sao?”

“A? Là trẩm sao? Không phải đâu?”

“Đúng sao!” Bốn thanh âm chân thật đáng tin đồng thời khẳng định nói.

“Trẩm không có hét chói tai, các người nghe lầm rồi.” Ta nghiêm trang nói: “A! Nhất định là chuyện ma từ trong bóng tối thừa ra một người khi này Kim nhi kể bây giờ ứng nghiệm rồi! Là cái người thừa ra kêu đó!”

Ta giống như cảm giác được ánh mắt khinh thường từ bốn phía phóng tới...

“Hoàng Thượng, ” Vũ Thanh Túc thanh âm có vẻ buồn cười ở bên cạnh ta vang lên: “Nếu ngài sợ, thần nguyện cho Hoàng thượng mượn lòng ngực dựa vào.”

“Ái khanh! Trẩm đã mười sáu tuổi! Không cần coi trẩm như tiểu hài tử!” Ta nghiêm mặt nói.

“Tốt lắm, Hoàng Thượng tốt nhất đừng quên những lời vừa nói ra.” Vũ Thanh Túc bộ dạng như đang chờ xem kịch vui.

“Tới ai kể? Tới ai kể?” Ta làm như không có nghe thấy.

“Vây vi thần xin bêu xấu.” Huyền Thượng Đức chậm rãi bắt đầu kể chuyện: “Thật lâu thật lâu trước kia, có một đôi phu thê thương nhân, thất lũng đeo bạc triệu, ruộng tốt trăm khoảnh, mà thê tử của vị thương nhân đó lại mỹ mạo như hoa, tuy đã gần lục giáp, thật sự là tiện sát bạng nhân. Ai ngờ lại dẫn tới việc bị tiểu nhân ghen ghét, một đêm, tên tiểu nhân kia tàn nhẫn sát hại đôi phu thê, chặt đứt đầu trượng phu, rồi đem thân thể chôn dưới tàng cây, đầu quăng xuống sông, sau đó giết chết vị thê tử rồi quăng thi thể xuống giếng, nhất thi hai mệnh. Ai ngờ, tên tiểu nhân kia từ đó về sau hàng đêm mất ngủ, bởi vì sau khi ngủ mê hần tống cảm thấy giống như có người đang sờ tới sờ lui trên cổ hần, còn giống như đang nói: đây là đầu của ta sao?”

“A a a a a!!” Ta thất thanh hét chói tai.

“Hoàng Thượng, thần vẫn chưa kể xong mà.”

“A? Phải không?”

“Đúng vậy, đây mới là trượng phu, thê tử với hài tử của hần vẫn chưa kể mà.”

“Vây... Vây người kể đi...”

“Hoàng Thượng.” Thanh âm Vũ Thanh Túc.

“Chuyện gì?”

“Trước khi tiếp tục nghe chuyện xưa, thỉnh ngài trước tiên xuống khỏi người vi thần được không?”

“A a a? Vũ ái khanh, người ôm trẩm làm gì!” Ta bất mãn ôn ào.

“...”

“Được rồi, Huyền ái khanh tiếp tục kể đi.”

“Hoàng Thượng.” Vẫn là thanh âm của Vũ Thanh Túc .

“Lại chuyện gì nữa? Trẫm còn vội và nghe chuyện xưa mà! Trẫm không phải xuống dưới rồi sao!”

“Thân người Hoàng thượng tuy đã xuống, nhưng tay của ngài đừng có ôm cổ thần như vậy được không?”

Nói xong, Vũ Thanh Túc liền động thủ gỡ tay ta ra, ta thật vất vả mới đỡ sợ được một chút, cho nên tự nhiên có chết cũng không chịu buông tay!

“A a! Ái khanh! Ta và ngươi xưa nay quân thần vô cùng thân thiết, đêm nay gió to lạnh lẽo, trẫm sợ ái khanh vô ý sẽ bị nhiễm phong hàn, nên mới lấy thân sưởi ấm vì ái khanh chống lạnh! Loại tình cảm quan tâm như thế thật sự là cảm động lòng người! Đúng không?”

“Ngài thẳng thắn nói sợ hãi không phải là được rồi sao?”

“...”

“Nếu Hoàng Thượng không sợ thì thỉnh ngài buông vi thần ra đi.”

“A a a, ái khanh không cần như vậy a! Người ta vẫn là tiểu hài tử ~ người ta chỉ mới có mười sáu tuổi ~”

Ta nũng nịu yếu ớt nhào vào lòng Vũ Thanh Túc, cảm giác thân thể được gắt gao ôm ấp bao vây thực ấm áp đến phi thường an toàn, tuyệt không sợ hãi. Đại trượng phu có được dân được! Một chút mặt mũi tính cái gì! Ta lui

~Chung quanh mọi người cúi đầu cười lên, ta bĩu môi, đem mặt vùi vào trong ngực Vũ Thanh Túc, bàn tay to của hắn ôn nhu vuốt ve đầu của ta, làm ta bất giác cảm thấy an tâm.

“Vậy thần tiếp tục nói. Tên tiểu nhân này đêm không thể ngủ, thân hình tiều tụy rất nhanh, tinh thần uể oải, vì thế đã chỉ ra một số tiền lớn để mời một vị ma sư đạo sĩ trừ yêu. Đêm hôm đó, nguyệt hắc phong lãnh, đưa tay không thấy được năm ngón, giống hệt như bây giờ. Đạo sĩ làm phép rồi nói với tiểu nhân: sau khi khai đàn, ma quỷ kia sẽ từ bốn phía mà đến, nếu người nghe thấy tiếng bước chân ngàn vạn lần đừng lên tiếng, nếu nhìn thấy phía sau xuất hiện bóng người ngàn vạn lần cũng đừng quay đầu lại, hấn nếu mở miệng nói chuyện người ngàn vạn lần không được trả lời. Tiểu nhân một hơi đáp ứng, vì thế đạo sĩ bắt đầu thực hiện. Quả nhiên, rất nhanh gió lạnh liền nổi lên từ bốn phía, cửa sổ rầm rầm rung động, ầm ầm bên trong, giống như nghe được những tiếng bước chân rất nhẹ từ phía đông chậm rãi truyền đến...”

Cộp, cộp, cộp

“Vì cái gì...” Thanh âm của ta bắt đầu hơi hơi run run: “Trẫm giống như thực sự nghe thấy tiếng bước chân...?”

Gió đêm dần dần kịch liệt, gào thét mà qua, cửa sổ rầm rầm rung động, bên trong hắc tịch (tối đen yên ắng), tiếng bước chân kia dần dần rõ ràng hơn, càng lúc càng gần, năm người chúng ta toàn bộ dị thường trầm mặc, ngay cả Vũ Thanh Túc thân mình cũng có chút cứng ngắt, gắt gao ôm vào ta trong ngực.

Mây đen chậm rãi di động, dần dần lộ ra hạo nguyệt, dưới ánh trăng mờ lung chậm rãi hiện ra thân ảnh năm người chúng ta, sau đó, một bóng người âm ám hiện ra tại cửa...

“Hoàng Thượng...”

“A a a a a a a!!”

Một tiếng kêu thảm thiết trước nay chưa từng có vang vọng hơn nữa hoàng cung. Nhưng mà ta thê! Tiếng hét vang vừa này tuyệt đối không phải của một mình ta!

“A a a! Hoàng Thượng! Làm sao vậy!”

Bóng đen kia cũng kêu lên, hấn kêu ta cũng kêu, một tiếng so với một tiếng còn cao hơn.

“Thanh âm này... Là Trần công công bên cạnh Thái hậu?” Vũ Thanh Túc nói.

“Chính là tạp gia.” Thanh âm rõ ràng chấn kinh kia bắt an trả lời.

“...” Ta thẳng người đứng dậy, thanh thanh cổ họng: “Trần công công có chuyện gì mà ngạc nhiên như vậy? Kêu thảm thiết liên tục?”

“Hồi bẩm Hoàng Thượng, nô tài vừa rồi định tới thỉnh an Hoàng thượng, chẳng biết tại sao tiếng kêu phồng trong bỗng nhiên nổi lên bốn phía, khiến nô tài hoảng sợ. Hoàng Thượng, nô tài lớn tuổi, không chịu được sợ hãi a.”

“Ai, chỉ là việc nhỏ mà người kêu to như thế, hại trăm tướng là đã xảy ra đại sự gì rồi.”

“Vừa rồi người kêu lớn nhất không phải là Hoàng thượng sao?” Thanh âm của Kiều Vô Kỳ.

“Đúng vậy, bởi vì Trần công công chỉ kêu Hoàng Thượng thôi.” Thanh âm của Kim Nhi.

“...” Đám người kia căn bản không chừa cho ta chút mặt mũi nào!

“Trần công công có chuyện gì?” Ta nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt hấn.

Trần công công không biết tại sao lại chọc giận ta, cả kinh cúi đầu khom lưng, sợ hãi rụt rè: “Cái kia... Phụng khấu dụ của Thái hậu... Hoàng Thượng cùng tam vị đại nhân ôn chuyện đã lâu, hiện tại canh giờ cũng không còn sớm, vẫn là nên nghỉ ngơi một chút, ngày mai còn có lâm triều chính vụ a.”

“Nga ~ nếu là ý chỉ của Thái hậu, vậy thì không chơi nữa, trăm cũng định như vậy.” (nguyên văn là: trăm chính thính đắc tâm tận hữu vị ni: quả thực là Nguyệt không biết nên dịch câu này như thế nào nữa, bằng hữu nào biết giúp Nguyệt với TT.TT)

Bốn đạo ánh mắt hoài nghi lại theo bốn phương tám hướng phóng tới, đám người kia! Rốt cuộc có xem ta là hoàng đế hay không a??

Trần công công đi rồi, đặng hỏa lại được đốt lên, ta lập tức thấy bốn tên con dân bất hiếu đang ghen cười tới mức thần tình đỏ bừng.

“Hừ! Cười cái gì mà cười!”

Ta thở phì phì nhìn bọn họ, ai ngờ tới, bọn họ lại ha ha cười ngất lên.

“Còn cười! Lúc này là ai đưa ra đề nghị phải ngoạn suốt đêm! Làm kinh động đến cả Thái hậu!”

“Hình như chính là Hoàng Thượng nói cái gì mà không say không về, hễ không say thì cứ tới suốt đêm a.”

“Na Na kia... Vậy là ai ra đưa ra chủ ý đêm hôm khuya khoắt lại đi kể chuyện ma?!”

“Hình như cũng là Hoàng Thượng nói muốn thể nghiệm một chút cơ hội hiếm khi có được...”

“A? Vậy thối tất nên cũng là chủ ý của trăm chứ gì?”

“Đúng vậy, Hoàng Thượng nói kể chuyện ma thì phải có không khí, tốt nhất là nên tối lửa tắt đèn, bọn thần mới đi tắt hết nến trong đặng lung (***)g đèn).”

“...” Nói đi nói lại... Là ta tự làm tự chịu? Tự mình chuốc lấy cực khổ?

Thật sự là khó chịu a

Sau khi nhăn nhó chia tay với tam đại hung cầm, ta đang định hồi cung, thì ai ngờ Vũ Thanh Túc lại lặng lẽ giật nhẹ ống tay áo của ta, ánh mắt hướng về phía ta, vì thế ta lệnh Kim Nhi hồi cung trước, sau đó thì theo Vũ Thanh Túc vào trong đình viện.

“Hoàng Thượng...”

“Vũ Thanh Túc, ” ta cau mày bất mãn đứng lên: “Hôm nay là sinh thần mười sáu tuổi của trăm, nhân sinh ngắn ngủi, đầu như tối nay lại không màn lễ quân thần, người vì sao vẫn ‘ Hoàng Thượng ’, ‘ Hoàng Thượng ’ kêu không ngừng? Đến cuối cùng làm tất cả mọi người đều phải kêu lên, rất mất hứng!”

Vũ Thanh Túc phần nộ cười: “Nếu như vì thần thời thời khắc khắc không nhớ kỹ người là quân, ta là thần, chỉ sợ... Nhất định làm sai rất nhiều chuyện...”

“Làm sai cái gì?” Ta có chút tức giận, không thể không truy hỏi kỹ càng sự việc.

“Hoàng Thượng, ” Vũ Thanh Túc vẻ mặt trở nên nghiêm túc, ánh mắt thâm thúy làm ta không khỏi run lên, bản năng cảm giác được ánh mắt của hắn có chút khác thường: “Bắt đầu từ ngày mai, người vĩnh viễn

là hoàng đế của ta, ta vĩnh viễn là thần tử của ngươi, ta sẽ không làm bất cứ chuyện gì khiến ngươi khó xử. Cho nên, chỉ cầu tối nay, ngươi là Lý Thủ Dự, ta là Vũ Thanh Túc, ngươi đừng tiếp tục trốn tránh ta nữa.”

“Ta... Ta không có trốn ngươi a...” Ta cảm thấy trong lòng trống rỗng cười cười.

Vũ Thanh Túc nhẹ nhàng nâng cằm ta lên, hơi hơi cúi người, ta sợ tới mức run lên, hấn vội vàng dùng một cánh tay khác ôm eo ta, khiến ta không thể động đậy: “Đây là một lần cuối cùng, cho nên xin đừng cự tuyệt.”

Chẳng biết tại sao, ta cảm thấy toàn thân Vũ Thanh Túc giống như toát ra một cảm giác đau thương, khiến lòng người chua xót, khiến người ta đau lòng, làm người ta... Không thể cự tuyệt...

Nụ hôn nhẹ nhàng lướt qua làn môi, làm ta cảm thấy trống trải kỳ lạ.

“Ngươi phải hiểu được một chuyện, ta không phải bị yêu quái nhập thân mà làm ra loại chuyện này.”

“...” Không bị nhập thân???

“Ta hôn ngươi, là bởi vì ta muốn làm như vậy.”

“A?”

Ta há hốc miệng ngây ngẩn cả người, vì cái gì lão hồ ly khôn khéo này lại muốn hôn ta? Ta không phải nữ tử, càng không có long dương chi hảo... A nha! Chẳng lẽ hấn có??

Ta cao thấp đánh giá Vũ Thanh Túc một chút, không khỏi chặc chặc, thật đáng tiếc...

“Vừa thấy ánh mắt của ngươi thì lập tức biết ngươi đang suy nghĩ chuyện kỳ quái!”

“Không... Không có!”

“Ngươi nha... Thật làm cho ta không biết nên đối xử với ngươi như thế nào...”

Ta vô tội chớp chớp mắt mấy cái: “Vậy thì ngươi chỉ cần một lòng một dạ đối xử thật tốt với ta là được rồi.”

Vũ Thanh Túc bình tĩnh nhìn vào mắt ta, sóng mắt bên trong lấp lánh rung động làm người ta không khỏi sa vào ánh mắt ôn nhu ấy, hấn chậm rãi nhắm mắt lại, chậm rãi tiến lại gần ta lần nữa. Ta theo bản năng cũng nhắm mắt lại, im lặng cùng hấn thần thiện tương dung (môi lưỡi quấn quýt), từng chút từng chút một hôn sâu hơn.

Hô hấp chậm rãi dồn dập hơn, ta có thể cảm giác được Vũ Thanh Túc cũng giống như ta có chút kích động, hấn ôm ghì lấy ta, thần thiết giao triền cũng càng thêm kịch liệt, ta cơ hồ không thể hô hấp, tứ chi vô lực dựa vào ngực hấn.

Môi hấn không thể khống chế mà lướt khắp mặt ta, môi của ta, mặt của ta, mắt của ta, đến cả mi mắt cũng không buông tha, nụ hôn ôn nhu mà kịch liệt, ta tựa như thuyền nhỏ bị thủy triều đánh úp, căn bản là vô phương trốn tránh, chỉ có thể để cho nước chảy bèo trôi, cho đến khi hấn lướt xuống cổ ta, nhẹ nhàng ngậm lấy hầu kết, đầu lưỡi mềm mại liếm mát đột khởi nhô lên.

“A!”

Cảm giác tê dại trước nay chưa từng có làm ta khẽ rên lên, bản năng run rẩy một chút, kiêu rùng mình giống như khi chạm phải nước lạnh, Vũ Thanh Túc mất kiểm soát đột nhiên an tĩnh trở lại, điều này làm cho tất cả những động tác của ta cũng ngừng lại, sau đó, hấn ôn nhu hôn lên xương quai xanh của ta, rồi chậm rãi buông ta ra.

Bỗng nhiên mất đi sự ấm áp quen thuộc, lúc này ta mới phát hiện gió ban đêm thật lạnh.

“Hoàng Thượng, vi thần cáo lui.”

Thời gian của Lý Thủ Dự cùng Vũ Thanh Túc đã hết.

“Thanh Túc!” Ta không hiểu sao lại cảm thấy thực khẩn trương: “Ngày mai ngươi vẫn vào triều đúng không! Ngươi sẽ không đột nhiên biến mất đó chứ!”

Vũ Thanh Túc yêu thương khẽ nở nụ cười: “Sẽ không.”

“Chắc chắn sẽ thượng triều đúng không? Chắc chắn sẽ không biết mất chứ?” Ta khấn trương kêu to.

“Vi thần mỗi ngày đều thượng triều, trừ phi thiên tai nhân họa, bằng không nhất định không biến mất.” Vũ Thanh Túc kiên định nói.

“Vậy người vẫn còn giận ta sao? Có phải về sau người sẽ không thèm để ý đến trẫm nữa đúng không?”

Vũ Thanh Túc âm đạm cười: “Thần cả đời này dùng để trông chừng hoàng thượng.”

“Vậy nếu trẫm ăn vụng đồ ngọt, người có đánh trẫm không?”

“Hoàng Thượng đã mười sáu tuổi, không còn là tiểu hài tử nữa, thần sẽ không đánh Hoàng Thượng.”

“Vậy nếu trẫm viết sai thơ để sung công khóa, người có còn tức giận không?”

“Thần biết Hoàng Thượng sẽ không làm như vậy, người đã trưởng thành.”

“Vậy nếu trẫm lại nhiều mực nước vào trà của người, trét sơn lên ghế của người, phá tiểu cung nữ câu dẫn người, người có phát hỏa không?”

“Nguyên lai tất cả đều là do người làm?!”

“Oa! Đùng nóng giận mà! Trước kia người ta chỉ có mười lăm tuổi, còn nhỏ không hiểu chuyện thôi!”

“...” Khóe miệng một trận co rúm, thật vất vả mới phun ra được vài chữ: “Về sau đừng làm như vậy nữa là được.”

“Vậy bôi mật ong lên thủ quyền của người hại người bị ong đốt, cố ý cắt đứt hài của người để người bị té, làm bầy sụp trên đường người về nhà, người sẽ không tức giận đến cắn trẫm chứ?”

“... Người đã làm?”

“Vẫn chưa có làm, hỏi ý kiến của người trước thôi.”

“...”

“A! Ái khanh! Không cần cắn trẫm!”

“Sáng mai chép năm mươi lần khuyển thiện thư giao ra!! Giao không được thì phạt một trăm lần!”

“Oa! Thanh Túc ~ người ta vẫn còn là tiểu nam hài ~ người ta chỉ mới có mười sáu tuổi ~ ”

“Không bàn nữa!!”

Tại sao Vũ Thanh Túc lại có thể trở mặt còn nhanh hơn cả lật sách a? Ta thật sự không hiểu nổi hần ~

7. Quyển 1 - Chương 7

“Đây là cái gì?!”

Ta một tiếng rỗng ngẫm, kinh hách đến Huyền Thượng Đức đang ngồi xem tấu chương bên cạnh khiến hần phải đứng bật dậy tiến lên, cầm lấy quyển tấu chương đang bị ta tức giận mà siết chặt trong tay.

“Đây là tấu chương của tam sư tam công Vũ Thanh Túc đại nhân muốn cùng với nữ nhi của thái y viện Ngô Tế Thế – Ngô Hiểu Cúc kết hôn vào đầu mùa xuân năm sau.” Huyền Thượng Đức rất có kiên nhẫn giải thích giúp ta.

“Trẫm đương nhiên biết! Người sao lại lãnh tĩnh như thế?!” Ta trừng mắt điên cuồng hét lên với Huyền Thượng Đức.

“Hoàng Thượng, trai lớn gả vợ, gái lớn lấy chồng, Vũ huynh đã gần hai mươi tám, đáng lẽ phải sớm thành gia lập nghiệp rồi.”

“Người chẳng phải cũng đã ba mươi hai nhưng vẫn cô độc đó thôi?!”

“Cái này... Vi thần chính là một lòng đền đáp ơn tri ngộ của tiên đế, nên tạm thời bỏ qua tư tình nhi nữ mà thôi.”

“VẬY tên Vũ Thanh Túc kia chính là tri ân không báo! Lang tâm cầu phước! Vong ân phụ nghĩa!” Ta nổi trận lôi đình.

“A? Thần không phải có ý này...”

“Còn cái tên Ngô Tế Thế kia! Hắn không phải sinh con trai sao?! Sao lại ra con gái?!”

“Tháng trước hắn quả thực sinh con trai...” Huyền Thượng Đức lộ ra biểu tình dở khóc dở cười: “Bất quá không có nghĩa là hắn không thể sinh con gái a?”

“Ai cho phép hắn sinh a?! Trẫm không có phê chuẩn!!”

Huyền Thượng Đức hoảng hốt không thể đứng vững: “Này... Mười tháng hoài thai... Phải là do Quan Âm quả a ...”

“Hơn nữa vừa mới hạ sinh thì hai nhà này gấp cái gì! Chờ Vũ Thanh Túc rụng hết răng hãy đến thượng tấu lại!”

“Hoàng Thượng...” Huyền Thượng Đức lau lau mồ hôi: “Nữ nhi của Ngô thái y đã mười sáu rồi, như hoa như ngọc...”

“Cái gì?! Mười sáu?!” Vừa nghĩ tới chuyện nàng ta tuổi tác lớn như vậy, ta càng thêm sinh khí: “Nghĩ kỹ lại, là khi con gái người ta hoàng hoa khuê nữ mới mười sáu tuổi, cái tên mười tám tuổi trảng niên là hắn liền chạy tới cầu hôn! Hồ nháo! Đây là phạm pháp! Lập tức bắt cái tên dụ dỗ trẻ chưa vị thành niên Vũ Thanh Túc về đây!” (nguyên văn là : tiết đồng tội tức tội *** ô trẻ em)

“Hoàng Thượng a...” Huyền Thượng Đức bộ dáng mệt mỏi: “Không phải là mười năm trước...”

“Trẫm mặc kệ!”

Ta tức giận đến thổ rêu trừng mắt, hai tay liều mạng đập bàn! Đáng hận! Phi thường đáng hận! Cái tên Vũ Thanh Túc chết tiệt! Nói cái gì sẽ luôn đối đãi với ta thật tốt! Căn bản không phải! Từ sau cái đêm đó, tuy rằng nhìn hắn như không có gì thay đổi, nhưng ta biết nếu có thể cách xa ta bao nhiêu thì hắn cố gắng cách xa ta bấy nhiêu! Trước kia ta muốn làm nũng thì còn có thể ở trong lòng ngực hắn cọ tới cọ lui, hiện tại ta còn chưa kịp bước qua hắn đã lập tức cáo lui! Căn bản là đang trốn ta! Trước kia ta làm tốt công khóa, hắn nhất định cao hứng xoa xoa đầu ta, hiện tại chỉ nói hai ba câu coi như xong! Cái gì chứ!! Bây giờ thì tốt lắm, cứ nhiên dám không nói một tiếng mà tự ý thành thân! Mỹ tử người!

“Truyền ý chỉ của trẫm! Hôn sự này trẫm kiên quyết phản đối!”

Huyền Thượng Đức vẻ mặt không ngoài ý muốn, chỉ là lộ ra một chút bất đắc dĩ: “vậy Hoàng thượng định lấy lý do gì để phản đối?”

Ta nhất thời sững sốt, cau mày vắt hết óc nghĩ a muốn, liều mạng nghĩ, cả đời này ta chưa từng dụng tâm tự hỏi như vậy bao giờ.

“Bởi vì trẫm muốn gả công chúa cho hắn!”

“Công chúa?” Huyền Thượng Đức ngơ ngẩn: “Hoàng Thượng không có tỷ muội...”

“Ai nói là tỷ muội của trẫm?” Ta cười lạnh: “Công chúa đương nhiên là nữ nhi của hoàng đế!”

“A?” Huyền Thượng Đức trợn mắt há hốc mồm: “Nhưng mà... Hoàng Thượng cũng không có tử tự (con nối dòng)...”

“Ai nói không có?” Ta lạnh lùng đem tấu chương kia xé thành hai nửa: “Trẫm sẽ đi sinh ngay bây giờ!”

Nói xong, ta bỏ lại Huyền Thượng Đức đang ngây ra như phỗng, chạy nhanh về phía hậu cung.

Bất quá...

“Cầu người! Sinh nữ nhi cho trẫm đi!” Ta ánh mắt bi thương, tội nghiệp.

“Không cần.” Trăm đình chặt thiết cự tuyệt, không chút lưu tình.

“Kim Nhi

~” ta dùng thanh âm buồn nôn đến mình cũng phải nổi hết da gà kêu lên.

“Hoàng Thượng, Kim Nhi chỉ là một tiểu cung nữ, tuy rằng chỉ cần Hoàng Thượng cao hứng liền có thể lập tức sách phi phong hậu, nhưng mà Kim Nhi lớn hơn Hoàng thượng tới sáu tuổi, ngài thử nghĩ xem lúc ngài vừa sinh hạ còn kêu khóc đòi ăn thì cũng là lúc nô tỳ vừa chạy vừa nhảy, chênh lệch như thế này quả thực kinh người a.”

A, đổi biện pháp khác là được chứ gì?

“Trẫm phong người làm hoàng hậu thì sao?”

“Sao có thể! Kim Nhi há có phải là người nông cạn đến mức chịu cái loại hư danh này?” Kim Nhi phụng phịu, quay đi tiếp tục cúi đầu thêu hoa của nàng.

“Vậy người muốn cái gì a ~~ trừ bỏ thái thượng hoàng, Thái hậu, hoàng đế ra, người muốn cái gì trẫm đều phong cho người cái đó được không?” Ta tiếp tục dụ dỗ.

“Hoàng Thượng không phải là không có tằm phi, chuyện sanh con dưỡng cái giao cho các nàng là được.”

“Nhưng mà... Vừa nghĩ đến chuyện phải ngủ chung với người mình không thích trẫm liền cảm thấy khó chịu...” Ta theo bản năng gãi gãi lưng, tưởng tượng thôi cũng đã thấy cả người ngứa ngáy.

“Nhưng nô tỳ coi Hoàng thượng tựa như thân đệ đệ, vừa nghĩ tới phải cùng đệ đệ của mình loạn luân, nô tỳ cả người cũng không thoải mái a!”

“Kim Nhi ~ người đừng thêu mẫu đơn nữa, hảo hảo thương lượng cùng trẫm một chút thôi!”

“Nô tỳ thêu chính là khổng tước...”

“... Người xác định?”

“...”

“Oa! Trẫm sai rồi! Thực xin lỗi! Người mau bỏ kim trong tay ra a!”

Đáng sợ nữ nhân... Ai cưới nàng ai quả thực không hay ho...

Ăn?

“Có rồi!” Ta dùng sức đập cái bàn: “Trẫm lập tức nhận người làm tỷ tỷ! Sau đó phong hào cho người! Sau đó gả người cho Vũ Thanh Túc!”

Bạch! Kim Nhi lập tức ngã trên mặt đất.

“Kim Nhi?”

“Hoàng Thượng...” Kim Nhi hữu khí vô lực: “Nô tỳ gả cho hần, cùng Ngô Hiểu Cúc gả cho hần, rốt cuộc có gì khác nhau?”

“Khác nhau... Khác nhau...” Ta dùng sức xoa xoa ót, đúng vậy, có cái gì khác nhau? Không phải cũng là hần thành thân sao...?

“Không giống! Dù sao cũng không giống!” Ta phiền táo bước qua bước lại ở trong phòng: “Người là tỷ đệ của trẫm, còn nữ nhân kia trẫm không quen biết! Không cần nàng trở thành phu nhân của Vũ Thanh Túc!”

“Chỉ vì vậy?”

“Lý do này chưa đủ lớn sao?!”

“Ai...” Kim Nhi bất đắc dĩ lắc đầu, từ trên mặt đất đứng lên, tiếp tục thêu của nàng... Có thể là khổng tước này nọ gì đó.

“Người thử dài cái gì?”

“Hoàng Thượng, ngài chính là do tâm tính độc chiếm của tiểu hài tử mà đi quấy phá thôi, thời điểm cảm thấy không thể giữ được nữa, liền có ý tưởng phù sa thủy bất lưu ngoại nhân điền không giữ được hấn ở gần mình thì không cam tâm, ngài còn có ý nghĩ này thì khẳng định không lưu được Vũ đại nhân.”

“Vậy làm sao mới có thể giữ được hấn a!” Ta bật thốt ra, nhưng vội vàng sửa lại: “Không đúng! Trẫm không phải muốn giữ hấn lại! Trẫm chính là không thích hấn cùng một nữ nhân mà trẫm không quen biết trở thành người một nhà thôi! Cảm giác rất quái lạ!”

“Vậy tại sao Hoàng thượng không tự mình đi nói với Vũ đại nhân là ngài không muốn hấn thành thân a?”

“Hấn nhất định sẽ nói trẫm tính khí trẻ con! Dù sao hấn vẫn xem trẫm như tiểu hài tử đó thôi!” Ta oán giận nói.

“Hoàng Thượng chỉ cần đến trước mặt hấn, nói với hấn, ngài không thích, không hy vọng, mất hứng chuyện hấn thành thân, là lập tức, Vũ đại nhân tuyệt đối tuyệt đối sẽ không nhắc lại chuyện này!”

“Tại sao?”

“Bởi vì tính tình hấn cũng rất trẻ con nha.” Kim Nhi xán lạng cười, sau lại cúi đầu tiếp tục thêu.

Lời nói thật cao thâm... Ta hoàn toàn không hiểu!

Kim Nhi không chịu hỗ trợ, ta lại không muốn tìm một vị tần phi khác giúp ta sinh công chúa, lại càng không dám chạy đến trước mặt Thái hậu hỏi xem nàng có nữ nhi riêng hay không, cho nên, ta đành phải dựa vào chính mình nghĩ ra biện pháp khác! Nghĩ a nghĩ a, suy nghĩ vô số biện pháp, ngay cả biện pháp chuồn khỏi cung đến phố hoa hoặc ngõ hẻm nào đó để lên lúc sinh đại một đứa cũng đã nghĩ đến, bất quá mỗi khi vừa nghĩ tới việc phải ngủ chung một chỗ với một nữ nhân không quen biết, ta liền nổi hết da gà, rùng mình không ngừng.

Cuối cùng của cuối cùng, ta quyết định bắt giặc phải bắt vua trước! Trước tiên cứ đi xem xét địch tình rồi nói sau! Bất quá ta không biết địa chỉ với bối cảnh của Ngô thái y kia, vì thế liền lặng lẽ cho đòi Lại bộ thượng thư điều tra hộ khẩu cùng gia cảnh của Ngô thái y, ai ngờ tài liệu hấn thu thập được đều bị Đô Sát viện lấy đi! Đô Sát viện chính là địa bàn của Huyền Thượng Đức! Nếu ta nói với hấn, hấn lập tức biết được ý định của ta! Không được!

Càng nghĩ, cuối cùng chỉ có thể... Trộm!

Đêm hôm khuya khoắt không một tiếng động, ta, tông nguyên thứ bảy Nhâm đế vương, Lý Kinh Hồng chỉ tử Lý Thủ Dự, miêu thủ miêu cước tránh né tai mắt, chạy vào Đô Sát viện, một mặt rón ra rón rén phủ phục đi tới, một bên bí ai sát hỏi với tông nguyên lịch đại liệt tổ liệt tông, bởi vì con cháu bọn họ đã phải sa đọa đến mức làm tiểu thâu, làm hoàng đế được đến lúc này cũng coi như là tiên vô cổ nhân hậu vô lai giả a.

Sờ đến nơi trọng địa đặt công vụ của Huyền Thượng Đức, nhìn thấy hồ sơ chất đầy phòng, ta mặt đầy hắc tuyến.

Không hổ là Huyền Thượng Đức, trong phòng thật sự là trừ bỏ tư liệu vẫn là tư liệu.

Ta dùng đá đánh lửa châm một cây tể sáp, bắt đầu lao碌 tìm kiếm, thật sự là thể nghiệm khiến người ta nổi điên! Tuy rằng chỉ mới bắt đầu, nhưng chưa tới một canh giờ ta liền mất đầu tay đau cánh tay đau, thật sự là khó chịu.

Phi thường ngoài ý muốn, sau khi ta lục tung tư liệu trong một cái tủ, tay trong lúc vô tình đụng phải một tấm ván gỗ phía sau, một tiếng trống trải vang lên ngay cả kẻ ngu dốt như ta cũng có thể biết được phía sau trống rỗng! Nơi này sao lại có ám các?! Ta lập tức đem Ngô Tế Thế cùng nữ nhi của hấn quăng lên chín tầng mây! Bị kích động đem tấm ván gỗ tháo ra, quả nhiên! Một cái hộp gấm dài nhỏ xuất hiện trước mặt ta!

Giấu ẩn mật như vậy, là cái gì đây? Chẳng lẽ là tình thư của Huyền Thượng Đức cùng một vị hữu phu chi phụ?

Ta ôm tư tưởng không thuần khiết cười gian lấy hạp ra, sau khi nhìn thấy kim tất tự tích trên hạp, ta cả người đều ngây ngẩn, bởi vì đó là bút tích của phụ hoàng, chỉ có hai chữ: mật chiếu.

Chẳng lẽ đây là chiếu mệnh thánh chỉ cuối cùng của phụ hoàng? Mật chỉ ủy nhiệm ba người đó phụ tá ta?? Bọn họ giấu diếm không cho ta xem di chiếu??

Hừ hừ hừ, bọn họ lúc nào cũng thần thần bí bí không chịu nói cho ta biết trong mật chiếu viết cái gì, bây giờ ta tự mình xem!

Vì thế ta mở phong hạp ra, tay nhẹ nhàng run lên cầm lấy kim hoàng sắc quyển trục kia, không thể phủ nhận rằng mình có chút kích động, bởi vì dù sao đó cũng là chiếu mệnh duy nhất phụ hoàng viết có tương quan chặt chẽ cùng mình! Chậm chạp gỡ nó ra, chỉ quyển trắng noãn, tự thể mạnh mẽ màu đen, chỉ có vài chữ lớn vô cùng đơn giản: Lý Thủ Dự, giết không tha.

Ta cả người ngây dại, quyển trục từ trong tay rơi xuống cũng không biết, đó là... Mệnh lệnh cuối cùng của phụ hoàng ta sao? Giết không tha... Mà kẻ bị giết không tha đó dường như lại là... Ta? Nhi tử độc nhất của hần? Vì cái gì...

Ta bỗng nhiên cảm thấy thực lạnh, cái lạnh trước nay chưa từng có, giống như nhiệt khí trong cơ thể bị bức ép tuôn ra, chỉ còn lại có một thể xác lạnh như băng...

“Ta thật là nhi tử của phụ hoàng sao...”

Lạnh quá, ban đêm lạnh quá.

“Chắc sẽ không có phụ thân ngay cả lúc sắp chết cũng muốn giết nhi tử của mình chứ...”

Hàn triệt tâm phé (lạnh thấu tim gan).

“Ta có thể sống đến hôm nay, thật sự là quá may mắn...”

Ta nhẹ nhàng nở nụ cười, chậm rãi nhắm mắt lại, vùi đầu giữa hai tay.

Nguyên lai, cuộc sống của ta phi thường đa tư đa thái, thân luôn trong hoàn cảnh hiểm nguy hoàn sinh mà tự ta lại không hay biết...

Không biết qua bao lâu, ta hỗn loạn phân không rõ là mình đang ngủ hay là tỉnh, sau đó cửa bị người mở ra, tiếp theo đó là tiếng bước chân cùng tiếng nói chuyện ồn ào. Giống như có rất nhiều người vây quanh ta, nhưng lại giống như không có. Đang lúc kinh ngạc hỗn loạn thì mặt của ta bị người khác nâng lên, cảnh tượng trước mặt mơ hồ truyền đến, đó là gương mặt trắng bệch của Vũ Thanh Túc, vẻ mặt của hần giống như sắp khóc.

“Hoàng Thượng! Tỉnh lại đi!”

“Ái khanh...” Ta cười ôm cổ hần, phả ở bên tai của hần nhẹ nhàng nói: “Cám ơn các người vẫn không có giết trẫm.”

Cảm giác được thân thể Vũ Thanh Túc rõ ràng run lên, ta ở trong lòng hừ cười một tiếng, chậm rãi nhắm hai mắt lại, chính thức đi tiếp chuyện cùng Chu Công.

Khi ta lần thứ hai mở mắt, bên cạnh là Thái hậu đang vô cùng lo lắng, Kim Nhi hai mắt sưng đỏ, còn có tam đại hung cầm vẻ mặt lo lắng đứng ở chỗ xa hơn một chút, thấy ta tỉnh lại đều vừa mừng vừa sợ, nhưng vẻ mặt lại thâm trầm, tìm từ cẩn thận.

Ta chỉ biết bọn họ sẽ coi ta như một thiếu niên yếu ớt đã phải chịu đả kích rất mạnh!

Đả kích? Đúng vậy, ta thực sự đã chịu đả kích, không ai còn có thể tiếp tục sống phóng túng như không có việc gì sau khi biết phụ thân mình hạ một đạo mệnh lệnh như vậy. Nhưng mà, so với phụ hoàng đã sớm băng hà không hề có ẩn tượng, tam đại hung cầm bên cạnh ta ngược lại càng thân mật với ta hơn, ta vui vẻ được đến bây giờ không phải là do bọn họ ban tặng sao? Có mật chiếu như vậy trong tay, mạng nhỏ của ta chẳng phải là tùy thời mất trong tay bọn họ! Mà bọn họ lại lựa chọn để cho ta bình yên vô sự lớn lên, này chứng tỏ điều gì? Làm như vậy khiến ta nghĩ, so với đả kích, ta quả thực khoái hoạt muốn bay lên! Chỉ có ngu ngốc mới có thể nghĩ đến chuyện tội tệ như thế này! Ta không phải ngu ngốc, hơn nữa phi thường

thông minh! Bất quá thực rõ ràng, đám người kia toàn bộ đều khinh ta ngu ngốc... Ta đây liền ngu ngốc như các người mong muốn, hừ!

“Mẫu hậu...” Ta suy yếu cười: “Trẫm thật là hài tử của phụ hoàng sao... Có phải trẫm được nhật về hay không...”

Đây chắc là tất cả câu hỏi mà một đứa nhỏ hoài nghi thân thế của mình sẽ hỏi?

“Ồ nháo! Ai gia hàm sân như khổ (giống câu ngâm đắng nuốt cay) hoài thai mười tháng mới hạ sinh ra người, hay là người hoài nghi ai gia cấu kết với người khác? Để tiên đế đội nón xanh (cắm sừng!)?!” Không hổ là Thái hậu, nói mấy câu đã khiến ta không dám giả bộ đáng thương.

“Nhi thần biết sai rồi...”

Ta sai lầm rồi, ta không nên bắt người khai đao khi chưa thúc đẩy bầu không khí tới đỉnh điểm, cái này xuất sư chưa tiệp thân chết trước.

“Hừ, việc nhỏ như vậy cũng nghĩ không ra, Hoàng Thượng cũng chỉ thường thôi, thật làm cho ai gia thất vọng.” Thái hậu tao nhã đứng lên, lạnh lùng nhìn ta liếc mắt một cái, rồi mới đối diện với những người khác: “Nếu hần vẫn còn cái bộ dạng này, vậy chờ hần băng hà rồi lại tới thông tri cho ai gia.”

Cái gì

~~Này, nữ nhân này

Miệng lưỡi này cùng với câu giết không tha của phụ hoàng quả là ngoan độc như nhau! Không hổ là vợ chồng!

Ta trừng ánh mắt nhìn theo mẫu hậu, ngón giữa bên dưới tấm chắn đã sớm dựng thẳng lên! Bất quá trong lòng ta lại thấy ấm áp, bởi vì mẫu hậu cho rằng một hoàng đế thực sự sẽ có thể tự mình vực dậy, không đứng dậy được thì không đáng để nàng quan tâm, mà ta, dĩ nhiên là phi thường giống như vậy, bất quá ta còn vượt qua cả tường tượng của nàng trở thành một hảo hoàng đế! Hắc hắc!

“Hoàng Thượng, vi thần muốn giải thích cùng Hoàng thượng những lời trong mật chiếu kia.” Huyền Thượng Đức vẽ mặt áy náy.

Ta khê hít một hơi, chậm rãi quay đầu qua hướng khác, làm ra bộ dáng cái gì cũng không muốn nghe, nếu như có thể, ta thật hy vọng mình có thể có được không chút không gian yên lặng để rơi lệ, nhất định có thể đạt tới cao trào! Đáng tiếc lệ trên mắt không nghe lời ta mà rơi xuống, ta thực rất muốn ào khóc lên, nhưng này cũng chỉ là sét đánh dưới mưa mà thôi. Đáng tiếc một tiết mục tốt như vậy, ai.

“Lúc tiên đế còn tại thế, Hoàng Thượng tuổi thượng ấu, cho nên không nhớ rõ thái độ làm người của tiên đế. Kỳ thật tiên đế là một người không giỏi biểu đạt suy nghĩ trong lòng của chính mình, ngài ấy thậm chí không biết nên dùng ngôn ngữ như thế nào để diễn tả những điều mình nghĩ, cho nên ngài ấy nói chuyện từ trước đến nay chẳng phân biệt được nặng nhẹ, bởi vậy nên sớm dặt tội với không ít quyền quý trong triều, tuy có thực lực không ai bằng lại nhiều lần khúc chiết mới có thể lên ngôi hoàng đế.” Huyền Thượng Đức chậm rãi nói: “Tuy nói như thế, ngài ấy cũng là một vị Hoàng Thượng ngoài ý muốn ngay thẳng trực tính, dám nói dám làm, đơn giản trực tiếp, đây là ưu điểm lại cũng khuyết điểm, cho nên, với tính tình như vậy đã khiến ngài ấy cùng người yêu có hiểu lầm thực sâu sắc, vô duyên vô cớ lẩn trốn nhiều năm.”

Ý là chỉ cùng Thái hậu sao? Thiên tính gà mẹ của ta nhảy ra, lập tức dựng lỗ tai lên.

“Huyền huynh, người đừng nói này đó vòng vo, nói thẳng trọng điểm!”

Kiều Vô Kỵ không kiên nhẫn chen vào, ta ở trong lòng kêu rên: người mới là đang nói có không có, người ta muốn nghe bất quái!

~~“Hoàng Thượng, tiên đế nói chuyện chính là như vậy, viết thánh chỉ có nhiều cũng là như thế. Nhớ năm đó, có một thời gian thật dài ngày ấy đều dùng ‘cút xuống đi’ để diễn tả ý ‘người có thể lui xuống’, kỳ thật lời nói ra mặc dù nặng, nhưng ý tâm vị tất như thế.”

Kiều Vô Kỵ giải thích, nhưng ánh mắt ta lại vô cùng bi thương khiến hần cũng buồn bã theo, cuối cùng quay đầu đi chỗ khác yên lặng thở dài.

Biết sai lầm rồi sao? Ta đây ánh mắt ai oán lên án người đem hứng thú khó có được của ta bóp chết giữa noon sàng khiến người lương tâm bất an đúng không? Người nghĩ rằng ta và người có bao nhiêu cơ hội nghe được mật sử chuyện xấu của phụ hoàng??

“Chẳng lẽ ‘ giết không tha ’ hàm nghĩa ý tứ là ‘ hoàng nhi phải cần chính yêu dân ’ sao?” Tâm tính hài tử của ta trời dậy, bửu môi bất mãn đã khởi biệt lai.

“Hoàng Thượng, lúc tiên đế băng hà ba người chúng ta mới được biết đến ba đạo mật chiếu kia, tiên đế có nói qua, nếu tiên đế không thể yêu dân như con, hư kỹ nạp gián, biết thiện mà gần, thấy ác mà lui, thì lúc đó ba người chúng ta mới ban bố di chiếu, phế cựu để lập tân đế!” Vũ Thanh Túc nói.

“Vũ huynh!” Hai đại hung cầm khác lập tức quạt lên bào hấn ngưng lại, rất sợ hấn lại kích thích đến thiếu niên tần lăm bằng hội (: quà là ta ko hiểu ý nghĩa của nó, giúp ta với a~) đáng thương là ta.

“Nhưng mà!” Vũ Thanh Túc vội vàng nói: “Hoàng Thượng mặc dù trời sanh tính bất hảo, hết ăn lại nằm, nhưng thiên tính lương thiện! Mặc dù ngẫu nhiên cũng có cử chỉ cổ quái, nhưng lại chưa từng làm những việc thức đức bại hứng! Cho nên ba người chúng ta vẫn cam tâm tình nguyện phụ tá Hoàng Thượng, bởi vì người quả thật vẫn có thể xem là một vị hảo hoàng đế! Cho nên đạo mật chiếu kia chỉ là thùng rỗng kêu to! Không cần cũng thế!”

“ ... ”

Mặc dù có một chút cảm động nho nhỏ, bất quá tại sao nghe xong ta lại không có tí cao hứng nào? Cái gì mà trời sanh tính bất hảo, hết ăn lại nằm, ngẫu nhiên cũng có cử chỉ cổ quái?? Ngoại trừ việc muốn bị người mưu toan toán vị thì ta có làm gì đâu a??

“Hoàng Thượng, ý tứ của tiên đế chỉ là sợ Hoàng Thượng vạn nhất không chịu thua kém mà họa cập thương sinh, nên mới lập di chiếu này, nếu tiên đế còn tại thế, tận mắt thấy Hoàng Thượng lớn dần, ngài ấy nhất định sẽ không lập ra di chiếu như vậy.” Huyền Thượng Đức cũng phi thường dùng hết vốn từ mà liều mạng giải thích.

“ ... ”

“Hoàng Thượng...”

Tam đại hung cầm biến thành tam đại nữ nương, không, là tam đại nữ đa, mỗi người đều động chi dĩ tình, hiểu chi dĩ lý dẫn giải cho ta, chỉ hận không thể than thở khóc lóc, ôm đầu khóc rống, khiến ta nghe đến đầu óc chóng váng não muốn phình ra, khổ không thể tả.

“Được rồi! Trẫm muốn một mình yên tĩnh một chút! Các người lui ra ngoài đi!” Ta ôm lấy cái đầu mơ màng, chùi vào chăn kêu lên.

Bên ngoài chăn truyền đến vài tiếng thở dài sâu kín, sau đó đồng loạt xoét xoét ra ngoài, lúc này ta mới nhắc chăn lên thở dài một hơi.

Tuy rằng ta là có chút ý tứ muốn chính bọn họ... Nhưng tại sao sau khi nghe bọn họ nói xong, ta lại đã có điểm lương tâm bất an a? Hơn nữa... Trong lòng nghẹn lại, ngực nặng trĩu, cảm giác hảo buồn bực ... Đều là do bọn hấn, nói nhiều chuyện của phụ hoàng như vậy, hại hoàng nhi đáng thương là ta đối với phụ hoàng không chút ấn tượng lại đột nhiên cảm thấy đau thương...

“Đều là do người! Sao không đem cái vật trọng yếu như vậy giấu ở nhà!” Ngoài cửa truyền đến thanh âm nổi giận đùng đùng của Kiều Vô Kỳ.

Xem ra bọn họ vẫn là không yên lòng với ta, nên không chịu rời đi.

“Hoàng Thượng thích đến phủ của ta và người chơi đùa người cũng không phải không biết, Hoàng Thượng lại thích lục lợi tìm chút tân kỳ tiểu ngoạn hợp ý hấn, ta rất sợ giấu ở trong nhà hấn sẽ phát hiện nên mới giấu trong Đô Sát viện, ai ngờ được Hoàng thượng chạy đến Đô Sát viện lục lợi thế nhưng lại tìm được cái ám các kia.” Huyền Thượng Đức thanh âm hoàn toàn là bất đắc dĩ.

“Vậy phải làm sao bây giờ? Hoàng Thượng vốn đã vì việc hôn nhân của Vũ đại nhân mà phiền lòng không thôi, sau lại lập tức thấy được di chiếu, song trọng đã kích như vậy Hoàng Thượng có thể chịu được sao?”

Kim Nhi mang theo thanh âm khóc nức nở.

Cho ta xin, hai sự kiện căn bản không có quan hệ gì, cái gì song trọng đả kích! Di chiếu của phụ hoàng khiến ta có cảm giác đau lòng! Đau lòng nha! Mà cái việc hôn nhân kia của Vũ Thanh Túc làm ta cảm thấy khó chịu! Phi thường khó chịu! Khác nhau rất là lớn! Di chiếu của phụ hoàng ta không thể nề hà, nhưng mà việc hôn nhân của Vũ Thanh Túc ta chính là mưu kế lương đạ, ta nếu làm cho hấn thư thư phục phục lấy cái lão bà hồi gia thì cái tên Lý Thủ Dự của ta sẽ đảo ngược lại!

“Nếu Hoàng Thượng từ nay về sau nhất quyết không phần chân...”

“VẬY NGUY RỒI.”

“Ai...”

Ngoài cửa một trận sầm vân thảm đạm.

Nhất quyết không phần chân sao... Thực rất có thể...

Ta buồn ngủ nhắm mắt lại, yên lặng bắt đầu vì kiếp sống tuổi niên thiếu khoái hoạt vô tri của mình chính thức phai màu mà bi ai, cũng bắt đầu vì mình từ nay về sau chuyển hình thành u buồn mỹ thiếu niên mà dựng dục khởi ưu sầu ... Về sau ta phải thiếu ngôn quả ngữ (kiệm lời), hỉ giận không hiện lên sắc mặt, lúc nào cũng lác đầu thở dài, cố gắng tu hành tới khi nào mỗi khi ta thở dài lá trên cây cũng phải rụng xuống, mới không phụ hình tượng u buồn mỹ nam của ta...

Bỗng nhiên, ngón tay ngựa ngựa, ta mở mắt ra, chỉ thấy một tiểu sinh mệnh nhỏ bé xinh đẹp trắng thuần đang mở to đôi mắt đen lúng liếng, bình tĩnh nhìn ta, đầu nghiêng nghiêng, vươn đầu lưỡi hồng nhạt tiếp tục liếm đầu ngón tay của ta.

“Oa!! Tiểu Tuyết Cầu ~!! Người thật đáng yêu a ~! Tiểu Cầu Cầu! Đến! Hôn một cái! Chụt ~ oa ha ha ha ha ~”

‘Rầm rầm ’!

Ta giống như nghe thấy ngoài cửa truyền đến hảo thanh âm của vài người ngã sắp xuống.

8. Quyển 1 - Chương 8

Ở sâu bên trong ngự hoa viên có một ngọn núi cao xanh biếc, và một quỷ phủ thần công thanh sơn lưu thủy, tuy là một thợ công tượng giỏi, nhưng cũng không phụ ý cảnh kia mà đề ‘ tiểu Chung Nam ’ lên một tầng thanh thạch. Giai mộc xanh rờn, kỳ hoa rực rỡ, từng cánh từng cánh hoa rơi xuống, thanh thủy chảy dài, vụn yên lượn lờ, hư hư thực thực như ngân hà trụ. Một nơi thanh nhã như thế, tự nhiên phải có một nhân vật xuất trần thoát tục như tiên nhân mới có thể phù hợp và làm tăng thêm vẻ đẹp rực rỡ của cảnh vật kia, kết quả là, ta ngọc thụ lâm phong, tựa như được sắp đặt sẵn mà xuất hiện ở trong này mới có thể không phụ tuyệt thế mỹ mạo ‘ vẻ đẹp này chỉ có thể có ở trên trời, nhân gian khó kiếm ’ của ta!

Mà ta kính vi thiên nhân như vậy, sừng sững đứng giữa cảnh đẹp nhân gian phi thường tú lệ này, trong đầu bỗng nhiên tự hỏi phi thường nghiêm túc, giống như trọng đại vấn đề nhân sinh đại kế vô cùng trọng yếu!

Là vấn đề gì ư?

Tất nhiên là chuyện ta phải làm như thế nào để phá hoại tàn phá nhiều loạn hủy diệt hôn sự của cái tên Vũ Thanh Túc trời đánh vô lương tâm háo sắc đáng hận cùng cái kẻ không biết ở đâu nhảy ra mà từ cái tên cho đến gia cảnh cùng người đều đồng dạng tục mị như nhau không biết đến hoàng ân táng tận thiên lương vong ân phụ nghĩa thiên lý bất dung Ngô Hiểu Cúc!

Nghĩ a nghĩ a...

Có chút đói bụng, lấy ra một bao điểm tâm đã sớm chuẩn bị tốt, mở ra, ăn... Ăn cái nào hảo đây?

Nghĩ a nghĩ a...

Ăn đào mật canh trước đi!

Ăn a ăn a...

Có chút khát, lấy ra nước trà đã sớm chuẩn bị tốt, cất kỹ, ân... Nên cho mật hay là cho đường vào trong trà đây?

Nghĩ a nghĩ a...

Uống trà xanh không thêm vị ngọt trước đã!

Uống a uống a...

Có chút mệt mỏi, thái dương lại dào dạt ấm, làm một giấc ngủ trưa thật đẹp nào!

Đánh một cái a ngáp, chớp chớp ánh mắt đã bắt đầu khô, chậm rãi đi vào mộng đẹp...

Trước khi ngủ, hình như ta đang rất lo lắng về một chuyện phi thường trọng yếu, là cái gì nhỉ?

...

.....

... ..

Hô... ..

“Uy, ngủ ở trong này bộ muốn cảm lạnh sao.”

Một thanh âm đầy ý cười vang lên bên tai ta, sau đó có người đẩy ta, ta than thở một tiếng tỏ ý kháng nghị, người nọ lần thứ hai cười nhẹ, sau đó cái mũi của ta bị người nắm, hô hấp lâm vào đình trệ.

Hút khí...

Hút khí...

Không hút được...

Ta hút...

Ta lại hút...

Ta dùng sức hút...

“Oa!”

Thiếu chút nữa tắt thở, ta kinh hô một tiếng rồi ngồi bật dậy, kinh hồn bất định.

“Tên cậu nọ tài nào dám nhiều thanh mộng của trẫm!”

“Hoàng Thượng bớt giận.” Thanh âm rất là dễ nghe, rất có từ tính, nghe phi thường thoải mái.

Ta không khỏi tập trung nhìn cái người ăn mặc như binh lính ở trước mặt, không khỏi ngơ ngẩn. Hảo, hảo, hảo, người hảo anh tuấn a! Phong thần trác thực, khí vũ hiên mào, mặc dù không bằng ta nhưng cũng đạt được bảy tám phần. Ta có chút hoài nghi vươn hai tay, sờ sờ má hấn, mềm mềm, người nọ sững sốt. Ta hướng hấn cười cười, sau đó hai tay ôn nhu vuốt ve hai má hấn, vào lúc hấn có chút si mê chăm chú nhìn vào mắt ta, ta dùng sức néo

“Đau không?”

“...”

“Đau không?” Ta chưa từ bỏ ý định tiếp tục truy vấn.

“Không đau.” Một loại thanh âm cố ngiên răng ngiên lợi chịu đựng nhỏ ra.

“Không đau a? Vậy chắc là đang nằm mơ.”

Ta đã nói là trên thế gian này không có người có khả năng anh tuấn tựa như ta mà! Ta buông tay ra, đánh một cái ngáp, định sẽ tiếp tục đi tìm Chu Công thân khản.

“Uy!!”

Ta mở to mắt, nhìn thấy hần tựa hồ đang hít sâu một hơi, sâu hơn bất hơi, sau đó khẽ động khoe miệng, miễn cưỡng lộ ra một phần tươi cười: “Hoàng Thượng, ngủ ở trong này hội cảm lạnh.”

“Làm gì phải miễn cưỡng cười vui? Hài tử đáng thương, có chuyện gì cứ việc nói thẳng đi, người không nói trẫm làm sao biết người muốn nói gì? A, mặt của người sao lại sưng lên thế? Bị muỗi cắn?” Ta yêu thương sờ sờ mặt hần, kỳ quái, mới nãy đâu có a.

“Người...” Một loại ngữ điệu tức đến không nói nên lời.

“Trẫm làm sao?”

Người nọ thở dài một hơi, sau đó ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Hoàng Thượng, ty chúc có một trò vui nho nhỏ, muốn hiến cho Hoàng Thượng.”

“Hảo! Là cái gì?” Ta nhất thời tinh thần tỉnh táo.

“Hoàng Thượng thỉnh xem.”

Người nọ giống như đang làm ảo thuật, trên tay hần đột nhiên hiện ra một tiểu phương hạp đen bóng, ta vội vã mở hạp ra, nhất thời kỳ hương bốn phía, hương vị làm người ta thêm nhỏ dãi kia giống như trong hộp chính là mỹ vị ngon nhất thế gian! Bất quá, chỉ là một viên thuốc nho nhỏ màu trà.

Ta thất vọng: “Đây là cái gì a? Trẫm tưởng mỹ thực...”

“Đúng là mỹ thực.” Người nọ mỉm cười nói: “Đây là nùng thang tinh luyện sau khi được một trăm vị danh trù dùng bách cầm chi cốt (xương của 100 loài chim) tỉ mỉ ngao chế chín chín tám mươi một ngày làm thành, sau lại ngao chế tinh hoa trong thang một lần nữa, cho đến khi đạt được một lạp thang hoàn nhỏ như vậy, hàm nhập khẩu trung (cho vào trong miệng), thang hoàn nhập khẩu tức hóa, tiên vị tràn đầy không tiêu tan, dư hương đầy miệng, hương vị có thể nói là thiên hạ nhất tuyệt! Ty chúc đặc biệt đem vật ấy hiến cho Hoàng Thượng, Hoàng Thượng cứ yên tâm đi, ty chúc tuyệt không hạ độc... A, thang hoàn đâu?”

“Trẫm ăn rồi.” Ta ý do vị tấn liếm liếm môi, quả nhiên là mỹ vị! Thật muốn...ăn thêm một viên nữa!

“...”

“Còn không?”

“...” Người nọ bộ dáng giống như có điểm bị đả kích lớn: “Đã không còn...”

“Đã không còn a?”

Hảo thất vọng a... Bất quá tại sao biểu tình của hần cũng có vẻ thất vọng a?

“Còn có đồ vật gì khác dâng lên à?”

“Không có...”

“Vậy người lui ra đi.” Ta đánh một cái ngáp, tiếp tục ngủ trưa.

“...”

Ta mở to mắt: “Người còn không đi?”

“Ty chúc cáo lui...”

Đúng vậy, về mặt của hần đúng là thập phần thất vọng. Quái, ta không phải đã ăn rồi sao? Hần còn thất vọng cái gì a? A! Chẳng lẽ là hần vốn định mỗi người một nửa? Kết quả lại bị ta ăn hết luôn cho nên thất vọng? Thì ra là thế... Cũng phải, mỹ vị như thế ta lại ăn một mình, khó trách hần thất vọng. Thảm, người ta hảo tâm đem đến chia sẻ với ta, ta lại một mình độc chiếm! Rất không nên nha! Dưới loại tình huống này ta hần là...

Tất nhiên là tiếp tục giả bộ vô tội! Ngủ ngủ! Ta cái gì cũng không biết!

Không biết ngủ bao lâu, một trận thanh âm trốn chạy dồn dập từ xa truyền đến, càng lúc càng gần, bao vây xung quanh ta, ta không kiên nhẫn hé mở hai mắt một chút, lập tức nhìn thấy Kiều Vô Kỳ phong trần mệt mỏi phi nước đại mà đến, thở hổn hển hừ hừ nói: “Hoàng Thượng! Có vài kẻ thân phận bất minh lén vào trong cung! Bọn thần đã bắt được vài tên, nhưng lại có một tên trốn thoát, để tránh hoành sinh chi tiết (phát sinh thêm chuyện), thỉnh Hoàng Thượng tới Sùng Dương Điện nghỉ tạm!”

“Không rõ thân phận?” Ta lập tức hưng phấn nắm lấy Kiều Vô Kỳ: “Là thích khách sao?! Là tới ám sát trẫm sao?!”

“Hoàng Thượng... Ngài không cần vui vẻ như vậy được không...”

“Trẫm đợi mười sáu năm! Rốt cục đã đến! Trẫm còn sống chính là vì ngày này a!” Ta kích động hai mắt ướt át.

“...” Cơ thịt trên mặt Kiều Vô Kỳ từng trận từng trận co giật: “Thỉnh Hoàng Thượng khởi giá...”

“Hảo hảo hảo!”

Ta hưng phấn xát xát tay, trong cung đã lâu rồi chưa có không khí khẩn trương như vậy! Hơn nữa đây là lần đầu tiên quý giá của ta! Kỷ niệm đáng giá lần đầu tiên bị người ám sát da! Đây là hảo khai đao (chak là đao mở đầu hoàn hảo ^^”) a!

Chờ ta bị kích động trở lại Sùng Dương Điện, Huyền Thượng Đức cùng Vũ Thanh Túc vẻ mặt khẩn trương đã sớm đợi ở nơi đây, sau khi nhìn thấy ta đến dường như rốt cục mới yên tâm thở phào một hơi.

“Thật may là Hoàng thượng vẫn mạnh khỏe, xem ra người nọ vẫn chưa đắc thủ.” Huyền Thượng Đức vỗ vỗ ngực.

“Xem ra, phải tăng mạnh cảnh giới trong cung, bất kỳ thời khắc nào bên cạnh Hoàng thượng đều phải có người.”

Vũ Thanh Túc cau mày nói, ánh mắt của hắn hướng về phía ta, ta hừ một tiếng, quay đầu đi, hắn ngăn người, sau đó bắt đầu cười khổ.

“Ta đã an bài hai mươi người lúc nào cũng theo sát bên cạnh Hoàng Thượng, người nọ sẽ không có khả năng tiếp cận Hoàng Thượng.” Kiều Vô Kỳ nói.

“Để ngừa vạn nhất, Hoàng Thượng chính mình cũng phải cẩn thận.”

Vũ Thanh Túc nói xong dự định tiến lên, ta làm ra vẻ mặt chán ghét, vội vàng lui về phía sau, ánh mắt của hắn nhìn qua có chút bi thương...

Xứng đáng! Phải chính là hiệu quả này!

“Mấy người bị bắt kia đã cung khai kế hoạch của bọn họ cùng với đặc thù của người cuối cùng, chỉ cần chúng ta vạn phần cẩn thận, hẳn là không có việc gì.” Huyền Thượng Đức nói.

Vũ Thanh Túc cúi thấp đầu, có chút uể oải tiếp tục nói: “Chính như Huyền huynh nói... Hoàng Thượng, mấy ngày tới ngài phải vạn phần cẩn thận, nếu như bất cẩn xuất hiện tình huống ngoài ý muốn, Hoàng Thượng phải phi thường cẩn thận một kẻ diện mạo anh tuấn, ăn vận tựa như binh lính.”

“Có phải hay không phi thường anh tuấn, thanh âm rất có từ tính, người tuy không suất như trẫm nhưng cũng chiếm được bảy tám phần?”

“Hoàng Thượng làm sao biết được?”

“Hắn a, mới vừa thấy qua a.”

“Cái gì?!” Liên can nhân toàn bộ đều hút vào một hơi lạnh khí: “Vậy hắn nói cái gì?!”

“Hắn nói phải hiến cho trẫm đồ vật gì đó.”

“Hoàng Thượng nhận?!”

“Ân, nhận, là một cái hạp nhỏ màu đen.”

“Hoàng Thượng!” Vũ Thanh Túc nghiêm túc nói: “Tuyệt đối không được mở hạp ra!”

“Đã mở qua...”

Vũ Thanh Túc ảo não vỗ sau ót một chút, sau đó Huyền Thượng Đức khẩn trương nói: “Hoàng Thượng, ngài nghe thần nói, trong đó có một viên gì đó tròn tròn nhìn như được hoàn nhưng thực ra là thang hoàn...”

“Trẫm biết a, người nọ nói, tinh hoa đó phải ninh tám mươi một ngày, trình tự làm ra thật phức tạp nha.”

“Hoàng Thượng! Ngài cẩn thận nghe kỹ.” Huyền Thượng Đức hít sâu một hơi: “Thang hoàn kia có độc! Tuyệt không thể ăn!”

“...”

“Hoàng Thượng?”

“...”

“Hoàng Thượng...” Vũ Thanh Túc giống như có chút đứng không vững: “Ngài không phải muốn nói, đã ăn rồi đó chứ? Bất quá hẳn là sẽ không... Dù sao cũng là đồ của người lần đầu tiên gặp mặt cho, dù chỉ có một chút thường thức thì hẳn sẽ không ăn...”

“Ấn, ăn, ăn thật ngon.... A, ba vị ái khanh, các người nằm trên mặt đất làm gì vậy?”

Ba người sắc mặt xanh mét lục tục từ trên mặt đất bò lên, phân không rõ ánh mắt là phần hận hay là bất đắc dĩ xoay vòng ở trên người ta, sau đó thì bắt đầu gà bay chó sủa!

“Người đâu! Truyền nự y! Mau!”

“Lập tức phong tỏa tất cả cửa ra! Phàm là người khả nghi toàn bộ bắt lại!”

“Lập tức phong thành! Không được cho bất luận kẻ nào ra khỏi kinh thành nữa bước!!”

“Mau thông tri Thái hậu!”

“Nhanh đi thỉnh đoạt hồn sinh ở Trường Bạch Sơn!”

“Mau đỡ Hoàng Thượng nghỉ tạm!”

“Cáng! Cáng!”

Ta chẳng hiểu ra sao đã bị mọi người khẩn trương như vậy hộ tống trở về tẩm cung, Kim Nhi cũng y như những người khác khẩn trương vô cùng, hoả tốc trải hảo đệm chăn liền cứng rắn đè ta nằm lên giường, mới vừa ngủ trưa xong ta nào có buồn ngủ? Nhưng vẫn chịu thua trước ánh mắt đe dọa của bọn họ mà ngoan ngoãn nằm không dám nhúc nhích.

Rất nhanh, mấy chục tên thái y rầm rầm chạy đến, nào là xem mạch, nào là kiểm tra, hết lật qua lại lật lại kiểm tới kiểm lui, ngay cả tóc của ta cũng bị lật ra một lần, cuối cùng bản mặt mỗi người đều như khổ qua mướp đắng mà lui ra ngoài, chỉ chốc lát sau từ đằng xa liền truyền đến thanh âm chữ xả âm ĩ của Vũ Thanh Túc.

Vì thế ta rốt cục cũng nhận thức được ta nuôi nhiều ít người rảnh rồi, không, là phế nhân.

Chán đến chết nằm ở trên giường ngẩn người, lại chợt phát hiện Kim Nhi thế nhưng lại ở một bên yên lặng gặt lệ.

“Kim Nhi...” Ta ra vẻ hơi thở mong manh gọi.

“Hoàng Thượng!” Kim Nhi vội vàng cầm hai tay đang run rẩy vươn ra của ta: “Hoàng thượng có gì phân phó?”

“Kim Nhi... Trẫm thời gian không còn nhiều ...”

“Hoàng Thượng sẽ không! Hoàng Thượng hồng phúc tề thiên! Không có việc gì!” Kim Nhi Kim đậu đậu (nước mắt của kim nhi) lăn chã tuôn rơi không ngừng.

“Trước khi ra đi, trẫm có vài tâm nguyện hy vọng người có thể giúp trẫm hoàn thành...”

“Hoàng Thượng xin cứ việc phân phó! Kim Nhi dù có lên núi đao xuống biển lửa cũng không chối từ!”

“Trẫm thực nhớ...muốn nếm thử chút vạn phúc rượu phải chờ đến đại thọ năm mươi tuổi của trẫm mới được uống, trẫm sợ đợi không được đến lúc đó ...”

“Sẽ không! Hoàng Thượng!” Kim Nhi đã muốn khóc thành tiếng: “Nô tỳ lập tức mang tới cho ngài! Để ngài uống thực đã!”

“Còn có... Trẫm nhớ...muốn ăn ‘ kim liễu phát phong ’ mà người tự mình làm thêm một lần nữa, thật sự là nhân gian mỹ vị a... Nhưng mà tài liệu chuẩn bị chắc ít nhất cũng phải mất ba ngày? Để làm tốt toàn bộ cũng phải tới mười ngày, trẫm không biết có thể chờ được hay không...”

“Có thể! Nô tỳ lập tức đi làm! Trước kia nói mười ngày mới có thể làm tốt là do không muốn cho Hoàng thượng dễ dàng ăn được, kỳ thật chỉ cần một canh giờ là đến nơi!”

“Kim Nhi...”

“Hoàng Thượng thỉnh giảng.”

“Trẫm vẫn có một câu chưa từng nói ra với người, nhưng bây giờ không nói ra chỉ sợ chết không nhắm mắt...”

“Ồ... Hoàng Thượng không cần nói như vậy, Hoàng Thượng muốn nói cái gì thì cứ nói đi.”

“Kim Nhi, người thật sự là rất hỗn trưởng ...”

“Nô tỳ đã đoán trước Hoàng Thượng là muốn nói như vậy. Ô ~ miễn sao Hoàng thượng qua được đại nạn này, nô tỳ liền nhịn.”

“...” Ta lỵ đại nạn còn sớm mà!!

“Kim Nhi... Còn có chuyện...”

“Hoàng Thượng thỉnh nói, nô tỳ nhất định tận lực mà làm!”

“Dù sao thời gian của trẫm cũng không còn nhiều ... Người đem bạch điều bì hạc sừng (áo choàng làm từ da chồn trắng) trả lại cho trẫm đi...”

“Đừng mơ!”

“...”

Nàng thật không có chút tâm đồng tình, đúng không?

Hai canh giờ sau, nghe nói đã bắt được người kia!

Sau nửa canh giờ, nghe nói vẫn chưa tìm ra giải dược, người nọ lại không chịu nói ra là độc gì, vì thế tam đại hung cầm thẳng tiến nhà lao.

Một lúc lâu sau, nghe nói nghiêm hình tra tấn cũng không bức ra được nửa tự, khiến Vũ Thanh Túc điên cuồng tự mình huy tiên (roi) khảo vấn... Ngày chắc là tin giả?

Lại một lúc lâu sau... Ta không biết đã tới tình trạng nào, bởi vì ta đang ngủ.

Ngày hôm sau, ta không đau không buồn không hề dị trạng, quyết định trộm đến gặp tên thích khách kia một chút, hỏi xem có thực là hấn cho ta ăn độc dược hay không, có thể bắt nhảm rồi hay không? Bất quá ta mới vừa vừa mở miệng liền bị Vũ Thanh Túc cùng Huyền Thượng Đức đánh vào đầu mắng to, rống đến đất rung núi chuyển, sợ tới mức ta liên tục phát thệ nói mình chỉ là đùa thôi mới có thể đào thoát. Nghe nói hai người bọn họ hôm qua thức trắng đêm chưa ngủ, khó trách cơn tức lớn như vậy...

“Kiều ái khanh ~ ~ ”

Phụng xa Đô úy Kiều Vô Kỳ vội vàng quay đầu bỏ chạy! Ta lập tức đuổi theo: “Ái khanh a ~ trẫm muốn đến thiên lao nhìn tên thích khách kia một cái ~ người lính trẫm đi được không a?”

“Công việc của vi thần chỉ là phụ trách an toàn của hoàng thượng, kỳ thật sự tình thần không xen vào, thiên lao là do Hình bộ trông nom, Hoàng Thượng đi tìm Hình Bộ Thượng Thư đi!” Kiêu Vô Kỵ bước chân một chút cũng không chậm lại! Căn bản không hề coi ta là kẻ có bệnh trong người!

“A! Đau quá!” Ta ôm bụng ngồi xổm trên mặt đất: “Độc phát rồi! A!”

“Hoàng Thượng!” Kiêu Vô Kỵ nhất căn trực tràng (chỉ người thẳng tính) lập tức chạy vội trở về: “Người không có việc gì chứ!”

Nếu như là Huyền Thượng Đức hấn sẽ kêu đi tìm ngự y sau đó không nhanh không chậm thông thả rời đi, còn nếu như là Vũ Thanh Túc hấn sẽ không ngừng ôm lấy ta (này là Nguyệt phan bậy, nguyên văn là)! Cho nên vẫn là Kiêu Vô Kỵ hảo

~Ta nắm lấy cổ tay hấn, không để cho hấn có bất kỳ cơ hội phản ứng nào liền bu dính trên người hấn: “Mang trẫm đi! Mang trẫm đi! Trẫm muốn đi! Oa ~!”

Sau nửa canh giờ kiên trì cùng không ngừng nỗ lực của ta, ma ám quán nhĩ khiến Kiêu Vô Kỵ rốt cục chịu thỏa hiệp, tâm bất cam tình bất nguyện mang ta đi, Kim Nhi tuyên bố phải hung hăng cho tên thích khách mấy cái tát cũng thông thả bước từng bước nhỏ liên tục đuổi theo phía sau.

Kiêu Vô Kỵ quả thực là Phụng Xa Đô Úy, chỉ nói với ngục tốt mấy câu, ngục tốt liền thành thành thật thật mở cửa lao phòng, để chúng ta đi vào.

“Kiêu ái khanh, chức vị của ngươi thật không thấp mà, bọn họ thực nghe lời.”

“... Hoàng Thượng, tuy rằng chức vị của thần cao hơn hấn, nhưng thần cũng chỉ là nói với bọn họ Hoàng thượng muốn đi vào mà thôi...”

“Vì sao?”

“Bởi vì nếu bọn họ quyết tâm không mở cửa cho thần, vi thần cũng không còn biện pháp, nhưng lời của hoàng thượng nói bọn họ nhất định phải nghe.”

“Vì sao?”

“... Người... Rất cuộc có ý thức được mình là Hoàng đế không??”

“A?”

“Nha!!”

Kim Nhi hét một tiếng chói tai, bước chân chúng ta lập tức dừng lại. Chỉ thấy sau thiết lan phía trong cùng của gian lao phòng cuối cùng, trong bóng tối ẩn ẩn cư nhiên có thể nhìn thấy một huyết nam tử bị treo trên bức tường ẩm thấp phủ đầy rêu, y phục rách nát cơ hồ không đủ che thân, toàn thân chằng chịt những vết thương. “Các người tra tấn phạm nhân để bức cung? Định vu oan giá họa qua loa cho xong chuyện sao?!” Ta túm lấy một gã ngục tốt hét lên.

“Hoàng Thượng, đó là do Vũ huynh đánh...” Kiêu Vô Kỵ bất đắc dĩ nói.

“A? Vì sao? Hấn có cừ oán với phạm nhân sao?”

“Hấn là có đi...” Kiêu Vô Kỵ ẩn ý chỉ chỉ về phía ta: “Hoàng Thượng hấn là có thể nghĩ ra nguyên nhân?”

“Nguyên nhân?” Ta cúi đầu suy tư nửa ngày, bưng tỉnh đại ngộ: “Không nghĩ tới tên thích khách này thế nhưng lại cấu kết cùng Ngô Hiếu Cúc! Khó trách Vũ Thanh Túc phát điên!”

“Hoàng Thượng!!”

“Cái gì?”

“Quên đi... Người thích nghĩ như thế nào thì nghĩ như thế đó đi...” Kiêu Vô Kỵ đau đầu xoa bóp huyết Thái Dương.

“Không phải nguyên nhân này sao?”

“Không phải.” Kim Nhi vô cùng khẳng định lắc đầu.

Ngay cả Kim Nhi còn biết? Ta thế nhưng lại không biết?!

“Ha hả a...”

Vốn là đã làm cho người ta mao cốt tung nhiên bỗng nhiên trong bóng tối truyền đến một tiếng cười trầm thấp sâu kín từ từ vang vọng trong bầu không khí âm u trống trải, hơn nữa không khí nơi này thập phần quỷ dị, có thể nói là đem hiệu quả khủng bố thẳng tới đỉnh điểm, vì thế ta thực không chí khí hét lên một tiếng ôm lấy Kim Nhi.

“Mở... Mở cửa lao ra...” Ta run run nói, sau đó bổ thêm một câu: “Hắn cột chắc chứ?”

“Tiểu nhân chỉ là ngục tốt, chìa khóa một tên trọng phạm triều đình như hắn không ở trên người tiểu nhân, đều là do ngục trưởng bảo quản.”

“Vậy tìm hắn đến a!”

“Tuân chỉ!”

Cộp cộp cộp, tai to mặt lớn, rõ ràng là ngục trưởng đại mạo chưa tỉnh đã bị lôi đến đây.

“Ai muốn mở cửa lao?”

Tiểu ngục tốt kia nguyên bản định chỉ ta, nhưng lại nghĩ nghĩ đại khái là sợ đắc tội ta, vì thế chỉ vào Kiều Vô Ky: “Hắn!”

“Vị đại nhân này là?” Ngục trưởng đánh một cái ngáp.

“Bản quan là Phụng Xa Đô Ủy Kiều Vô Ky.”

Ngục trưởng nhất thời thanh tỉnh, vội vàng cười làm lạnh, cúi đầu khom lưng: “Đại nhân a, không phải tiểu nhân không muốn mở cửa, mà là tên trọng phạm ám sát hoàng thượng này, không có Hình bộ phê văn tiểu nhân không dám tác chủ a.”

“Nói như vậy... Quan hình bộ so với Phụng Xa Đô Ủy lớn hơn?” Ta quay đầu lại hỏi Kim Nhi.

“Phải a, Kiều đại nhân chỉ có thể trông nom binh lính trong cung, những người khác đều không thể xen vào. Còn Hình bộ thì không có việc gì là không xen vào được, hoàng thân quốc thích cũng có thể quản!” (này nguyệt cũng ko bit là có edit đúng ko nữa, nguyên văn là , nếu có sai xin các bạn góp ý để Nguyệt sửa lại)

“Nói cách khác, chính là sự khác nhau giữa hổ giấy và hổ thực?” Ta bình tĩnh đại ngộ.

“Phải a!”

“...” Đây là Kiều Vô Ky.

Ta thương hại nhìn thoáng qua Kiều Vô Ky, vạ phần áy náy: “Ái khanh, đều là trăm không tốt, để hôm nào đó trăm phong cho người một chức quan khác có thực quyền hơn được không?”

“...” Kiều Vô Ky thanh nghiêm mặt đẩy ta đến trước mặt ngục trưởng: “Đây là Hoàng Thượng, lớn hơn Hình bộ, người xem rồi lo liệu đi.”

“Là là là! Tiểu nhân lập tức mở cửa!”

Ngục trưởng tay chân lạnh lẽo lập tức mở cửa ra, nguyên lai danh hào của ta dùng tốt như vậy? Ta tránh ở sau lưng Kiều Vô Ky, Kim Nhi trốn sau lưng ta, ba người chúng ta thật cẩn thận đi vào. Người nọ tóc tai bù xù, cúi gầm mặt, không còn dáng vẻ anh vĩ ngày đó ta gặp nữa, trong lòng ta không khỏi căng thẳng, tuy rằng người này rắp tâm bất lương, nhưng mà đánh thành như vậy... Vũ Thanh Túc kia quả nhiên tâm ngoan thủ lạt! Biết rõ người này cố ý mưu hại ta có thể thấy được mục tiêu chính là ngôi vị hoàng đế! Cư nhiên tiên hạ thủ vi cường! Dem hắn đánh chết há chẳng phải là đem hy vọng của ta hóa hư không sao??

“Ha hả, Hoàng Thượng hà tất phải sợ thành bộ dạng này, tại hạ còn có thể thương tổn Hoàng Thượng được sao?” Người nọ xích xích cười nói.

“Người... Người rốt cuộc là ai? Vì cái gì hạ độc trẫm? Trẫm vẫn chưa muốn chết mà, người đem giải được giao ra đây, về chuyện soán vị chúng ta hảo thương lượng.”

“Ha hả, Hoàng Thượng, ngài cùng với những lời đồn đãi ta nghe được quả thực rất không giống nhau.”

“Cái gì nghe đồn?” Ta vô cùng tò mò.

“Dân gian đều truyền Hoàng Thượng niên thiếu hữu vi, cơ trí tài đức sáng suốt, tại hạ xem chiến tích vài năm này của Hoàng Thượng quả thật cũng là mưu tính sâu xa, tạo phúc vạn dân, cho nên vẫn nghĩ Hoàng Thượng phải là một vị hữu đảm hữu thức (=hữu dũng hữu mưu), là hạng người lòng dạ thâm sâu. Hôm qua tại hạ vốn có thể âm thầm đem độc được kia dung nhập vào trong nước trà của người, bất quá lại thực muốn kiến thức một chút tài trí của người, cho nên cố ý tặng được, nguyên tưởng rằng Hoàng Thượng nhiều ít cũng có thể chiếu cố, cùng tại hạ đấu trí một phen... Nhưng lại không nghĩ rằng người không chút do dự liền ăn, thật sự là bỗng đến xuất hồ ý liệu (ngu ngốc ngoài sự đoán) a...”

“Nằm ngoài dự kiến của người, thực ngược ngùng.” Ta phụng phịu, dù sao ta cũng chỉ là bổn (ngốc) thôi, hừ!

“Hoàng Thượng, tấu chương của ngài không phải đều là do đại thần hỗ trợ phê duyệt đó chứ?”

“...”

Đoán, đã đoán đúng...

Người nọ thất vọng thán dài một hơi: “Hoàng đế như vậy cư nhiên khiến ta thâm tư thực lực (đần đó suy xét) năm năm mới quyết định hành động...”

“Thế nào a? Ta chính là bổn hoàng đế như vậy đấy! Người cần ta a!”

Bị người nói thành như vậy, may là ta đây da mặt dày nhưng cũng cảm thấy phi thường khó chịu, ngay cả ‘trẫm’ cũng lười nói, đơn giản chỉ hai tay chống nạnh, bày ra tư thế người đàn bà chanh chua chửi đổng.

“Vậy người lại đây, người xem ta có cần người hay không cần.” Người nọ cười nói.

“Qua thì qua!” Ta vội vàng quay đầu nhỏ giọng hỏi ngục trưởng: “Xiềng xích kia vững chắc không? Hẳn sẽ không bỗng nhiên thoát ra đó chứ?”

“Hẳn là sẽ không, xiềng xích kia đã khóa hơn năm mươi tên phạm nhân sức lực cực mạnh, nhưng vẫn như cũ phòng thủ kiên cố, Hoàng Thượng cứ yên tâm đi.”

“Hào! Người chờ! Ta qua liền đây!” Ta dựng dậy sống lưng, nhanh tiến lên!

“Hoàng Thượng không cần đi nha!” Kim Nhi vội vàng bắt lấy ta, sợ hãi nói: “Vạn nhất hẳn thực sự một hơi cần xuống, xé ra một miếng thịt thì biết làm sao bây giờ? Hoàng Thượng!”

“Trẫm mới không sợ! Không cần lôi kéo trẫm! Trẫm không đi không được! Sự tình quan hệ mặt mũi! Tuyệt không lùi bước!” Ta một bên nói, một bên cố sức bước về phía trước, bất quá Kim Nhi lại sử xuất Thiên Cán Trụ, kêu lên một tiếng.

“Hoàng Thượng không cần a!” Kim Nhi sống chết lùi về phía sau, kêu mọi người mau ngồi xổm trên mặt đất.

“Trẫm không đi không được!” Ta dùng sức, dùng sức, lại dùng lực!

“Hoàng Thượng! Ngài đi là được! Không cần lôi kéo nô tỳ a! Hoàng Thượng! Mau buông tay a!”

Cư nhiên không chịu theo ta cộng hoạn nạn! Thật sự là bạch đồng tha (ta hiểu chết liền á, QT đề là bạch đầu nàng)!

“Ha hả a...”

Đột nhiên trong lúc đó, ta bỗng nhiên kinh giác phát hiện tiếng cười của người nọ thực gần, giống như ngay tại bên tai, người nọ nói thật nhỏ: “Hoàng Thượng, ngài quá coi thường tại hạ...”

“Hoàng Thượng mau trở lại!!” Kiều Vô Ky bỗng nhiên hét lớn!

Ta cả kinh lui về phía sau từng bước, bỗng nhiên hai lỗ tai sinh phong! Chỉ thấy hai tay bị cầm giữ của người nọ bỗng nhiên khép lại! Mạnh mẽ chặt đứt xiềng xích được cố định chắc chẽ bên trong tường! Ta thất thanh hét lên một tiếng! Lập tức xoay người chạy trở về!

“A a a a!” Ta một đường kêu thảm thiết, sử xuất toàn bộ sức lực liều mạng chạy trốn, một chân vừa bước ra khỏi cánh cửa lập tức kêu to: “Mau đóng cửa lao!!”

“Khóa lại! Khóa lại nhanh!” Kiều Vô Kỳ cũng kinh hồn tán đảm lớn tiếng kêu lên.

Ngực tốt cùng ngực trưởng luống cuống tay chân dùng xiềng xích rất nặng tầng tầng khóa cửa lao lại, làm tiếng khóa thanh thúy vang lên, chúng ta mới đồng thời thở phào một hơi.

“Hoàng Thượng...” Thanh âm khiếp sợ của Kim Nhi sâu kín truyền đến.

Ta ngẩn ra, hướng về nơi phát ra thanh âm, sau đó là một trận quỷ kêu: “A a a! Nhốt Kim nhi bên trong kìa!”

“Hoàng Thượng thực quá đáng ... Cự nhiên bỏ mặc nô tỳ chạy trước ... Ô ô ô...”

“Ha ha ha, thật là một hoàng đế thú vị, bổn đạo gia (không hiểu nhưng tóm lại là ngốc)! Ha ha ha ha ha!”

Tiếng cười to đầy kiêu ngạo của người nọ cuộn cuộn không ngừng truyền đến, cười đến tiền ngưỡng hậu phủ, cười như sắp tắt thở tới nơi, sau đó ôm bụng tiếp tục cười, lăn qua lộn lại cười, vỗ mặt đất cười, cả người trên mặt đất lăn lộn cười...

Ta biết ta thực bổn... Nhưng có cần phải... Cười thành cái dạng này hay không a?!

9. Quyển 1 - Chương 9

“Ngươi!” Tức giận không chỗ phát tiết ta đành phải chuyển hướng qua ngực trưởng, cảm giận nói: “Ngươi không phải nói xiềng xích kia đã từng khóa hơn năm mươi người sức lực cực mạnh sao??”

“Này... Đại khái chính là do đã khóa quá nhiều người có sức mạnh vô cùng lớn, cho nên đã sớm mòn rồi... Mới có thể lập tức bị bức đứt...” Ngực trưởng cúi đầu khom lưng, vẻ mặt bồi tội cười ngây ngô.

“Bộ ngươi không biết khóa một lần rồi đem đi đổi cái mới sao?!” Ta đá ta đá ta dùng sức đá.

“Hoàng Thượng! Hình bộ kinh phí hữu hạn! Không có nhiều như vậy a!” Ngực trưởng một mặt chạy trốn chết, một mặt kêu lên.

“Vậy ngươi đi tìm bọn họ lấy a!”

“Tiểu nhân chức quan hèn mọn, nào có quyền được nói a?”

“Ai nói không có! Ngươi đi nói liên tử (xích sắt) kia bị bức đứt! Thiếu chút nữa hại chết Hoàng Thượng! Để xem bọn hắn có cho hay không!”

“Vậy trước tiên là phải thân thỉnh Hình bộ, sau đó Hình bộ lại phải đệ trình lên Chính sử ti, tiếp theo là đợi Hoàng Thượng phê chuẩn xong mới trả về Chính sử ti, sau đó Chính sử ti thông qua mới trả lại cho Hình bộ, Hình bộ lại giao cho Hộ bộ, sau khi Hộ bộ cấp kinh phí thì giao cho Công bộ, Công bộ làm hảo bản vẽ lại đưa đến Hình bộ, sau khi Hình bộ xác định không có sai lầm mới trả lại cho Công bộ, sau đó mới có thể bắt đầu mua hoặc tạo ra a.”

“Sao lại phiền toái như vậy! Ai định quy củ!”

“Hoàng Thượng, ” ngực trưởng thực ủy khuất nhìn ta: “Đây là do ngài ba năm trước lúc sửa chữa luật điển định ra a.”

“...” Ta nhất thời nghẹn lời, trừng hai mắt: “Đây không phải là trẫm định ra, đó là do Hàn Lâm Viện viết, có ý kiến thì đi tìm bọn họ! Lại nói! Ngươi không biết lên phố mua đại một cái sao?!”

“Hoàng Thượng...” Kiều Vô Kỳ hữu khí vô lực ở một bên đảo mắt: “Trước tiên nên bàn xem làm thế nào cứu Kim nhi ra được không?”

“Hoàng Thượng... Mau cứu nô tỳ... Ô ô...”

Kim Nhi đáng thương đã lui tới góc tường, mà góc tường bên kia chính là tên thích khách đang ngồi dưới đất nhàn nhã ngâm tiểu khúc xem náo nhiệt.

“Ha ha, không ngờ tới ngồi trong thiên lao không những có mỹ nhân làm bạn, còn có Hoàng Thượng sai hầu hí (diễn xiếc khi), thật sự là nhân sinh nhất đại lạc sự (chuyện vui vẻ của đời người) a~.” Người nọ rung đùi đắc ý, đắc ý dào dạt.

Ta nhất thời tức phát ghen, nói đi nói lại tất cả đều là người này không tốt!

“Uy! Người! Người tên là gì! Xem trẫm có nguyên rửa mười tám đời tổ tông của người không!”

Ta đã quyết định viết tên hắn, cùng với huynh đệ của hắn tỹ muội ngoại công ngoại bà tổ phụ tổ mẫu thúc thúc di di cữu cữu miêu miêu cẩu cẩu tất cả đều viết lên tiểu thảo nhân (người rơm)! Cầm hài dùng sức đánh đánh đánh!

“Nga? Khuyên người tốt nhất không nên làm như vậy, bằng không người đảm đương không nổi tội danh này đâu...”

“Hừ! Chê cười! Trẫm đời này chỉ biết kính thiên úy địa! Chưa từng sợ bất cứ người nào khác!”

Về phần Thái hậu, rồi tam đại hung cầm, tên kia cũng không nằm trong phạm vi ‘người nào khác’, cho nên không tính ta nói dối...

“Tùy người cao hứng.”

Người nọ không sao cả nhún nhún vai, sau đó liền lụm vài cọng chiếu khô rơi đầy trên mặt đất đầy hứng thú ném về phía Kim nhi, Kim Nhi ‘nha!’ sợ hãi kêu vài tiếng bắt đầu che mặt mà khóc.

“Ô... Hoàng Thượng mau cứu nô tỳ...”

“Hoàng Thượng, nàng gọi người cứu nàng kìa.”

“Đừng dài dòng! Trẫm không có điếc!”

Sợ, thật thật sự sợ, bởi vì người này quả nhiên là quái vật! Cho dù thiết liên có bị mài mòn như thế nào đi nữa thì dù cho có giã giũa cũng không có khả năng thoát được! Lực cánh tay của hắn quả thực người thường không thể sánh bằng, hơn nữa thái độ kiêu ngạo, ngôn ngữ bình tĩnh, quả nhiên không phải vật trong ao! Ta dù có một chút, thực chỉ là một chút bốn thôi, nhưng ta dĩ nhiên không phải loại người ngu ngốc, trong lòng phi thường rõ ràng hiểu được sự chênh lệch thực lực của mình với đối phương, loại bản năng gặp mạnh tất lui này khiến ta căn bản không dám mang theo tâm lý ‘thua chắc’ mà tiến lại gần hắn.

Cho nên...

Kim Nhi, trẫm thực xin lỗi người, một ngày nào đó trẫm nhất định sẽ vì người mà phong quang đại táng, truy phong vi hậu, tự mình vì người mà sáng tác bi văn, nghiêm lệnh cho sử quan đem mỹ danh của người lưu truyền sử sách, sau đó sẽ lệnh cho Hàn Lâm Viện vì người mà soạn một bản nhạc Kim Nhi truyện lưu danh bách thế, cho nên, A di đà phật, người yên tâm đi đi.

Ta chấp tay hành lễ, mặt hướng Kim Nhi cung kính cúi đầu.

“Hoàng Thượng! Nô tỳ còn chưa có chết mà! Không cần bái ta!!”

Bỗng nhiên tiếng người ồn ào truyền đến, giống như có rất nhiều người đang nhanh chóng đi tới đây, ta cùng với mấy người khác không khỏi quay đầu nhìn lại, liền bắt gặp Huyền Thượng Đức, Vũ Thanh Túc về mặt nghiêm túc bước nhanh đến. Ta lập tức giống như chuột gặp phải mèo rụt lại trốn phía sau ngực trưởng, vừa quay đầu đã thấy Kiều Vô Ky cũng đang trốn sau lưng ta.

“Ái khanh, người cũng sợ bọn họ a?”

“Còn không phải do Hoàng Thượng hại sao! Thần đem người đến đây bọn họ nhất định sẽ tìm thần tính số!”

“A? Chẳng lẽ người đánh không lại bọn hắn sao?”

“Hư! Nhỏ giọng chút! Chỉ sợ thần chưa kịp gờ tay cũng đã bị hai người bọn họ chính cho chết! Hoàng Thượng, ngài không có nhìn thấy vi thần biết không?”

“Ý kiến hay.” Ta chọc chọc vào lưng ngực trưởng: “Người chưa từng nhìn thấy trẫm, người vi phạm giết không tha!”

Ta vừa dứt lời, thân mình bỗng nhiên nhẹ hẫng, cả người tựa như một con tiểu kê bị xách lên. Trên đời này người dám đối ta như vậy còn có thể là ai? Vì thế ta lập tức về mặt ngây ngô cười, khúm núm: “A, Vũ ái khanh, trẫm vừa tỉnh dậy liền thấy thần thanh khí sáng, vì thế tùy tiện đi loanh quanh một chút, không nghĩ tới lại xảo ngộ khanh nơi này, quả nhiên là nhân sinh hà xử bất tương phùng a.”

“Đúng vậy a, thật là khéo, ” Vũ Thanh Túc lạnh lùng nhìn ta liếc mắt một cái, lại nhìn nhìn Kiều Vô Kỵ đang rón ra rón rén muốn ly khai: “Yêu, đây không phải là Kiều huynh sao? Thật là khéo a, cũng là tới nơi này tản bộ?”

“Ha ha ha ha...” Kiều Vô Kỵ một trận cười gượng.

Ta khinh thường nhìn nhìn Kiều Vô Kỵ, hình tượng hắc hùng (gấu đen) của hắn trong mắt ta đã sớm bị ngâm nước, rút lại tựa như một khóa hắc chi (khóa=tròn, hắc=đen, chi=1 loại cỏ thơm) nhỏ xíu. Nhưng theo một phương diện khác mà nói, quần thái (trạng thái quần bách) của Kiều Vô Kỵ càng làm nổi bật lên sự đáng sợ vô cùng của Vũ Thanh Túc, hồ ly quả nhiên nguy hiểm hơn so với hắc hùng a.

Huyền Thượng Đức nhìn chúng ta lắc đầu, sau đó lại nhìn nhìn vào lao phòng, đại khái là thấy được Kim Nhi nên thở dài một tiếng, về mặt bất đắc dĩ kia thực làm cho ta lo lắng hẳn ngay sau đó sẽ lập tức cạo đầu quy y, xuất gia vi tăng.

“Uy, người không nên thương tổn Kim Nhi, có việc gì thì hảo hảo thương lượng.”

Thực rõ ràng, Vũ Thanh Túc thần tình viết ‘ta phi thường khó chịu!’, nhìn hắn nắm chặt hai nắm đấm, ta theo trực giác né né qua một bên. Ta đã kiến thức được Vũ Thanh Túc có bao nhiêu phản cảm với tên thích khách kia, mà giờ khắc này bởi vì hắn mà Vũ Thanh Túc vô duyên vô cớ không thể giao thiệp được với cung nữ Kim nhi yêu dấu của ta, tám chín phần mười là đang nghẹn một bụng hỏa, ta còn lâu mới ngu ngốc mà dựa lại gần để làm vật hi sinh!

“Ai thương lượng với người, có việc thương lượng ta cũng có thể tìm Hoàng Thượng, người là cái râu ria gì trên rãnh hành a?” (này thực sự là nguyệt phăng a~, nguyên văn là : căn (gốc rễ) thông (hành lá) thượng(trên) đích tu(râu cằm))

“...”

Người này! Đã là rãnh hành thì rãnh hành đi! Còn râu ria trên rãnh nữa! Bộ dạng khinh thường Vũ Thanh Túc rõ ràng như vậy! Đây hậu quả nhất định sẽ là.. Rùng mình một cái, ta chuẩn

~~Ai nha! Y lãnh (cổ áo) phía sau bị Vũ Thanh Túc nắm lấy! Ta cười gượng quay đầu lại, Vũ Thanh Túc bì tiểu nhục bắt tiểu (ngoài cười trong không cười) nói: “Hoàng Thượng, người ta điếm danh tìm ngài đã lâu, đi nói chuyện nào!”

“Ai nha... Trẫm đau bụng...”

“Đừng giả bộ, Hoàng Thượng ngoan, mau đi thôi.” Vũ Thanh Túc lạnh lạnh nói.

“Đau quá...”

Ta cắn môi dưới, hai tay ôm bụng, hai chân mềm nhũn ngã trên mặt đất!

“Hoàng Thượng?”

“Đau quá... A!”

Trong bụng bỗng nhiên đau đốn kịch liệt như có thiên quân vạn mã đang giao chiến, tràng tử (ruột) như bị thứ gì đó dụng lực quấy đảo, xoay một vòng lại một vòng, đau đến mức ta không thể thở nổi. Bụng giống như nhanh chóng trưởng lên, da thịt căng ra, tùy thời mà bạo liệt (nổ tung)! Ta cắn bản không thể không

chế được mình ôm bụng lăn lộn trên mặt đất, toàn bộ thân thể đều run rẩy, ngay cả ý thức cũng dần dần bị đau đớn ăn mòn!

“Hoàng Thượng! Người làm sao vậy?”

“A!!!”

Khi tay Vũ Thanh Túc vừa chạm đến bụng ta thì giống như trong nháy mắt có ngàn vạn trường châm từ trong lòng bàn tay hắn đâm vào bên trong cơ thể ta! Ta nhất thời kêu thảm thiết một tiếng!

“Hoàng Thượng!”

Vũ Thanh Túc hoàn toàn lưỡng cuống, hắn muốn nâng ta dậy, nhưng tay của hắn quả thực giống như một lưỡi dao sắc bén! Nơi nào bị chạm qua đều có cảm giác bị xuyên xé như thiết nhập huyết nhục, cái loại cảm giác bị hoạt hoạt sinh sát (cảm giác bị mổ xẻ trong lúc còn sống) này khiến ta vô cùng thống khổ! Ta chưa từng tưởng tượng qua cuộc sống lại có loại cảm giác sống không bằng chết như vậy! Trừ bỏ kêu thảm thiết ta không tìm được phương thức phát tiết nào khác!

“Ta khuyên người tốt nhất đừng đụng hắn, người càng đụng vào, hắn càng thống khổ.” Người nọ nhẹ nhàng cười nói: “Độc này kêu ‘ tam ai tinh ’, trước khi độc phát thì không khác gì thường nhân, nhưng một khi độc phát thì toàn thân đau đớn, chỉ cần người khác nhẹ nhàng đụng vào là đã sống không bằng chết. Bất quá đau đớn sau một canh giờ thì sẽ bình yên vô sự, ngày thứ hai lại tiếp tục đau đớn, Sau đó lại cách nửa canh giờ là lần thứ ba, sau ba lần kêu rên sẽ im lặng vĩnh viễn ... Ha hả.”

Hỗn đản...

Ta ở trong lòng âm thầm mắng, nhưng ngay cả mở to mắt trừng hắn cũng không còn khí lực. Không thể nhúc nhích, bất kỳ một động tác nhỏ bé nào cũng khiến ta thống khổ, ta chỉ có thể giống như một tử thi không động đậy, ngay cả những di động nhỏ khi hô hấp cũng thống khổ như thế!

“Người rốt cuộc muốn như thế nào?!”

Thanh âm Vũ Thanh Túc bén nhọn tựa như nổ diên, ta không thể tưởng được hắn lại phát ra tiếng hô khẩn trương thất tinh như vậy, tuy rằng trước kia hắn cũng hay rống lên với ta, nhưng chưa từng có vẻ vội vàng xao động cùng lo âu như gần kề sinh tử giống lúc này, ta nghĩ cũng không ra giờ phút này về mặt hắn trông như thế nào...

“Ha hả, người quỳ xuống van cầu ta, ta có thể suy nghĩ lại mà nói cho người phương pháp giảm bớt thống khổ cho hắn.”

Đó là câu nói sau cùng trước khi lâm vào hôn mê ta nghe được...

...

...

Ta cứ tưởng mình đã ngủ say rất lâu rồi, nhưng kỳ thật chỉ là chuyện ngắn ngủi trong nháy mắt, ta chỉ hôn mê trong chốc lát liền tỉnh lại lần thứ hai, khi đó cơ thể của ta gần như đã khôi phục lại bình thường, không còn đau đớn, mà cả người ta đều bị Vũ Thanh Túc gắt gao ôm vào trong ngực.

“Thanh Túc...” Ta hơi thở mong manh nhẹ giọng kêu.

“Có Vi thần.” hay cánh tay đang ôm ta thoảng dùng sức, cảm giác được người gắt gao ôm lấy không hiểu sao lại khiến ta thực an tâm.

“Thân thể trầm đã muốn không đau ...” Ta nắm nắm tay, không giống bình thường.

“Vậy là tốt rồi...”

“Người quỳ xuống sao?”

Ta ngẩng đầu, nhìn thẳng Vũ Thanh Túc, hắn không nói gì mà chỉ tránh đi ánh mắt ta, ta trầm mặc. Sau đó chậm rãi đứng thẳng dậy, không nhìn đến vẻ mặt khẩn trương của Vũ Thanh Túc cùng những người khác, đi đến trước cửa lao.

“Mở cửa lao.” Ta trầm giọng nói.

“Hoàng Thượng!” Liên can nhân tất cả đều định tiến lên khuyên can.

“Đây là thánh chỉ!”

Ta hét lớn một tiếng, chung quanh nhất thời tĩnh lặng, sau đó ngực trưởng thật cẩn thận mở cửa lao ra. “A! Hoàng Thượng đổi tính rồi sao? Lập tức trở nên lớn mật như thế?” Người nọ khinh khỉnh cười nói.

“Kim Nhi, người lại đây.”

Ta nhẹ giọng kêu, Kim Nhi chần chờ nhìn nhìn người nọ, lại nhìn nhìn ta, thật cẩn thận đứng lên, người nọ cũng không có hành động gì, vì thế Kim Nhi bay vọt qua nhào vào lòng ngực ta, oa một tiếng khóc rống lên.

“Kim Nhi ngoan, không khóc, người đi ra ngoài trước, trẫm còn có việc.”

Ta ôn nhu vuốt ve mái tóc Kim Nhi, nàng có chút ngây ngẩn nhìn ta, tựa như không nhận thức được ta là ai. Ta thần nhiên cười, dùng ánh mắt ý bảo nàng rời đi, Kim Nhi do do dự dự đi ra ngoài. Sau đó ta ngạo mạn bước đến trước mặt người nọ, cách hần chỉ trong gang tấc.

“Hoàng thượng có gì chỉ giáo?” Người nọ khẽ mỉm cười nói.

Ta hít sâu một hơi, cười hắc hắc, cúi đầu khom lưng, bộ dạng tựa như nô tài: “Ngài đại nhân đại lượng, phóng tiểu nhân một con ngựa đi, độc này quả thực là đủ độc, tiểu nhân thật sự chịu không nổi, xin ngài thương xót, đem giải dược thưởng cho tiểu nhân đi! Ngôi vị hoàng đế này a giang sơn này a, nếu ngài muốn lấy, được thôi?”

“Hoàng Thượng!” Một đám người bên ngoài cửa lao vừa sợ vừa giận.

Người nọ sợ run một chút, lập tức lắc đầu cười ha ha: “Đây là tông nguyên hảo hoàng đế? Ha ha ha!”

Ta tiếp tục vẻ mặt bồi cười, khuôn mặt trên dưới đều đầy ý cười, sau đó cười giơ tay lên, hung hăng tán lên mặt hần! Nhất thời bốn phía yên tĩnh trở lại, chỉ còn lại tiếng cười lạnh của ta: “Người cho là trẫm sẽ nói như vậy sao? Nực cười! Chết thì chết! Bất quá hai mắt nhắm lại hai chân đồng bước là xong! Chẳng lẽ so với lúc độc phát thì khó chịu hơn sao? Cám ơn người ban tặng, trẫm đã biết được như thế nào gọi là ‘giải thoát’! Nếu như chết sẽ không còn khó chịu, vậy thì chết có gì đáng sợ?”

Nói xong, ta thình lình lại tán lên mặt hần một bàn tay nữa: “Cái tán vừa rồi là trẫm thay chính mình đánh, cái tán hiện tại là thay Vũ ái khanh đánh! Người chính trẫm không sao cả, muốn nghe trẫm dùng mọi cách lấy lòng người cũng không khó! Bất quá lãng nhục hần chính là sai lầm sai lầm lớn nhất của người!”

Nói xong, ta nghiêng đầu hướng sang phía đám người đang trợn mắt há mồm ngoài lao lớn tiếng nói: “Truyền khẩu dụ của trẫm! Nếu trẫm thực bị tên tặc nhân này hại chết, tuyệt đối không được giết hần! Phải móc hai mắt của hần! Cắt lưỡi của hần! Chặt tứ chi của hần! Rạch nát mặt hần! Toàn thân cao thấp không được có bất kỳ chỗ nào nguyên vẹn trên làn da! Nhưng tuyệt đối không được để hần chết! Tuyệt đối không để hần chết trước bất kỳ người nào trong các người! Về phần những bộ phận bị chặt bỏ trên người hần, đem tất cả đến trước linh vị của trẫm băm vụn ra! Đem uy cầu! Đây là trẫm di chỉ, không được làm trái!”

Bỗng nhiên liên thanh (thanh âm của xích) vang lên từ sau lưng, ta chưa kịp quay đầu lại thì cổ đã bị xiềng xích gắt gao siết chặt! Đám người Vũ Thanh Túc kinh hô một tiếng liền chạy vào trong lao. Người nọ hét lớn một tiếng: “tất cả không ai được nhúc nhích! Bằng không ta lặc tử hần!”

Xiềng xích lạnh lẽo gắt gao quấn chặt lấy cổ ta, vừa đau vừa khó chịu, ta khó khăn nói được vài chữ: “Thêm một điều nữa... Cho dù hần có chết cũng phải tiên thi (quất roi vào thi thể)...”

Xiềng xích nhất thời càng thêm siết chặt! Người nọ ghé vào bên tai ta, nói không rõ là giận hay cười hay là điều gì khác, tiếng cười trâm thấp kia làm ta mao cốt tung nhiên: “Ha hả, Hoàng Thượng, ngài đây là tội gì? Đã gọi là nhân sinh khổ đoản thì có thể thấy được còn sống vẫn tốt hơn là chết, nhìn ngài lập tức có thể thấy ngài rất có dáng dong quân chi đạo mà. Loại chuyện thù làm ngọc vỡ này phải là do hạng người hữu đảm hữu thức làm, không phải dành cho ngài làm. Bất quá tác pháp độc ác như vậy... Ha hả, người thật đúng là nhi tử của Lý Kinh Hồng...”

“Phi...”

Câu nói kế tiếp còn chưa kịp nói xong, xiềng xích chỗ yếu hầu đã siết chặt đến mức khiến ta không thể nói thêm một lời nào nữa, đầu lưỡi vô ý thụt mà lè ra.

“Thả Hoàng Thượng! Chúng ta có thể thả ngươi! Còn có đồng lõa của ngươi cũng nhất tịnh phóng (thả hết)! Không nên thương tổn Hoàng Thượng!” Vũ Thanh Túc sắc mặt đã muốm trắng bệch, thanh âm cũng run run hẳn lên.

“Yêu, bộ ngươi là chủ sao? Hoàng Thượng, hẳn nói thả ta, còn ngài thì sao?”

Tỏa liên hơi hơi lỏng ra, ta kịch liệt ho khan, trong đầu nóng lên: “Khụ khụ... Giết toàn bộ! Khụ...”

“Nghe được chứ?”

Tỏa liên lập tức lại siết chặt, này lúc lỏng lúc chặt, ý chí của ta bị chuyển hoá qua lại giữa tiên cảnh và địa ngục nên đã bắt đầu dao động, ô hô ai tai, đóng vai anh hùng thì phải trả đại giới, mà ta rõ ràng không phải anh hùng, ta chỉ là một nho nhỏ, nho nhỏ hoàng đế lấy việc bị người ta soán vị làm niềm vui thôi, cho nên, ta, ta hối hận! Ta có thể thả ngươi đi!

Bất quá cổ ta lúc này bị siết chặt có muốn nói cũng nói không nên những lời này ... Ta chỉ có thể thống khổ nhìn về phía Vũ Thanh Túc, cái mũi đau xót, trong hốc mắt lập tức xuất hiện một tầng hơi nước.

Ô ~ Thanh Túc ~ ngươi mau cứu ta ~ mau thả hẳn đi ~ vừa rồi là ta nói mớ, ngươi đừng để ý tới câu nói kia, mau cứu ta a ~ ô

~Ai ngờ sau khi Vũ Thanh Túc cùng ta hai mắt chạm nhau, ánh mắt nguyên bản lo lắng đau lòng lại trở nên hừng hực như bị lửa thiêu, kia là ánh mắt của một người bình thường đã bị một kích thích nào đó mà lập tức trở nên thất thường ! Chỉ thấy Vũ Thanh Túc bỗng nhiên rút trường đao bên hông ngực tốt ra, dường như phát điên từng bước tiến lên, chia mũi đao về phía ta!

“Ngươi mau thả Hoàng Thượng! Bằng không ta sẽ không để cho ngươi cùng đồng bọn của ngươi sống khá giả!! Không tin ngươi thử xem!!”

Ô, năm chữ cuối cùng kia là hoàn toàn dư thừa a!!

“Ha hả, Hoàng Thượng có chết cũng không sao cả sao?” Người nọ vẫn như cũ tỉnh táo dị thường.

Đương nhiên là có cái gọi là!! Ta nhìn phía Vũ Thanh Túc, liễu mạng hướng hẳn nháy mắt ý bảo. Vũ Thanh Túc dừng lại nhìn ta, buồn bã cười: “So với việc để cho Hoàng Thượng thống khổ giây dựa như vậy, không bằng ta một đao kết thúc hẳn, để hẳn ít chịu thống khổ... Ta biết Hoàng Thượng cũng hy vọng như vậy...”

Không phải!! Ái khanh, ngươi tuyệt đối hiểu lầm ánh mắt của ta! Ta là đang cầu cứu, không phải ngầm đồng ý a! Oa! Khác nhau a!!

“A, hoàng đế như thế này, thì ngay cả thần tử cũng là thế này phải không?” Người nọ lắc đầu cười nói: “Thật sự là một đám mãng phu (kẻ lỗ mãng) không có chừng mực.”

“Hơn nữa, so với thánh chỉ của hoàng thượng, ta làm sẽ càng hoàn thiện hơn (ý là ảnh sẽ làm còn độc hơn bạn HT nữa)!” Vũ Thanh Túc âm trầm nói: “Móc mắt thì quá tiện nghi cho ngươi rồi, trước tiên ta sẽ dùng tể châm từng cây từng cây một đâm vào mắt ngươi! Cắt đầu lưỡi rất thoải mái, ta sẽ dùng đao từng chút, từng chút một rạch ra chứ không cắt đứt! Còn ngón tay, ngón chân của ngươi ta sẽ dùng thiết chùy đập nát từng ngón từng ngón một! Cánh tay và chân thì từng tắc từng tắc chặt đứt! Cuối cùng là đem da của ngươi từng mảnh từng mảnh lột ra! Chạm rãi dùng đao xẻo từng khối từng khối thịt của ngươi xuống! Ta sẽ để lại lỗ tai cho ngươi, để mỗi ngày tới nhục mạ ngươi, nguyên rửa ngươi! Nhưng ta tuyệt sẽ không để cho ngươi chết, ta sẽ đem ngươi ngâm vào đước thủy, dùng hết mọi phương pháp để ngươi sống nhưng lại sống không bằng chết! Ngươi chuẩn bị sẵn sàng đi!!”

“ ... ”

Thực khủng khiếp, lúc này người nọ chẳng thể cười nổi nữa, không khí vội vàng xao động ngoài cửa lao vừa nãy cũng theo lời tự thuật thâm trầm của Vũ Thanh Túc mà từ từ hạ nhiệt độ, chờ hẳn ngậm miệng, nơi này đã biến thành hầm băng ...

Ai, ai nói độc nhất phụ nhân tâm? Rõ ràng là độc nhất Vũ Thanh Túc mà!

“Người tên là gì?” Người nọ nghiêm túc hỏi.

“Vũ, Thanh, Túc! Hảo hảo nhớ kỹ ba chữ kia, nó chính là cái tên mà người sẽ e ngại trong vạn kiếp luân hồi!”

“Ha hả, nếu không phải tại hạ thực khăng định chưa từng nghe qua ba chữ kia, chỉ sợ thật sự đã nghĩ là có thâm cừu đại hận với người.”

“Có!”

“Nga? Nguyên nghe tường tận.”

“Người giết Hoàng Thượng!!”

Ta còn chưa có chết mà...

“Thì ra là thế! Ha ha ha ha! Thật là có thú quân thần! Có ý tứ!”

Lực đạo người nọ chợt giảm bớt, bỗng nhiên thoải mái ta vội vàng từng ngậm từng ngậm hô hấp, nguyên lai hô hấp chính là một loại hưởng thụ tốt đẹp như thế!

“Hoàng Thượng, tại hạ có thể thả người, cũng có thể cho người giải được, nhưng ta muốn người lấy hoàng đế chi danh thề sẽ thả ta cùng với đồng bạn của ta, hơn nữa tuyệt không truy tung, lại càng không truy tra.”

“Khụ khụ, không thành vấn đề! Khụ khụ...” Ta còn hận không thể cùng hắn ký tên đồng ý, để tránh hắn hối hận.

Người nọ giật mình, sau đó chậm rãi nở nụ cười: “Người thật là một người đầy bất ngờ... Vừa mới thà làm ngọc vỡ, hiện tại lại thấy thân tử trung tâm hộ chúa chi tâm mà bỏ qua tự tôn cùng chấp nhất, thật biết người rất cuộc là hạng người gì.”

Ta một bên tiếp tục ho khan, một bên trầm nghĩ: nếu người thể nghiệm được cái loại cảm cảm giác sống không bằng chết khi bị người siết cổ sau lại rơi lỏng một chút để người thở, sau đó lập tức siết chặt cho người không thể hô hấp, tiếp theo lại buông lỏng, người liền hiểu được!

“Hoàng Thượng.”

Còn có chuyện gì a?!

Ta nổi giận đùng đùng quay đầu lại trừng mắt với hắn, người nọ lại vân đạm phong khinh cười, nhẹ nhàng nâng cằm ta lên, một cái hôn liền như vậy đè ép xuống. Ta có thể cảm giác rõ ràng được mọi người xung quanh cứng đờ, quá mức ngoài ý muốn ta bị hắn không ngừng hôn sâu.

Bỗng nhiên có một viên gì đó tròn tròn nho nhỏ trượt vào miệng ta, ta theo bản năng nuốt xuống, sau đó cả người ngậy ngốc!

Ta, ta, ta, ta cứ nhiên nuốt xuống!! Ta thậm chí không biết đó có phải là một khóa độc dược khác hay không! Ta thật sự là hận chết cái loại bản năng có gì vào miệng liền nuốt xuống này!

Ta trợn trắng mắt nhìn hắn, biểu tình của hắn cũng là một bộ chìm đắm nụ hôn sâu. Ta càng nghĩ càng giận! Ta đường đường là vua một nước thì dựa vào cái gì phải ngốc hồ hồ đứng đây cho người hôn a?

Vì thế ta chỉ đơn giản ôm lấy cổ hắn đảo khách thành chủ! Người dám hôn ta? Ta đây hôn còn lợi hại hơn người! Thấy ta chủ động người nọ khẽ run một chút, sau đó hắn lập tức nắm lấy tóc ta hôn sâu hơn nữa! Hảo tiểu tử! Còn dám tới? Hảo! Ta kiễng mũi chân làm một trận mãnh liệt! Người nọ cũng không chịu thua! Hai người kiễng chân nhất thời hôn đến thiên hôn địa ám!

“Người... Các người...” Vũ Thanh Túc thanh âm nói không nên lời, sau đó tạm dừng một chút, tiếp theo đó là giận dữ gầm lên: “Hai người các người tách ra cho ta!!!”

Vì thế chúng ta còn chưa kịp phân thắng bại đã bị một cỗ cường lực mạnh mẽ tách ra, Vũ Thanh Túc sắc mặt xanh mét ôm ta vào lòng, trong mắt chớp động phần hận quang mang... nhìn ta. Vì cái gì là ta a? Rõ ràng là người nọ khơi mào trước! Vì cái gì không trừng mắt với hắn á? Ta đang muốn mở miệng, nhưng

vừa thấy bộ dáng Vũ Thanh Túc chỉ hận không thể đem ta ăn sống nuốt tươi kia, ta chỉ còn cách ngoan ngoãn ngậm miệng, liều mạng muốn mình thu nhỏ lại, lui a lui a, ô, vì sao tay chân vẫn dài như vậy a?

“Hoàng Thượng, chưa phân thắng bại, lần tới tái chiến.” Người nọ liếm liếm môi, bộ dáng ý do vị tẫn.

“Hảo!! A, đau! Ái khanh! Không cần đánh đầu trăm! Sẽ biến ngọc đó a!”

“Trở về!!”

Vũ Thanh Túc túm ta đi ra ngoài, ta trộm quay đầu lại, hướng người nọ nháy mắt mấy cái, gật gật đầu, ý là nhận sự khiêu chiến của hắn. Bỗng nhiên tay Vũ Thanh Túc khẽ dừng, thân thể của ta nhẹ hẫng, ta mới vừa quay đầu lại, môi Vũ Thanh Túc liền như vậy áp xuống!

A, hôm nay là ngày mấy a...

Khóe mắt dư quang liếc qua Huyền Thượng Đức, Kiều Vô Ky, Kim Nhi, thậm chí ngục trưởng, ngục tốt, tất cả đều trong tình trạng hóa hốc miệng hóa đá, xem ra bị dọa sợ không nhẹ.

Mà hôn pháp mãnh liệt của Vũ Thanh Túc làm ta trực quan cho rằng, hôm nay là ngày khai huân (ăn mặn)...

10. Quyển 1 - Chương 10

Ngọn núi xanh sâu trong ngự hoa viên, giai mộc kỳ hoa, thanh lưu vụ yên, một nam tử thân vận bố y lại anh vĩ bất phàm lấy sát làm vui đưa tay vẩy nước bên bờ thanh trì, gọi lên từng giọt sóng nhỏ. Hảo một bức tuần nam hí thủy đồ (bức tranh mỹ nam vọc nước) thương tâm duyệt mục (cảnh đẹp ý vui)! Nếu như không nhìn đến gương mặt bầm xanh sưng lên của hắn.

“Hoàng Thượng, có nhớ nơi này hay không? Đây là nơi tại hạ lần đầu tiên gặp gỡ ngài.”

Cơ mặt ta thoáng co giật, khóe miệng cũng theo đó mà quỷ dị chuyển động: “Anh hùng, trước khi ôn chuyện cũ có thể cởi trói cho trăm không?”

Đáng thương cho ta đường đường một ngôi cửu ngũ chí tôn giờ đây lại bị trói gô, một đầu dây khác còn nằm trong tay tên thích khách chết tiệt kia. Hắn còn cố tình bày ra tư thế bạn cũ ôn chuyện, vẻ mặt trầm mê trong vắng sự (chuyện đã qua).

“Vấn đề là, nếu tại hạ cởi trói cho Hoàng Thượng, Hoàng Thượng sẽ lập tức chuồn mất.”

“Vô nghĩa! Cẩm cung xưa nay nào có chuyện hy hữu như thế này xảy ra! Như thế nào lại để người nói đến là đến! Trở về không cất chức Kiều Vô Ky là không được mà!” Ta tức giận bất bình nói: “Còn người lại có chuyện gì nữa? Không phải đã thả người đi rồi sao? Đồng loa cũng thả, ngựa cũng chuẩn bị hảo cho người! Người cư nhiên trở lại đây còn bắt cóc trăm! Độc trong người trăm đã giải, người còn có chuyện gì a?!”

Người nọ hắc hắc cười: “Tại hạ chỉ là tò mò Vũ Thanh Túc kia nếu biết Hoàng Thượng lại rơi vào tay tại hạ thì sẽ có biểu tình gì mà thôi.”

“Vậy người còn không mau đi nhìn mặt hắn? Dắt trăm như dắt cẩu làm gì a?? ... A ân?” Ta hình như lại nói sai cái gì đó rồi...

“Ha ha ha ha! Ở cùng một chỗ với Hoàng Thượng quả là diệu ngữ liên châu, thực nhiều chuyện lý thú.”

Ta tựa quây một cái, dây thừng chết tiệt thật đúng là chặt!

“Hoàng Thượng, ” hắn cọt nhả sáp lại, nâng cằm ta lên: “Người thực không muốn biết tại hạ là ai?”

Ta mặt nhăn mày nhíu: “Anh hùng, phiền người trước khi đến gần người khác thì coi lại mặt mũi của chính mình lúc này được không? Mặt bánh bao mắt kim ngư, ban ngày ban mặt đừng có giả quỷ dọa người được không?”

“...”

“Đúng thôi, nếu không mở miệng ta còn có thể coi ngươi là mặt ba màu (bị đánh bầm xanh đỏ tím nên có ba màu) vì bị hủy hoại (N không hiểu chỗ này, nguyên văn là , xin giúp N a~ *dập đầu*). Ngươi là ai a?”

“Tại hạ tướng Hoàng Thượng không muốn biết mà.”

“Trẫm chỉ nói ngươi bị thương nên hóa xấu, chứ chưa có nói không muốn biết ngươi là ai.”

“...”

A, ta lại sai rồi, sắc mặt chuyển hóa đầu chỉ có ba màu? Thật sự là ngũ thải tâm phân (năm màu hoán chuyển), hoa cả mắt.

“Nói đi, ngươi họ gì tên gì? Nhà ở phương nào? Sư thừa nơi nào? Có kết hôn hay chưa?”

“Ngươi...” Người nọ dường như muốn nói cái gì đó, nhưng cuối cùng lại bỏ qua, sau đó chậm rãi đáp: “Tại hạ Lý Thủ Hiền, nhà ở Lĩnh Nam, không môn không phái, vẫn chưa kết hôn.”

Lý Thủ Hiền...?

‘ Lý ’ là quốc họ, nhưng cũng không hiếm. ‘ Thủ ’ đa phần là tên theo dòng họ, cũng không kỳ quái. Lấy ‘ Hiền ’ vi danh, cũng không có gì không ổn.

Bất quá... Bỏ vào cùng nhau...

Lý Thủ Hiền, Lý Thủ Dự...

“Ngươi cải danh được không?”

“Không được.”

“Chỉ cần bỏ chữ chính giữa là được.”

“Tổ phổ bối phận (tên chỉ gia tộc), há có thể nói sửa liền sửa?”

“Nhưng, nhưng mà! Khắp thiên hạ, ít nhất trong vòng trăm năm, lấy Lý vi họ, Thủ chỉ thân phận đều phải là hoàng tộc a!” Ta cơ hồ phải thất thanh hét chói tai.

“Hoàng Thượng cũng không có gốc đến bất trị.”

“Ngươi nói bậy! Phụ hoàng chỉ có mình trẫm là tử tự (con nối dõi)! Ngươi không cần khi dễ phụ hoàng đã bằng hà chết không có đối chứng mà giả mạo thành đệ đệ của trẫm!”

“...” Người nọ bộ dáng chán nản: “Thứ nhất, ta năm nay mười chín, lớn hơn ngươi! Thứ hai, ta chưa có nói mình là nhi tử của Lý Kinh Hồng! Thứ ba, ta căn bản không muốn thừa nhận mình có quan hệ thân thích với loại người ngu ngốc như ngươi! Càng miễn bàn giả mạo!”

“Kia...” Ta bị khí thế bức người của hắn áp bách, lập tức biến thành tiểu cừu.

“Ta là Lý Kinh Đào chi tử!”

“Lý Kinh Đào là ai? A nha! Ngươi sao lại đánh trẫm?”

“Thật có lỗi, tay ta tự nhiên động.” Lý Thủ Hiền nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Trẫm thật sự không biết mà...” Ta bội cảm ủy khuất, bộ rất nổi tiếng sao?

“Lý Kinh Đào! Lý Kinh Hồng! Ngươi nói coi sẽ có quan hệ như thế nào!” Lý Thủ Hiền rống lên bên tai ta.

“Huynh đệ...?”

“Đúng! Phụ vương ta là bắc trấn vương Lý Kinh Đào!”

“Ngươi không phải ngụ ở Lĩnh Nam sao... Đó là phía nam đất cần sỏi đá a... Bắc trấn vương sao có thể là cha ngươi...” Ta nhỏ giọng nói thầm.

“Ngươi thực sự ngay cả một chút cũng không biết?” Lý Thủ Hiền vẻ mặt khó có thể tin.

“Nguyện nghe tường tận.” Thấy nắm tay hần vừa muốn giơ lên, ta vội vàng lấy lòng cười nói.

“Năm đó phụ vương quý vi Thái tử, nhận được sự ủng hộ của đại thần trong triều, hần trời sanh tính tường hòa (hiền lành hòa ái), dữ thể vô tranh (không tranh đoạt với đời), lại bị phụ hoàng người hãm hại mất đi Thái tử vị. Về sau phụ hoàng người đặng cơ phong hần làm bắc trấn vương, nhưng không quá năm năm liền biếm hần thành thứ dân, sung quân Lĩnh Nam.” Lý Thủ Hiền hừ lạnh một tiếng: “Từ lúc người sinh ra ta lúc nào cũng lưu ý dõi theo từng bước đi của người, mười lăm năm qua không có lúc nào là ta không nhớ tới người, trong đầu lúc nào cũng nghĩ cách trả thù người! Mười lăm năm cả ngày lẫn đêm đều là như thế! Mà người ngay cả sự tồn tại của ta cùng phụ vương ta một chút cũng không biết!”

“Người chưa từng viết thư cho trẫm... Vạn thọ lễ cũng không đưa hạ lễ... Càng không có vào triều tiếp kiến... Trẫm làm sao có thể biết mình có một đường ca ở Lĩnh Nam xa xôi...” Ta ủy khuất bĩu bĩu môi, vừa nghĩ tới chuyện mười sáu năm qua ta thu thiếu một phần lễ vật, tim ta đau như bị đao cắt.

“Hiện tại người đã biết ta là ai, vậy chắc cũng đã biết mục đích của ta?”

Ta nghĩ nghĩ, nhất thời vừa mừng vừa sợ: “Người là đến soán vị??”

“Người không cần vui vẻ như vậy được không?! Phản ứng bình thường hần là phải vừa sợ vừa giận chứ? Biểu tình của người làm cho ta cảm thấy chính mình cũng đồng dạng ngu ngốc như người!”

“Không phải người một nhà, không vào cùng một cửa, (nguyên bản: bắt thị nhất gia nhân, bắt nhập nhất gia môn) trẫm đốt nát đương nhiên người cũng đốt nát.” Ta hắc hắc ngậy ngậy cười, phi thường vui vẻ.

“Ai với người là người một nhà!” Lý Thủ Hiền nhất thời mặt đỏ lên, rống to một tiếng.

“Đường ca ~ người xem hai ta có nên tìm một chỗ ngồi xuống, phẩm trà tiểu chước (thưởng thức trà nhắm chút rượu), hảo hảo trao đổi một chút việc thay đổi triều đại hay không?” Ta ngọt ngào nói, hai tay vô cùng thân thiết kéo tay hần, khuôn mặt sưng to ba màu (xanh tím đỏ, chak vậy =)))) của hần cũng trở nên thân thiết hơn!

“Tay người... Như thế nào mở trói?”

“Không biết, trẫm chỉ thấy thật là vui, định ôm người một cái, kết quả dây thừng liền đứt.”

“...”

“Nào! Đường ca, kế hoạch của người có chỗ nào khó khăn? Cần trẫm phối hợp xin cứ việc phân phó!” Ta vỗ ngực, mạnh mẽ cam đoan.

“... Người có thể thoáng biểu hiện một chút vẻ không cam tâm tình nguyện được không? Không cần phối hợp như vậy?”

“A? Hảo.” Ta hít sâu một hơi, nổi lên một chút cảm tình, lập tức gào lên khốc lớn: “Không cần oa ~! Anh hùng ~! Trẫm còn muốn làm hoàng đế vài năm nữa! Xin người đừng hoành đao đoạt ái a ~! Trẫm luyến tiếc ngôi vị hoàng đế a ~ thực rất luyến tiếc a ~ hảo luyến tiếc a ~ người chừng nào thì tới soán vị a?”

“...”

“Loại cảm giác này được không?”

“Người đang đùa giỡn ta sao?”

“Không có a! Ta là thật tâm! Thực oan uổng a! Ta ngay cả ‘trẫm’ cũng không cần! Người còn hoài nghi thành tâm của ta?”

“...”

“Ánh mắt của người phân rõ quá!” Ta ầm ĩ la hét.

“Hoàng Thượng!”

Tiếng la của Vũ Thanh Túc xa xa truyền đến, ta vừa quay đầu lại, đã thấy một loạt tiễn thủ lấp tên giương cung, vận sức chờ phát động. Lý Thủ Hiền lập tức chộp lấy cổ ta rồi vọt người ra phía sau, cười lạnh một

tiếng: “Muốn bắn thì bắn đi, rồi bảo bồi tiểu hoàng đế của ngươi sẽ biến thành bảo bồi tiểu thích vị (con nhím).”

“Buông Hoàng Thượng ra!”

Vũ Thanh Túc biểu tình không khác với phát điên là bao. Đáng thương cho hắn, mấy lần bị Lý Thủ Hiền nhục nhã, ta lại hai lần rơi vào tay Lý Thủ Hiền, lòng tự trọng của Vũ Thanh Túc chắc chắn đã bị đánh thành từng mảnh nhỏ rồi?

“Không thả.” Nói xong Lý Thủ Hiền cắn cắn vành tai của ta, nhột nhột khiến ta rùng mình một cái.

“Ngươi!”

“Ta! Vũ đại nhân, ngươi có thể làm khó dễ được ta?” Nói xong, hắn lại duỗi đầu lưỡi ra liếm lỗ tai ta một chút.

Ta không thể chịu đựng nổi nữa, bao nhiêu da gà đều nổi hết lên: “Uy! Đừng liếm! Ngươi cái này gọi là cận thân tương gian (họ hàng gian giúu với nhau!!)”

Lý Thủ Hiền sững sốt một chút rồi trầm thấp phát ra tiếng cười: “Thôi nào, nếu bây giờ ta lột sạch ngươi rồi dè ngươi trên mặt đất *** mới gọi là cận thân tương gian.”

“Giao... Giao... Nhĩ hảo thô tục!” Hai gò má ta bắt đầu nóng lên.

“Thật có lỗi, người lớn lên trên mảnh đất man di thì ăn nói thô tục vậy đấy.”

“Cận thân (họ hàng gần)? Man di nơi?” Vũ Thanh Túc sợ run một chút, lập tức run rẩy: “Ngươi là nhi tử của Lý Kinh Đào?!”

“Ai nha, không nghĩ tới Vũ đại nhân lại biết, thất kính thất kính.”

“Uy.”

“Cái gì?” Ta ngẩng đầu.

“Không được cướp lời thoại của ta!”

“Nga, thực xin lỗi.”

Vì thế Lý Thủ Hiền hắng giọng một cái: “Ai nha, không nghĩ tới võ đại nhân lại biết, thất kính thất kính.”

“...” Cũng không có sáng kiến gì hơn ta.

“Lý Thủ Hiền, nếu ngươi là vì chuyện của tiên đế cùng lệnh tôn, chỉ sợ trong đó có chút hiểu lầm.” Huyền Thượng Đức cũng chạy đến, không hổ là Ngự Sử đại phu của Đô Sát viện, phàm là có những việc có liên quan đến triều đình thì rõ như lòng bàn tay.

“Hừ, không cần nói những lời dễ nghe! Phụ vương ta đã qua đời, nhiều lời vô ích, thức tỉnh đi!” Lý Thủ Hiền lạnh lùng nói.

“Đường ca a...”

“Ít gọi bậy!”

“Nga, hoàng huynh a...”

“Không được gọi như vậy!” Lý Thủ Hiền cực kỳ khó chịu.

“Kia... Thủ hiền a...”

“Ngươi muốn chết?!”

“Ô... Anh hùng...”

“Chuyện gì?”

“Ta chỉ là muốn đoán một chút, ngươi bị biếm đến Lĩnh Nam trước khi sinh đúng không? Cũng chính là thời điểm hoàng bá vẫn còn là Bắc Trấn Vương.”

“Không cần kêu thân thiết như vậy! Đúng vậy, làm sao ngươi biết?”

“Thực rõ ràng a, ngươi cũng nói hoàng bá là một người dữ thế vô tranh, nếu ngươi được sinh ra ở Lĩnh Nam sau khi hắn bị biến thành thú nhân, vậy hẳn nhất định sẽ không nhắc lại chuyện năm đó mình là Bắc Trấn Vương thậm chí là cả chuyện Thái tử, ngươi hẳn là sẽ giống một tiểu hài tử bình thường khoái hoạt lớn lên? Cũng không cả ngày nghĩ đến kẻ ở tận chân trời là ta, cũng sẽ không chờ đợi thời cơ trả thù.”

“... Ngươi muốn nói cái gì?”

“Không có a, bởi vì nếu hoàng bá mỗi ngày đều ở bên tai ngươi nói đến chuyện năm đó thì dĩ nhiên sẽ khiến ngươi tâm sinh bất cam chi niệm (ý niệm không cam tâm), điều đó đã nói lên hẳn không phải loại người trời sinh tính dữ thế vô tranh, vậy ngươi nói hẳn dữ thế vô tranh là sai rồi, ta chỉ muốn nói như vậy mà thôi.”

“...” Lý Thủ Hiền dừng một chút, lạnh lùng cười rộ lên: “Không nghĩ tới ngươi còn có thể động chi dĩ tình... Định khuyên ta buông tha ngươi sao?”

“Ngàn vạn lần đừng buông tha ta! Ta không nói là được!”

Ta ngoan ngoãn đâu có lên tiếng, hay nói giỡn, ta chỉ là muốn chứng minh năng lực trinh thám của chính mình có thể nói là nhất tuyệt mà thôi, nếu không cẩn thận khiến hắn buông tha, ta còn có thể đi đâu tìm lại được một tên cừu nhân có hai đời ân oán với ta? Hai đời ân oán đó nha! Đây chính là hi thế kỳ trân!

“Lý Thủ Hiền, kỳ thật chuyện năm đó...”

“Không cần nói!”

Lý Thủ Hiền lần thứ hai cắt ngang lời Huyền Thượng Đức, hại một vô tri thiếu niên như ta không được biết đến chuyện xưa năm đó mà vạn phần ai oán.

“Chuyện ngươi muốn nói, phụ vương của ta đã sớm nói với ta ...” Lý Thủ Hiền chua xót cười: “Nói cái gì Lý Kinh Hồng là vì an nguy của hắn, để tránh hắn lại trở thành con rối bị triều thần lợi dụng mà không thể không đoạt đi thân vương phong hào của hắn, đây đi nam man cũng là vì tránh đi sự khống chế của các thế lực trong triều. Ta chính là không cam lòng hắn đem thế sự nghĩ quá mức tốt đẹp như vậy, còn coi Lý Kinh Hồng như một thủ túc hảo huynh đệ, ta không cam lòng hắn mang theo loại tình cảm cảm kích mỹ mãn nhớ thương Lý Kinh Hồng mà rời đi trần thế, ta không cam lòng giống hắn cả đời ở lại cái nơi hoang vu không một ngọn cỏ kia, càng không cam lòng một tên đường đệ so với ta nhỏ hơn bốn tuổi lại hạnh phúc thái thái thường thường không biết đến nhân gian tật nhược mà làm một hảo hoàng đế như hắn!”

“Sửa sai, ta đã mười sáu, chỉ nhỏ hơn ngươi ba tuổi, không phải bốn tuổi, nói cách khác, ngươi theo dõi ta đã mười sáu năm, chứ không phải mười lăm năm như ngươi nói khi nãy.” Ta liên miên cần nhắc nói.

“Câm miệng!”

“Nga...”

“Cho nên năm năm trước ta bắt đầu lập kế hoạch, từng bước một tiếp cận tiểu đường đệ thanh danh lan xa này, ta mỗi ngày đều tưởng tượng được cùng hắn đấu trí so đũa khí đầy áp nguy hiểm hoàn sinh, so với bất luận kẻ nào ta càng kỳ vọng được cùng hắn giao phong hơn! Kết quả hẳn hoàn toàn khác một trời một vực so với những gì ta đã tưởng tượng! Căn bản chỉ là một kẻ ngu ngốc trừ việc gây huyên náo thì không có một chút bản lĩnh! Ta đây mười mấy năm cẩn trọng nỗ lực phát phần đồ cường, bày mưu nghĩ kế rất cuộc là vì cái gì?!”

“Không biết vì cái gì... Ta có thể lý giải một chút tâm tình của hắn...” Huyền Thượng Đức lẩm bẩm nói.

“Ân... Có chút đồng tình với hắn...” Vũ Thanh Túc thở dài một hơi.

“...” Ta kém cõi như vậy sao???

“Nếu loại người ngu ngốc này có thể làm hoàng đế! Vì cái gì ta không được?!”

Ta bỗng nhiên hung hăng giẫm một cước lên chân hắn! Bất giác đau đớn làm lực đạo cổ tay hắn giảm đi, ta lập tức giãy ra, nắm chặt nắm tay, dùng hết khí lực toàn thân thân hung hăng cho hắn một quyền ngay cằm (cú đánh móc tuyệt hảo, cho bạn Dự một tràng pháo tay *lẹp bẹp lẹp bẹp)! Lý Thủ Hiền không hề đề phòng,

lảo đảo té ngã, Kiều Vô Ky từ sớm ám phục ở một bên lập tức bay lên đánh tới, nhanh chóng chế trụ hắn! Nhất thời tất cả binh lính đều tiến lên bao vây quanh hắn!

“Đau! Đau! Đau!” Ta giũ giũ tay kêu rên.

Sớm biết thế này sẽ không dùng sức như vậy, ô!

“Hoàng Thượng!” Liên can nhân vừa mừng vừa sợ vây quanh ta.

Ta bĩu môi, chen vào trong mọi người, nhìn Lý Thủ Hiền đã bị trói gô lại, cười lạnh một tiếng, một phen nắm lấy vạt áo trước của hắn: “Đường ca, làm hoàng đế không phải dùng miệng nói, nếu người nói người có thể làm tốt hơn trăm vậy thì tới thử đi! Trăm hiện tại sẽ tha cho người, thả người quay về Lĩnh Nam, cũng cho người đủ thời gian chiêu binh mãi mã! Trăm sẽ ngồi trên long ý chờ người tới soán vị!”

“Người chịu thả cộp về núi?” Lý Thủ Hiền nguy hiểm nhíu lại hai mắt.

Ta lập tức nhíu hai mắt càng hẹp hơn hắn: “Đúng vậy, trăm chờ người.”

“...” Lý Thủ Hiền ánh mắt phức tạp nhìn ta, nhìn chăm chú khiến ta trong lòng cảm thấy sợ hãi, nhìn chăm chú a nhìn chăm chú a, ngay lúc ta cơ hồ phải đầu hàng, hắn thản nhiên nói: “Người thật sự là khiến cho người ta đoán mãi không ra... Luôn phân không rõ người rốt cuộc là đại trí giả ngu hay là cố ý giả ngây giả dại... Rõ ràng thường làm ra những hành động thực dốt nát nhưng lại thường xuất hồ ý liệu, vừa định thăm dò người liền phát hiện người dững dĩnh hơn người, nhìn như vô tâm nhưng trong lời nói lại tràn đầy thâm ý... Người rốt cuộc là người như thế nào?”

“?”

Hắn đang nói cái gì vậy?

“Quên đi... Ta sẽ chậm rãi nghiên cứu người, từ đầu tới chân...” (á, câu này ẩn ý quá đi, ta lại YY rồi)

Tại sao lúc nói những lời này, ánh mắt cùng miệng lại ái muội như vậy?!

Rốt cục tiền chân Lý Thủ Hiền đi, chuyện này cũng coi như kết thúc trong vui vẻ, ta si ngốc nhìn đăm đăm phương hướng hắn rời đi, mặc dù đột nhiên nảy ra một đường ca, ít nhiều gì cũng có chút luyện tiếu... Sinh thần mười sáu tuổi của người ta vừa qua không lâu, kêu hắn bù lại phần lễ vật cho ta đi??

Hít một hơi, vừa quay đầu lại, phát hiện Kiều Vô Ky, Huyền Thượng Đức, Vũ Thanh Túc ba người cười đến cực kỳ trấn an nhìn chăm chú vào ta, cái loại ánh mắt này làm ta không khỏi rùng mình một cái: “Ba vị ái khanh... Không có việc gì chứ...?”

“Ha hã, bọn thần thật sự là cảm thấy an ủi bội phần, trải qua việc này mới phát hiện Hoàng Thượng thật sự đã trưởng thành, hữu dững hữu mưu, hữu đảm hữu thức, rất có di phong (phong thái lúc trước) của tiên đế.” Kiều Vô Ky cảm thán không thôi.

“Đúng vậy, một chiêu ‘lạt mềm buộc chặt’ này thực là tuyệt diệu!” Huyền Thượng Đức lão lệ tung hoành.

“A? Ái khanh, các người đang nói gì vậy?” Ta không hiểu ra sao.

“Hoàng Thượng không cần quá khiêm nhượng.” Vũ Thanh Túc vui mừng cười: “Ngài tha cho Lý Thủ Hiền nhìn như thả cộp về núi, kỳ thật lại là ân uy tịnh dụng, làm hắn tâm sinh cảm kích, lại thản nhiên nhận sự khiêu khích của hắn, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói chờ hắn đến soán vị, một màn ra oai phủ đầu này đủ thấy Hoàng Thượng đối xử xã tắc giang sơn tràn đầy tự tin, đối thực lực của chính mình vô cùng tin tưởng không chút nghi ngờ. Lý Thủ Hiền không phải là người hữu dững vô mưu, Hoàng Thượng lần này nhất ân nhất uy chắc chắn sẽ làm hắn thay đổi cái nhìn về Hoàng Thượng, không dám vọng động, tâm sinh kính sợ, nói không chừng ngược lại sẽ nguyện trung thành cùng Hoàng Thượng a.”

“A?” Ta vừa nghe ngây ngẩn cả người: “Chờ một chút, ý các người là hắn sẽ không phản trăm? Sẽ không đến soán vị?”

“Đương nhiên, nếu Lý Thủ Hiền lại đến, đó mới là lạ.”

“Không phải vậy chứ?!” Ta một trận kêu lên sợ hãi: “Thả hổ về rừng không phải là nói đem lão hổ thả lại ngọn núi là việc phi thường nguy hiểm sao?! Hắn sẽ có đầy đủ thời gian cùng tinh lực nghỉ ngơi dưỡng sức,

vận sức chờ phát động, cắt đứt xung vương, đánh vào triều đình, mưu toan soán vị, thay đổi triều đại không phải sao?? Tại sao các người lại phân tích ngược lại là bởi vì trăm thả hấn nên hấn mới không đến soán vị??”

“ ... ”

“ ... ”

“ ... ”

“A? Ba vị ái khanh muốn đi đâu? Từ từ đợi trăm a! Ái khanh a, chúng ta hiện tại bắt hấn trở về được không? Ái khanh

”

Kim thu đã tới, vạn điệp ó vàng, lương phong thoang thoang, bên trong ‘thu tứ lâm’ của ngự hoa viên, bốn người vẽ mặt kinh dị rảnh rỗi đang vây quanh một thiếu niên anh tuấn ngọc thụ lâm phong, phong thái trác chước, bộ dáng trầm mê bên trong trò chơi đầy lạc thú.

Mà thiếu niên anh tuấn tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả, tuấn mỹ nhất tông nguyên vương triều từ trước đến nay kia chính là ta!

“Hoàng Thượng, ngài nếm thử một chút từ ba cao (theo như từ điển thì là bánh dày) này đi, hương vị phi thường ngọt ngào nga!” Kim Nhi bày ra tư thế dụ dỗ đem một đĩa ngũ vị hương từ ba cao đặt trước mặt ta.

“Oa! Bộ dáng ăn thực ngon!” Ta lập tức lấy tay chụp lấy một khối cho vào miệng, quả nhiên là mỹ vị.

“Oa, quả nhiên lại bị đứt!” Kim Nhi kinh hô.

“Bất khả tư nghị.” Kiều Vô Kỳ lắc đầu tán thưởng.

“Không thể tưởng tượng.” Huyền Thượng Đức cau mày, nắm lấy cổ tay của ta tinh tế coi.

“Thêm hai sợi thừng nữa.” Vũ Thanh Túc từ phía sau lưng rút ra sợi dây thừng dày chừng hai đầu ngón tay nói.

Ta nghe vậy vội vàng nhét luôn khối từ ba cao cuối cùng vào miệng, sau đó ngoan ngoãn vươn hai tay ra, Vũ Thanh Túc nghiêm túc trói chặt hai cổ tay ta lại.

“Động được?”

Ta giật giật cổ tay, lập tức bĩu môi: “Thật chặt! Ngay cả xoay cổ tay cũng không được! Trăm là hoàng đế da! Không thể yêu cầu buộc lỏng một chút được sao?”

“Hoàng Thượng, thủy tinh bao ngài thích ăn nhất.” Hôm nay Kim Nhi giống như đang làm ảo thuật không ngừng lấy mỹ thực ra từ phía sau lưng.

“Oa! Thơm quá! Trăm muốn ăn!” Ta lập tức phi phác tiến lên, cầm thủy tinh bao lên một hơi nuốt xuống, nhất thời hương hiệp tứ phía, ăn ngon!

Vũ Thanh Túc vẽ mặt khó có thể tin ngồi xổm bên cạnh ta, từ trên mặt đất nhặt lên sợi dây thừng đã đứt, nhếch miệng: “Đã sáu lần, lần nào cũng bị đứt.”

“Chẳng lẽ chấp nhất của Hoàng Thượng đối với mỹ thực đã muốn đạt tới trình độ xuất thần nhập hóa?” Huyền Thượng Đức phân tích nói: “Chỉ cần mỹ thực trước mặt, cho dù có lấy dây thừng thô hơn nữa cột lại cũng sẽ bị chấn đứt?”

“Hoàng Thượng, ngài phát giác mình có loại dị bẩm này khi nào?” Vũ Thanh Túc nói.

Ta một bên cắn xé đặt biệt cắn xé, một bên hàm hồ trả lời: “Ngư nhục diêm ba trân bản kê lan đặc thực hầu.”****Bốn người kia không hiểu ra sao nhìn ta, đáng tiếc hai má ta đang nhét đầy thức ăn, không thể nói rõ ràng được.

“Hoàng Thượng đang nói về đồ ăn sao? Là tại thời điểm mấy món ăn kia phát hiện phải không?” Kim Nhi nghiêng đầu suy nghĩ nói.

“Giống như có thịt bò, thịt gà cùng thịt hầu tử (khỉ) gì đó... Thịt hầu tử ăn được sao?” Kiều Vô Kỵ vô cùng ngạc nhiên nói.

“Tỷ đến Thượng Thiện Giám thử hỏi một chút đi.” Huyền Thượng Đức nghiêm mặt nói.

“Hoàng Thượng có phải đang nói... ‘ Thời điểm Lý Thủ Hiền trối trẫm lại ’ không...?” Vũ Thanh Túc thực không xác định nói.

Ta vội vàng gật đầu, hướng hân dựng thẳng ngón cái lên, quả nhiên người hiểu ta chỉ có Vũ Thanh Túc!

“...” Bốn người đồng thời mắt trợn trắng.

“Hoàng Thượng, phiền ngài trước đem hết những thức ăn trong miệng nuốt xuống được không?”

Ta nhanh chóng nhai nát, nuốt xuống, vươn tay chộp tới, chộp vào khoảng không, Kim Nhi đem những gì còn lại dẫu ra phía sau, ta vội vàng chạy đến phía sau nàng, rỗng tuếch.

Ta khó có thể tin xoay quanh nàng, làm sao cũng không thấy hai cái thủy tinh bao còn lại kia!

“Chẳng lẽ Lý Thủ Hiền trối Hoàng Thượng lại rồi sau đó lấy mỹ thực hấp dẫn Hoàng Thượng?” Huyền Thượng Đức luôn chú trọng hợp lý tính lập tức đưa ra nghi ngờ.

“Không phải, ” ta bủ môi, đầy ngập bất mãn ngồi trở lại trên ghế đá, hai tay nâng má, nổi giận đùng đùng: “Hắn nói muốn soán vị, ta cực kỳ hưng phấn nghĩ muốn chạy qua ôm hắn, sau đó dây thừng tự nhiên đứt, xuất hiện vào thời điểm đó đó.”

“...” Lại là bốn ánh mắt xem thường.

Gần đây ta tiếp nhận số lần coi thường hình như rõ ràng tăng nhiều nha?

“Nói cách khác là hề có chuyện có thể dẫn phát cảm xúc của Hoàng Thượng kích động thì có thể kích phát loại thiên phú này?” Huyền Thượng Đức tiếp tục cân nhắc.

“Ôm a...” Kim Nhi xấu xa cười, nhìn về phía Vũ Thanh Túc: “Muốn hay không đem Hoàng Thượng trối lại, sau đó để cho hắn ôm Vũ đại nhân, rồi xem thử tình huống như thế nào?”

Huyền Thượng Đức cùng Kiều Vô Kỵ lập tức lộ ra nụ cười ái muội, Vũ Thanh Túc mặt đỏ lên, phần nộ quát: “Đừng lấy ta ra làm trò cười, nếu không hậu quả tự gánh lấy!”

Uy hiếp xong lập tức đứng dậy định chuẩn đi, Kiều Vô Kỵ lập tức ngăn hân lại, tay chân lạnh lẽo trối hân lại thật chặt!

“Kiều Vô Kỵ!!” Vũ Thanh Túc mặt gằn như tái xanh rồi.

“Vũ huynh, vì để nghiên cứu thấu triệt loại dị năng này của Hoàng Thượng, đành ủy khuất Vũ huynh.” Huyền Thượng Đức ôn nhu nói, cười như mọc xuân phong.

“Hai người các ngươi đừng để rơi vào tay ta...” Vũ Thanh Túc nghiêng răng nghiêng lợi.

Huyền Thượng Đức cùng Kiều Vô Kỵ đồng thời rùng mình một cái, sau đó cho nhau một ánh mắt: “Dù sao là cũng chết... Chơi tới đi!”

Nói xong, hai tên vô lương bán rẻ bạn bè thuận tay cũng trối ta lại cứng ngắc.

“Tốt lắm, Hoàng Thượng, nhào vào lòng Vũ đại nhân, cho hắn một cái ôm thật to đi ~” Kim Nhi ngữ điệu rõ ràng là đang xem hí kịch.

Ta vốn định giống như vài lần trước tự nhiên như vậy nhấc tay một cái dây thừng liền đứt, nhưng mà lúc này chẳng biết tại sao, ta nhích tới nhích lui, đông quay quay, tây quay quay, dây thừng lại không chút sút mẻ!

“Làm sao vậy? Hoàng Thượng?”

Ta không tin mạnh mẽ gãy giữa vài cái, bất động. Ta hít sâu một hơi, tăng thêm lực đạo, ta chống đỡ!! Vẫn là bất động.

“Nha! Uống (tiếng quát mắng)! A! Oa!”

“ ... ”

“ ... ”

“ ... ”

“Ân! Hừ! Hắc! Ha! A nha ~!!! Ô...” Vì cái gì gãy không ra a?

“Xem ra không đứt rồi ...”

“Đúng vậy...”

“Nói cách khác...” Kim Nhi dùng ánh mắt phi thường đồng tình nhìn về phía Vũ Thanh Túc: “Mị lực của Vũ đại nhân trong mắt Hoàng Thượng không bằng một cái thủy tinh bao hay là một khối từ ba cao...”

“Thật đáng thương...”

“Vô hạn đồng tình...”

“Ba người các người!!” Vũ Thanh Túc tức giận đến mức sắc mặt biến đen trợn mắt lên: “Còn không lại đây cởi trói cho ta!!!”

“Chờ một chút!” Ta vội vàng kêu lên: “Trẫm biết tại sao! Bởi vì cho dù có gãy thoát thì cũng không có chỗ nào hay, cảm xúc tự nhiên không kích động nổi! Như vậy đi...”

Ta cười hắc hắc: “Không bằng đánh cuộc, nếu trẫm có thể thoát khỏi sợi dây thừng này, các người bồi trẫm đến Phụng Tiên Lâu mới mở uống rượu, nếu không thoát được trẫm tùy các người xử trí, thế nào?”

“Phụng Tiên Lâu?” Huyền Thượng Đức suy nghĩ một lúc lâu sau: “Thần không có nghe nói trong kinh thành gần đây có tân tửu lâu khai trương a, Hoàng Thượng nghe được tin tức từ đâu vậy?”

“Nghe nói!”

“A! Phụng Tiên Lâu!” Kiều Vô Kỳ bình tĩnh đại ngộ vỗ tay một cái: “Hai ngày trước có nhận được thư từ nhà, nói là nửa tháng sau lão gia sẽ mở một Phụng Tiên Lâu, lão bản là một diện thực danh trù (đầu bếp nấu mì) phi thường nổi danh! Hay chính là cái Phụng Tiên Lâu kia?”

“Chờ một chút, lão gia nhà ngươi không phải là Sơn Tây Thái Nguyên sao?” Huyền Thượng Đức đại nghi ngờ.

“Đúng vậy! Chính là cái nhà làm mì Phụng Tiên Lâu kia! Nghe nói lão bản họ Trần, tổ tiên ba đời đều là ngự trù, Trần gia bọn họ mật nhượng hương thổ lại là nhất tuyệt! Trẫm mong đợi đã lâu! Thế nào thế nào? Có thể chứ?” Ta lòng đầy hy vọng nhìn bọn họ, ánh mắt sáng ngời.

“Thái Nguyên cách kinh thành chừng hai nghìn dặm... Nhưng lại chưa khai trương... Hoàng Thượng rốt cuộc làm sao nghe được?” Kiều Vô Kỳ vẻ mặt khó có thể tin.

“Nếu lực chú ý của Hoàng Thượng đối với mỹ thực có thể dời một nửa lên quốc sự, bản đồ tông nguyên chỉ sợ đã có thể mở rộng gấp đôi.” Huyền Thượng Đức tiếc hận nói.

“Uy... Trước khi nói chuyện phiếm các người có thể cởi trói cho đồng liêu của các người trước không...” Vũ Thanh Túc âm trầm nói.

“A, thiếu chút nữa là quên... Vũ huynh chịu ủy khuất rồi.” Hai cái hạng người không chút chí khí cười lấy lòng bước lên phía trước cởi trói cho hắn.

“Chờ một chút! Các người không phải định tức là đã chấp nhận rồi! Quân tử nhất ngôn!” Ta lập tức hét lớn.

Trong lòng tưởng tượng có thể đến Thái Nguyên xa xôi, nếu tức khắc lên đường có lẽ sẽ có thể đến đó trước ngày tửu lâu khai trương! Ta vô cùng mừng rỡ! Chỉ cần ôm Vũ Thanh Túc một chút là được! Thật sự rất là đơn giản!

Vì thế ta lập tức bay qua, cho Vũ Thanh Túc một cái ôm thật to! Ôm lấy cổ hần, ở trước ngực hần cọ tới cọ lui.

“A... Đứt rồi...”

“Quả nhiên phải có sự dẫn dụ mới được...”

“Nói cách khác... Mị lực của Vũ đại nhân quả nhiên vẫn không sánh bằng mỹ thực...”

“Phỏng chừng cả đời này cũng không sánh được ...”

“Cả đời bại bởi thủy tinh bao...”

“Ba người các người câm miệng cho ta!!!”

Vũ Thanh Túc khí cực bại hoại rống to vang vọng phía chân trời.

11. Quyển 1 - Chương 11

“Xin hỏi các vị khách quan muốn dùng gì ạ?” Tiểu nhị vẻ mặt tươi cười một bên rót trà cho chúng ta, một bên cười hỏi.

“Ta muốn ‘cung đẳng lý tích’, ‘ngưu nhục nhượng tiên vưu (thịt bò dồn mực)’, ‘tiêu lựu dương nhục phiến (thịt dê xào xắt miếng)’, ‘hồng du am thuận’, ‘trùng thảo bát lộc nhục (thịt hươu hầm với đông trùng hạ thảo)’, ‘quế hoa thổ nhục (thịt thỏ quế hoa)’, ‘đường thổ cô lỗ nhục’...” “Vị khách quan kia...” Lời của ta còn chưa nói xong, tiểu nhị đã lau lau mồ hôi cười cười nói: “Tiểu nhân đếm đi đếm lại một bàn này bất quá cũng chỉ có năm người, bốn *** đồ ăn tuy không thiếu, nhưng kêu nhiều đồ ăn như vậy chỉ sợ...”

“Đại gia người cũng không phải không trả tiền! Người quản ta cái gì!” Ta trừng hai mắt: “Này chỉ là món mận! Còn có món chay, đồ ngọt, mì, canh thang mà! Người chậm rãi nhớ đi!”

“Hảo... Hảo...” Tiểu nhị đau khổ nhếch miệng, tiếp tục ngoan ngoãn nhớ món ăn.

“Còn muốn ‘oa tháp gia hạp’, ‘phiên gia quyết thái tú cầu’, ‘thanh thang long tu thái’, ‘hải mẽ mặt du thái (cải thìa xào)’, ‘tuyết qua tảng’, ‘phật thủ quái trần bảo phiến’...”

“Hoàng... Thiếu gia, đồ ăn nhiều như vậy quả thực ăn không hết...” Huyền Thượng Đức nhỏ giọng nói.

“Ta thích! Dù sao cũng không thể đi Thái Nguyên! Lộ phí để dành cũng đã để dành rồi, đơn giản ăn hết luôn đi!” Ta giận dỗi liếc hần một cái, tiếp tục gọi món ăn: “... ‘hồ điệp đậu hủ’, ‘thủy tinh nam qua’, ‘mật hiệp lê cầu (lê ướp mật)’, ‘thảo cô thiêu duẩn (nấm rơm xào măng)’, ‘toàn ty quái ngư sí’...”

“Thiếu gia...” Kiều Vô Kỳ đã bắt đầu mở túi tiền của hần: “Chúng ta chỉ đem theo một ít tiền dẫn ngài đi ăn ... Cũng không phải là quản ‘trưởng phòng’...” (__ __!! Tha lỗi Nguyệt a~. Nguyên văn là . QT là Này chỉ là chúng ta ca vài cái thầu tiền mang ngài đi ra ăn)

Ta đương nhiên biết là các người bỏ tiền! Cho nên mới phải tận lực gọi món!

Ta tiếp tục gọi món ăn như không có việc gì: “Tiếp theo là ~ còn muốn ăn ‘kim diêm tứ bửu hoàng ngư’, ‘tạc tỷ bà hà’, ‘kim ty hải giải (cua biển)’, ‘oa phiến hải lệ tử (sò nướng)’...”

“Kiều huynh, Vũ huynh, các người mang theo bao nhiêu tiền? Kim Nhi, người có mang tiền theo không?” Huyền Thượng Đức bắt đầu xác định kim ngạch xung quanh.

“‘thiêu tử kê (gà nấu rượu)’, ‘sao áp can (gan vịt xào)’, ‘lỗ nga dục (cánh ngỗng muối)’, ‘hồn đồn thiên tăng bính (bánh bao ngàn lớp)’...” Ta tiếp tục ra sức nhớ kỹ thực đơn.

“Thiếu gia...” Kim Nhi giật nhẹ ống tay áo của ta: “Không đủ tiền...”

Ta mất điếc tai nghe: “‘tang thâm mật cao (dâu ướp mật)’, ‘ngân hạnh dụ nê (chè khoai sọ với ngân hạnh)’...”

“Thiếu gia!” Vũ Thanh Túc vội vàng bịt miệng ta, thở dài một hơi, hoàn toàn bất đắc dĩ nói: “Hôm nay tùy tiện ăn chút gì thôi... Hôm khác mang người đi Thái Nguyên ăn mì...”

“Thật sự?” Ta ngẩng đầu nhìn hần.

“Ân...” Đáp ứng có chút không tình nguyện.

“VẬY còn các người?” Ta quay đầu lại nhìn Huyền Thượng Đức và Kiều Vô Kỳ.

Hai người bọn họ nhìn nhìn tiền trong túi của mình, cắn răng một cái, tất cả đều gật gật đầu.

“Vạn tuế!” Ta hoan hô một tiếng, cười với tiểu nhị nói: “Mấy món vừa gọi không tính, ta muốn ‘cung bệ kê đình’, ‘ngư hương nhục ty’, ‘gia thường đậu hủ’, ‘thổ lưu bạch thái (này chak giống kim chi)’, ‘hồng thiêu gia tử (cà nướng)’, ‘Tây hồ ngư nhục canh’, thêm năm bát cơm, vậy thôi ~”

“...” Tiểu nhị loạng choạng đứng không vững, xé nát bốn trang giấy tên món ăn mới tân tân khổ khổ nhớ được...

“Hắc hắc, khó có dịp xuất cung, tất nhiên là phải ăn một chút thức ăn bình dân rồi ~ bốn món mặn một món canh, giá rẻ ăn ngon, thực sự rất bình dân a?” Ta thấp giọng chớp mắt vài cái.

Một bàn người tất cả đều nằm úp sấp trên mặt bàn.

Mỹ mỹ ăn một chút mỹ thực bình dân, ta hưng trí bừng bừng cùng tam đại hung cầm sắc mặt xanh mét bắt đầu thương lượng hành trình đến Thái Nguyên, bỗng nhiên từ trong đám người xuất hiện xôn xao, đám người đi đường đằng sau bắt đầu chạy về một phía nào đó, ta tò mò chụp lấy một người trong đó: “Đại gia, phía trước xảy ra chuyện gì?”

“Ta mới hai mươi! Không cần gọi ta đại gia!”

“Thực xin lỗi!” Ta cung kính khom lưng giải thích, sau đó tiếp tục hỏi: “Đại gia, phía trước xảy ra chuyện gì?”

“...”

“Đại gia?”

“Tự mình nhìn!!”

Người nọ tức khí quay đầu bước đi, ta vô tội chớp đôi mắt to tròn, ta đường đường là tông nguyên hoàng đế cũng đã gọi người một tiếng đại gia, người còn muốn thế nào a?

“Huyền đại nhân, xảy ra chuyện gì?” Kim Nhi hỏi.

Huyền Thượng Đức nói chuyện với vài người bàn hàng rong xong rồi quay lại nói với chúng ta: “Mấy ngày trước có một tiền trang gặp nạn, vừa rời nha môn bộ khoái ở chợ bắt được một gã nghi phạm, kết quả lại để hần chạy thoát vào Di Hồng Viện, hiện tại hần đang bắt giữ một nhất danh kỹ nữ cùng giảng co với hai bộ khoái.”

“Không hổ là Đô Sát viện rõ ràng hợp lý, tốc độ thu thập tình báo thật sự là nhất lưu.” Ta vỗ tay tán thưởng, sau đó bôn theo đám người kia chạy về phía trước.

“Thiếu gia!” Vũ Thanh Túc nhanh tay lẹ mắt một tay bắt lấy ta: “Quá nguy hiểm! Không được đi!”

Ta đáng thương hề hề nhìn hần: “Di Hồng Viện mà... Ta lớn như vậy nhưng chưa từng tới đó...”

“Cho nên càng không thể đi!!”

“Ô...”

Ta ủ rũ, Vũ Thanh Túc mềm lòng, vuốt đầu của ta nói: “Nghi phạm kia trời sanh tính hung tàn, người là vua một nước thân phận cao quý, vạn nhất vô ý làm tổn thương long thể, chỉ sợ bọn thân có chết ngàn lần cũng không gánh nổi tội này...”

“Thanh Túc...”

“Cái gì?” Vũ Thanh Túc khó khi mở miệng ôn nhu.

“Người bắt được trẫm rồi nói sau!”

Ta nói xong lập tức quay đầu bỏ chạy! Người phía sau ngậy ngấn, lập tức nổi trận lôi đình: “Hoàng... Thiếu gia!! Người đứng lại!!”

Ta sao phải nghe hắn? Theo dòng người một đường chạy như điên, cũng may Kiều Vô Kỳ tập võ chỉ để phòng thân bắt quá ta đột nhiên bùng nổ thiên tính dị bẩm, một lòng chỉ muốn chạy nhanh đến Di Hồng Viện quả nhiên dưới chân ta sinh phong, nhất thời bỏ xa bọn họ đến vô tung vô ảnh.

A ha ha ha! Ta yêu muốn chết bản lĩnh này của chính mình nha!

Thật vất vả mới phát hiện một đồng người đông đúc, ta biết đã tiếp cận được mục tiêu! Vì thế liền miêu thất lưng dùng sức chen vào trong! Chen a chen, rốt cục ta cũng chen được tới trước cửa Di Hồng Viện. Đại môn đã bị hai gã phủ nha công sai canh gác, không cho người ngoài tiến vào. Ta chen ra phía trước, một tay vịn vào trường mâu chặn trước mặt, nhướn mũi chân cố gắng nhìn vào bên trong.

“Ụ! Xem nào nhiệt tránh xa một chút!” Một gã công sai quát to.

“Nha!” Ta chỉ vào bên trong thất thanh hét chói tai: “Phạm nhân trốn kia!!”

Ta hét lớn đến mức làm hai gã công sai sợ hãi lập tức quay đầu lại, ta nhanh nhẹn miêu thất lưng lườn dưới hai thanh trường mâu vọt vào! Đám người nhất thời xôn xao, tất cả đều xông về phía trước! Công nha hốt hoảng gắt gao cầm chặt trường mâu chặn đường, sau đó hai người bọn họ chỉ có thể trở mắt nhìn theo hướng ta đi, ta hướng hai người bọn họ kiêu ngạo quay quay người, rồi chậm rãi ngâm nga tiểu khúc đi vào trong.

Rốt cuộc cũng chạy được tới gian phòng nghe đào tiểu trúc nơi mà tên nghi phạm đang bắt giữ vị kỹ nữ, trước cửa chật ních những bộ khoái đang đứng giương cung bạc kiếm, ta nghiêng qua nghiêng lại, gọi tới gọi lui, nhiều người lắm! Căn bản không thể thấy rõ tình huống bên trong.

“Ụ! Thiết trụ! Người mau buông Liên Liên cô nương ra! Hiện tại không tính đến chuyện người là phạm nhân, bắt quá chỉ cần quay về nha môn chờ một chút, không cần việc nhỏ hóa đại!” Bộ khoái ban đầu (người đứng đầu) ra sức khuyên nhủ dụ dỗ.

“Các người đều cút ngay! Bằng không lão tử làm thịt nàng!” Hảo ồ ồ thanh âm, nhất định rất tráng kiện a?

“Ô ô ~ ban đầu mau cứu ta ~ không phải người nói thích nghe ta xướng tiểu khúc nhất sao? Ta bị thương sẽ không xướng được ~” Thanh âm tựa ngân linh (chuông bạc), rất là dễ nghe.

“A, ban đầu đại ca là khách quen?”

“Khẳng định mà, người ta Liên Liên cô nương điểm danh gọi hắn kia.”

“Vậy tẩu tử làm sao bây giờ?”

Bọn bộ khoái nho nhỏ xôn xao một phen.

“Các người ít nói nhảm!” Ban đầu nghe thấy đã muốn thẹn quá hóa giận.

Náo nhiệt đến mức này ta làm sao có thể bỏ qua? Vì thế ta lập tức chen vào bên trong! Chen a chen a...

“A? Người là ai? Vào bằng cách nào?”

“Ta? Ta mới tới.”

“Sao chưa từng thấy qua?”

“Hôm nay vừa tới.”

“Quan phục đâu?”

“Quên mặc.”

“Yêu bài đâu?”

“Vẫn chưa đến sư gia để nhận.”

“Chen hăng hái như vậy làm gì?”

“Xem náo nhiệt.”

“Nga, đừng giẫm lên chân ta.”

“Thực xin lỗi.”

Sau đó ta tiếp tục chen.

Bỗng nhiên ai đó đứng đằng sau đẩy ta một cái, ta lập tức lao đảo ngã vào trong phòng, nhất thời ngay cả bộ khoai đứng ngoài cửa cũng yên tĩnh trở lại. Chỉ thấy một tên to cao như thái sơn đang quàng cánh tay rắc chắc ôm lấy một cô nương kiều tiểu như tước, trong tay cầm một đại cương đao sáng chói.

Ta ngẩng đầu, ngẩng đầu, tiếp tục ngẩng đầu... Rốt cục cũng thấy được mặt hắn.

Hảo, hảo hùng vĩ a... Nếu Kiều Vô Kỳ là hắc hùng, thiết trụ kia nhất định là ông nội hắc hùng.

“Người là ai?! Bộ khoai sao?!” Thiết trụ hướng ta quát lớn, chấn động nhất thời làm hai lỗ tai ta kêu ong ong.

“Ta? Không phải, đi ngang qua.” Ta cúi đầu khom lưng.

“Cút mau! Bằng không lão tử làm thịt người!”

“Công tử ~ công tử ~ thỉnh cứu cứu ta ~” diệu linh thiếu nữ (thiếu nữ tuổi thanh xuân) khóc đến lê hoa đá vĩ, đôi mắt câu hồn người sưng đỏ, nhìn qua rất là thê lương.

Ta nhếch miệng, ta tối chịu không nổi chính là nước mắt nữ nhân, thật đáng thương...

“Này... Thiết trụ đại ca a... Người có thể thương hương tiếc ngọc một chút được không? Người xem tiểu nương tử người ta kiều diễm mềm yếu, như hoa như ngọc, chịu không nổi người cứ gây sức ép như vậy đâu a...”

“Ít nói nhảm! Bằng không ta chém người trước tiên!”

Ta sợ tới mức co rụt cổ lại, liên tục lui về phía sau vài bước: “Đừng nóng giận... Ta không nói ...”

“Ô ~ đại ân đại đức của công tử, Liên Liên khắc sâu trong tâm khảm, nếu Liên Liên vô ý hương tiêu ngọc vãn, nhất định sẽ không ở trước mặt Diêm Vương nói là công tử thấy chết không cứu, chỉ là do Liên Liên phúc bạc, không gặp được thiếu niên anh hùng đại nhân đại nghĩa xả thân cứu giúp, có trách thì trách Liên Liên mệnh khổ, không liên quan đến công tử a.”

“...” Ta nhất thời không nói gì, nữ nhân này đang dụng phép khích tướng sao?!

“Ai...” Thân trúng phép khích tướng ta thở dài một hơi, cúi đầu khom lưng chậm rãi đi qua chỗ thiết trụ: “Thiết trụ đại ca... Không bằng... Ta đổi với nàng?”

“Ai muốn người a! Cút mau!” Thiết trụ dùng sức ôm chặt Liên Liên cô nương: “Lão tử vẫn tương đối thích nữ nhân!”

“Ta biết... Chính là...” Ta thở dài thở ngắn: “... Ta cơ khổ không chỗ nương tựa, lại mang bệnh trong người, gia đạo sa sút hiện giờ nghèo rớt mồng tơi, ngay cả chốn nương thân cũng không có, hiện tại thời tiết chuyển lạnh, chỉ sợ ta là khó có thể qua nổi mùa đông này. So với chết cồng ngoài đường, không bằng chết trong tay thiết trụ đại ca! Cho nên người cứ giữ ta làm con tin, xem như hoàn thành tâm nguyện cuối cùng của một tụyệt mỹ thiếu niên sắp chết đi!”

Ta một bên nói, một bên càng tiến càng gần, cuối cùng đột nhiên ôm lấy cánh tay cầm đao của hắn, hét lớn một tiếng: “Chạy mau!!”

Liên Liên kia cũng thực thông minh, lập tức một quyền đá vào mệnh căn (chỗ hiểm) của thiết trụ! Ngay cả ta nhìn thấy cũng cảm thấy đau nha. Thiết trụ đáng thương kêu thảm một tiếng liền buông lỏng tay ra, ta nhân cơ hội đoạt đao, để tránh bị dễ dàng đoạt lại, đơn giản trực tiếp ném ra ngoài cửa sổ! Còn Liên Liên lại hết như khinh công cao thủ, ta mới vừa quay đầu lại đã thấy nàng chạy ra khỏi phòng rồi.

“Ai nha ~ hù chết ta ~ chân đều mềm nhũn ~ chạy cũng chạy không nhanh ~ thật đáng sợ nga ~ ”

Liên Liên nũng nịu yếu ớt nhào vào lòng ban đầu khóc lóc kể lể, mùi phần tiểu nữ tử bộ dáng, ta không khỏi toát mồ hôi hột.

“Xú tiểu tử!! Nạp mạng đi!!”

Bỗng nhiên thân mình nhẹ hẫng, cả người ta đều bị thiết trụ xách lên! Ta lập tức thét lên chói tai! Hẳn nâng ta lên khỏi đầu ..., mắt thấy sẽ bị ném lên mặt đất! Ta kêu lên một tiếng nhắm chặt hai mắt, xong đời! Không chết cũng chỉ còn nửa cái mạng! Làm anh hùng trả đại giới quả nhiên là thảm thối!

“Thiếu gia!!!”

A, âm thanh kêu to thực quen thuộc, ta nhất thời lệ nóng doanh tròng! Chỉ thấy Vũ Thanh Túc, Huyền Thượng Đức, Kiều Vô Kỵ ba người vẻ mặt thề sống chết hộ giá đây khí thế vọt tiến vào! Ngay cả Kim Nhi cũng đầy văng băng ghé nhớ ra rồi ‘ nha —! ’ một tiếng vọt vào.

Rầm binh bốp bụp bịch...

...

...

.....

... ..

... ..

Ta, Vũ Thanh Túc, Huyền Thượng Đức, Kiều Vô Kỵ mặt mũi tất cả đều bầm dập, xiêm y không chỉnh, ôm đầu ngồi xõm bên góc tường, rõ ràng Kim Nhi cũng gia nhập chiến sự nhưng mặt không chút đỏ khí không chút suyễn, áo mũ chỉnh tề, ngay cả tư thế ôm đầu ngồi chồm hổm cũng quyến rũ thanh tao lịch sự như vậy, phong phạm nhất phái tiểu thư khuê các vẫn như cũ.

Bộ khoái ban đầu vẻ mặt giận dữ đi tới đi lui trước mặt chúng ta: “Điều dân lớn mặt! Cư nhiên dám giương oai trên đầu lão tử!!”

“Đại nhân, chúng ta là bắt người xấu da.” Ta vừa định đứng lên giải thích, ban đầu giơ roi trong tay lên, ta sợ tới mức lập tức lại ngồi chồm hổm trở lại.

“Nói! Các ngươi là ai! Lại lịch như thế nào! Từng người từng người nói!” Ban đầu đi đến trước mặt Kim Nhi: “Ngươi nói trước đi!”

Kim Nhi rũ mắt xuống, thái độ nhất phái ngược ngùng, tao nhã tao nhã đứng dậy, mềm mại thi lễ: “Tiểu nữ tử gọi là Kim Nhi, xuất thân vi hàn, bất quá thuở nhỏ hầu hạ Hoàng Thượng, được Thái hậu ân sủng phong làm ‘ Vệ Tiên ’, chỉ là một tiểu cung nữ hàng lục phẩm nho nhỏ mà thôi, hôm nay xuất cung có việc, nhưng bất hạnh thay lại bị cuốn vào việc này, tiểu nữ tử cũng thập phần sợ hãi a.”

Ta lặng lẽ chọt chọt Kiều Vô Kỵ: “Lục phẩm rất lớn sao?”

“Không lớn, nhưng do thuở nhỏ hầu hạ Hoàng Thượng, lại được Thái hậu thân phong, có chút khác biệt.”

Quả nhiên, sắc mặt ban đầu lập tức thay đổi, vội vàng sai người dâng trà, thật cẩn thận đỡ Kim Nhi ngồi vào ghế nghỉ ngơi. Kim Nhi cũng không khách khí, thoải mái nâng trà lên uống, còn hướng ta nhếch miệng, sau đó cầm lấy một quả nho, phi thường thích ý cho vào trong miệng.

Nàng là cố ý!

Ban đầu nịnh bợ lấy lòng xong, lập tức bình tĩnh trở lại quay đầu quát to với Kiều Vô Kỵ: “Ngươi! Đùng có nhìn người khác! Là người đó! Nói! Ngươi tên là gì! Lại lịch ra sao!”

Kiều Vô Kỵ cười ha hả đứng lên, gãi gãi đầu: “Tại hạ là Phụng xa Đô úy Kiều Vô Kỵ, theo tam phẩm, chỉ là một gã tiểu quan vô quyền mà thôi.”

Ban đầu hít sâu một hơi lãnh khí, sắc mặt đột biến, lập tức cúi đầu khom lưng, liên tục giải thích, bộ dạng chỉ hận không thể lập tức công Kiều Vô Kỵ đi nghỉ ngơi.

“Tam phẩm rất lớn sao?” Ta chột chột Huyền Thượng Đức hỏi.

“Không coi là nhỏ, lớn hơn ban đầu, bởi vì người lãnh đạo trực tiếp của ban đầu là tri phủ chỉ mới có tứ phẩm mà thôi.”

Kiều Vô Kỳ cũng bắt đầu thành thành thơi thơi uống trà.

Ban đầu lại vòng trở về, có chút chần chừ nhìn Huyền Thượng Đức: “Người... Cũng có quan chức sao?”

Lời nói so với vừa rồi tốt hơn nhiều.

Huyền Thượng Đức đứng lên, ôn nhu cười: “Thùng rỗng kêu to Đô Sát viện Ngự Sử đại phu Huyền Thượng Đức, theo nhất phẩm.”

Thân mình ban đầu nhoáng lên một cái, vội vàng đỡ lấy vách tường, đại khái là do khi nãy đã chịu kinh hách không ít, nên lúc này phản ứng cũng không thái quá, hần khẩn trương hành lễ nói: “Ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu! Nguyên lai là Ngự Sử đại nhân! Ty chức đáng chết! Huyền đại nhân mời ngồi!”

Ta tiếp tục ôm đầu lạng lẽ chột chột Vũ Thanh Túc cũng ôm đầu ngồi xổm bên cạnh ta: “Người có đến sáu chức quan kia, định chọn cái nào để nói?”

“Chọn cái lớn nhất nói.” Vũ Thanh Túc nói.

Ban đầu lau mồ hôi đi trở về, vẻ mặt cười gượng nhìn về phía Vũ Thanh Túc: “Cái kia... Ngài là...?”

Nhìn một cái, coi bộ đã ăn nói tôn trọng hơn rồi.

Vũ Thanh Túc đứng lên, động đậy tứ chi, sau đó nói: “Thái sư Vũ Thanh Túc, chính nhất phẩm.”

Ban đầu lão đảo một cái lui về phía sau vài bước, suýt nữa ngã quỵ, thật vất vả ổn định trọng tâm: “Ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu! Nguyên lai là thái sư đại nhân! Ha hả ha hả, thái sư xin mời ngồi! Ha hả a...”

Người này cười còn khó coi hơn khóc.

Ban đầu quay đầu lại nhìn ta, nuốt một ngụm nước bọt, liếm liếm đôi môi đã trở nên trắng toát, vẻ mặt cùng tư thế không dám tiến lên, bởi vì nếu chiếu theo những điều này mà đoán, ta tối thiểu cũng phải là một thân vương.

“Ta không phải quan viên trong triều.” Ta hảo tâm trấn an nói.

Ban đầu lúc này mới thở phào một hơi, bước đi như bay tiêu sái đến trước mặt ta, thanh thanh cổ họng: “Nói! Người là người phương nào!”

Ta đứng lên, cử động tứ chi đã sớm tê dại, sau đó cười hành lễ: “Trẫm là tông nguyên hoàng đế Lý Thủ Dự, vị...”

Ta nghĩ nghĩ, hướng Vũ Thanh Túc hô: “Ái khanh, trẫm mấy phẩm?”

“Người không phẩm.”

“...”

Hần tuyệt đối là đang chửi xéo ta!

“Nga, nguyên lai là hoàng đế... A??”

Ban đầu hai mắt đại ra, ngốc ngơ ngác nhìn ta, bỗng nhiên run lên, hai chân mềm nhũn ngã xuống, Vũ Thanh Túc hảo tâm đỡ lấy hắn.

“Hài tử đáng thương, đại khái trong một tháng sẽ chỉ gặp ác mộng.” Kiều Vô Kỳ lắc đầu nói.

Ta đáng sợ vậy sao? Cự nhiên sợ tới mức đứng cũng không vững?

Ta sờ sờ mặt, cầm lấy lăng hoa kính trên bàn soi soi, a, tuyệt thế mỹ thiếu niên diện như quan ngọc, đẹp tựa Phan An a ~~Lại nhìn ban đầu bộ khoái miệng sùi bọt mép, hai mắt trợn trắng đang hôn mê, ta lắc đầu, mắt người này nhất định có tật, không sai được.

Sau nửa canh giờ, bên trong phủ nha trở nên phi thường bất ổn, hơn nữa không khí lại khẩn trương, bởi vì bọn họ phải nghênh đón năm vị đại nhân vật dù là ai cũng tuyệt không thể tùy tiện đắc tội, đương nhiên, trong đó chỉ có một người không quan trọng mấy phẩm nhưng khi nhìn thấy vẫn phải quỳ đó chính là ta – hoàng đế.

Một tri phủ, một sư gia, một đồng nha dịch, một đám bộ khoái, còn có người quét sân, người lau bàn, ngay cả hạ nhân rửa chuồng ngựa cũng tập trung hết đến trước cửa nha môn, nhất tề quỳ xuống thỉnh an ta.

Ta vô cùng hứng thú ngồi trên ghế tri phủ sờ tới sờ lui, đời này an vị trên long ý, ngẫu nhiên ngồi một chút lên quan y của người khác cảm giác thực thoải mái a.

“Cái kia ai ai ai a...” Ta chỉ vào tri phủ, nhất thời nhớ không nổi tên của hắn.

“Hạ quan Chân Ngô Lương.” Tri phủ vội vàng báo tặc danh.

“Thực Vô Lương? Tên rất hay...” Ta lẩm bẩm nói: “Phi thường dễ nhớ, trăm muốn quên cũng quên không được...”

“Tạ ơn Hoàng Thượng khích lệ!”

Hắn thật đúng là đắc chí hẳn lên.

“Thực Vô Lương a, phạm nhân kia trăm nghĩ tự mình thẩm vấn, có được không?”

“Đương nhiên đương nhiên!”

“Hào!” Ta lập tức đứng dậy: “Dẫn đường!”

Ta lớn như vậy vẫn chưa từng được thẩm vấn phạm nhân nha! Quá tuyệt vời!

Thực Vô Lương dẫn ta tới địa lao, thiết trụ đã sớm bị trói thật chặt, vừa nhìn thấy mấy người chúng ta tiến vào, lập tức hai mắt đỏ ngầu như cừu nhân gặp lại, hét lên điên cuồng, ta sợ tới mức vội vàng lui về phía sau Vũ Thanh Túc.

“Hoàng Thượng đừng sợ, hắn tuyệt đối không động đây được.” Một gã ăn mặc như ngục tốt tiến lên nói.

“Người là?”

“Ty chức là ngục trưởng Mai Phẩm Đức.” Ngục trưởng vẻ mặt cười lấy lòng.

“Không Phẩm Đức? Thực Vô Lương, Không Phẩm Đức... Người nơi này tên gọi thực rất đặc biệt...” Ta cười quay đầu lại, nhìn về phía sư phụ của bọn họ: “Kia người tên gì? Đại Ngu Xuẩn?”

“Ty chức là họ hàng xa của tri phủ đại nhân, cho nên ty chức cũng họ Chân, Chân Bi Tất.”

Ta ngã đầu vào lòng Vũ Thanh Túc.

Thực Vô Lương, Không Phẩm Đức, Thật Ty Bỉ (thực hèn hạ ti tiện)...

Ta lặng lẽ nói với Huyền Thượng Đức: “Ngự Sử đại phu a, phái người ở Đô Sát viện hảo hảo tra tra người nơi này đi...”

“Vi thần nhất định tra rõ.”

Ta ổn định thân mình, lúc này mới chậm rãi bước đến chỗ đại thiết trụ: “Thiết trụ ca, người chịu trói thôi, nói đi, đồng lõa của người ở nơi nào a?”

“Phi! Lão tử chỉ đi uống hoa tửu! Lão tử cũng không phải quan viên trong triều nên dù có đến Di Hồng Viện thì cũng không trái pháp luật? Vì chuyện này mà bắt lão tử đến đây lão tử không phục a!”

“Oa, người uống hoa tửu chính là đem tiểu cô nương người ta cấp dưới nách, lấy đao uy hiếp?” Ta khê nhếch miệng: “Người muốn chặt đứt cổ người ta a?”

“Có pháp lệnh quái nào quy định không thể lấy dao kề cổ kỹ nữ sao? Nếu có lão tử liền nhận tội! Bằng không lão tử có chết cũng không phục!”

“Này...” Ta nhất thời nghẹn lời, vội vàng nhìn về phía Vũ Thanh Túc cùng Huyền Thượng Đức.

“Tuy rằng chưa có quy định không thể lấy đao kè cổ kỹ nữ, nhưng đã có văn bản quy định rõ ràng không được mang trì giới (vũ khí) đi trên đường phố.” Vũ Thanh Túc nói.

“Đúng vậy! Người đeo đao trên đường phố là đã trái với luật lệ tông nguyên ta!” Ta vội vàng phụ họa.

“Hừ, kia bất quá cũng chỉ là trái với pháp lệnh không được đeo đao trên đường phố, chỉ cần giao phạt tiền là được! Trói lão tử ở trong này làm gì?!”

“A...” Ta lại nhìn về phía Vũ Thanh Túc cùng Huyền Thượng Đức.

“Người này phi thường giáo hoạt, chui lỗ hồng pháp luật đây mà.” Huyền Thượng Đức không thể không cảm khái nói: “Xem ra luật pháp vương triều ta cần bổ sung tăng mạnh.”

“Hoàng Thượng, ” Vũ Thanh Túc nói nhỏ: “Lấy tình huống hiện tại mà nói, chúng ta vẫn chưa có chứng cứ chứng minh hẳn chính là phạm nhân đánh cướp tiền trang, cho nên nếu căn cứ theo luật pháp tông nguyên, chúng ta quả thật không thể trói hẳn như vậy.”

“Nhưng mà hẳn thiếu chút nữa giết trẫm! Ít nhất cũng coi như là tội hành thích vua chứ?” Ta không cam lòng hét lên.

“Hừ! Lão tử không hề biết tiểu oa nhi ngươi là hoàng đế! Tông nguyên luật pháp quy định ‘ người không biết không có tội ’! Cho nên lão tử không có sai! Nhiều nhất cũng chỉ có thể xem như bình dân tranh cãi! Không thể cột lão tử như vậy!!”

“Có này sao?” Ta lại nhìn Vũ Thanh Túc cùng Huyền Thượng Đức.

“Có.” Hai người thực khẳng định gật gật đầu.

“Vậy trẫm bị đánh trắng trợn?” Ta quả thực khó có thể tin, pháp luật trẫm định cư nhiên làm cho trẫm bị người trắng trợn đánh?

“Này... Nếu chiếu theo y pháp mà làm... Quả thật như thế...” Huyền Thượng Đức khó xử cười: “Xem ra chuyện thứ nhất sau khi Hoàng Thượng trở về chính là phải sai người trùng tu luật điển ...”

“Vậy... vậy... Hẳn đã biết thân phận của trẫm, nhưng thái độ vẫn ác liệt! Xem như đại nghịch bất đạo đi?” Ta gần như chìm trong cơn giận dữ! Thật giống như nhìn thấy một cái đùi heo trắng trắng mập mập nhưng ta lại không thể biến nó thành mỹ thực, thật khiến người ta không thể chịu được!

“Hoàng Thượng! Lão tử nói chuyện nào giờ vẫn vậy! Từ khi sinh ra tính tình chính là như vậy! Nếu Hoàng Thượng cứ bối lung tìm vết! Kia cũng chỉ có thể chứng tỏ Hoàng Thượng lòng dạ hẹp hòi, không có dung nhân độ lượng! Lão tử lại không phục!”

“...” Ta hít sâu một hơi, ánh mắt nheo lại, lão tử! Lão tử! Ta không tin mình xử không được lão tử nhà người!!

“Hoàng Thượng, ” Thanh âm nũng nịu của Kim Nhi truyền đến: “Tuy rằng luật pháp rất nhiều, bất quá Hoàng Thượng chính là trời nã, lời ngài nói chính là pháp luật, cho dù ngài sửa đổi ngay bây giờ cũng không có gì là không thể. Cho dù ngài không đổi, mà chỉ vào một người nói muốn hẳn, khắp thiên hạ ai dám nói không theo? Hoặc giả người nọ vô gian vô ác, là người vô cùng vô cùng tốt, nhưng lại bị Hoàng thượng trong một lúc cao hứng mà đem chém thì vẫn phải cúi đầu tạ chủ long ân a. Cho nên, Hoàng Thượng muốn xử trí gã đại khối đầu (to đầu) này như thế nào, liệu có ai dám nói gì dù chỉ một chữ?”

“Trẫm muốn hẳn có ích lợi gì? Đem đi nướng chỉ sợ là quá ngấy thôi.” Ta nhếch miệng, sau đó hai mắt nhíu lại: “Hơn nữa Kim Nhi, ngươi nói sai rồi, trẫm cũng không thể cậy quyền làm bậy, giết sai mạng người, cho dù hẳn đại gian đại ác, nếu chiếu theo luật pháp không hợp lẽ, trẫm vẫn không thể tổn hại gì hẳn a.”

Thiết trụ nghe vậy lập tức đắc ý dào dạt.

Ta cười hắc hắc, tam đại hung cầm vô cùng thấu hiểu ta bắt đầu trao đổi ánh mắt với nhau, lắc đầu tỏ thái độ, sau đó ta lập tức kêu to: “A! Phạm nhân chạy trốn! Mau đuổi theo!!”

Đám người Thực Vô Lương không hiểu ra sao, ta giơ thẳng chân kêu lớn: “Các ngươi không thấy tên thiết trụ kia chạy đi sao?! Còn không mau đuổi theo! Toàn thành truy nã!!”

Sau đó ta quay đầu lại, nhìn thiết trụ cũng đang chẳng hiểu gì sắt lắc đầu thở dài: “Thật là, trăm đã nói không thể trông cậy vào loại xiềng xích này mà, nhìn thì thô, kỳ thật chỉ cần giầy một cái liền đứt đoạn, sau đó chạy trốn? Hẳn khổ người lớn như vậy, lực đạo dĩ nhiên không nhỏ, cũng không kỳ quái. Ba vị ái khanh, các người nói phải làm sao bây giờ?”

“Người chạy dĩ nhiên là phải đuổi theo.” Kiều Vô Kỳ nói.

“Sau khi hồi cung vi thần sẽ thông tri Hình bộ ra lệnh truy nã.” Huyền Thượng Đức nói.

Vũ Thanh Túc nghiêm khắc nhìn về phía đám người Thực Vô Lương, thấy bọn hắn vẫn ngây ngốc ngốc như cũ, không khỏi nhíu mày: “Không ngờ Chân tri phủ cùng thủ hạ hiệu suất làm việc lại kém như vậy, phạm nhân đã bỏ trốn mất dạng mà còn đứng đây sững sờ, Hoàng Thượng, theo vi thần thấy không bằng giáng chức bọn họ mỗi người một bậc, phạt một năm bổng lộc như thế nào?”

Ta còn chưa kịp nói, đám người Thực Vô Lương đã gà bay chó sủa quáng quàng mà chạy.

“Thiết trụ chạy trốn! Mau đuổi theo bắt lại a!”

“Xuất động mọi người! Toàn thành lùng bắt!”

“Mau lên!!”

Chỉ trong khoảng nửa khắc đám người dày đặc trong đại lao khi nãy liền biến mất sạch sẽ, ta vừa lòng gật gật đầu: “Nho tử dễ dạy a.”

“Hảo lắm hảo lắm, ” ta xoa xoa tay, vẻ mặt kiêu ngạo cười xấu xa: “Thiết trụ chạy trốn, nơi này bắt quá cũng chỉ còn lại một con heo hảo mập, ba vị ái khanh, các người nói thử xem hầm xào chiên nấu cái nào mới hảo đây?”

“Người... Người...” Thiết trụ tức giận đến xanh mặt: “Người thật hèn hạ! Lão tử không phục! Lão tử sẽ nói cho khắp thiên hạ biết người là một tên hoàng đế mục vô pháp kỷ (trong mắt không có pháp luật = coi nhẹ luật pháp) như thế nào, biết luật còn phạm luật!”

“Trăm có sao? Thiết trụ đã chạy trốn rồi nha, hiện tại toàn thành ai ai cũng biết hắn chạy trốn, đại khái ngày mai cả nước cũng sẽ biết, vậy trăm đi đâu để ‘biết luật còn phạm luật’ a? Trăm bắt quá chỉ nghiêm hình tra tấn một con heo mà thôi, phạm vào điều nào của luật pháp sao?”

Ta sát hữu kỳ chuyện hỏi Vũ Thanh Túc: “Vũ ái khanh, bình thường heo do nơi nào quản?”

Vũ Thanh Túc cố nén ý cười: “Cái này... Bởi vì là nguyên liệu nấu ăn, đại khái là do Thượng Thực Cục quản.”

“Vậy người thông báo cho họ một tiếng, nói là trăm muốn mua một cái đầu heo.”

“Thần tuân chỉ.”

“Các người!! Lão tử không phục!!”

“Ai cần một cái đầu heo phục a?” Ta dùng khuôn mặt tươi cười giả dối âm hiểm nhất cuộc đời này tiến sát đến gần thiết trụ: “Người ngàn vạn lần ngàn vạn lần đừng thừa nhận người là phạm nhân nga, càng thêm ngàn vạn lần ngàn vạn lần đừng nói cho trăm biết đồng lõa của người ngụ nơi nào nha, bởi vì trăm phải hảo hảo hưởng thụ một chút a, trăm sẽ khiến người không chỉ không thể nói ‘lão tử’, ngay cả ‘tôn tử’ cũng kêu không ra, wo ha ha ha ha ha.”

Tiếng cười to đầy kiêu ngạo của ta không ngừng vang vọng trong tù thất, thiết trụ rõ ràng đánh một cái rùng mình.

12. Quyển 1 - Chương 12

“Kim Nhi, người bình thường thích ăn phần nào của heo?” Ta đứng ở trên ghế, cầm dao ở trên mặt thiết trụ khoa tay múa chân đến khoa tay múa chân đi, hẳn sợ tới mức sắc mặt xanh mét.

“Kim Nhi thích ăn lỗ tai heo, nhưng mà con heo này mập quá, hơn nữa hảo bản, Kim Nhi không thích, Hoàng Thượng một mình giữ lại đi.”

Đúng vậy a, ” ta nhìn nhìn bên trong lỗ tai thiết trụ, ghé tởm le lưỡi: “Đại khái là từ khi hấn sinh ra tới giờ không có tẩm tới lỗ tai.”

“Ba vị ái khanh, các người nói thử xem trước tiên cắt ở đâu thì hảo?”

Vũ Thanh Túc nhàm chán đánh một cái ngáp: “Hoàng Thượng, giết heo trước tiên là phải lấy máu, còn ăn như thế nào tí nữa tính tiếp, trước tiên cứ cắt một đao ngay yết hầu rồi nói sau.”

“Các người đừng dọa ta, hừ, các người vốn không dám mà.” Thiết trụ miễn cưỡng cười nói.

Có tiến bộ, không xưng lão tử.

“Oa, ái khanh, các người có nghe hay không? Một cái đầu heo lại còn nói thân là hoàng đế như trẫm lại không dám giết một cái đầu heo nha.” Ta làm ra vẻ mặt kinh hãi: “Vậy trẫm có nên vì để chứng minh trẫm dám giết mà giết nó sẽ tốt hơn không?”

“Hoàng Thượng, ngài không phải vẫn muốn xem thập đại khốc hình trong cổ thư ghi lại sao? Trước khoan giết hấn, đem hấn ra thử rồi nói sau!” Kim Nhi bỗng nhiên đề nghị nói.

“Thập đại khốc hình?” Ta bộ dáng vô cùng đau đớn kéo kéo khóe miệng, đau lòng sờ sờ sau ót thiết trụ : “Hài tử đáng thương, có oán thì người hãy oán nữ nhân kia kia, không phải trẫm đề nghị.”

Sau đó ta nhảy xuống ghế dựa, bị kích động chạy vội qua: “Hảo a hảo a! Mूर्ời cái nào? Dùng thế nào? Từng bước từng bước làm thế nào?”

Sau đó năm tên ác nhân tàn nhẫn bắt đầu chụm đầu với nhau thương lượng.

“Vi thần nhớ rõ có một cái gọi là ‘sơ tẩy’, là dùng một cái bàn chải bằng sắt giống như lướt chải đầu kéo từng khối từng khối thịt của phạm nhân xuống, nghe nói sau khi chải xong trên mặt đất cuối cùng chỉ còn lại máu, ngay cả xương cốt cũng lộ hết ra ngoài! Thịt chải xuống đều là một dây một dây, tựa như bánh chèo (cứ tưởng tượng nó như giò cháo quẩy đi hen) bình thường vẫn ăn.” Kiều Vô Kỳ chặc chặc nói.

Cách đó không xa truyền đến tiếng xiềng xích rung động.

“Bộ dáng cũng không tồi! Hay là dùng cái này?” Ta nói nói.

“Không cần, nô tỳ rất thích ăn bánh chèo, lỡ về sau không dám ăn thì biết làm sao? Vừa nhìn thấy thịt là đã nghĩ tới máu chảy đầm đìa một khối huyết nhục gì đó... Nôn ~” Kim Nhi lắc đầu nói.

“Vậy dùng biện pháp không lưu máu, sáp châm đi.” Huyền Thượng Đức nói: “Vi thần nghe nói trên thân thể con người có vài nơi có thể trát châm sâu xuống, không cần biết người là thiết huyết hấn tử hay là lãnh huyết sát thủ, cuối cùng đều phải kêu cha gọi mẹ, nghe nói cái loại đau pháp này gần như đau đớn khi bị lột da sống, hơn nữa người bị thi hành không thể chết, cho nên vẫn sẽ đau, vẫn tiếp tục đau, có rất nhiều người cuối cùng không chịu đựng được mà cắn lưỡi tự sát.”

“Nô tỳ cũng đã được nghe nói qua! Cái gọi là thập chỉ liên tâm (tay đứt ruột xót = máu chảy ruột mềm??), chỉ cần trát mười cây châm vào chỗ thịt ngay dưới móng tay... Hoàng Thượng, ngài muốn nghe thử xem heo làm thế nào kêu cha gọi mẹ không?”

Cách đó không xa tiếng xiềng xích rung động rõ ràng lớn hơn.

“Huyền huynh, quá tàn nhẫn đi?” Vũ Thanh Túc lắc đầu.

“Vậy người nói thử một biện pháp, không cần lưu huyết xem.”

“Hay là chôn sống hảo.” Vũ Thanh Túc trầm giọng nói: “Bất quá không phải là cái loại đem người trực tiếp ném xuống hố rồi dùng đất chôn sống, bởi vì bình thường khi lấp đất tới cổ thì người đã chết rồi. Cho nên biện pháp mà ta nói là tống hấn vào quan tài lúc còn sống, sau đó mới đem chôn xuống hố, người nọ bởi vì còn sống cho nên sẽ cố gắng nghĩ cách đẩy quan tài ra để chạy trốn, nhưng khi ở dưới hố đã bị lấp đất thì không tài nào có thể đẩy nắp quan tài ra, cho nên hấn sẽ ở trong quan tài liêu mạng giây giụa, chờ đến khi hô hấp không thông hấn sẽ gặp đến độ xung quanh loạn trảo, nghe nói đến cuối cùng sau khi mở nắp

quan tài ra thì mười đầu ngón tay của người bị chôn sống gần như là huyết nhục mơ hồ, móng tay hoàn toàn không còn, trên lớp gỗ đóng quan tài đều là vết móng tay, hơn nữa ngay cả mặt mình hấn cũng cào cấu đến huyết nhục mơ hồ, tử trạng phi thường khủng bố.”

Cách đó không xa tiếng xiềng xích không an phận đã xướng lên bài ca.

“Oa, nghe xong liền cảm thấy hảo khó chịu.”

Ta không khỏi vuốt vuốt cổ, ta đã từng trải qua tình trạng không thể hô hấp, cho nên nếu đem cái loại cảm giác thống khổ này nhân lên gấp trăm lần, phi thường có thể thể nghiệm ra cái loại cảm giác bị chôn sống này...

“Nha... Tự mình cào mặt mình, thế nhưng lại cào đến huyết nhục mơ hồ da...” Kim Nhi kéo kéo khóe miệng rồi nhìn mười đầu ngón tay của mình: “Hơn nữa còn liều mạng cào lên gỗ đến mức móng tay cũng không còn... Thật thê thảm a...”

“Cái kia...” Đầu heo cách đó không xa run rẩy nói: “Các người nói giỡn...”

“Ai nha, dùng cái nào hảo đây? Trẫm thực muốn thử... từng cái một, tại sao một cái đầu heo chỉ có một cái mạng a?” Ta đau đầu dùng sức nghĩ a nghĩ: “Không bằng trước tiên dùng ‘sáp châm’, canh lúc hấn chống đỡ không nổi nữa muốn cắn lưỡi tự sát thì bắt đầu dùng ‘sơ tẩy’, phỏng chừng lúc ấy hấn sẽ đau đến ngay cả cắn lưỡi cũng quên mất, xem lúc máu hấn chảy đủ rồi, bánh chèo làm cũng đủ rồi thì mang hấn quăng vô quan tài ‘chôn sống’, cách mười ngày nửa tháng như đào hấn ra là được.”

“Hoàng Thượng anh minh!”

“Không hổ là Hoàng Thượng, đây quả là phương pháp vạn toàn!”

“Mau bắt đầu chuẩn bị đồ vật này nọ đi!”

“Ta khai! Ta khai!” Con heo cách đó không xa hét lớn.

“A...” Kim Nhi thất vọng nói: “Hoàng Thượng, hấn nói muốn khai ư...”

“Không có nghe thấy.”

“Hảo! Nô tỳ đi chuẩn bị tú hoa châm (kim may)!” Kim Nhi hưng phấn kêu lên.

“Vây vi thần đi tìm công tượng mua bàn chải sắt.” Huyền Thượng Đức nói.

“Thần đi mua quan tài.” Vũ Thanh Túc nói.

“Thần đi đào hầm.” Kiều Vô Kỵ nói.

“Ta khai hết!! Khai hết!! A a a!”

Ta thích ý ngồi vào ghế, cầm lấy giấy cùng bút: “Vây trẫm đành phải lưu lại nghe một con heo cung khai.”

...

...

Chưa tới một canh giờ, đồng loa của thiết trụ cũng lần lượt sa lưới. Tri phủ Thực Vô Lương cao hứng tẩm tấu khen ngợi vị hoàng đế ta đây là thiên cổ nhất đế, Thiên Hạ Đệ Nhất thông minh vân vân, khoa trương tựa như ta là một đóa hoa, đẹp đến mức khiến ta lâng lâng. Sau khi ở lại trong nhà tri phủ dùng một chút phong phú ngộ thiện, mắt thấy sắc trời không còn sớm tam đại hung cầm liền không thèm để ý đến ta đang hăng hái muốn đi chợ đêm chơi, kéo ta hướng trở về hoàng cung.

“Ái khanh ~ các người xem, người bán hàng rong bắt đầu bày quán kia! Chợ đêm kia! Đồ vật bán buổi tối kia! Thế nghiệm mới mẻ thú vị biết bao!”

Đúng vậy a, Thái hậu một ngày không gặp Hoàng Thượng, nhất định sẽ cho bọn thần thêm nhiều thể nghiệm mới mẻ thú vị ...”

Huyền Thượng Đức mới vừa nói xong, tam đại hung cầm tựa hồ như nghĩ tới chuyện gì đó, vì thế bước chân càng nhanh hơn! Kim Nhi cũng bị bọn họ làm cho khấn trương, vì thế một đường chạy chậm đi theo phía sau bọn họ, nhưng thật ra hoàng đế ta đây lại trở thành cái đuôi theo sau.

Ta chỉ còn biết buồn bã cúi đầu bước đi, bỗng nhiên một trận hương khí truyền vào mũi, chính xác mà nói phải là một mùi thối ối là thối! Lấy ta mười sáu năm kinh nghiệm ăn hết thiên hạ mỹ thực, này nhất định là hương vị vô cùng vô cùng đáng nhớ ‘ tam vị xú đậu hủ ’ (chao)!

“Các người từ từ! Ta đi mua khối chao!”

Nói xong ta không cho bọn hắn cơ hội cự tuyệt, lập tức một đường tìm đến nơi phát ra mùi thối kia. Lấy cái mũi mười sáu năm công lực thiên hạ vô song của ta, ta rất nhanh tìm được người làm chao đang ngồi bán trước Thạch Cung Kiều.

Ta hít một hơi thật sâu, nhất thời thềm nhỏ dãi ba thược: “Thơm quá! Tuyệt đối là tam vị xú đậu hủ!”

“Ha hả, công tử hảo cái mũi!” Một lão bá chừng sáu mươi cười hà hà giới thiệu: “Lão phu làm xú đậu hủ đã hơn nửa đời người, mùi thối này không phải thối bình thường đâu nha! Ha ha ha!”

“Cho ta lấy năm khối!”

Hắc hắc, năm người, mỗi người một khối. Bất quá Kim Nhi sợ ăn vào miệng sẽ thối cho nên nhất định sẽ không ăn, Huyền ái khanh không thích ăn đậu hủ, Kiều Vô Kỳ sợ nhất xú đậu hủ, còn Vũ Thanh Túc thôi... Hắc hắc, chỉ cần ta nhìn chằm chằm vào xú đậu hủ của hắn một lát, hắn sẽ tự động dâng tặng ta! Cho nên cuối cùng năm khối xú đậu hủ này đều thuộc về ta!

Ta lấy ra một lượng vàng đưa cho lão bá, hắn giật mình, khó xử nở nụ cười: “Công tử, lão phu chỉ là buôn bán nhỏ, nào có nhiều bạc vụn trả lại cho ngài?”

“VẬY KHÔNG CẦN THỐI LẠI!” Ta khoát tay, quay đầu bước đi.

“A, cảm tạ công tử! Cảm tạ công tử!”

Ta ngửi hương khí của xú đậu hủ, hít vào một hơi thật sâu. A, thực muốn ăn ngay lập tức! Bỗng nhiên sau lưng ta tê rần, bản năng cảm nhận được vài ánh mắt ném về phía ta, ta theo bản năng vừa quay đầu lại, vài tên tráng hán lập tức hướng mắt liếc về nơi khác, ta hồ nghi xoay người, ta không quen biết bọn họ, chắc là ảo giác?

Vẫn là mau trở về tìm tam đại hung cầm ăn xú đậu hủ thôi!

Ta mới vừa nhấc chân lên, nhất thời ngây ngẩn cả người, sau đó một giọt mồ hôi từ trên trán ta chậm rãi chảy xuống...

Này, này, đây là nơi nào??

Ta cuống quít nhìn ra xung quanh, ngã tư đường hoàn toàn xa lạ! Thảm, ta vừa rồi chỉ lo đi theo mùi hương, căn bản không lưu ý đường đi! Bây giờ nhìn lại một đường đông tây nam bắc không biết nên đi như thế nào!

Ta... Tông nguyên hoàng đế Lý Thủ Dự... Ở kinh thành dưới chân thiên tử... Lạc đường ...

Giờn hoài! Mặt mũi quả nhân nào còn!!

Ta vội vàng đi qua hết phố lớn này đến ngõ nhỏ khác, chạy đông chạy tây, càng chạy càng mơ hồ, căn bản tìm không thấy ngã tư đường nào có ẩn tượng. Tiếng bước chân phía sau vẫn không biến mất, đám người kia vẫn theo sau ta, không sao chắc chỉ là thuận đường mà thôi.

Ta chỉ còn cách liều mạng chạy trốn về phía trước, theo suy đoán của ta thì đại khái là lúc ta rời bọn Kim Nhi chạy đi, đám người kia căn bản không hay biết! Bằng không không thể nào để ta một mình chạy đi xa như vậy! Hiện tại tốt lắm, mắt dấu hoàng đế, để xem bọn hắn làm sao! Nhưng ở trong lòng ta lại không ngừng chờ đợi bọn người Vũ Thanh Túc sau khi phát hiện không thấy ta lập tức chạy xung quanh tìm kiếm, nhất định, nhất định phải liều mạng tìm kiếm ta a!

Bỗng nhiên một nữ nhân tóc tai lộn xộn từ trong ngõ quẹo chạy ra tông thật mạnh vào ta, ta cùng với nàng đều ngã xuống! Lúc ta ai ui kêu đau, nàng kia bỗng nhiên vừa mừng vừa sợ hét lớn: “Phu quân! Người rốt cuộc đã trở lại! Phu quân!”

A?

Ta không hiểu ra sao bị nàng ta cầm tay vừa la vừa nhảy, nữ nhân kia dung mạo xinh đẹp, nhưng thật ra cũng có vài phần tư sắc, bắt quá tóc tai hỗn độn, vẻ mặt khác thường, nhìn qua... Không giống một người bình thường...

“Phu quân! Người trở về đón thiếp thân đúng không? Thật tốt quá! Tấm lòng của ta cuối cùng cũng được đền đáp, người rốt cuộc đã trở lại! Mau! Theo ta trở về xem Đậu Đậu!”

Cái gì cùng cái gì a?

“Uy! Người nhận sai người!” Ta vội vàng phủi.

“Phu quân!” Nàng kia vừa sợ vừa buồn khóc lên: “Thiếp thân tự biết bồ liễu lậu chất, không xứng với phu quân tôn quý, nhưng thiếp thân nguyện làm nô tỳ, chỉ cầu phu quân đừng chối bỏ Đậu Đậu, hấn là cốt nhục của người a!”

Đậu Đậu? Ta không thích ăn đậu!

“Đã nói người nhận lầm người rồi!”

Ta mới bỏ được nàng ra, nàng lại lập tức nhào tới, cơ hồ xé rách cả ống tay áo của ta: “Phu quân! Vì cái gì! Vì cái gì! Người không nhận thiếp thân cũng không sao! Vì cái gì không nhận Đậu Đậu! Hấn là của thân sinh nhi tử (con trai ruột) của người a!”

Xong đời, quả thực bị kẻ điên bám rồi...

“Đại thẩm! Người nhìn ta xem! Như thế nào lại có nhi tử!”

“Phu quân!!”

“Tiểu Điệp! Hấn không phải trượng phu của người!” Một nam tử thở hổn hển chạy vội tới, một bên ngăn nàng, một bên ôn nhu an ủi: “Người nhìn kỹ, hấn còn trẻ? Làm sao có thể là trượng phu của người a?”

“Không! Là phu quân! Không có sai!”

Nam tử kia bắt đầu dĩ cười, sau đó nhìn về phía ta ngược ngược cười: “Thật ngược quá, tỷ tỷ của ta làm người sợ rồi.”

Ta vỗ vỗ ngực: “Không sao, ta đi đây.”

Ta mới vừa cất bước, nữ tử kêu tiểu Điệp kia lập tức hét lên chói tai kéo ta lại, đáng thương cho ta chưa kịp đứng vững lập tức bị ném vào vũng bùn trên đường.

“Phu quân! Không được rời khỏi ta!”

Nữ tử gắt gao ôm ta, mặc cho nam tử kia lôi kéo như thế nào cũng không chịu buông tay, ta vô lực tránh thoát, thở ngắn thở dài trọn tròn hai mắt.

“Vị công tử này...” Nam tử kia ngược ngược cười: “Xem ra nàng không chịu bỏ qua, nếu công tử không phiền không biết người có thể giúp tại hạ ổn định nàng không. Về đến nhà ta sẽ cho nàng uống thuốc, đến lúc đó công tử liền có thể rời đi. Hơn nữa công tử cũng có thể đổi một bộ xiêm y sạch sẽ.”

Ta có thể nói gì đây? Chỉ phải gật đầu, sau đó mang theo nữ nhân đang đu trên người ta như cẩu bì cao được kia chậm rãi đi về phía nhà nàng.

Nam tử kia họ Phó, trong nhà bán được mà sống, nữ nhân là tỷ tỷ của hấn, kêu tiểu Điệp. Bảy năm trước bị một kẻ ăn chơi trác táng đùa bốn vút bỏ, cũng bất hạnh mà châu thai ám kết (theo ông bà ta thì là chửa hoang ấy), mang thai một hài tử, ai ngờ tiểu Điệp vẫn góc nghếch một mực đợi nam tử kia trở về đón nàng, cuối cùng tư phu thành cuồng (nhờ chồng phát điên), rốt cuộc điên rồi. Còn hài tử nàng hạ sinh như danh Đậu Đậu, năm nay sáu tuổi.

Ai, lại là một bi kịch nhân sinh.

Qua bảy con đường mười tám chỗ ngoặt cuối cùng cũng đến được nhà Phó đại ca, một tiểu nam hài có cái đầu nhỏ xinh ngồi trước cửa đang viết vẽ cái gì đó, nhìn thấy bọn Phó đại ca, lập tức dùng chân lau đi dấu vết trên mặt đất.

Tiểu Điệp hưng phấn chạy qua, kéo tiểu nam hài đến trước mặt ta, ngượng ngùng nói: “Phu quân, hẳn chính là Đậu Đậu. Đậu Đậu, mau gọi cha!”

Ta vô ý thức nhếch miệng.

Nam hài kia ngẩng đầu nhìn ta, ta không khỏi chau mày, không nói đến bộ dạng hẳn rõ ràng không tồi nhưng lại hé ra khuôn mặt mộc qua hơi dài u buồn, thì cái loại ánh mắt thâm thúy này... Thật sự không giống một hài tử chỉ mới sáu tuổi hơn! Hẳn phải là một hài tử đã nếm trải đau khổ đi? Hài tử như vậy bình thường cá tính quật cường, nhất định không chịu dễ dàng gọi người.

“Cha.”

Ta lão đảo không đứng vững vững nữa ngã sấp xuống! Nhìn, nhìn lầm rồi...

Đậu Đậu sau khi gọi xong, liền gục đầu xuống, dựa nghịch một nhánh cây nhỏ trong tay, không nói tiếng nào.

“Đứa nhỏ này chính là thẹn thùng! Phu quân, người đừng giận hẳn, hẳn còn nhỏ, không hiểu chuyện.” Tiểu Điệp dường như rất sợ ta ghét bỏ Đậu Đậu nên liều mạng giải thích, ta không khỏi cảm thấy thương hại nữ nhân đáng thương này.

“Không sao.” Ta đành phải kiên trì tiếp tục giả dạng.

“Công tử, thay y phục đi, nếu người không chê thì trước mặt đồ của ta, ta lập tức đi giặt sạch y phục cho người.”

“Hảo.”

Ta cởi y phục đã ướt sũng, mặc vào y phục của Phó đại ca, ai ngờ tiểu Điệp về mặt si mê đi tới, ta mới vừa cởi nút thắt đầu tiên đã bị nàng từng nút từng nút cởi ra.

“Phu quân, để thiếp thân hầu hạ người nghỉ ngơi đi.”

A???

Ta sợ tới mức vội vàng chạy xung quanh loạn trốn, Phó đại ca vội vàng bắt Tiểu Điệp lại, thập phần có lỗi lại đau đầu hướng ta cười cười, sau đó nói với Đậu Đậu: “Đậu Đậu, người về phòng chơi với cha người một chút đi, để cửu cửu mang mẹ người đi uống dược.”

Đậu Đậu ngẩng đầu nhìn hẳn, liền gục đầu xuống, gật gật đầu.

Phó đại ca vỗ vỗ vai của ta, ánh mắt ý bảo ta đi theo Đậu Đậu. Còn tiểu Điệp về mặt vui sướng nhìn ta, giống như nếu ta không phối hợp diễn xuất một ‘bộ phụ từ tử hiếu đồ’ quả thực là thực có lỗi với nàng... Ta chỉ còn cách kiên trì đi theo Đậu Đậu vào một phòng khác.

Sau khi vào phòng, Đậu Đậu liền cầm nhánh cây nhỏ từng vòng từng vòng vẽ lên chiếc bàn bằng gỗ đóng một lớp đất thực dày, không thèm để ý tới ta. Ta thật sự không có kinh nghiệm ứng đối với tiểu hài tử, vì thế ta khó chịu mà cười nói: “Cái kia... Kỳ thật ta không phải cha người...”

“Biết.”

“A?” Ta ngoài ý muốn ngẩn ra, lập tức bưng tỉnh đại ngộ: “Nga, nương của người thường xuyên nhận lầm người đem về bắt người gọi cha sao? Ha hả, người thực hiểu chuyện.”

Đậu Đậu ngẩng đầu: “Người chừng mười sáu?”

“Năm nay vừa lên mười sáu, oa, người nhìn người thực chuẩn!”

“Ta sáu tuổi, trừ phi người mười tuổi sinh ta bằng không tuyệt không thể làm cha ta, ta không có dốt nát như vậy.”

“A...” Ta sao lại không nghĩ tới?

“Hơn nữa...” Đậu Đậu lần thứ hai ngẩng đầu nhìn ta liếc mắt một cái: “Người ngu ngốc như người, không có khả năng có quan hệ thân thích với ta.”

Cái, cái gì?? Những lời này hình như đã nghe qua ở đâu rồi??

“Uy! Mọi người bắt quá mới gặp lần đầu! Người dựa vào cái gì nói ta ngu ngốc!!” Ta đứng thẳng người ba thước cao!

Vậy sao? Vậy người nhìn ta đã nửa ngày, người cảm thấy ta đang làm cái gì?” Đậu Đậu tiếp tục mặt lạnh nói.

“người đang vẽ bức tranh gì đó! Không nên hỏi ta là tranh gì! Người không có thiên phú hội họa!” Ta nhe răng nhếch miệng nói.

“Ta vẽ tranh ở đâu? Dừng cái gì vẽ tranh?”

“Trên bàn! Dừng nhánh cây!”

“Làm sao lại có thể dùng nhánh cây để vẽ tranh trên bàn được?”

Tiểu quý này ngữ điệu trào phúng làm ta cực kỳ khó chịu: “Người có tật xấu a! Hỏi cái gì mà mặc danh kỳ diệu! Bởi vì trên bàn có đất! Cho nên người đương nhiên có thể vẽ tranh!”

“Trên bàn của một gia đình bình thường sẽ đóng đất sao?”

Ta ngẩn ra, vội vàng nhìn về phía cái bàn, lớp đất thực dày trên bàn kia là do bụi đóng nhiều năm không được quét xuống mà tạo thành. Ta lại nhìn những bài trí khác trong phòng, đều bị đóng một lớp đất thực dày, kia chứng minh... Nếu không phải là do bọn hắn hàng năm không quét tước, thì chính là... Nơi này căn bản không có ai ở!

Ta ngạc nhiên nhìn về phía Đậu Đậu, Đậu Đậu tiếp tục cúi đầu ở trên bàn vẽ bức tranh gì đó: “Phỏng chừng bọn họ đã đi rồi, cho nên ta cứ việc nói thẳng ra. Nam nhân kia chính là cha ta, nữ nhân kia chính là mẹ ta, bọn họ lừa gạt người, bọn họ chỉ là muốn bỏ lại ta, thuận tiện đem tiền trong y phục người thay ra trộm đi.”

“A! Vàng của ta!”

Ta vội vàng chạy ra ngoài, lao thẳng tới phòng của Phó đại ca cùng tiểu Điệp, vừa mở cửa ra, trên tường quả nhiên có một cánh cửa đang mở dẫn tới thông đạo, từ sớm đã không có lấy nửa bóng người.

“Các người một lũ lừa đảo!” Ta tức giận chạy trở lại, chộp lấy Đậu Đậu: “Nói mau! Cha và nương của người ở đâu?!”

“Bọn họ sẽ không nói cho ta biết, bởi vì trước đó bọn họ đã vứt bỏ ta vài lần rồi, nhưng cuối cùng ta vẫn có thể tìm được họ nên mới đi theo họ, lúc này có tiền bọn họ sẽ thoát được xa hơn.”

“Tại sao người không nói sớm!! Người cũng có phần gạt ta!!”

Đậu Đậu tránh đi ánh mắt của ta, trầm giọng nói: “Thực xin lỗi, bọn họ là cha mẹ ta, ta không có biện pháp.”

Ta gấp đến độ loay hoay ở trong phòng, sau khi đi vòng vòng chán chê, mệt mỏi, lại ngồi xuống trên mặt đất, cũng bình tĩnh hơn. Quên đi, dù sao cũng chỉ là mấy khối hoàng kim mà thôi, ta không cần phải gấp gáp thành cái dạng này, dù sao ta cũng không phải dân chúng bình thường.

“Quên đi, tại ta xui xẻo.” Ta đứng lên, vỗ vỗ bát bụi trên người: “Ta đi đây, người cũng nhanh đi tìm cha mẹ người đi.”

Đậu Đậu không đáp lại, mà chỉ im lặng vẽ gì đó lên bàn. Ta mới vừa bước được phân nửa ra khỏi phòng, không khối dừng lại, lại vòng trở về: “Bọn họ tại sao phải vứt bỏ người?”

“Ít miệng ăn so với nhiều miệng ăn thì tốt hơn.”

Ngữ điệu thản nhiên, nhưng bởi vì lời hắn nói ra quá mức bình thản, cho nên ta không hề để ý đến những lời này từ trong miệng một hài tử sáu tuổi nói ra là một việc bi ai biết bao.

“Vậy người tại sao vẫn muốn đi tìm bọn họ? Bọn họ luôn luôn vứt bỏ người lại a!”

“Không có biện pháp, ta mới sáu tuổi, không có biện pháp nuôi sống chính mình, nhưng ta lại không muốn trộm cắp hay bán thân, chỉ có thể quần quít lấy hai người có quan hệ huyết thống với ta.”

“...” Đứa bé này trong đầu, ý nghĩ so với bạn đồng lứa hoàn toàn bất đồng, hắn không phải loại người có thời thơ ấu vô lo vô nghĩ gì đó...

“Chờ khi ta đủ mười hai tuổi ta sẽ rời khỏi bọn họ, nhưng quả thực bọn hắn không đợi được.”

Hắn im lặng tiếp tục vẽ tranh, bất quá bàn tay nhỏ bé đã bắt đầu run rẩy hẳn lên, bất luận lời nói có bình thản bao nhiêu, biểu hiện có kiên cường thế nào, hắn vẫn chỉ là một hài tử sáu tuổi... Lúc ta sáu tuổi, đang làm những gì? Nghĩ cái gì?

Bỗng nhiên cái mũi đau xót, ta ngồi người xỏ xuống từ phía sau lưng ôm lấy hắn, Đậu Đậu thân mình kịch liệt run lên, biểu hiện của hắn trước giờ đối với mọi vật vẫn luôn bình thản, cư nhiên lại vì một cái ôm ấp ôn nhu của ta mà run rẩy không ngừng.

“Cha và nương của người có từng ôm người như vậy?”

“Không có...”

“Thích loại cảm giác này không?”

“...”

“Vậy từ nay về sau ta vẫn sẽ ôm người như vậy được không?”

“Người... Có ý gì...”

“Đương nhiên là một ngày vi phụ cả đời vi phụ! Người gọi ta là cha, ta đây tự nhiên phải làm phụ thân của người cả đời!”

Đậu Đậu nghe vậy vội vàng giãy ra, khuôn mặt mộc qua luôn lạnh lẽo nay lại buông lỏng vài phần: “Người có tật xấu sao? Người không biết ta, hơn nữa ta còn giả làm nhi tử của người để lừa tiền người, làm sao người biết được ta không có đang nói dối người? Hơn nữa người còn trẻ! Nhất thời hứng thú! Sau đó chán thì lại vứt bỏ chứ gì? Ta không phải tiểu miêu tiểu cầu!”

Nhất thời hứng thú sao...?

Ta gãi gãi đầu, cắn cắn môi dưới: “Ta cũng không biết vì sao lại bỗng nhiên có ý tưởng này, bất quá ta nhất định sẽ chậm rãi ngâm kỹ lại. Người yên tâm, cho dù thật sự là ta nhất thời hứng thú, ta vẫn sẽ nuôi người, hắc hắc, dù sao người cũng đã nói mười hai tuổi người sẽ tự lập, nếu hai ta ở chung không thoải mái, vậy thì người đi đường người, ta đi đường ta, sáu năm sau mỗi người đi một ngã thôi! Còn nếu không tìm lời ta thì người chỉ cần trả lại cho ta vài năm tiền nuôi dưỡng người là được! Thế nào? Đối với người không có gì tổn thất chứ?”

Đậu Đậu có chút do dự, thông minh như hắn hẳn là có thể hiểu được đề nghị này đối hắn không có một chút tổn thất: “Nhưng người có chỗ gì hảo...?”

“Ta hảo ở chỗ... Chính là nhất thời hứng thú nhận nhi tử a!” Lời này là thật tâm nha!

“Người không sợ ta trộm đi tất cả tiền của người?”

“Oa, vậy người nên thuê vài chiếc xe ngựa!”

Bất quá vài chiếc xe ngựa cũng vô pháp làm cho quốc khổ trống rỗng a?

“Người...” Đậu Đậu chau mày, giữa hai chân mày biến thành hình chữ xuyên: “Người sẽ không đem ta đi làm giao dịch kỳ quái gì đó chứ?”

Ta vươn đầu ngón tay ‘phanh’ một tiếng bắn vào sau ót hần.

“Trong đầu ngươi nên nghĩ một chút vấn đề mà một tiểu hài tử sáu tuổi nên nghĩ được không? Tỷ như đêm nay muốn ăn cái gì, hay là nghĩ xem muốn mua đồ chơi gì!”

Đậu Đậu lần thứ hai gục đầu xuống, biểu tình phi thường phức tạp, tựa như một người cả đời bần hàn bỗng nhiên biến thành người giàu có nhất thế gian, cái loại tâm tình khó có thể tin này khiến cho vẻ mặt của hần như lâm vào mộng ảo.

“Ngươi... Thực sự không có đem ta ra làm trò cười chứ...”

Ta bắt đắc dĩ cười, cầm tay phải của hần, sau đó lấy thủ quyên (khăn tay) ra cột tay của ta và tay của hần lại với nhau: “Thế này thì có chết ta cũng không chạy được? Vậy ngươi cũng liều mạng kề cận ta đi! Ta cam đoan ta không những có thể sánh bằng cha mẹ vô lương của ngươi mà còn có thể hơn rất nhiều, cam đoan không làm ngươi ném khổ!”

Khóe miệng Đậu Đậu tựa như hơi nhếch lên, nhưng vẫn không quá rõ ràng, chăm chú mà nhìn kỹ lưỡng thì vẫn là khuôn mặt mộc qua như cũ của hần.

“Ngươi rất có tiền sao?”

“Ta dám khoe khoang! Trong thiên hạ không ai có tiền nhiều hơn ta!”

“Ngươi là đại quan sao?”

“Ta còn dám khoe khoang, trong thiên hạ không ai có chức quan lớn hơn ta!”

“Lừa gạt.”

“Uy, ngươi đừng không tin nga! Tỷ nữa ngươi theo ta về nhà thì sẽ biết được sự lợi hại của ta!”

Ta hắc hắc cười gian, tựa như đang chơi một trò chơi vô cùng say mê, vừa nghĩ tới biểu tình hần lộ ra khi biết được đáp án cuối cùng, ta liền hận không thể lập tức bay trở về trong cung.

“Ta đây gọi ngươi như thế nào đây?”

“Đương nhiên kêu cha! Mau! Kêu vài tiếng nghe một chút!” Ta âm thầm nghĩ thầm: một hồi trở về không biết có nên cho ngươi đổi lại gọi phụ hoàng hay không đây! Oa ha ha! Nhất định sẽ hù Thái hậu giết mình.

Đậu Đậu trở mình xem thường, trời ạ! Hần nhất định hợp rơ với tam đại hung cầm!

“Ta không gọi a, nói tên của ngươi mau, để xem ngươi có thực là giỏi như vậy hay không.”

“Hắc hắc, ngươi hãy nghe cho kỹ! Đừng có nhảy dựng lên nha! Ta gọi là...”

Bỗng nhiên phía sau truyền đến những tiếng bước chân dồn dập, Đậu Đậu một tiếng thét kinh hãi “Cẩn thận!”, ta theo bản năng quay đầu nhìn lại, một cây mộc côn thực thô hung hăng giáng xuống sau ót ta! Nhất thời cảnh vật trước mắt hóa thành màu đỏ, mơ hồ nhìn thấy kẻ cầm mộc côn chính là một người trong đám người vẫn đi theo phía sau ta, sau đó thân thể không nghe theo ý mình mà ngã xuống đất.

“Cha!!!”

“Đánh mạnh quá, chết thì mệt lắm đấy!”

“Yên tâm, không chết được, bán cũng được giá lắm.”

“Còn một đứa nhỏ nữa, mang theo luôn đi.”

Ta cố gắng nhướn hai mắt, ý thức lại càng ngày càng mơ hồ, thứ duy nhất có thể cảm giác được chính là một bàn tay bị thủ quyên cột chặt đang nắm tay ta, đôi tay nhỏ bé kia vẫn gắt gao nắm chặt lấy tay ta, kia quanh quẩn bên tai một tiếng cha ‘cha’ thật sự là dễ nghe dễ nghe a...

Chậm rãi chậm rãi nhắm hai mắt lại...

...

...

13. Quyển 2 - Chương 1

“Cha!”

Đậu Đậu vội vã từ ngoài chạy vào phòng, ta buông sổ sách đang thắm tra đối chiếu xuống, không khỏi kinh hãi, đứa con xử kinh bất biến kia của ta cứ nhiên hoảng hốt thành như vậy, chẳng lẽ là hấn gặp phải đại sự gì đó kinh thiên động địa quỷ khóc thần sầu đại loại như giang sơn đổi chủ hay là ngoại bang xâm lấn??

“Con a, đừng có hoảng! Nói! Xảy ra chuyện gì! Hoàng đế lão tử bị người ta soán vị?”

“Cha...” Mi tâm giữa hai hàng lông mày của Đậu Đậu nhăn lại thành hình chữ xuyên: “Người có cừ oán với hoàng đế a? Ngày nào cũng cầu hấn bị người ta soán vị?”

“Có thể có đi...” Ta bĩu môi, sau đó nhướn miệng ngốc nghếch cười rộ lên: “Dù sao ta vừa nghĩ tới bị người ta soán vị không hiểu sao lại cảm thấy hưng phấn hấn lên!”

“Không nói chuyện này! Cha, người xem!”

Đậu Đậu đem một bức tranh vẽ người mở ra trước mặt ta, a, hảo một tuyệt thế mỹ nhân làn da tựa ngưng tuyết, mắt đen như mực, môi đỏ như son, răng trắng như châu như ngọc! Ta không khỏi chặc chặc gật đầu: “Àn, quả nhiên là tuyệt đại giai nhân! Nếu có thể lấy nàng làm vợ, còn cầu gì hơn?”

“Cha! Trọng điểm!”

“Được rồi...” Ta thở dài một hơi: “Con a, cha cần rằng cần cở dạy người vẽ hai năm, nguyên tưởng rằng cuộc đời này đã vô vọng, không ngờ tới tài nghệ vẽ tranh của con trai ta lại tăng tiến thần tốc như vậy, tuy rằng bức tranh vẽ cha người thiên hướng âm nhu, nhìn qua tựa như nữ nhân, a, còn mặc váy... Nhưng mà, bức tranh này vẽ quả thực không tồi!”

“Cha...”

“Cái gì?”

“Đêm nay ăn rau xanh đậu hũ.”

“Không cần!! Người nói đi, là kẻ nào không có mắt dám trộm bức họa vẽ ta?”

“Chuyên giữ độc quyền về họa nữ nhân ở cuối phố... Vương nhị mặt rồ! Nghe nói nguồn tiêu thụ bức họa của cha thực không tồi...” Ánh mắt Đậu Đậu đã trở nên âm trầm: “Lần trước rồi lần trước rồi lần trước của lần trước nữa chúng ta đều hung hăng giáo huấn gã họa sĩ dám trộm tranh của người đem bán, bất quá lần này Vương nhị mặt rồ chắc chắn người trong tranh không phải là người, chết sống cũng không chịu thu hồi bức tranh!”

“Con a, người phải nói là ‘Chuyên giữ độc quyền về họa nữ nhân ở cuối phố... Vương nhị mặt rồ, sau khi hấn ghép mặt của cha vào phục sức của nữ nhân thì nguồn tiêu thụ tăng vọt, cho nên đánh chết cũng không nguyện thu hồi bức tranh.’” Ta sửa sai nói.

“Cha, người một chút cũng không lo lắng sao?”

“Lo lắng cái gì?” Ta nhếch miệng ngây ngô cười: “Cha người sinh ra đã tuần tú, sao lại không lưu lại vài bức họa cho hậu nhân chiêm ngưỡng?”

Đậu Đậu thở dài một hơi, chậm rãi cuộn bức họa lại, sau đó cầm quyển trục đánh mạnh vào đầu ta!

“Con dám đánh cha! Thiên lôi đánh xuống!”

“Người trước lo cho chính người đi! Người không sợ cừu gia của người tìm đến sao?”

“Nào có cái gì cừu gia a, ” ta bĩu môi: “Tuy rằng cha của người không nhớ được chuyện hai năm về trước, nhưng hai năm nay chẳng phải vẫn bình yên vô sự sao, hơn nữa người cũng nói, biết ta khi ta là ở kinh thành đó thôi! Hiện tại chúng ta ở Hưu Trữ huyện xa tận chân trời, cừu gia sẽ không chạy xa đến vậy đâu?”

“Cha, ” Đậu Đậu nghiêm mặt nói: “Nửa năm trước ta nói mèo nhà tiểu Bảo mang thai, kết quả có phải nó mang thai hay không?”

“Àn, đúng vậy, nhà tiểu Bảo thấy còn giật mình mà, mãi cho đến khi hạ sinh tiểu miêu hần mới biết mèo nhà hần mang thai nha.”

“Ba tháng trước, ta nói con chó nhà A Hoàng mang thai, kết quả có phải nó mang thai hay không?”

“Đúng vậy a, đến hiện tại cũng không biết là giống nhà ai a!”

“Vậy hiện tại, ta nói người có cừu gia, thì người tuyệt đối có!”

“...” Kém quá xa a?

“Lấy kinh nghiệm tám năm nhìn người của ta, ta vừa nhìn thấy người là biết ngay người là cái hạng người hay sinh sự gây chuyện, cho nên nhất định là nơi nơi gây họa, loại người như người, nếu không có quyền to đại thế nhất định sẽ kết hạ vô số cừu nhân, cho nên người nhất định có vô số cừu gia đang liều mạng tìm người.”

“Không cần dùng nhiều từ ‘nhất định’ như vậy được không...” Ta bĩu bĩu môi: “Người mới tám tuổi, nói cái gì mà tám năm kinh nghiệm nhìn người... Hơn nữa vì cái gì cha người lại không phải là người quan to chức trọng? Ta đã cảm thấy chính mình thực rất giỏi nha! Nhất định là phi thường có tiền hoặc là phi thường có quyền! Nhất định!”

“Người?” Đậu Đậu không chút lưu tình biểu hiện ra thái độ hèn mọn: “Cho dù ta không đề cập tới việc người là cái kẻ vô tích sự, không hề có chút tài nghệ trong người, hai năm trước ngay cả vo gạo cũng không làm được thật đúng là ngốc, vả lại hai năm nay, người đã nghe nói có đại nhân vật nào mất tích sao? Nếu người thực giỏi như vậy, mất tích lâu như vậy, tin tức đã sớm truyền khắp đại giang nam bắc rồi?”

“Cái kia...” Ta gãi gãi đầu, nhất thời không có gì để phản bác.

“Đừng có mà cái kia, đi, theo ta đến cuối phố tìm vương nhị mặt rỗ nào!”

Nói xong, Đậu Đậu liền kéo tay của ta, ta buông sổ sách đứng lên, Đậu Đậu ngẩn ra, sắc mặt chợt biến: “Cha, người vừa rồi đang làm gì đó?”

“Ta? Ta đang kiểm tra sổ sách.”

Đậu Đậu vội vàng cầm lấy sổ sách lên xem, hai mắt vừa nhìn Đậu Đậu liền một bộ biểu tình chán nản.

“Làm sao vậy...?” Ta thật cẩn thận lui về phía sau, trong đầu cảnh linh đại tác.

“Cha a, mười bốn chín còn bao nhiêu a?”

“Một.”

“Vậy một trăm trừ chín mươi chín thì sao?”

Ta nghĩ nghĩ: “Một.”

“Vậy một ngàn giảm chín trăm chín mươi chín?”

Ta nghiêng đầu, cố gắng suy nghĩ một chút: “Hần là cũng là một.”

“Vậy tại sao một ngàn một trăm lượng bạc sau khi trừ đi chín trăm chín mươi chín lượng, lại còn thừa ra một ngàn một trăm mười một lượng bạc???”

Ta cau mày, giơ tay lên bắt đầu đếm ngón tính nhẩm.

“Thôi quên đi! Cha! Phiền người từ nay về sau đừng đụng vào mớ sổ sách này! Bằng không ngân lão bản sẽ cho rằng ta ngốc đến mức con số vừa lên hàng ngàn liền không biết tính!”

Ta uể oải cúi thấp đầu, trộm nhìn nhìn Đậu Đậu, hần vẻ mặt như sơn vũ đục tập xem xét lại sổ sách một lần nữa, càng xem sắc mặt càng xanh, ta theo bản năng đã lui tới góc tường rồi.

‘ ba ’! Đậu Đậu vỗ lên bàn thật mạnh, ta sợ tới mức vội vàng ôm đầu ngồi xổm xuống.

“Cha, nếu người còn dám động vào sổ sách này, chúng ta sẽ ăn khổ qua trộn hồi hương một tháng!”

“Không cần!! Ta tuyệt không muốn nhìn thấy nó!!”

“Đi, đi tìm vương nhị mặt rỗ.”

“Kia sổ sách...”

“Trở về làm lại!” Đậu Đậu trừng mắt: “Trước tiên giải quyết chuyện dễ hơn!”

“Nga...”

Ta ngoan ngoãn cúi thấp đầu đi theo phía sau Đậu Đậu chỉ cao tới thắt lưng ta, rất giống một con chó lớn bị chủ nhân tròng dây vào cổ dẫn đi... Thật sự loạn đến không còn chút gì gọi là uy nghiêm phụ thân.

A, ta quên không có giới thiệu chính mình. Ta gọi là... Ân, nói thật, ta không nhớ rõ chính mình gọi là gì, cảm giác giống như mới vừa trong giấc ngủ tỉnh dậy nên cái gì cũng không rõ. Bọn buôn người coi trọng dáng vẻ xinh đẹp của ta, cứ nhiên một gậy đánh ta bất tỉnh! Hại ta sau khi tỉnh lại thì bị mất trí nhớ! Khi đó ta sốt cao hơn mười ngày, bên người chỉ có Đậu Đậu phi thường cố gắng chiếu cố ta. Tuy rằng cái gì cũng không nhớ rõ, bất quá ta lại mơ hồ có ấn tượng với hắn, nhưng khi ta hỏi hắn quan hệ giữa ta và hắn, hắn lại nói không có bất cứ quan hệ nào.

Ta thiếu chút nữa là tin! Thẳng đến khi ta sốt cao dẫn phát tới nhiều bệnh tật khác, bọn buôn người cho rằng ta đã hết thuốc chữa mà phải bỏ ta lại trong khi Đậu Đậu lại liều mạng bảo hộ ta! Một tiểu hài tử sáu tuổi nhỏ nhỏ giống như phát điên mà nắm chặt lấy tay của một kẻ nửa tỉnh nửa mê như ta không chịu buông, thời điểm hắn bị bọn buôn người cưỡng chế lôi đi, một tiếng hô to của hắn khiến ta bừng tỉnh trong cơn say ngủ và nhớ lại một chút ký ức đứt quãng.

Cha!

Một chữ thực đơn giản, lại làm ta lập tức nhớ ra hắn là ai, một tiểu quý đầu mà ta đã đồng ý rằng sẽ chiếu cố hắn ít nhất đến năm mười hai tuổi.

Ta không biết đã hôn mê bao lâu tại cái nơi hoang dã không người kia, chờ đến khi ta tỉnh lại, mông lung trông thấy một thân hình nhỏ nhỏ phi thường gian nan từ phương xa chậm rãi đi tới, cơ hồ ngã quỵ.

Đậu Đậu toàn thân đều là thương tích, xích chân, hai chân máu tươi chảy ròng ròng, khó có thể tưởng tượng được hắn đã trải qua những chuyện gì. Ta một câu cũng nói không nên lời, hắn đơn độc chắn trước mặt một nam tử hán, miễn cưỡng nâng ta dậy, ở ta bên tai nói một câu: “Nếu không chết, sẽ sống sót, mau chạy đi, bọn họ sẽ đuổi theo.”

Ta dùng đầu lưỡi liếm đôi môi khô nứt, khàn khàn nói: “Ta sẽ sống sót, chỉ cần người lại gọi ta một tiếng cha.”

Nói thật, khi đó chính là dựa vào bản năng chống đỡ, căn bản không nghĩ tới thực sự có thể sống sót. Đi thật lâu thật lâu, rốt cục cũng gặp được một thương đội hảo tâm đưa hai người chúng ta đến Hưu Trữ huyện thuộc khu vực Lĩnh Nam. Trong người không có đồng nào lại cùng đường cuối cùng ta với Đậu Đậu té xỉu ở trước cửa ‘Hậu Đình Hoan’, được ngân lão bản nơi đó cứu giúp, sau lại thu lưu phụ tử chúng ta.

Hậu Đình Hoan giống như một cô quán (=kỹ viện), là nơi nam nhân bán nhan sắc của mình. Ngân lão bản là một mỹ nam tử phi thường tuấn mỹ, đồng thời cũng là một thương nhân khôn khéo. Y không phải thật sự hảo tâm thu lưu chúng ta, bất quá chỉ là coi trọng diện mạo của ta hy vọng ta lưu lại giúp y chiêu khách nhân mà thôi. Tên kia thậm chí thường thường nhìn chăm chăm Đậu Đậu bộ dáng vô hạn chờ mong, mỗi ngày đều nói “Đậu Đậu mau lớn lên, mười hai tuổi là có thể tiếp khách”, mỗi khi nghe câu đó ta lập tức hung hăng với y! Bất quá ta cũng tin tưởng Đậu Đậu tương lai nhất định anh tuấn phi phạm, tuyệt không thua kém ta!

Nhưng theo ý trí của mình, ta thực thích Ngân lão bản, lần đầu tiên nghe được tên của y ta đã cảm thấy phi thường thân thiết, vì thế ta tự chủ trương gọi y là ‘Ngân Nhi’, khiến y mặc đở tai hồng, ta lì lợm không sửa cách gọi, qua hai năm, ngay cả tiểu quan nơi này cũng đều bắt đầu gọi y là Ngân Nhi.

Ngân Nhi, mỗi khi gọi cái tên này trong lòng ta cảm thấy rất ấm áp, trực giác phi thường thích tên này, giống như có loại cảm giác mông lung quen thuộc. (Chữ Ngân đọc là yin gần giống như chữ Thanh – qing trong tên của Vũ Thanh Túc)

Hơn nữa Ngân lão bản chỉ là nói năng chua ngoa chút thôi, ta tới nơi này ăn không ở không trả tiền hai năm chết sống không chịu tiếp khách, y cũng không cưỡng cầu... Ách, đại khái là bởi vì Đậu Đậu thông minh lại xinh đẹp, mới sáu tuổi đã có thể xử lý sổ sách ở Hợp Đình Hoan rõ ràng gọn ghẽ, bảy tuổi thì có thể thay y tính toán sổ sách, tám tuổi thì hoàn toàn tiếp nhận. Hơn nữa Ngân lão bản vẫn thường nói nuôi không ta cũng được vì Đậu Đậu tương lai có thể mang đến lợi nhuận trường kỳ...

“Đậu Đậu không phải con trai ruột của ngươi, hẳn quá thông minh.” Đây là câu Ngân lão bản thường nói với ta .

Những lời này là có ý gì đây!

Vì để chứng minh Đậu Đậu là con ta, ta đã chuẩn bị tốt một kế hoạch khiến Ngân lão bản muốn khóc cũng không được. Bởi vì hẳn đã nói là chờ Đậu Đậu lên mười hai tuổi thì sẽ bắt đầu tiếp khách, cho nên ta đã sớm lên kế hoạch ở đây hờn ăn hờn uống đợi Đậu Đậu mười một tuổi liền lập tức ly khai! Để xem hẳn còn dám nói một người cha như ta đây là ngu ngốc nữa không! Hừ!

“Vương nhị mặt rỗ!”

Ta hét lớn một tiếng! Vương nhị mặt rỗ sợ tới mức run lên, vội vàng trưng ra bộ mặt tươi cười lấy lòng: “Ngọc Quan, ngươi cũng muốn mua tranh a?”

Ngọc Quan là cái tên mà Ngân lão bản đặt cho sau khi ta đến Hợp Đình Hoan. Bởi vì tên của người ở nơi này nếu không phải là hoa, thì cũng là cây cỏ hay châu báu gì đó vâng vâng, vì thế sau khi ta liên tiếp từ chối tên của mấy trăm loại hoa, mấy ngàn gốc cây cỏ, rốt cục khi Ngân lão bản cực kỳ tức giận rống to tên của bảo thạch, ta bỗng nhiên nghe được một chữ ‘ ngọc ’ mà trong lòng hơi hơi rung động. Ngọc, một chữ rất quen thuộc, dường như hồi trước trong tên ta cũng có một chữ tương tự. (Chữ ngọc đọc là yu tựa như chữ Túc đọc là su trong tên của Vũ Thanh Túc)

Vì thế, ta liền trở thành Ngọc Quan của Hậu Đình Hoan.

Hậu Đình Hoan... Tên này rất có hàm ý, đúng không? Ta tận tình khuyên bảo Ngân lão bản suốt một ngày một đêm, cuối cùng hẳn tức giận nhất ta vào sài phòng quyết chí không đổi tên, ai!

“Đừng dài dòng! Ngươi tại sao có thể dám không hỏi qua ý kiến của ta mà tự ý lấy bức tranh của ta?! Lại còn vẽ thành nữ nhân! Như thế nào! Đem bức tranh vẽ ta là nam nhân đi bán thì bán không được đúng không?!”

“Cái kia... Nữ tử này chính là có một chút điểm giống Ngọc Quan ngươi mà thôi, không phải ngươi a...”

“Ai nha! Ngươi còn dám không thừa nhận!” Ta bắt đầu xắn tay áo.

“Ai! Đều là kiếm cơm ăn thôi mà! Ngươi cũng biết là ở huyện của chúng ta không có mỹ nhân, trừ bỏ Ngân lão bản ra thì chỉ còn có ngươi! Không vẽ ngươi thì vẽ ai?”

“Nói cái gì! Phải nói là ‘ trừ ngươi ra thì chỉ còn có Ngân lão bản ’! Ta đẹp hơn hẳn!”

“Đúng vậy! Đúng vậy!” Vương nhị mặt rỗ nói nhỏ: “Lấy tranh của ngươi đem bán quả thực phi thường tốt nha! Mỗi ngày đều có thể bán ra bảy, tám bản mà! Ta đoán nam nhân ở cái huyện này cơ hồ mỗi người đều có một bức tranh vẽ ngươi trong tay rồi đó nha! Thế nào, chia ba bảy, thấy sao?”

“Ngươi tưởng bở!” Ta hét lớn một tiếng, sau đó dè dặt giọng nói: “Năm năm!”

“Cha!!”

Ta sợ tới mức co rụt đầu lại, le lưỡi, khó xử gãi gãi đầu: “Cái kia... Vương nhị mặt rỗ a, không phải là ta không muốn giúp ngươi, thật sự là Đậu Đậu không thích, ngươi vẫn là thu hết lại đi.”

Vương nhị mặt rỗ thấy lợi dụng dễ không có hiệu quả, đơn giản hai tay chống nhanh: “Tranh ta vẽ cũng không phải là ngươi! Đây là nữ nhân! Ngươi là nữ nhân sao?”

“Uy! Người đừng trở mặt!” Bản lĩnh khác tuy không có, nhưng khốc lóc om sòm cãi nhau ta lại không hề thua kém ai! Vì thế ta cũng chống nạnh, thanh âm càng hô càng cao.

Chung quanh đã bắt đầu có không ít người vây xem, kỳ thật tất cả mọi người ở huyện trong lòng đều biết người trong bức tranh của Vương nhị mặt rõ là ta, bất quá những sạp bán tranh của ta trước đó đều bị ta danh chính ngôn thuận tịch thu hết tất cả sạp tranh, nhưng Vương nhị mặt rõ lại biến tranh của ta thành nữ nhân, vì vậy ta không thể danh chính ngôn thuận tịch thu tranh của hắn được, vì thế đám người này là đến để xem kịch vui, tâm tính thích ồn ào của ta lại trở dậy, thật là làm cho ta trở thành kẻ bị mọi người chỉ trích.

Há miệng cãi lại mấy chục cái mồm, ta rất nhanh liền bại trận, uể oải nói với Đậu Đậu: “Đậu Đậu, coi như hết.”

“Không được a! Cha!” Đậu Đậu vẻ mặt sợ hãi lo lắng: “Nơi này có nhiều bức họa của cô cô như vậy, vạn nhất hút hồn nàng đến đây thì biết làm sao bây giờ? Chúng ta không thể tiếp tục ở lại kinh thành cũng bởi vì nàng quá hung hăng a! Thậm chí đã thỉnh mười lăm vị đạo sĩ đến cũng không thể thu phục nàng, cuối cùng không thể không chuyển đến địa phương xa như vậy mới có thể an ổn được hai năm. Nhưng nếu treo tranh của người đã chết trong nhà, không phải là rất dễ dàng đưa vong hồn mời đến sao? Hơn nữa cô cô là mặc hồng y tự vẫn đó!”

Ta không nói gì nhìn Đậu Đậu, hảo tiểu tử, đủ độc! Nghe đồn là những người mặc hồng y để tự vẫn thì thường biến thành lệ quỷ, phi thường hung tàn, hơn nữa ở Hưu Trữ huyện có một truyền thuyết đó là nếu đem tranh của người chết treo trong nhà, thì có thể gọi hồn phách của họ trở về. Đậu Đậu hô to người trong bức họa là cô cô, có thể thấy nữ nhân đó rất giống ta... Người trong huyện cũng không phải dốt nát, lập tức có thể cho ta một cái kết luận phi thường tuyệt diệu...

Ta vừa nhắc đầu, quả nhiên, người vây xem xung quanh đã chạy đi sạch sẽ, ngay cả Vương nhị mặt rõ cũng liệo mạng quỳ lạy bức họa.

Mê tín phong bế tiểu thị trấn, ta thích.

“Cái này không cần lo lắng.” Đậu Đậu nhún nhún vai, dường như không có việc gì quay đầu bỏ đi.

“Đậu Đậu, ” ta đuổi theo, tư thế dụ dỗ: “Cái biểu tình sợ hãi vừa rồi người làm lại cho cha xem được không?”

“...”

“Ngoan nào! Cha có rất ít cơ hội nhìn thấy người lộ ra biểu tình của một người bình thường a! Để cho cha xem đã nghiên đi!”

“...”

“Đậu Đậu ngoan ~ nghe lời a ~ ”

“Tối nay ăn rau xanh đậu hũ.”

“Không cần!!”

Thật vất vả mới xin được Đậu Đậu cho thêm một đĩa thanh tiêu sao nhục ty(thịt xào tiêu) vào bữa cơm chiều nay, ta đây mới thoáng an tâm trở lại Hậu Đình Hoan.

“Sớm!” Ta bị kích động lên tiếng chào hỏi vài vị tiểu quan đang ngồi trong đại đường uống trà nói chuyện phiếm.

“Ngọc Quan, hiện tại đã là giờ Ty, không còn sớm, người đến ăn cơm trưa sao?”

Kẻ ác khẩu này chính là Ly Quan, tuy rằng bộ dạng cũng không tệ lắm, nhưng tuyệt đối không bằng ta, cho nên hắn thường xuyên tìm ta gây phiền toái, tuyệt đối là do ghen tỵ với vẻ đẹp của ta!

“A, Ly Quan, người hôm nay thật sự là ngọc thụ lâm phong, quả là có ý vị khác a!” Ta chặc chặc nói.

“Yêu, hôm nay ngọn gió nào thổi trúng người vậy? Ngọc Quan mà lại ngọt miệng như vậy à?”

“Ta chỉ nói sự thật thôi, tuy rằng người sắp già rồi, da dẻ vừa khô vừa xấu, nhưng tốt xấu gì cũng nên chú ý rửa mặt một chút, chứ ‘ hương vị ’ như vậy, đứng ngoài cửa từ đằng xa mà vẫn ngửi thấy nà.” Ta cố ý khoa trương động tác nắm lấy cái mũi.

Ly Quan luôn coi trọng bề ngoài nghe vậy lập tức nổi trận lôi đình, cơ hồ bạo phát nhảy dựng lên: “Ta sáng nay mới vừa tắm bách hoa dục (bồn tắm chứa trăm loại hoa)! Huân hà hoa hương (xông hương hoa sen)! Xức mặt lệ thủy (nước hoa mùi hoa nhài)! Làm sao có mùi!”

“Ai nha, này giống như là một người buôn bán nhỏ vào một đêm trở nên vô cùng giàu có đột nhiên phát hiện ra rằng không cần phải xuyên kim đối ngân (đeo vàng mang ngân lượng) mới có thể hiện lên chí khí, kỳ thật cái này gọi là tục mị a ~ còn Ly Quan người a, tựa như mấy tên bình dân tầm thường không có chút kiến thức phổ thông vừa mới dùng vài loại dầu thơm thì đã nghĩ là thơm, kỳ thật cái kia gọi là thói a — ”

“Ngọc Quan! Người muốn chúc lấy phiên phúc sao?!”

“Không dám không dám, ta nào dám trêu chọc đệ nhất hồng bài của Hậu Đình Hoan?” Ta cúi đầu khom lưng, bộ dạng như một tên nô tài cung kính.

“Người biết là tốt rồi!” Ly Quan không chút khách khí.

“Đương nhiên biết, toàn bộ Hậu Đình Hoan chỉ có mặt của người là hồng như đất khỉ, đương nhiên là đệ nhất hồng bài.”

“Ngọc Quan!!”

Mắt thấy một kẻ điên đang giương nanh múa vuốt đánh tới, ta tự nhiên thực sáng suốt xoay người bỏ chạy! Chưa chạy được hai bước, Rầm! Đụng phải cái gì đó rắn chắc! Ta ôm cái mũi đang đau nhức ai oán nhìn cái nhân trụ không biết từ đâu nhảy ra ở trước mắt.

“Ngân Nhi, ta biết người gần đây đột xuất tốt bụng, nhưng cũng không cần nhắc nhở ta là người cao lớn hùng vĩ như thế nào.”

“Ngọc Quan, người vừa vào tới cửa đã lú rú, ba hoa không ngừng, xem ra tinh thần quả không tồi a, tới trừ phòng giúp rửa chén một tháng đi.” Ngân lão bản lãnh lạnh nói.

Ta nghe vậy vội vàng nghiêm chỉnh đứng vững, sau đó nhếch miệng, hai tay trên không trung khoa tay múa chân làm ra động tác đang xô chỉ vào kim, tiếp theo liền bắt đầu ‘ may ’ miệng mình lại, động tác giống như đúc, ngay cả Ngân lão bản cũng không khỏi nhướn hai hàng lông mày, nhìn xem trò vui.

“Nho tử dễ dạy.” Ngân lão bản vỗ vỗ vai ta, sau đó làm ra bộ dạng trưởng bối sờ sờ đầu của ta: “Ngọc Quan a, sáng sớm hôm nay đẹp trời ta có hẹn với một người, kêu hần trước giờ Thìn tới phòng tìm ta, kết quả chờ đến bây giờ mới nhìn thấy hần. Hơn nữa hần vẫn không vội vã đi gặp ta, mà là ở đại đường ba hoa luyên thoảng, người nói, ta phải phạt hần như thế nào đây?”

Ta vội vàng chỉ chỉ chính mình, sau đó lắc đầu, sau đó lại làm động tác như đang ăn cái gì đó. Sau đó lại chỉ chỉ Ngân lão bản, lụm quả táo trong chén trà của Ly Quan ra chỉ vào nó, sau đó lại bỏ quả táo trở lại vào chén trà, Ly Quan rõ ràng giận dữ.

“Không rõ.” Ngân lão bản nhíu nhíu mày: “Có ý gì?”

Ta lắc đầu, sau đó giơ tay lên, làm động tác cầm kim, sau đó chìa chìa miệng mình, nhắc hần hồi nãy đã may lại rồi.

Ngân lão bản không kiên nhẫn trừng mắt liếc ta một cái, sau đó nắm lấy cằm ta, hung ác làm động tác xé ra!

“Tốt lắm! Toàn bộ đã bị bút đứt! Người có thể nói!”

“A ~ Ngân Nhi ~ nhĩ hảo ngoan a ~” ta một bên liều mạng dùng ống tay áo lau ‘ huyết ’, một bên ai oán nhìn hần.

“Đến trừ phòng rửa chén hai tháng!”

“A, tiết trời khô nóng, nghe lỗ tai ghe không rõ a.” Ta ngoáy ngoáy lỗ tai làm như không nghe thấy, sau đó nói: “Ý của ta vừa rồi là, ta không có ‘ ăn ’ (trẽ), là người ‘ tảo ’ (sớm) a.”

(chữ ‘ ’: cật (ăn) là từ đồng âm với ‘ ’: trì (trẽ), và ‘ ’: tảo (quả táo) lại đồng âm với ‘ ’: tảo (sớm). Cho nên câu ở trên có nghĩa là: ta không có ăn mà là người ăn táo (tức) ta không có đến trẽ mà là người đến sớm.)

“Nga!” Ngân lão bản bình tĩnh đại ngộ: “Nguyên lai là ta oan uổng Ngọc Quan người, là tại ta đến sớm hai canh giờ. Ngọc Quan a, kỳ thật ta gọi là người tới chính là muốn nói cho người biết, từ hôm nay trở đi, người không cần làm bất cứ chuyện gì cả, ngoan ngoãn lau sàn nhà một năm cho ta.”

“A, Ngân Nhi, người có mệt hay không? Ta đấm bóp vai cho người được không? Hay là xoa bóp chân? Khát không? Ta đi lấy Quân Sơn Ngâm Châm người thích uống nhất được không?” Ta tựa như một chú chó chạy tới chạy lui xung quanh Ngân lão bản.

“Muộn rồi.”

“Không muộn không muộn, còn chưa tới giữa trưa mà!”

“A, Ngân lão bản, người có muốn thấy dáng ngủ của Đậu Đậu không?” Ta dè thấp giọng nói, âm trầm tựa như đang dẫn lối: “Người cũng biết Đậu Đậu sợ nóng, lúc đi ngủ đảm bảo là cởi sạch trơn nha ~ hơn nữa thời điểm hấn ngủ, khuôn mặt trắng trẻo sẽ trở nên hồng hồng tựa như thoa phấn, bàn tay nhỏ bé nắm lại tựa như tiểu anh nhi, toàn bộ thân thể cuộn thành một khối, khả ái còn hơn tiểu miêu đó nha! Muốn hay không muốn a

giữa trưa hôm nay ta sẽ không tới quấy rối nga

~ ”

“...” Trên mặt Ngân lão bản biến hóa hơn trăm ngàn loại biểu tình: “Người không phải là không thích ta tiếp cận Đậu Đậu sao?”

“Trước khác nay khác thôi.”

“Chưa từng thấy phụ thân nào thiếu đạo đức như người! Lấy nhi tử của mình ra thế chấp! Ta có thể tin tưởng chắc chắn rằng hấn không phải thân sinh nhi tử của người!!” Sau khi Ngân lão bản nghĩa chính trực nghiêm túc hét lớn xong, dè thấp giọng tiến đến trước mặt ta: “Người nói thật chứ? Vậy giữa trưa hôm nay người tuyệt không quấy rối?”

“Ân!” Ta liên tục gật đầu: “Nhưng trong vòng một năm nay người phải cho ta ăn không uống không ở không không phải trả tiền, hơn nữa chỉ có lần này, không có lần sau.”

“Ba tháng.”

“Mười tháng!”

“Bốn tháng.”

“Chín tháng!”

“Năm tháng.”

“Thực phiền, giá chót, nửa năm! Bằng không không bàn nữa!” Ta bĩu bĩu môi nói.

“Được rồi!” Ngân lão bản cắn răng một cái.

“Mặc khác thêm mười lượng bạc.”

“Cái gì?!”

Ta vô tội nháy mắt mấy cái: “Ngân Nhi, trời nóng như vậy, hơn nữa vào giữa trưa nóng như thiêu như đốt, người không cho ta ít tiền ta biết đi đâu giết thời gian a? Hơn nữa mới mười hai nha! Đây chính là Đậu Đậu nha! Đậu Đậu!”

Ngân lão bản thống khổ điều chỉnh lại khuôn mặt đang nhăn nhúm, không phải hấn đau lòng vì mất bạc, mà là khó chịu khi lại bị ta bóc lột lần nữa mà thôi. Bất quá, sau khi thiên nhân một phen giao chiến, Ngân

lão bản cuối cùng vẫn như cũ bại bởi tà niệm luyện đồng bào tư *** dục (ăn no rồi nghĩ tới *** dục) của hắn, mười lượng bạc ngoạn ngoạn giao vào tay ta.

“Không có chuyện gì nữa chứ? Ta đi đây.”

Ta mang bạc bỏ vào tay áo liền muốn trét dầu vào lòng bàn chân để chạy cho mau, nhưng lại bị Ngân lão bản ôm đồm vịn lại: “Sáng nay ta tìm người là muốn nói cho người biết, con trai bảo bối của huyện lệnh Minh Thiên đã bao hết chỗ này để tới ngoạn du hí, và hắn chỉ đích danh người, người sáng mai đúng hạn đến đây.”

“Người ta lên sân khấu là phải trả giá thực cao nha.” Ta chớp mắt.

Ngân lão bản khoe miệng một trận run rẩy: “Người ít giả bộ đi! Người chơi trò cải trang nhân vật khác có một chỗ nào?? Cuối cùng không phải vẫn là lừa hết tiền của vị đại thiếu gia kia mới chịu thả hắn đi sao? Ta chủ động nói cho người biết chỉ là bởi vì cho dù ta không nói thì người cũng chạy tới, cho nên đơn giản nói cho người biết thôi! Ít ở đây giả bộ thiếu niên ngây thơ đi!”

“Nhĩ hảo hung...” Ta lã chã – chực khóc: “Ta sẽ mét Đậu Đậu, Ngân Nhi khi dễ ta.”

“Người dám?!” Ngân lão bản trừng hai mắt: “Được rồi! Không còn chuyện của người! Đi nhanh đi! Bằng không nguyên ngày hôm nay ta đều cảm thấy khó chịu!”

“Ta đi đây ~ ”

Ta vui sướng hài lòng phủ phủ ống tay áo, kiêu ngạo ném một cái mị nhâm về phía Ly Quan, sau đó thì chạy như bay ra ngoài đường lớn đi dạo phố mua đồ ăn. Sờ sờ mười lượng bạc trong tay áo, ta cười hắc hắc.

Ngân Nhi a Ngân Nhi, ta chỉ nói thời điểm Đậu Đậu ngủ thực rất đáng yêu, nhưng chưa từng nói hắn có thói quen ngủ trưa nga

~

14. Quyển 2 - Chương 2

Huyện lệnh Hưu Trữ huyện Ngô Dụ Thái là một tiểu quan viên tai to mặt lớn, tham ô nhận hối lộ, nhát như chuột, năm ba mươi tuổi hắn có con, gọi là Ngô Thiên Tứ, được nuông chiều từ nhỏ, dưỡng thành Ngô thiếu gia vô pháp vô thiên thái độ kiêu ngạo, hơn nữa bộ dáng thân hình không chút khác biệt so với Huyện lệnh lão tử của hắn, chúng ta đều ở sau lưng gọi hắn là Ngô Nhị Thế.

Ngô Nhị Thế yêu thích nam đồng, hơn nữa rất là rộng rãi, từ trước đến nay luôn là đại khách hàng của Hậu Đình Hoan, ngay cả Ngân Nhi cũng phải nhường hắn vài phần. Lần đầu gặp mặt là lúc ta vừa chuyển đến, ngay cả chuyện ta làm gì ở Hậu Đình Hoan vẫn chưa được phân rõ ràng lắm, hắn đương nhiên cũng xem ta là một tiểu quan mới tới, lập tức trả giá cực cao mua đêm đầu tiên của ta. Hai năm trước lòng tự trọng của ta mạnh mẽ đến mức đến bây giờ vẫn làm ta cảm thấy bất khả tự nghị, ngay lúc đó ta thật sự cảm thấy mình đã chịu một nỗi sỉ nhục vô cùng lớn, thực không khách khí mà đấm đá hắn túi bụi, cũng từ đó về sau hắn đối ta vô cùng cố chấp tựa như ghệt duyên giữa hai người.

Tựa như ta càng hung dữ với hắn, hắn càng thích, hơn nữa mỗi lần sau khi ta đem tất cả tiền của hắn dùng mọi biện pháp xài cho hết sạch, hắn luôn vui vẻ hoa chân múa tay tán thưởng ta thông minh, thật đúng là một quái nhân.

Đậu Đậu nói kỳ thật Ngô Nhị Thế không phải là thật tâm muốn ta, mà là do bên cạnh hắn chưa từng có ai dám hung hắn với hắn, càng không có ai dám lừa tiền nhĩ tử của Huyện lệnh, cho nên hắn mới cảm thấy ta vô cùng mới lạ. So với cơ thể của ta, hắn càng hứng thú với con người của ta hơn, loại chấp nhất này chính là một loại dục vọng không ngừng muốn độc chiếm của một tiểu hài tử chưa lớn sùng bái trưởng bối của mình mà thôi.

Đây là lời nói của một tiểu hài tử chưa đầy mười tuổi sao??

Khó trách ta đến hiện tại vẫn nhìn Đậu Đậu với ánh mắt như nhìn thần nhân.

Đêm đã khuya, đêm nay chưa ăn đến món hồng thiêu nhục(thịt kho tàu) mà ta đã cảm thấy uể oải dựa người trước cửa sổ xuất thần nhìn ánh trăng sáng trên bầu trời. Ta thích nhìn vào khoảng không hắc ám, mỗi khi nhìn vào màu đen như sâu không thấy đáy kia, ta đều có loại lỗi giác như bị hút vào trong đó. Cái loại cảm giác mông lung hoảng hốt này làm cho trong đầu ta hiện lên những ký ức ngắt quãng không rõ ràng, chân thật mà thân thiết, nhưng lại phi thường xa lạ.

“Vào xuân a...” Ta lẩm bẩm nói: “Mùa hè năm nay nhất định sẽ rất nóng... Vừa mới đầu mùa xuân mà đã nóng bức như thế này rồi...”

“Cha.”

Đậu Đậu nhu thuận giật nhẹ ống tay áo của ta, sau đó nhào vào lòng ta. Bởi vì mỗi khi xuân đến, tâm tình ta không hiểu vì sao lại nặng trĩu, có loại cảm giác phiền táo khó có thể hình dung này, giống như đã bỏ lỡ một chuyện gì đó phi thường trọng yếu. Cái loại cảm giác hối hận thương tâm này thường làm ta rơi lệ, nhưng, tựa như cố tình nhớ không nổi là vì chuyện gì.

Mỗi lần như vậy, Đậu Đậu sẽ giống như lúc nhỏ trở lại thành một hài tử phi thường nhu thuận vô thanh vô tức an ủi ta, cho đến khi cảm xúc này biến mất không thấy bóng dáng, ta lại một lần nữa sinh long hoạt hổ trở lại.

“Năm nay sẽ là một mùa hè phi thường nóng bức a...” Ta tiếp tục thương cảm nói.

“Cha, ngủ đi, đừng suy nghĩ nữa...” Rất sợ ta lại suy sụp Đậu Đậu nhẹ nhàng nói.

“Nếu đại hạn, mùa thu năm nay sẽ không ăn được nhiều đồ tốt nha ... Đã vậy giá cả còn tăng lên, lúc trước thì một văn tiền có thể mua được thứ gì đó thì bây giờ phải trả tới ba văn tiền, vì vậy mà phải để dành tới hai văn tiền mới mua được bánh bao ăn a!” Càng nói càng bức, ta gõ thật mạnh vào cửa sổ cho hả giận.

“...” Cái tên tiểu hài tử bên cạnh ta lộ ra biểu tình hối hận không kịp: “Lo lắng cho người thật sự là không đáng giá...”

“Người nói cái gì? A, Đậu Đậu, đi lấy cho cha một chén trà uống đi, nhớ bỏ đường vào nha, không cần quá nhiều nhưng cũng đừng quá ít, nhiều quá khó uống, ít quá thì gây nghiện, đúng rồi, tốt nhất là bỏ thêm mấy miếng táo vào!”

“...”

“Ai nha! Đậu Đậu! Người sao lại néo phụ thân!” Ta đau đến mức nước mắt vòng quanh, không muốn đi thì nói một tiếng là được mà! Đứa nhỏ này càng ngày càng có khuynh hướng bạo lực, không lẽ là do ta giáo dục thất bại?

“Ta đi ngủ!”

Nhìn Đậu Đậu thở phì phì chạy trở về phòng, ta nháy mắt mấy cái, xoa xoa chỗ bị hấn néo hồng lên, vô thức cười.

Đậu Đậu mỗi lần quay về đều lộ ra loại biểu tình vừa yêu vừa hận này, ta không hiểu sao lại cảm thấy thân thiết, giống như, đã từng có những lần, cũng có những người khác đối với ta vừa yêu vừa hận như vậy, mỗi lần tức giận sẽ rất hung dữ với ta, bình thường thì luôn tìm cách làm ta ‘đau’... Là ai?

Một bóng người mơ hồ chợt hiện lên vụt qua trong tâm trí, lướt qua một lần không hề trở lại, mau đến nỗi ta không kịp nắm giữ một chút gì về người nọ...

Ngực lại trở nên trống rỗng ...

Ta chậm rãi nằm lên giường, chậm rãi nhắm lại hai mắt: “Lại một mùa xuân nữa... Lại một năm nữa a...”

Giống như đã mơ một giấc mộng thực âm áp, trong mộng ta tựa như một anh hài (trẻ mới sinh) vô ưu vô lự, bất luận làm cái gì đều luôn được người chung quanh bảo hộ tha thứ. Sau đó lại là một giấc mộng thực đau xót, trong mộng ta một người một mình dù cho có chạy nhanh như thế nào đi nữa cũng không thể thoát khỏi bóng tối dày đặc bao quanh, phương xa có một thân ảnh mơ hồ, ta liều mạng chạy nhưng dù có làm mọi cách cũng không thể chạm tới...

“Cha! Rời giường!”

Ta mơ mơ màng màng mở hai mắt, trước mắt là Đậu Đậu mày hình chữ ‘ xuyên ’, ta vươn hai tay, dùng sức vỗ hai má hần! Vững vàng nâng mặt hần lên.

“A, rốt cục cũng chạm vào được.” Ta lẩm bẩm nói.

“Rất đau nha! Đừng nói nói mơ! Mau đứng lên!”

“Đậu Đậu.”

“Cái gì?”

“Lông mi của ngươi vì sao lúc nào cũng nhắm lại thành hình chữ xuyên? Hội trưởng nếp nhăn.”

“Bởi vì cha không chịu giành phần cau có.”

“Đậu Đậu.”

“Cái gì?”

“Ngươi thật là một bất hiếu tử.”

“Cám ơn.”

“Đậu Đậu.”

“Gì nữa!!” Đậu Đậu không kiên nhẫn đứng lên.

“Bữa sáng ta muốn uống sữa đậu nành.”

“Chính mình làm đi!”

Quả nhiên là một hài tử bất hiếu.

Uống ngay một chén sữa đậu nành, ăn hai cái bánh quẩy, ta thay một bộ y phục sạch sẽ, sau đó thần kinh khí sáng đi thẳng đến Hậu Đình Hoan, một đường suy nghĩ xem hôm nay phải làm như thế nào để móc sạch túi tiền của Ngô Nhị Thế rồi sau đó thả hần đi. Chờ khi ta tới Hậu Đình Hoan, thì phi thường ngoài ý muốn nhìn thấy có rất nhiều người đang tập trung ở ngoài cửa nhã gian, không thấy Ly Quan cùng vài tiểu quan đệ nhất đệ nhị của Hậu Đình Hoan, phỏng chừng là đang ở trong nhã gian.

“Sao lại có nhiều người mới đến như vậy?” Ta ngoài ý muốn hỏi.

“Đúng là chỉ có mình ngươi đến muộn!” Ngân lão bản dè thấp giọng gõ đầu ta một cái: “Mau vào nhà đã, Ngô Nhị Thế luôn vẫn tìm ngươi này giờ.”

Ta nhướn chân dò xét trong phòng, bên trong có hai thanh niên niên sức hoa lệ ngồi quanh cái bàn tròn màu đen bên trong căn phòng phết sơn màu hồng. Một người vừa mập vừa béo, một thân phục trang đẹp đẽ, tục đến không thể tục hơn tất nhiên là Ngô Nhị Thế. Ngồi bên cạnh hần là một nam tử khóe mắt như đang mỉm cười, so với Ngô Nhị Thế thì có thể nói là xuất trần thoát tục, kinh vi thiên nhân! Mặc dù không đẹp như ta nhưng cũng đã chiếm được bảy tám phân! Hắc hắc, đương nhiên một cái mấu chốt cuối cùng ~ phục sức của người nọ cũng thường nhân rõ ràng thanh nhã tôn quý hơn vài phần, nhất phái nho nhã, hần là thân phận cực cao. Hơn nữa... Phi thường trọng yếu chính là... Ta cảm thấy hần thực quen mắt...

“Cái gì đến đây?” Ta nhỏ giọng hỏi.

“Hôm nay tốt nhất ngươi nên an phận một chút đi, ” Ngân lão bản nói nhỏ: “Ngô Nhị Thế như thế nào cũng không chịu nói ra thân phận của hần, hơn nữa còn phải nhượng hần ba phần lễ, phỏng chừng không phải là quan to quý nhân thì cũng phải là hoàng thân quốc thích!”

“Oa! Người lợi hại như vậy mà đến Hưu Trữ huyện, nhất định không có chuyện tốt.” Ta nghĩ nghĩ, hai mắt sáng ngời: “Chẳng lẽ là muốn cất đất xưng vua? Mưu toan toán vị?”

Bốp! Một quyền thực mạnh đập lên đầu ta.

“Ít miệng quạ đen đi! Ta thái bình ngày vẫn còn chưa đủ mà!”

“Còn người kia là ai?” Ta sát hữu kỳ sự hỏi.

“Còn có ai?”

“Chính là cái tên tai to mặt lớn, một thân đầy thịt kia kìa.” Ta sát hữu kỳ sự hỏi.

“Nga ~ hấn a ~ tự ngươi đến hỏi hấn đi!” Ngân lão bản sát hữu kỳ sự hỏi đáp, sau đó một cước đạp lên mông của ta, đá ta vào trong nhà.

“Ngọc Quan!” Ngô Nhị Thế vừa thấy ta lập tức cao hứng đứng lên nghênh đón, cũng không nhìn xem ta bị người khác đá có bao nhiêu chật vật.

Xoảng! Thanh âm bát trà rót trên mặt đất.

Chỉ thấy mỹ nam tử kia vẻ mặt kinh ngạc nhìn ta, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm ta. Cho dù ta có đẹp đến Sơn Bằng Địa Liệt, sông cạn đá mòn thì cũng không cần ngạc nhiên như vậy a? Nhưng hấn lập tức lãnh tĩnh trở lại, lại như không có việc gì nâng ly trà lên, chậm rãi uống một ngụm.

Kỳ quái...

“Ngọc Quan, mau tới!”

Ngô Nhị Thế không hổ là Ngô Nhị Thế, không khí quý dị như thế nhưng hấn cứ nhiên vẫn không hề sợ hãi, vẻ mặt kích động lôi kéo ta tới trước bàn. Ta ốm ở đi theo bước tới, thuận tiện hung hăng giẫm một cước lên chân của Ly Quan đang ngồi kế bên, nhìn thấy Ly Quan biểu tình cố nén giận dữ mà không dám nói gì, hảo thích

~Ngô Nhị Thế mạnh mẽ kéo ta ngồi lên ghế, ta cũng không chối từ, bưng chén rượu lên uống một hơi cạn sạch, sau đó nhìn mỹ nam tử kia nói: “Ngô thiếu gia, ngươi như thế nào không giới thiệu một chút?”

Ta phi thường muốn biết người kia là ai, phi thường muốn...

Ngô Nhị Thế sừng sốt một chút, nhìn nhìn người nọ, sau đó vẻ mặt như muốn pha trò: “Vị đại nhân này lai lịch không nhỏ, người hảo hảo hầu hạ, tuyệt không bạc đãi người.”

“Ta đây xưng hô với vị đại nhân này như thế nào đây?” Ta đùa cợt ngồi trên ghế nghiêng qua nghiêng lại, ánh mắt không một chút rời khỏi người nọ: “Dù sao cũng không thể kêu ‘ lai lịch không nhỏ ’ đại nhân a?”

Người nọ cũng không e dè nhìn vào mắt ta, đáy mắt lơ đãng hiện lên vài phần cơ trí tinh quang, có vài phần thừ, có vài phần ngoài ý muốn, còn có vài phần... Kinh hãi.

Kinh hãi? Ta nghiêng đầu nghĩ nghĩ, nếu như trước khi ta mất trí nhớ có quen biết một ai đó... Hấn đáng lẽ phải kích động gọi tên ta mới đúng, còn hấn ngoại trừ vẻ kinh hãi lướt qua trong nháy mắt khi này thì bây giờ lại hoàn toàn lãnh tĩnh, hơn nữa tuy rằng rõ ràng rất để ý nhưng biểu hiện ra ngoài lại không thêm để ý... Loại tình huống này, bình thường chỉ có thể phải là..

Cừu gia!

Đúng vậy! Bỗng nhiên gặp lại cừu gia thì thường luôn cố ý giả bộ không để tâm, cẩn thận thừ, một khi xác định đã xác định không có nhận lầm người thì sẽ gặp lập tức hành động! Mà hấn khiếp sợ ở chỗ là hình dáng bên ngoài của ta tương tự một người nào đó, điều này chứng tỏ hấn với người nọ tuyệt không thể ôm lấy nhau vô cùng thân thiết được, mà ta lại mất đi ký ức trước đây, nếu ta cũng nhận ra hấn thì tình huống hiện tại có lẽ sẽ có bất đồng thực lớn đây? Dù sao thì ta cũng biết được nam tử này có chút quen mắt, chỉ sợ thực ở gặp qua...

Càng nghĩ càng kinh, vừa nghĩ tới chuyện ta cùng với người trước mắt có thâm cừu đại hận diệt môn huyết cừu thì ta liền không khỏi toát mồ hôi hột. Nhân vật thần bí như thế, chỉ sợ không phải là người mà ta có thể dây vào a! Chẳng lẽ Đậu Đậu thực sự đã đoán đúng? Ta quả nhiên loại người có cừu gia khắp thiên hạ?

“Ngọc Quan? Người đang suy nghĩ cái gì vậy? Uống rượu a.”

Ta ngốc ngốc cười, không khỏi sờ sờ ót, trên trán một tầng tinh mịn mồ hôi.

“Ngọc Quan, người rất nóng sao?” Người nọ cười nhẹ hỏi, thanh âm phi thường nhẹ nhàng, rất êm tai.

“Không có biện pháp, ta vừa nhìn thấy đại nhân thì toàn thân lập tức phát nhiệt a ~ ”

Ta cố ý kéo dài thanh âm tức giận nói, còn vươn chân khiêu khích cọ cọ vào chân hắn.

Ta có thể cảm giác được những người chung quanh đều nhìn ta với ánh mắt kinh dị, bởi vì ta chưa từng làm loại hành động nguy hiểm này, ở một nơi như Hậu Đình Hoan thì việc ta làm cái loại hành động này với một nam nhân tựa như là đang đùa với lửa! Nhưng ta không biết sao trực giác của ta lại cho rằng... Người này sẽ không thương tổn ta... Kỳ quái...

Người nọ mục quang chợt tắt, hắn nhướng mày, đáy mắt hiện lên một tia gì đó xa lạ, thâm thúy mà nguy hiểm!

Ta sửng sốt.

Ánh mắt người nọ vừa động, lúc này ta theo bản năng nhảy dựng lên! Ánh mắt chung quanh lại lần thứ hai hướng đến ta, mồ hôi của ta chảy ướt lưng áo, vừa rồi trong nháy mắt ta giống như cảm giác ánh mắt người nọ đang thiêu đốt da thịt ta! Sao lại thế này?

“Ngọc Quan, người thực mắc cảm a...” Người nọ cười nhẹ nói.

Ta không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, yết hầu gần như đã khô khốc làm cho ta nói không ra lời.

“Không biết thân thể của người có mắc cảm như vậy hay không?” Người nọ chậm rãi đứng lên, đi đến trước mặt ta, ta không khỏi lui về phía sau, lại bị hắn vòng tay ôm lấy thân thể: “Thực thật sự muốn thử xem a...”

“Người... Người rốt cuộc là ai...” Thanh âm của ta bắt đầu run nhè nhẹ.

“Nguyên lai người thật sự không biết ta a...” Người nọ cúi đầu âm hiểm cười: “Vậy liền hảo hảo nhớ kỹ tên của ta, ta họ Lý, Lý Thủ Hiền.”

Lý Thủ Hiền?

Ta chớp chớp mắt: “Không phải nói là đại nhân vật sao? Như thế nào lại chưa từng nghe nói qua tên này?”

Chung quanh vang lên thanh âm hít lãnh khí thật sâu.

Ta không khỏi quay lại nhìn đám người, ánh mắt của bọn họ vừa bắt đất dĩ lại vừa đồng tình, ta bủn rủn môi: “Thực sự chưa nghe nói qua a...”

“Hắn là đường huynh của đương kim Thánh Thượng, vừa được phong làm Bắc Trấn Vương không lâu.” Một thanh âm non nớt nói, sau đó tiểu thân ảnh của Đậu Đậu từ trong đám người chen vào trong phòng, hắn nhìn nhìn tay của Lý Thủ Hiền đang ôm lấy lưng ta, sau đó cung kính thi lễ: “Xin Vương gia thứ tội, cha ta không học vấn không nghề nghiệp, lại không quan tâm quốc gia đại sự, cho nên mới có nhiều bất kính, mong Vương gia bao dung.”

“Cha?” Lý Thủ Hiền phi thường giật mình nhìn ta.

“Ân!” Ta vội vàng đáp ứng.

Ba! Một bàn tay nắm lấy gáy ta!

Ta hoang mang nhìn Ngân lão bản, hắn đang đứng ở cửa phòng, không phải hắn. Nhìn nhìn lại Đậu Đậu, hắn chỉ cao đến thắt lưng của ta, mà ta lại đang đứng, không phải hắn. Ta gãi gãi đầu, nhìn nhìn Lý Thủ Hiền, sắc mặt người đằng sau giống như đèn kéo quân thiên biến vạn hóa.

“Là người đánh ta sao?” Ta phi thường giật mình, phản ứng bàn tay linh mãnh như vậy ngay cả Đậu Đậu cũng chưa đạt được mức độ thuần thục đó! Hắn như thế nào đánh thuận tay như vậy??

“Thật có lỗi, động tác bản năng.” Lý Thủ Hiền khóe miệng hơi hơi co rúm vài cái.

“Vương gia bớt giận!” So với một đám người đang ngây ngốc trong phòng, thì phản ứng của Đậu Đậu vẫn là nhanh chóng nhất, hắn vội vàng bước lên phía trước, theo bản năng phía trước ta.

“Hắn thật là cha người?” Lý Thủ Hiền hoài nghi nheo lại hai mắt: “Hắn nhìn qua nhiều nhất cũng chỉ chừng mười bảy, mười tám tuổi, còn người ít nhất cũng đã bảy tám tuổi?”

“Vương gia chê cười, cha ta nhìn qua có vẻ trẻ trung thôi, kỳ thật hắn đã gần hai mươi bốn rồi.”

Ta bị ai nhìn Đậu Đậu, đứa nhỏ này nói dối quả thực là mặt không đỏ tâm không động, bộ dáng của một bộ tay già đời. Ta rõ ràng có giáo dục hắn là hảo hài tử phải thành thực mà!

“Hai mươi bốn a...” Lý Thủ Hiền nở nụ cười: “Thật là có thú... Thì ra là thế... Vậy không biết tôn phu nhân ở nơi nào?”

“Đã chết chạy.” Đậu Đậu cùng ta đồng thời nói.

“A, người có hai vị phu nhân sao?” Lý Thủ Hiền hứng thú nhìn hai người chúng ta, tư thế tựa như đang xem cuộc vui chờ coi chúng ta làm sao để giấu diếm.

Đậu Đậu kín đáo liếc ta một cái, sau đó làm ra vẻ mặt ủy khuất nói: “Cha, người không phải đã nói là nương qua đời rồi sao? Nguyên lai là người bỏ trốn đi tái giá sao? Người tại sao không nói rõ với ta? Đậu Đậu đã lớn rồi, sẽ không khinh thường cha!”

“Đậu Đậu...” Ta cảm động lệ nóng doanh tròn, không hổ là con ta! Thấy sắp có chuyện liền mở mồm nói dối!

“Bất quá ta cũng không trách nương, ai biểu cha vụng tay vụng chân ăn no làm biếng chẳng có chuyện gì làm được nên hồn đã vậy còn ngu muội vô tri, nữ nhân có một chút não thấy cha đều phải chạy trốn.”

“...” Không cần độc miệng như vậy được không a?

“Bất quá ai biểu người là cha ta, nương không ở đây, ta đành phải đi theo coi sóc cha thôi.” Đậu Đậu bộ dáng dường như rất hiểu chuyện ‘cười ngọt ngào’ nói: “Ai bảo làm con thì không có quyền lựa chọn a.”

“Đậu Đậu! Cha thực cảm động a

” ta lấy tay nắm lấy hai má hắn, dùng sức nheo qua nheo lại, trên mặt không quên lộ ra một chút biểu tình phức tạp kích động cộng thêm cảm động, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Thật sự là phụ tử tử hiếu a.” Lý Thủ Hiền thản nhiên cười nói, sau đó quay đầu nói với Ngô Nhị Thế đang ngây ngô chẳng hiểu gì: “Ngô huynh, hôm nay canh giờ không còn sớm, không bằng trước về dịch quán nghỉ tạm thế nào?”

Ta nhìn nhìn ngoài cửa sổ, mặt trời còn đang tỏa nhiệt, hơn nữa cho dù có cho thêm mấy canh giờ nữa thì nó cũng không có ý định muốn lặn về phía tây.

“A? Canh giờ còn sớm a!”

“Đa tạ khoản đãi, bốn vương đi trước cáo từ.”

“Uy! Chớ đi a! Vừa mới đến a!”

Tên gia khóa Ngô Nhị Thế không có mắt này tiếp tục than thở nhăn nhó theo người nọ rời đi.

“Cha... Chúng ta cũng trở về đi...”

Ta cúi đầu, Đậu Đậu nhẹ nhàng cầm lấy góc áo của ta, bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng run lên...

“Ân, chúng ta cũng trở về đi.”

Ta ôm lấy Đậu Đậu, không để ý đến đám người Ngân lão bản cùng Ly Quan chạy tới hỏi chuyện, cũng không quay đầu lại ly khai Hậu Đình Hoan.

“Đậu Đậu đừng sợ, cha không hề hồ nháo, Đậu Đậu đừng sợ, cha không hề đi trêu chọc người kia, cha nói thật, Đậu Đậu, người đừng phát run nữa...” Ta ôm chặt Đậu Đậu đang khóc nức nở không ngừng run rẩy, hận không thể liều mạng chạy như bay vào nhà.

“Làm con của người có mấy cái mạng cũng không đủ dọa ...” Đậu Đậu vùi đầu vào ngực ta, khóc nói.

“Thực xin lỗi! Cha sẽ không dám ... nữa!”

Thật vất vả mới chạy vào được trong nhà, ta bế Đậu Đậu đặt lên giường, liền luống cuống tay chân nhúng khăn vắt ráo đưa cho Đậu Đậu rửa mặt. Đậu Đậu hai năm nay bình thường cơ hồ chưa bao giờ khóc, một lần là khi ta bị bọn buôn người ném qua ven đường, một lần là vào đầu xuân năm trước khi ta lần đầu kinh giác phát hiện chính mình tựa hồ như đã bỏ qua chuyện gì đó vô cùng trọng yếu mà bất an thống khổ kêu rên, đây là lần thứ ba...

Ta thực rất có lỗi với Đậu Đậu, hẳn còn nhỏ như vậy, lại luôn vì chuyện của ta mà khóc, một lần cũng chưa từng khóc vì chuyện của mình.

Đậu Đậu cầm lấy khăn chôn mặt mình vào trong, lời nói vì khóc thanh mà mơ hồ không rõ: “Hắn là Vương gia, vừa mở miệng liền có thể giết người, người nhạ ai không nhạ sao lại nhạ vào hắn? Người không – cảm thấy ánh mắt hắn nhìn người rất không thích hợp sao? Ta liều mạng giải thích như vậy, còn người thì vừa mở miệng đã làm hắn tức giận, người là cố ý sao? Nếu người muốn chết thì cứ việc nói thẳng, ta sẽ không ngăn cản! Chết đi cho khuất mắt! Đỡ phải làm ta sợ đến mức nửa cái mạng cũng không còn, hay người không biết như thế nào là sống chết!”

Đậu Đậu càng nói càng thương tâm, cầm lấy khăn mặt lau qua lau lại, nhưng lau như thế nào đi nữa thì cũng không lau hết được lệ vương trên mặt.

“Đậu Đậu, cha sai rồi, người đừng khóc, người khóc cha cũng muốn khóc...” Ta nửa quỳ trên mặt đất, nước mắt nối nhau chảy xuống, chỉ còn kém là chưa có đập đầu cầu xin tha thứ.

“Người nọ dường như biết người... Ta vừa nghĩ như vậy thì cả hồn cũng muốn tiêu tán, hẳn không phải người người có thể đắc tội a! Nếu như là người quen cũ, hẳn đã sớm nói là có quen biết với người! Nhưng hẳn không làm như vậy, cho nên rất có thể là cừu gia a! Người dù có muốn chết hay không cũng không được chọc giận bọn họ! Trốn cũng không kịp, người lại dính vào!”

“Cha sai rồi...”

“Ta chưa từng sợ hãi như vậy! Bình thường người nào loạn một chút, ta đủ khả năng liền có thể giúp giúp người, không cần phải đi nhờ Ngân lão bản hỗ trợ, chính là lúc này bất đồng a! Trừ phi ta có thể tìm hoàng đế làm chỗ dựa, bằng không như thế nào cứu được người! Ta rất sợ a!”

“Thực xin lỗi...”

“Ta lớn như vậy nhưng đây lần đầu tiên sợ hãi như vậy, hiện tại toàn thân vẫn còn phát run, người lại... Ô!”

“Ta sai rồi... Ta sai rồi...” Ta trừ bỏ giải thích ra cái gì cũng không nói ra được.

“Ô... Lại ngồi đối mặt với góc tường kiểm điểm đi! Ô...” Đậu Đậu tiếp tục khóc rất thê lương.

“Được!” Ta vội vàng chạy đến góc tường, nắm lỗ tai ngồi xổm bên góc tường... A, làm phụ thân như ta thật sự là bi ai...

“Cha...”

“Cái gì?”

“Nếu... Người nhớ được chuyện trước kia... Có phải sẽ không cần ta nữa...” Thanh âm phi thường bi thương, bất an.

“Sẽ không!” Ta vội vàng đứng lên.

“Ngồi xổm xuống!”

“Được!” Ta lại lần nữa ngồi xổm xuống.

“Ta nghe người ta nói, người mất trí nhớ sau khi nhớ lại những chuyện trước kia, sẽ mất đi ký ức về những chuyện trước đó... Vậy sau khi người khôi phục có phải sẽ không còn nhớ rõ ta là nhi tử của người... Đã sống cùng người hai năm...?”

“Sẽ không!” Ta nhất thời tình thế cấp bách lại đứng lên.

“Ngồi xổm xuống! Phạm sai hai lần, phạt lau bàn nửa tháng!”

“Ồ...” Ta lại ngoan ngoãn ngồi xổm xuống.

“Bất luận phát sinh chuyện gì, người cũng sẽ không không cần ta?”

“Đương nhiên sẽ không!” Ta lúc này đứng lên, sừng sốt một chút, không đợi Đậu Đậu mở miệng lại vội vàng ngồi xổm xuống: “Ta không có đứng lên!”

“...” Đậu Đậu hé mắt: “Lau một tháng.”

“Ồ...” Lúc này đến phiên ta khóc rất thê lương.

“Cha.”

“Cái gì?” Ta nước nỡ nhìn hần.

“Ta, Đậu Đậu, đời này kiếp này, chỉ có một mình người là phụ thân.”

...

...

.....

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

“Uy! Người làm cha sau khi nghe được những lời này không phải sẽ biểu hiện ra một chút cảm động sao?! Tối thiểu hần là phải đến ôm ta thực chặt mới đúng!!” Đậu Đậu cực kỳ bức tức nói.

Ta vô tội hít hít cái mũi, vẻ mặt cầu xin nói: “Ta sợ người phạt ta lau bàn một năm a...”

15. Quyển 2 - Chương 3

“Cha, Lý Thủ Hiền kia, người thật sự không có ấn tượng gì?”

Khuya khoát, ta khó khi nào cảm nhận được phụ tử ôm nhau ngủ là như thế nào, trong khi đang vô cùng cảm động say mê ôm nhi tử của mình ngủ, Đậu Đậu cũng rất biết cách hủy hoại phong cảnh nhắc đến tên Lý Thủ Hiền kia.

“Nghe tên cũng có chút quen, bất quá nghĩ không ra.”

Ta dùng mũi ngửi Đậu Đậu một chút, kỳ quái, rõ ràng đã sớm cai sữa, tại sao vẫn có mùi sữa thơm thơm vương lại? Hơn nữa Đậu Đậu da dẻ mịn màng, thịt mềm mềm, thơm quá, bộ dáng ăn thực là ngon...

“Cha...”

“Cái gì?”

“Kính nhờ người đừng có nhìn nhi tử của người mà chảy nước miếng được không?”

“Nga.” Ta vội đem nước miếng nuốt vào trong bụng.

“Lý Thủ Hiền là nhi tử của Bắc Trấn Vương đương nhiệm năm xưa, sau khi cha hần bị tiên đế biếm thành thứ nhân thì vẫn ở lại Lĩnh nam, ước chừng một năm trước hần bỗng nhiên được Hoàng Thượng phong làm Bắc trấn vương, có chút kỳ quái a.”

“Oa, Đậu Đậu, người biết thật nhiều chuyện a.” Ta sùng bái nhìn con ta.

“Cha, ” Đậu Đậu thực không biết phối hợp lộ ra ánh mắt hèn mọn: “Loại này ‘ là ’ chuyện mọi người đều biết chỉ có người là không biết.”

“...” Ta nghiêm túc suy nghĩ một chút, nghiêm túc nói: “Người nói không phải là ‘ thể ’ của thể gian sao?”

“Xem ra người còn cứu được.”

“...” Ta, ta không thích đứa bất hiểu tử này!

“Kỳ quái chính là, người rõ ràng đối với việc trong triều, chính xác mà nói là đối với thể sự bách biến đều dốt đặc cán mai, tại sao lại có thể trùng hợp cảm thấy tên người này quen tai như thế?”

“Lý Thủ Hiền...” Ta thì thào, suy nghĩ một lúc lâu sau: “Thay vì nói tên người này nghe quen... Không bằng nói là quen thuộc với tên này hơn ... Lý... Thủ...”

Một chữ cuối cùng bật thốt ra, lại dừng ở đầu lưỡi, như thể nào cũng không hô ra được...

“... Dự?” Đậu Đậu tiếp lời nói.

Ta bỗng nhiên run lên, trong đầu nhanh chóng hiện những hình ảnh quen thuộc hỗn độn, nhưng vẫn như cũ không sao bắt kịp được cái gì, duy nhất có thể khẳng định chính là, một chữ cuối cùng Đậu Đậu nói thực sự đã làm ta xúc động!

“Lý Thủ Dự...?” Ta thì thào, cái tên phi thường quen thuộc, quen thuộc tựa như một phần thân thể.

“Lý Thủ Dự là ai? Ta nhất định biết người này!” Ta vội vàng hỏi Đậu Đậu, tựa giác của ta hiểu rằng cái tên này có quan hệ vô cùng mật thiết với ta!

Đậu Đậu thần sắc nghiêm túc hẳn lên: “Cha, người thật sự không biết chủ nhân của cái tên này là ai sao?”

“Nói mau!” Ta gấp gấp lên: “Hắn nhất định cùng ta có liên quan! Nhất định!”

“Cha, khắp thiên hạ chỉ có một người được phép có tên này, thì nhất định chính là tông nguyên hoàng đế của chúng ta, Lý Thủ Dự.”

Hoàng... Đế...?

Đậu Đậu bỗng nhiên khổ sở cười, thân thủ ôm lấy đầu: “Trời ạ... Cha, người ngàn vạn lần không cần có liên quan với hoàng đế a... Nếu như người cùng hắn có ân oán gì đó, bằng bản lĩnh hiện tại của ta căn bản không bảo hộ được người a...”

Ta nghe vậy bỗng nhiên có cảm giác tức cười, ta ghé vào bên tai Đậu Đậu, tựa như là tình nhân mật ngữ ôn nhu nói: “Đối phương là hoàng đế nga, vậy người chừng nào thì có bản lĩnh bảo hộ ta a?”

Đậu Đậu nâng lên mắt nhìn ta liếc một cái, chậm rãi ôm cổ ta, vùi đầu vào ngực ta: “Cha, người chỉ cần lại an phận vài năm là được ... Chỉ cần qua tám năm nữa... Không, chỉ cần nhịn sáu năm nữa là được! Đến lúc đó ta nhất định có thể bảo hộ người, cho dù đối phương là hoàng đế cũng không sao cả, ta sẽ cho người tự do tự tại, vô câu vô thúc, không ai dám chọc giận người, càng không ai có thể gây hại hoặc tổn thương người. Cho nên, cha, chờ ta lớn lên được không? Ta sẽ thực cố gắng lớn lên! Được không?”

Đậu Đậu dùng vẻ mặt thành khẩn trước nay chưa từng có nói xong, thành thực mà nói, là thành khẩn thỉnh cầu, thỉnh cầu ta... Không cần lại gây rắc rối cho hắn...

Loại cảm giác này tại sao không được tự nhiên như vậy??

“Đậu Đậu, ” ta đi lên, ôm lấy Đậu Đậu, dùng ngón tay chỉ vào cái mũi nho nhỏ của hắn cười xấu xa nói: “Cha có từng thân (hôn) người lần nào chưa?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đậu Đậu ửng đỏ, tốc độ nhanh đến mức làm ta ngạc nhiên vô cùng.

“Cha! Ta đang nói chính sự!”

“Ta cũng đang nói chính sự mà.” Ta ủy khuất cực kỳ: “Bình thường nếu cảm thấy nhi tử của mình thực đáng yêu thì nên ôm một cái hôn nhẹ a, bất quá người từ trước đến giờ vẫn phi thường độc lập, rất ít làm

nững với ta, cũng cũng không quần quít lấy ta đòi mua bất kỳ cái gì, căn bản làm ta không có cảm giác như đang dưỡng nhi tử a...”

“Đó là bởi vì người tuy lão nhưng vẫn làm những với ta, luôn quần quít lấy đòi ta mua cái gì đó cho người.”

“Này... Đó là bởi vì tiền trong nhà đều do người quản a!”

“Cha, người nói sai rồi, phải nói tiền trong nhà đều là do ta kiếm được.”

“...”

“Đừng dùng tang gia khuyến ai oán ánh mắt nhìn ta, người thừa nhận đi, bị đứa con tám tuổi nuôi phụ thân.” Đậu Đậu xấu xa cười.

“Không lớn không nhỏ!” Ta giả bộ giận dữ, một tay kéo hần nằm lên chân mình, giờ bàn tay to lên làm ra bộ dáng sắp đánh đòn: “Mau thu hồi lời nói đi, bằng không ta đánh mông người!”

Ta hung tợn đe dọa, ai ngờ Đậu Đậu bộ dáng lơ đãng, còn nhàn nhàn lấy tay chống cằm, nhất phái nhàn nhã: “Muốn đánh mau đánh, ta còn phải đi ngủ.”

“Người! Người đừng tưởng rằng cha luyện tiếc!” Ta càng thêm hung ác.

“A ~” một cái ngáp thật lớn, Đậu Đậu không kiên nhẫn nói: “Vậy mau đánh a.”

Này, này tử tiểu tử, đoán chắc ta luyện tiếc đánh hần!

Không có biện pháp, ai biết Đậu Đậu bộ dáng lúc nào cũng như một tiểu đại nhân, tuy rằng đối ta thực hung, nhưng lại luôn một lòng suy nghĩ cho ta. Ta cũng không phải thứ lang tâm cầu phế, hướng chi hần nói cũng đúng sự thật... Ách... Một chút sự thực...

“Người! Ta muốn vút người xuống giếng!”

Nói xong, ta ra vẻ hung ác một tay xốc hần lên, đi thẳng đến cái giếng sau hoa viên, sau đó ôm thắt lưng hần, chống đầu hần xuống miệng giếng: “Mau cầu xin tha thứ! Bằng không ta thả người xuống!”

Rốt cuộc cũng còn sót lại chút tâm tính tiểu hài tử, đầu bị dốc xuống khiến hai tay Đậu Đậu không được tự nhiên vẫy vẫy vài cái, thoáng ổn định trọng tâm, lại lập tức kiêu ngạo lên: “Hừ, người bây giờ cũng chỉ có thể làm trò này uy hiếp ta, vài năm sau ta lớn lên người có muốn ôm cũng ôm không được, khi đó xem người làm thế nào.”

Ta nhếch miệng, cảm thấy hiểu được, bởi vì giờ phút này ta đã phải dùng hết sức mới ôm được hần ... Đậu Đậu càng lớn bộ dáng càng hảo, tiểu hài tử trước kia chỉ cao tới đầu gối ta thì hiện tại đã cao ngang thắt lưng ta rồi, theo xu hướng này tiếp tục phát triển, hai năm nữa có lẽ sẽ đến lượt ta bị hần xách đi...

Giờn hoà!

Ta nhanh như chớp nắm lấy đai lưng hần, lớn tiếng nói: “Đừng cho là ta không dám! Ta hôm nay không giáo huấn người một chút thì không được! Để ta cho người biết rốt cuộc ai mới là nhất gia chi chủ!”

Đậu Đậu nhàn nhã nói: “Không sao a, dù sao miệng giếng này cũng không sâu, ta lại tinh thông kỹ năng bơi lội, ném xuống có chìm cũng không chết.”

“Đậu Đậu...”

“Gi?”

“Người thà chết cũng không chịu yếu thế khuất phục ta a?” Ta tức giận trừng mắt nhìn hần.

“Sẽ không chết, ” Đậu Đậu chân thành nói: “Chẳng qua cúi đầu trước kẻ ngu ngốc như người như vậy sẽ trở thành nổi nhục nhã vô cùng trong cuộc đời ta a.”

“Người!!”

Ta vô cùng bực tức định đẩy hần vào giếng sâu thêm một chút hảo hảo dọa dọa hần, ai ngờ đai lưng hần bỗng nhiên lỏng ra, ta cùng với Đậu Đậu đồng thời sững sốt, Ngay sau đó đai lưng liền giống như bị bôi dầu

xoạch một cái bung ra, Đậu Đậu ngay cả kêu lên sợ hãi cũng không kịp kêu lập tức lao đầu xuống giếng! Sau đó là một tiếng ‘Bôm’ cực lớn phát ra!

Ta cầm trong tay đai lưng đứng thẳng bất động bên cạnh giếng, một cơn gió đêm thổi qua...

“Đậu Đậu!! Người có khỏe không??”

“ ... ”

“ ... ”

“Thực xin lỗi! Thực xin lỗi! Cha trượt tay! Bất quá đều tại người không tốt, thắt đai lưng cũng không chịu thắt chặt một chút!”

“ ... ”

“Đậu Đậu?”

“ ... ”

“Oa! Con a ~! Người không được chết a ~! Không được bỏ phụ thân lại một mình a ~! Nếu chết thật thì ngàn vạn lần cũng đừng trở về tìm cha đòi mạng a ~!”

“...” Dưới giếng giống như mơ hồ truyền đến cái loại thanh âm rõ ràng tức giận đến nói không ra lời rồi lại không thể không nói: “Ngọc Quan!! Còn không cứu ta lên!!”

Xong đời, Đậu Đậu cứ nhiên gọi tên của ta, thăm, hấn phát hỏa.

Ta vội vàng thả ròng rọc treo thùng để lấy nước xuống dưới, thật sự là rất nóng vội, nhất thời quên lion việc phải thông tri Đậu Đậu tránh ra một chút, rất nhanh liền nghe thấy tiếng của thùng nước đập vào đầu người ...

Ta há miệng ngây ngốc đứng bên cạnh giếng, một cơn gió đêm thổi qua...

“A, Đậu Đậu, trúng không đau chứ?”

“ ... ”

“Đậu Đậu?”

“ ... ”

“A! Đậu Đậu! Mau tỉnh lại! Tuyệt đối đừng hôn mê dưới giếng a! Sẽ chết chìm đó! Là cha không tốt! Bất quá người cũng không đúng! Biết rõ ta sắp ném thùng nước xuống mà còn không lo trốn!”

“ ... ”

“Oa! Con a ~! Người không được chết a ~! Không được bỏ phụ thân lại một mình a ~! Nếu chết thật thì ngàn vạn lần cũng đừng trở về tìm cha đòi mạng a ~!”

“ ... ”

Đậu Đậu dưới giếng vẫn không nói chuyện, chính là dây thùng một trận rung động, sau đó sức nặng rõ ràng tăng lên. Ta biết là Đậu Đậu đang ôm lấy thùng nước, vội vàng dùng sức quay ròng rọc kéo nước lên. Quay a quay, quay a quay, hảo nặng a... Hơn nữa Đậu Đậu ngâm nước, sức nặng ít nhất cũng tăng gấp đôi a! Quay a quay...

Bất cần một chút, không dụng đủ lực, trượt tay, ròng rọc kéo nước vèo vèo quay ngược trở lại, sau đó dưới giếng truyền lên một tiếng: Bôm!

Hai tay ta cứng còng dừng lại giữa không trung, một cơn gió đêm thổi qua...

“Đậu Đậu! Thực xin lỗi! Cha trượt tay! Bất quá người cũng không đúng! Không có việc gì thì ăn nhiều như vậy làm gì? Quá nặng!”

“ ... ”

“Đậu Đậu?”

“ ... ”

“Oa! Con a ~! Người không được chết a ~! Không được bỏ lại...”

Ta mới vừa bắt đầu gào khóc, lời kịch còn chưa kịp nói xong, thanh âm hữu khí vô lực của Đậu Đậu từ trong giếng truyền đến: “Người kéo ta lên trước rồi nói sao...”

“Hảo! Người nắm chặt a! Không được buông tay!”

“...” Thanh âm sâu xa của Đậu Đậu chậm rãi truyền đến: “Phải là ta cầu người nắm chặt... Không được buông tay đi...”

Quay a quay a, quay a quay a, bỗng nhiên tay run lên, ròng rọc kéo nước lập tức đảo ngược vài vòng, ta vội vàng sử xuất sức lực toàn thân ôm lấy ròng rọc kéo nước! Rốt cục dừng lại... May mắn trong giếng không có truyền lên tiếng ‘bơm’...

“Đậu Đậu, người không sao chứ?”

“ ... ”

Ta sử xuất toàn thân sức lực quay a quay, quay a quay, rốt cục, cái đầu nhỏ ướt sũng của Đậu Đậu lộ ra, ta vội vàng chồm người qua bắt lấy, lại nhất thời quên mất... Một khi tay của ta buông ròng rọc kéo nước ra, Đậu Đậu cùng thùng nước liền lại rút xuống...

Bơm!

Ta khờ ngơ ngác đứng bên cạnh giếng, một cỗ gió đêm thổi qua...

“Đậu Đậu!! Người có khỏe không??”

“ ... ”

Bỗng nhiên một bàn tay nhỏ nhỏ trồi lên chộp lấy thành giếng, sau đó là khuôn mặt xanh mét của Đậu Đậu lộ ra, vẻ mặt khủng bố kia hết như oan hồn trở lại thế gian đòi mạng... (làm nguyệt nhớ tới The Ring)

Ta theo bản năng lui về phía sau vài bước.

“Đậu... Đậu Đậu...?”

“Ta biết ngay tên ngu ngốc nhà người vừa nhìn thấy ta sẽ buông tay ra, may mắn là ta đã kịp chộp lấy thành giếng...” Đậu Đậu âm trầm nói.

“Oa! Đậu Đậu! Người thật thông minh! Không hổ là nhi tử của ta!”

Ta kích động lệ nóng doanh tròng, kéo tay Đậu Đậu lôi hẳn ra. Đậu Đậu chân mới vừa chạm đất, bỗng nhiên giống phát điên lập tức nhào tới, lập tức đu lên người ta cầm lấy cổ của ta hung hãn cắn xuống!

“A!!”

Ta hét thảm một tiếng, bản năng dùng sức giãy giụa! Còn chưa kịp quay đầu lại nhìn xem tình huống, liền nghe được một tiếng vang quen thuộc: Bơm...

Ta vừa quay đầu lại, Đậu Đậu không thấy ...

Một cỗ gió đêm thổi qua...

“Oa! Đậu Đậu! Người không sao chứ?!” Ta hướng về phía giếng nước hô lớn.

“ ... ”

Đêm nay lạnh quá a... Không phải sao?

Sáng sớm hôm sau, ta sớm thức dậy, sờ sờ kể bên, lạnh lạnh. Ta mở hai mắt nhập nhèm, ở trong phòng dạo qua một vòng, Đậu Đậu đâu?

Ẩn ẩn sau khi nghe thấy có tiếng nói chuyện ở hoa viên, ta lặng lẽ nghiêng nghiêng đầu lén lút chuồn tới, không ngờ chính là Đậ Đậ cùng Ngân lão bản!

Nghe lén là không tốt ... Nghe lén là không tốt ... Ta ở trong lòng mặc niệm, sau đó liền mạng dưng lỗ tai lên.

“Đây là biên lai mượn đồ, ta nhất định sẽ trả lại cho người.” Đậ Đậ chân thành nói.

“Đậ Đậ, người không cần cứ luôn phải rõ ràng với ta như vậy được không?” Ngân lão bản bắt đắc dĩ cười khổ: “Ta thật hy vọng người giống như cha người hậu trừ kiếm bì (mặt dày) hỗn ăn hỗn uống, người luôn tính toán với ta cho nhất thanh nhị sở, thật sự là không đáng yêu.”

“...” Ta có hỗn ăn hỗn uống sao?! Ta ngẫu nhiên cũng có khi giúp các người lau lau cái bàn, chà chà đất đó thôi!!

“Tuy rằng ta bây giờ vẫn chưa được, nhưng nếu Ngân lão bản phóng tâm, trước khi ta mười sáu tuổi nhất định sẽ trả cả tiền lãi cho người.”

“Đậ Đậ a...” Ngân lão bản yêu thương vuốt đầu Đậ Đậ: “Kỳ thật người không hoàn trả cũng không sao có điều...”

Bình thường dưới loại tình huống này, chính nhân quân tử làm ra vẻ đạo mạo cũng có thể kéo cái mặt nạ dối trá của hần xuống, cười gian nói ra tiết mục tà ác của hần, làm cho bản chất ác nhân của hần đột nhiên, yêu cầu này thường thường đều làm cho nhân thần cộng phẫn, thiên lý bất dung!

Vì thế ta hết nhìn đông tới nhìn tây, vừa vặn cửa sổ bên dưới cửa sổ có một cây chổi, ta lập tức cầm chổi như cầm thần khí, gắt gao siết chặt trong tay, hai mắt nhú lại, chờ đợi khi Ngân lão bản nói ra yêu cầu nghe rộn cả người sẽ lập tức đánh qua! Ta thân là phụ thân sung phân phát dương tiềm lực hơn người, cứu hài tử yếu ớt và hỗn nhiên của mình thoát khỏi ma quỷ! Ách... Yếu ớt và hỗn nhiên hai cái từ này hình dung không được chính xác cho lắm...

Ta xoay cánh tay vài vòng, tiến hành đầy đủ hoạt động chuẩn bị, sau đó lắc lắc cái chổi, điều chỉnh tốt góc độ, mọi sự đã chuẩn bị, chỉ chờ Ngân lão bản mở miệng! Nghĩ nghĩ, tốt xấu gì Ngân lão bản cũng coi như là áo cơm cha mẹ của ta, đánh như vậy thật sự là có chút bản khoăn, vì thế ta hướng về phía hần mặc niệm một trận A di đà phật, cung kính cúi đầu. Lại tưởng tượng, vạn nhất vô ý thất thủ, Ngân lão bản xảy ra chuyện không hay, vậy là ta còn phải niệm kinh siêu độ, vì thế bắt đầu ta nhớ lại chú văn hướng sinh nguyên rửa.

Chờ ta nhớ lại xong rồi sau một hồi, mới nghe được Ngân lão bản lí nhí ê a nói: “Bởi vì... Bởi vì... Cái kia... Ta hy vọng... Cái kia... Ân... Đây... Kỳ thật... Người... Ta...”

Hần có mệt hay không a...

“Người cứ xem ta là người một nhà...”

Phi phi! Cha ta đây không cần có hai đứa con trai!

“Nếu người nguyện ý... Vậy kêu ta một tiếng Ngân đại ca...”

Mắt thấy Ngân lão bản một bộ xuân tâm nhộn nhạo thái độ đưa tình xấu hổ, quả nhiên là xứng với cái tên Dâm đại ca... (Chữ Ngân và chữ *** đều đọc là yin)

“Ngân lão bản, ” Đậ Đậ ảm đạm cười: “Nếu người nguyện ý gọi Ngọc Quan một tiếng cha, ta cũng không ngại gọi người là Ngân đại ca.”

“A?”

A cái gì a? Người có vui vẻ gọi thì ta cũng không có vui vẻ mà đáp ứng đâu!

“Đậ Đậ, người đây không phải là đang làm ta khó xử sao? Nếu gọi hần là cha, vậy thì thật đúng là nỗi nhục nhã lớn nhất trong cuộc đời ta!”

“...” Ta gần đây hình như đã trở thành nỗi nhục nhã lớn nhất của rất nhiều người?

Đậu Đậu mỉm cười một chút: “Không cần xem thường cha ta, ta tin tưởng hẳn là một người rất giỏi.”

Đậu Đậu...

“Đã từng.” Đậu Đậu lại bỏ thêm hai chữ.

“...” Hai chữ cuối cùng vẫn là dư thừa thôi!!

“Đậu Đậu, người thật sự đã tính kỹ rồi sao? Phải rời khỏi nơi này?”

Rời đi? Ta ngăn ra, vì cái gì Đậu Đậu chưa cùng ta đề cập tới?

“Àn... Không biết tại sao... Bắt đầu từ ngày hôm qua ta đã rất bất an, ta nghĩ vẫn là rời đi thì sẽ tốt hơn... Cha là một người vô tâm, trừ phi bị đao kề lên cổ mới biết đến nguy hiểm, cho nên vẫn là do ta quyết định thôi.”

Là do chuyện của vương gia sao?”

Đậu Đậu cắn cắn miệng: “Lần đầu tiên gặp cha, hẳn ăn mặc hoa lệ, trên người mang nhiều hoàng kim như vậy nhưng lại lơ đãng đánh mất, nhất định phi phú tắc quý. Hơn nữa lúc ấy hẳn từng nói qua hẳn phi thường có tiền, cũng là quan rất lớn, cái loại tự tin đó quả không phải giả vờ... Cho nên, ta nghĩ Vương gia kia quả thật là biết cha ta.”

“Đây không phải là vừa đúng lúc sao? Để cho cha người nhớ lại sự tình trước kia, nếu hẳn thực sự có bản lĩnh, người sẽ không ăn khổ nhiều như vậy nữa.”

Đậu Đậu đem vật gì đó tựa như một bọc ngân lượng Ngân lão bản cho bỏ vào trong áo, nhẹ nhàng cười: “Nguyên nhân chính là vì biết, bất luận là cừu gia hay là thân nhân, cha đại khái hoặc nhiều hoặc ít cũng có thể nhớ lại một vài chuyện. Nhưng là, một khi nhớ lại, hẳn không phải phụ thân của ta, ta cũng không là thân nhân duy nhất của hẳn, nếu hẳn thật sự là người đại phú đại quý, tự nhiên không cần ta nữa, ta đây... Còn vì ai mà cố gắng đây...”

Đậu Đậu...?

“Cho nên, ta thà rằng sau này sẽ hối hận, cũng nhất định phải đem hẳn rời khỏi đây.”

“Người phải lừa dối hẳn?” Ngân lão bản một trận ngạc nhiên: “Chẳng lẽ người hy vọng hẳn cả đời cũng không nhớ được chuyện trước kia?”

Trầm mặc một chút, Đậu Đậu không chút do dự gật gật đầu: “So với việc để hẳn nhớ lại rồi sau này cuộc sống thay đổi, ta với hẳn sẽ không còn giống như ngay hôm nay là một đôi phụ tử, thì ta đây thà rằng hẳn cả đời đều ngơ ngác ngác như vậy, sẽ do ta bảo hộ hẳn.”

Đậu Đậu...

Trong lòng ấm áp, lại có chút đau đau, ấm chính là do Đậu Đậu một lòng vì ta, đau cũng vẫn là do Đậu Đậu một lòng vì ta...

Nếu... Chính là nếu, ta thật sự là người đại phú đại quý, hơn nữa còn là có thể là một đạt quan quý nhân có quen biết với Bắc Trấn Vương, ta chân thành hy vọng ta có thể nhớ lại tất cả những chuyện trước kia. Bởi vì ít nhất như vậy ta mới có thể cho Đậu Đậu cảm y ngọc thực, không cần phải vì cơm ngày ba bữa mà lo nghĩ, lại càng không cần hẳn tuổi nhỏ mà phải lo cho tương lai mười năm sau của ta...

Nhưng mà...

Ta quay lưng một lần nữa trở về phòng, cúi hài ra nhào lên trên giường, sau đó cố ý lớn tiếng đánh một cái ngáp, tiếp theo liền cao giọng hô: “Đậu Đậu, sáng nay ăn cái gì?”

Sau một khoảng tĩnh lặng, Đậu Đậu dường như không có việc gì tiêu sái trở vào phòng, Ngân lão bản tự nhiên mà biến mất không thấy bóng dáng, Đậu Đậu lại theo thói quen nhíu mi thành hình chữ xuyên: “Còn chưa có rửa mặt mà đã nghĩ tới chuyện ăn uống, sáng nay uống cháo đậu đỏ.”

“Có chiêm trúng không?”

“Không có.”

“Vì cái gì không có?!” Ta thất thanh kêu lên: “Uống cháo nhất định phải ăn bánh mì, ăn bánh mì nhất định phải có rau, mà có rau đương nhiên là phải chiên trứng rồi!”

“Ta không có mua trứng.” Đậu Đậu mặt nhăn mày nhíu.

“Vì sao?” Ta chưa từ bỏ ý định truy vấn.

“Bởi vì gà mái không đẻ trứng.” Đậu Đậu cúi đầu bắt đầu gấp chăn.

“Vì sao không đẻ trứng?”

“...” Đậu Đậu ngẩng đầu nhìn ta: “Bởi vì gà mái chưa có ra khỏi nơi ấp trứng!”

“Không ra khỏi thì không phải là trứng sao? Vì sao không thể ăn?”

“Cha.”

“Có.”

“Người đang kiểm chuyện với ta sao?”

“Không có a!” Thanh thiên Đại lão gia, ta oan a!

“Sáng nay người uống nước sôi đi.”

Đậu Đậu gấp hảo chăn, sau đó mới đem đôi hài khi nãy ta quăng bừa lên sàng để ngay ngắn lại dưới giường nơi chân ta.

“Đậu Đậu ~” Ta trong lòng ghen ngào, ngọt ngào nói: “Cha yêu nhất Đậu Đậu ~”

“Cho người uống nước sôi mới có thể có được tình yêu của người?” Đậu Đậu trở mình xem thường, nhưng mặt lại hơi hơi đỏ lên.

“Ngoan ~ để cho cha hôn nhẹ ~”

“Ít phiền!” Đậu Đậu cắn răng giơ tay lên, ta vội vàng cúi đầu, tránh thoát một cái tát.

“Không được trốn!”

Đậu Đậu khó chịu kêu lên, sau đó một cái tát khác lại đánh tới! Ba! Ngay giữa ót của ta!

Đau

~~Đậu Đậu vạn phần ngạc nhiên nói: “Người tại sao không né??”

“Người không phải kêu ta không được trốn sao...” Ta thập phần ủy khuất.

“Kêu người không né thì người sẽ không né sao?! Ngu ngốc!”

“...”

Đứa nhỏ này thật khó hầu hạ.

16. Quyển 2 - Chương 4

Sau khi ăn bữa sáng không có trứng chiên xong, ta ngoan ngoãn cầm khăn lau tới lau lui trên bàn, bởi vì dù sao tay cũng đã ướt, nên ta cũng thuận tiện lau lau luôn cả chân bàn. Nghĩ thầm, cái bàn sạch sẽ như vậy, trong khi đó ghé dờ thì rất là kỳ cục, vì thế lại trong ngoài lau sạch mấy cái ghé dựa. Lau lau, giống như lau riết thành nghiện, vì thế ta lại đem ngăn tủ với cửa sổ từng cái ra lau sạch. Ta đang định lau luôn cả sàn nhà, thì Đậu Đậu ôm một chồng sổ sách đi vào phòng, vẻ mặt rõ ràng sững sốt, trợn mắt há hốc mồm nhìn xung quanh.

“Người không có đi nhầm phòng.” Ta hảo tâm nhắc nhở nói.

Đậu Đậu nhíu nhíu mày, sau đó đi đến bên cạnh ta, bỗng nhiên dùng sức néo ta! Đau đến mức ta nhảy dựng lên!

“Đậu Đậu! Người làm gì vậy?!”

“Đau không?”

“Đương nhiên!!”

“Vậy không phải nằm mơ?” Đậu Đậu vẻ mặt khó có thể tin nhìn chăm chăm khăn lau đang nằm trong tay ta.

“Lần sau muốn biết có phải đang nằm mơ hay không thì tự nhéo mình ấy!”

“Không phải lúc người muốn xác định xem mình có nằm mơ hay không thì cũng đi nhéo người khác đó sao? Ta chỉ là học người thôi.”

“...” Quả nhiên là tử bất hiếu, phụ chi quá? Cổ nhân nói quả không sai...

“Cha, người xoay người.”

Ta ngoan ngoãn khom lưng, Đậu Đậu đưa tay sờ trán của ta một chút, vẻ mặt càng thêm hoang mang: “Kỳ quái, cũng không có phát sốt a...”

“Uy!” Ta bất mãn kêu to lên: “Chẳng lẽ ta ngẫu nhiên cần cù một lần, người lại đả kích ta như vậy sao?!”

Đậu Đậu trợn trợn mi, sau đó ôn nhu cười, sờ sờ đỉnh đầu của ta: “Thực ngoan, buổi tối mua bánh đậu xanh thưởng cho người.”

“...” Uy nghiêm lão phu phụ nào còn??

“Làm sao vậy?”

Ta trợn tròn mắt, hùng hổ, sau đó khước miệng cong lên: “Người ta muốn ăn mút quả ghim thành râu.”

“Sơn tra vẫn chưa có lớn a.”

“...”

Ta, ta, ta, ta muốn bãi công một năm để tỏ rõ kháng nghị!!

Nhanh đến buổi trưa, Đậu Đậu ôm sổ sách tới chỗ Ngân lão bản bàn giao, ta nhàn nhã chậm rãi đi về phía Hậu Đình Hoan, ước chừng thời gian không sai biệt lắm, liền thoải mái đi vào.

“Mọi người sớm...”

Thanh âm của ta vút cao rồi hạ xuống nhanh chóng tựa như một hòn đá bị ném lên không trung rồi rơi xuống, bởi vì một kẻ mi mục như họa đang ngồi trong đại đường, nam tử tuấn mỹ cười đến vô cùng gian tà, hần đùa nghịch chiết phiến, lúc nhìn thấy ta thì chậm rãi gấp lại, nhẹ nhàng đặt lên bàn.

Hiện tại mới đầu mùa xuân đã cầm quạt quạt, không sợ nhiễm phong hàn?

“Ngọc Quan, bốn vương chờ người thật khổ.”

Ta hết nhìn đông tới nhìn tây, tại sao trong đại đường trừ ta ra đều không có lấy một bóng người? Đúng vậy, một người cũng không có, cái kẻ ngồi giữa đại đường kia không phải là người! Đầu đội kim ngọc quan, một thân y sam vàng nhạt, chân mang hài cũng một màu vàng nhạt, hảo một cây lúa mạch bốn phân không đủ! Nhưng lúa mạch quả thực không có loại giác ngộ này, còn cười đến vô cùng sáng lạn.

“Này... Ta hình như không phải tiểu quan nơi này ... Vương gia, ngài đợi ở chỗ này chưa chắc đợi được ta a.” Ta hảo tâm nhắc nhở nói.

“Bốn vương biết, bất quá bọn người Ly Quan nói giữa trưa người nhất định sẽ tới đây ăn chùa.”

“...” Đám hồ bằng cầu hữu này...

“Cho nên bốn vương đã bao hết nơi này.”

A, lúa mạch có tiền.

Mắt thấy Lý Thủ Hiền đứng lên, ta lập tức lui về phía sau vài bước, ai ngờ Lý Thủ Hiền kia mặc ta có lui đến trăm trượng, lập tức tới gần ngàn dặm, hận không thể dán sát lên người ta: “Ngọc Quan, nghe Ngô hiền đệ nói chỉ cần bao trọn nơi này, tất cả mọi người đều có thể bồi bổ vương ngoạ một loại tiết mục gì đó, có thật không?”

“Có tiền thì đến quý cũng sai khiến được, Vương gia, ngài nói đi?”

“Hảo! Vậy bổn vương muốn người sắm vai một người.”

“Vương gia, ” ta vô tội nháy mắt mấy cái: “Ngọc Quan sinh long hoạt hổ như thế, làm sao giống quý? Ta không thích đùa kiểu đó đâu, rất mệt mỏi.”

Lý Thủ Hiền nghiêng ngẫm cười, hôm nay hắn tựa hồ trở nên phi thường thân thiết, khả là trong lòng ta đã không thể dung thêm được một nhân vật cùng ta có liên hệ. Ta là Ngọc Quan, cha của Đậu Đậu, ta không muốn thay đổi thân phận này.

“Bổn vương có thể cho người bạc trắng ngàn hai.”

“Hừ, Vương gia quá coi thường Ngọc Quan, ” ta lạnh lùng cười: “Ngọc Quan giống hạng người tham lam những vật ngoài thân như vậy sao?”

“Lại thêm một vò rượu trái cây cung đình bí nương.”

“ ... ”

“Cùng với một vò nữ nhi hồng thượng đẳng được ủ tại phủ của bổn vương đã năm mươi bốn năm.”

Giống như sợ ta không lưu đủ nước miếng, Lý Thủ Hiền lại nhẹ nhàng ở bên tai ta bỏ thêm một câu: “Đều là cực phẩm của những dân chúng tầm thường cả đời ngay cả nghe cũng chưa từng nghe đó nha.”

“Vương gia có gì phân phó? Tiểu nhân nhất định tận lực làm! Cúc cung tận tụy! Chết cùng không từ nan!”

Ta quả thực không ham vật ngoài thân! Nhưng mà, nếu như là vật có thể ăn vào bụng... Ô ~~ thời điểm nước miếng của ta ba ngàn thước nhiều bằng, cái gì kiêu ngạo tự tôn tất cả đều nhanh chóng thu nhỏ lại, thu nhỏ lại, lại thu nhỏ lại...

“Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt ~” Lý Thủ Hiền vừa lòng gật gật đầu, nhưng là trong đáy mắt tràn ngập ý cười lại có một loại thâm ý.

Ta làm bộ như không phát hiện ngốc hồ hồ cười nói: “Vương gia muốn Ngọc Quan diễn cái gì a?”

Nếu như là Ngô Nhị Thế, nhất định sẽ kêu ta diễn một tên thư sinh đáng thương nghèo túng cùng quần, không thể không bán mình táng phụ, hoặc là một công tử thiện lương bị kẻ gian hãm hại đến tan nhà nát cửa, cuối cùng lưu lạc phong trần ... Thật sự là không sáng ý đến mức làm người ta bội phục!

Ta nhìn nhìn Lý Thủ Hiền cười đến vẻ mặt gian trá, bỗng nhiên run lên, hắn sẽ không kêu ta diễn kẻ thích ngược cưỡng dù bị người quát vắn dị thường hưng phấn đó chứ??

“Bổn vương muốn người diễn...” Lý Thủ Hiền ánh mắt đã muốn mị thành một hàng: “... Hoàng đế!”

“Hoàng đế nào.”

“Đương triều hoàng đế Lý Thủ Dự!”

“ ... ”

“Như thế nào?”

“ ... ”

“Ngọc Quan, người đi đâu vậy?”

“Ta đi giúp người tìm đại phu.”

Ta lắc đầu, hài tử đáng thương, trông thì bình thường, không ngờ lại điên đến mức độ này. Diễn hoàng đế da! Hơn nữa còn là hoàng đế tại vị tại thế! Không phải muốn chết thì là cái gì?

“Lại thêm một tích yếm món ăn thôn dã.”

Ta dừng bước, xoay người, ngẩng đầu, hướng Lý Thủ Hiền nói: “Hoàng huynh xin cứ việc phân phó, trẫm nhất định làm theo.”

Lý Thủ Hiền không khỏi cười lên tiếng: “Hảo! Hảo! Nho tử dễ dạy nha!”

Lý Thủ Hiền miệng lưỡi lưu loát nói qua một lần tiết mục, miệng của ta đã muốn biến thành hình tròn: “Vương gia... Đương kim Thánh Thượng dốt nát như người nói sao? Người cùng hãn có cừ oán a? Phải diễn trò nói xấu hãn?”

Lý Thủ Hiền hắc hắc cười: “Mặc kệ người tin hay không, kia đều là thật sự.”

“Ta mới không tin!” Ta hét lên: “làm gì có người nào ăn đồ của kẻ lần đầu tiên gặp mặt cho! Đậu Đậu thường thường giáo dục ta, người xa lạ có cho gì đó cũng không được ăn!”

Lý Thủ Hiền sóng mắt vừa động, ý vị thâm trường nói: “Xem ra... Người thông minh hơn hãn...”

“?”

“Đừng quản nhiều, người chiếu theo đó diễn là được.”

“Hảo...”

Dù sao đã cho thì lấy, cứ sao không làm? Vì thế ta cùng Lý Thủ Hiền đi đến trung đình trong hoa viên của Hậu Đình Hoan gần mấy tòa giả sơn giả thủy, xem như đã tuyển được hí đài để diễn, sau đó ta liền nhắm mắt ngủ.

“Uy, ngủ ở trong này là muốn cảm lạnh.”

Thanh âm mang ý cười vang lên bên tai ta, sau đó Lý Thủ Hiền đẩy ta, ta than thở một tiếng để kháng nghị, sau đó nắm tay, thân thủ, Bốp, ngay giữa mục tiêu!

“...”

Ta chờ a chờ, chờ a chờ, sau đó mở to mắt bất mãn nói: “Kể tiếp người hãn là phải nắm lỗ mũi của ta không phải sao?”

Chỉ thấy Lý Thủ Hiền ôm lấy mũi hãn, bộ dáng phi thường thống khổ, hai mắt lệ quang dâng lên, ta âm thầm lú lười, xong rồi, đánh trật, vốn mục tiêu là ngay mắt cơ.

Lý Thủ Hiền bộ dáng chán nản: “Ta có kêu Hoàng Thượng đánh ta sao?”

“Không có a, ” ta nghiêm trang nói: “Nhưng lúc ta đang ngủ mà bị ai quấy rầy thì sẽ ra tay đả thương người a, phản xạ bản năng, thực xin lỗi.”

“...” Lý Thủ Hiền trầm mặc một trận, sau đó đề thấp thanh âm: “Tiếp tục diễn... Người tốt nhất đừng loạn diễn thêm... Bằng không...”

Ta lập tức thực nghe lời gật gật đầu.

Ta một lần nữa nhắm mắt lại, cái mũi vừa mới bị người nắm, ta liền oa kêu to một tiếng, hai tay duỗi ra, ngồi bật dậy: “Tên cầu nô tài nào dám nhiều thanh mạng của trẫm!”

Toàn bộ tiết mục, chỉ có lời kịch này là đã nhất!

Ta quay đầu nhìn về phía tên cầu nô tài kia, kết quả phát hiện hãn lại ôm mũi ngồi xõm trên mặt đất, bộ dáng rất là thống khổ. Ta hoang mang suy nghĩ, nói như vậy... Vừa rồi khi ta ngồi dậy, hình như là đụng trúng cái gì đó...

Ta đồng tình nhìn hãn: “Thật là, người đứng gần như vậy làm gì? Người không biết thời điểm bỗng nhiên ngồi xuống thì động tác có biên độ khá lớn, dễ dàng ngộ thương sao!”

“...”

Hai đạo ánh mắt giết người hướng ta phóng tới, ta cảm thấy ủy khuất, lần này ta thực sự không có cố ý mà!

“Tiếp tục...” Thanh âm Lý Thủ Hiền tựa như phát ra từ kẽ răng.

“Hoàng Thượng bớt giận...”

A, hảo thanh âm nghiêng răng nghiêng lợi, Hoàng Thượng mà bớt giận mới là lạ à.

Nhưng ta vẫn nhưng cũ đẩy nhanh kịch bản, hai tay dùng sức vỗ lên mặt Lý Thủ Hiền! Ba! Tiếng vang hảo thanh thúy!

“... Người muốn chết?”

“Người kêu ta sờ mặt người mà!” Nếu không phải đang diễn kịch, người nghĩ rằng ta muốn sờ người sao? Hừ ~!

“Nếu cái này gọi là ‘ sờ ’, vậy cái gì gọi là ‘ tát ’?”

Ta lập tức buông hai tay ra, sau đó gom đủ sức lực, hai tay nhanh chóng vỗ lại, đáng tiếc ở giữa có một cái mặt thiết lớn, cho nên... Ba!!! A, thanh âm hảo thích.

“Cái này gọi là tát.” Ta nghiêm túc hỏi đáp.

“...” Cái người trên mặt đã bắt đầu phiếm hồng trong mắt hiện lên sát khí...

“Diễn tiếp không?” Ta khiếp sợ nói: “Dường như... Nếu ta tiếp tục diễn... Người sẽ mất hứng...”

“...” Lý Thủ Hiền hít sâu một hơi, sau đó chậm rãi phun ra, rốt cục khôi phục sắc mặt như người bình thường: “Tiếp tục diễn...”

“Hảo!”

Ta bị kích động đáp ứng nói, sau đó lần này hai tay ngoan ngoãn xoa gương mặt Lý Thủ Hiền, ôn nhu sờ sờ, sau đó dụng lực nhéo ~~ suy nghĩ một chút cảm thấy dường như bị nghiền, vì thế ta lại dùng lực xoay hai vòng.

“Đau không?” Ta theo như kịch bản nói.

“...” Ánh mắt giết người kịch liệt âm lên, gần như đã biến thành ánh mắt oán hận chỉ muốn cắn chết ta.

“Đau không?” Ta tiếp tục truy vấn.

“Người thật đúng là dám nhéo a...” Lý Thủ Hiền thanh âm âm hiểm trầm thấp, ta nhất thời thực không chí khí hận không thể lui đến ngọn giả sơn trước mắt.

“Người ta chỉ đang diễn như thật thôi... Cái này gọi là nhập vai...” Ta bủi môi thờ dài thườn thượt: “Không diễn như thật thì người không cao hứng, còn diễn như thật thì người cũng không cao hứng, tuy rằng người là hoàng thân quốc thích, nhưng cũng đừng có khi dễ tầm thường dân chúng chúng ta như vậy nha.”

Bỗng nhiên một cơn đau đớn từ cánh tay truyền đến, ta đã bị Lý Thủ Hiền nắm thật chắc, sinh đau.

Chỉ nghe hần âm trầm nói: “Người tốt nhất nên cầu nguyện người là người ta muốn tìm, bằng không ta cam đoan người chịu không nổi!”

Ngay cả ‘ bổn vương ’ cũng không nói, xem ra tức giận không nhẹ...

“Sẽ không, trừ nhưng món ta không thích, thì từ trước đến nay ta đều ăn hết sạch, Đậu Đậu nói ta không được lãng phí lương thực.”

“Ngọc Quan.”

“Có.”

Người nào đó ánh mắt nguy hiểm mị thành một đường: “Người cố ý sao?”

... ..

Đã bị nhìn ra...

Ta không có quên lời dặn dò của Đậu Đậu, ta cũng biết không nên liên tiếp khiêu khích tính nhẫn nại của hắn, chính là... Một màn diễn quen thuộc như vậy làm cho ta không dám tiếp tục diễn nữa, từng động tác, thậm chí mỗi một lời kịch đều là hô chi tức xuất như thế, ta thậm chí còn chưa kịp diễn đến khúc đó thì trong đầu đã hiện lên cảnh tượng tương ứng. Chính là, người nơi đó cũng không phải Ngọc Quan cùng Vương gia, mà là một nơi thanh thạch giả sơn như xảo đoạt thiên công, lưu thủy róc rách tựa nhân gian tiên cảnh, ta cũng đã nói những lời giống như vậy với một người phục sức như binh lính, đáng sợ này chính là, binh lính kia cùng Vương gia trước mắt bộ dạng giống nhau như đúc, nhưng hắn lại xưng hô với người trong mộng là Hoàng Thượng, mà người kia, chính là ta...

“Người nhớ tới cái gì sao?”

Đại khái suy nghĩ xuất thần của ta khiến cho Lý Thủ Hiền chú ý, ta bỗng nhiên hoàn hồn, sau đó ôm bụng lăn chũm khóc: “Ta nhớ tới sáng nay chưa có ăn no, mà hiện tại đã qua giờ cơm trưa, ta vẫn chưa có ăn cái gì a, Vương gia, thỉnh không cần ngược đãi con dân của ngài.”

“...” Lý Thủ Hiền bỗng nhiên lặng lẽ thở dài: “Người có gương mặt thật xinh đẹp a...”

“Đương nhiên, ai biểu ta ngày thường anh vĩ bất phàm ~ thiên hạ vô song ~” ta tràn đầy tự tin sờ sờ mặt mình.

“Bởi vì khuôn mặt của người, cho nên lúc đó đã làm cho Bản Vương do dự khi muốn ra tay giết người cho hả giận.”

Ta run run một chút, rụt cổ, âm thầm lú lười, theo bản năng sờ sờ mặt mình. May mắn may mắn, may mắn có người, ta mới có thể tiếp tục khi dễ hắn! Ta trộm liếc mắt nhìn hắn, tuy rằng chúng ta xem như mới quen... Nhưng mà ta cuối cùng cảm thấy chính mình từng bị hắn khi dễ thực thảm! Cho nên hiện tại có cơ hội cũng rất muốn khi dễ lại hắn! Tuy rằng hắn là Vương gia, tuy rằng Đậu Đậu ngàn dặn vạn dặn, nhưng vẫn không cản được dục vọng đang rục rịch trong lòng ta: a

của hắn cảm giác hảo thích a

Ta cơ hồ cảm động lệ nóng doanh tròng.

“Người cảm động như vậy làm gì?”

“Ta nghĩ, còn sống thật là tốt!”

“Bởi vì người có thể chinh ta?”

“...” Ta không nói gì nhìn nam tử trước mắt, nếu hắn không phải thông minh tuyệt đỉnh thì cũng là có khuynh hướng thích bị ngược đãi.

“Không nói lời nào chính là chấp nhận?” Lý Thủ Hiền bí hiểm cười, lấy tay nắm cằm của ta: “Bổn vương hiện tại thay đổi chủ ý, chậm rãi hướng dẫn người như vậy, không có một chút điểm kích thích ...”

“Chờ, chờ một chút!” Bản năng ta cảm thấy một tia nguy hiểm, lúc này hoảng lên: “Tất cả đều là người nói! Ta căn bản không có mở miệng nha! Người đừng có tự chủ trương!”

“Ta là Vương gia, người là bình dân bách tính, bổn vương đương nhiên có thể thay người tác chủ.” Lý Thủ Hiền đương nhiên nói.

“Không, không công bình! Ta muốn có quyền tự chủ của bình dân bách tính!”

“Quyền tự chủ là cái gì vậy? Năng mấy lượng?” Lý Thủ Hiền nhướn nhướn lông mi: “Không cần đem việc mấy trăm năm sau nói ở hiện tại.”

“...” -_-b

“Tông nguyên luật pháp rất không công bình!” Ta tiếp tục kêu lên.

“Tìm hoàng đế nói đi.”

“Dù sao đều là do nhà người quản!”

“Đệ đệ thua kém, không thể oán ca ca đi?”

“...” Ta nghiêng rằng nghiêng lợi: “Vậy người làm Vương gia để làm gì? Ngẫu nhiên cũng nên vì dân thỉnh lệnh đi?”

“Người không biết Vương gia dùng làm cái gì sao?” Lý Thủ Hiền ra vẻ kinh ngạc: “Làm Vương gia chính là để cười ngựa ngắm hoa, khúm núm nịnh bợ, đối người dưới thì tác uy tác phúc, bè cánh đầu đá, đối dân thì gian *** lỗ lợc, lừa gạt dối trá, đối nội thì tham ô nhận hối lộ, ăn chơi đàng ***, đối ngoại thì nhục nước mất chủ quyền, cắt đất bồi khoản a!”

“...”

Nhìn hấn vẻ mặt đương nhiên, ta bỗng nhiên rùng mình một cái, chẳng lẽ, ta có chút bất tri bất giác, vận mệnh tông nguyên đã hết?

“Cho nên, lời của bốn vương nói ra thì tiểu dân chúng như người vẫn là ngoan ngoãn nghe đi.” Lý Thủ Hiền thanh thanh cổ họng, gằn từng chữ: “Tổng thượng sở thuật (nói tóm lại), người, Ngọc Quan vô quyền vô thế vô tiền vô năng, phải nghe lời của Vương gia có quyền có thế có tiền có khả năng là ta, cho nên bốn vương kêu người làm cái gì người cũng phải nghe theo.”

Ta còn chưa kịp mở miệng phản bác, Lý Thủ Hiền lại chậm rãi bổ thêm một câu: “Trừ phi người có thể so với Vương gia ta đây còn lớn hơn...”

“Đó là không có khả năng...” Ta dài thán một hơi: “So với một lão nhân gia tuổi đã xế chiều, hoa tàn ít bướm, đi cũng hết nửa đời người lại sắp gần đất xa trời như người, thì mạn diệu thiếu niên ta đây đào yêu liễu mị, nhu chi nộn điều làm sao có thể lớn hơn người nữa a.”

“...”

Lý Thủ Hiền trên mặt trăm loại biểu tình luân phiên thay đổi, trong đó một loại biểu tình vụn vào như muốn nói lại nói không ra, muốn phát hỏa lại không có cách nào bộc phát...

Bỗng nhiên, hấn một tay túm ta lên, hùng hổ nói: “Bốn vương quyết định! Mặc kệ người có phải người ta muốn tìm hay không! Bốn vương trước phải phát tiết rồi nói sau!”

Ta khiếp sợ nhìn khuôn mặt đang chìn trong cơn giận cứ lớn dần trước mặt, hấn không thể cuốn người thành một khối: “Người, người muốn làm gì?”

“Cường, bạo, người!”

Nhìn Lý Thủ Hiền nghiêng rằng nghiêng lợi nói xong lời nói như bị đông lạnh trong hàn băng vạn năm, bộ mặt biểu tình âm trầm hiểm ác tựa như có thất thế cừu oán truyền kiếp với ta, trong lòng run sợ làm ta đánh ba cái rùng mình theo ba từ lãnh chiến hấn nói ra, rồi loạn hét lên một tiếng! Ta thua!

A a a, không được cởi y phục của ta a, ô ô ô...

“Người, người nói giỡn phải không?”

“Quân tử nhất ngôn, khoái mã nhất tiên.”

“Ta, ta là nam ...”

“Đổi câu khác đi.”

“Cái kia... Ta có bệnh hoa liễu...” Cấn rặng một cái, mặt mũi từ bỏ!

“Vừa lúc bốn vương chưa thấy qua, kiến thức một chút.”

“Ta nói thật...”

“Ta cũng nói thật.”

“...”

Ta thở ra một hơi, rốt cục hiểu được tình cảnh của ta, có điều giác ngộ ta hít sâu một hơi, dồn khí đan điền, tam hoa tụ đỉnh, một tiếng gào thét: “Cứu mạng a!! Vương gia cường bạo đàng hoàng phu nam a!! Táng tận thiên lương a!! Mất đi nhân tính a!! Thảm án đầu tiên tại tông nguyên a!!”

Chính là tên Vương gia vô lương sắc mặt không đổi một đường ôm ta thẳng tiến về phía... chiếc giường lớn trong nhĩ gian của Hậu Đình Hoan.

“Cha.”

Giống như âm thanh của tự nhiên, ta lập tức nước mắt thẳng hạ ba nghìn thước, vô cùng đáng thương vươn hai tay cầu cứu: “Con a ~~~ cứu cha của người a ~~~ ”

Cầu thanh dẫn lên lầu có không ít thân ảnh quen thuộc đang chú ý đầu nhìn ta, cái đám người lang tâm cầu phé nhất gan sợ phiền phức kia! Cư nhiên vẫn trốn ở chỗ này xem trò vui! Kết quả đến cuối cùng chỉ có Đậu Đậu không đến mười tuổi dám đứng ra đấu tranh cùng thế lực tà ác? A, thật sự là thế phong mục hạ, nhân tâm bất cố a, tông nguyên còn có hy vọng gì? ‘Ngọc Quan, không cần giả bộ giống như mọi tội lỗi đều là do bổn vương gây ra, bổn vương cuối cùng quyết định như vậy cũng là bị người từng bước chọc giận thôi, muốn trách thì trách cái miệng của người rất hay gây họa đi.’ Lý Thủ Hiền lạnh lạnh nói.

Hai đạo ánh mắt giết người cùng tức giận bắn lại đây, ta vẻ mặt lấy lòng cười cười nhìn Đậu Đậu đang trợn trừng hai mắt, Đậu Đậu vẻ mặt tức giận không chỗ phát tiết, trừng a trừng, ta ngây ngô cười a ngây ngô cười, cuối cùng Đậu Đậu rõ ràng hít vào một hơi.

“Ta cũng biết người này trừ bỏ gây chuyện sinh sự, ăn ngon lười biếng, chơi bởi lêu lổng, niêm hoa nhiễm thảo, khẩu hạ vô đức ra thì chẳng có bản lĩnh gì, ta cũng thực hy vọng hấn trên đường đi gặp khắc tinh, hoành tảo thiên khiểu, nhâm nhân khi dễ, xuất môn bị đánh, đi đường vấp té, tốt nhất rơi xuống nước chết đuối, bị mưa đánh chết, không bệnh mà chết bất đắc kỳ tử thì lúc ấy thiên hạ mới có thể thái bình, quốc thái dân an, dân chúng an cư lạc nghiệp, tông nguyên ta mới có thể nguyên viên lưu trường, sinh sinh bất tử.”

Quá, quá ác độc đi?? Ta có đáng ghét như vậy thực sao?!

“Bất quá...” Đậu Đậu vô cùng không cam lòng thở dài một hơi: “Hấn cũng là cha ta, ta lại không thể không trông nom hấn... Cho nên, Vương gia, thỉnh thả hấn được không? Tuy rằng người không buông tha hấn mà hung tợn giáo huấn hấn thì ta sẽ càng cao hứng, nhưng về tình về lý thì ta hấn là nên ngăn cản một chút. Tuy rằng ta có thể mở một con mắt nhắm một con mắt làm bộ không thấy, thế nhưng lại bị đám người nhất gan kia đẩy ra ngoài cho nên có muốn giả bộ không biết cũng không thể. Tuy rằng ta chỉ muốn đi ra cho có bộ dáng ngăn cản rồi lại trở vào, nhưng nếu không dốc hết toàn lực tựa hồ như là bất tuân hiệu đạo...”

Nghe thanh âm Đậu Đậu thì thào nói, mồ hôi lạnh của ta bắt đầu ứa ra, đứa nhỏ này... Cũng không định cứu ta? Xong đời! Cứu tinh duy nhất của ta cũng tâm bất cam tình bất nguyện như vậy, hay là đại nạn của ta giáng xuống rồi?!

“Đậu Đậu! Ta biết sai rồi! Cha không dám ... nữa! Người mau cứu cha a!”

“Người làm sao có sai? Cha là chí tình chí nghĩa, muốn làm như thế nào liền làm như thế nào, kẻ làm như tử ta đây hăm mộ còn không kịp mà, sao dám nói cha sai lầm?” Đậu Đậu âm dương quái khí nói.

“Con a, cái gọi là việc xấu trong nhà không để người ngoài biết, chúng ta đóng cửa lại người muốn phạt như thế nào cũng được, đừng để cho ngoại nhân chiếm tiện nghi a...” Ta tội nghiệp nói.

“Nói cũng đúng.” Đậu Đậu gật gật đầu, ngẩng đầu nhìn về phía Lý Thủ Hiền, híp mắt nở nụ cười: “Vương gia, ngài cũng không muốn sáng mai toàn bộ Hưu Trữ huyện đều truyền ngài cường bạo bình dân bách tính chứ, Ngay sau đó cả nước lại thịnh truyền Bắc Trấn Vương Lý Thủ Hiền ý thế hiếp người, đàn áp bách tính Hưu Trữ huyện, gian *** lỗ lặc không từ bất cứ việc xấu nào, bách tính lâm than chứ?”

“Người dám uy hiếp bổn vương?”

“Vương gia, chỉ cần ngài nói một câu thì đầu của Đậu Đậu cùng cha khó mà giữ được, nhưng ngài giết được chúng ta, lại há có thể giết hết toàn bộ người ở Hưu Trữ huyện? Ngài chặn được miệng chúng ta, lại há có thể chặng được dư luận mệnh mệnh? Đạo lý ‘phòng dân chi khẩu thậm vu phòng xuyên’ (phòng dư luận trong dân quan trọng tựa như phòng lỗ) , Vương gia hấn là hiểu được?”

“Người tên là gì?” Lý Thủ Hiền thần sắc nghiêm túc nhìn Đậu Đậu.

“Hấn gọi Đậu Đậu! Là con ta!” Ta tựa như một phụ thân đang khoe khoang con cái vội vã giới thiệu.

“Ta là nói tên!”

“Đã kêu Đậu Đậu a!” Ta chớp chớp con ngươi.

“Chẳng lẽ hần họ Đậu tên Đậu??”

Ta sửng sốt một chút, hoang mang hỏi Đậu Đậu: “Đúng nga... Đậu Đậu, ngươi họ gì vậy?”

Đậu Đậu biểu tình hận không thể nuốt sống ta, gằn từng tiếng: “Cha họ gì, ta họ đó, đúng không, cha?!”

“Nga...” Ta bưng tỉnh đại ngộ, sau đó quay đầu hướng Lý Thủ Hiền nói: “Hần họ Ngọc, kêu Ngọc Đậu Đậu!”

Ngọc Đậu Đậu... Tên nghe đáng giá thiệt...

Lý Thủ Hiền không nói gì nhìn ta, lại nhìn nhìn Đậu Đậu, sau đó lại quay lại nhìn ta, phi thường khẳng định nói với ta: “Ngươi không thể sinh ra nhi tử như vậy.”

Có ý gì

~!!

“Hôm nay bốn vương nể mặt Đậu Đậu tha cho ngươi một mạng, Ngọc Quan, ngươi tự giải quyết cho tốt.”

Ta nghe vậy lập tức chuẩn đi như bôi dầu dưới chân, nhưng lại bị Lý Thủ Hiền cười gian bắt lấy: “Nhưng có một điều kiện...”

“Không được có bất kỳ tiếp xúc thân thể nào!” Ta vội vàng hạn định điều kiện!

“Có thể...” Lý Thủ Hiền ánh mắt bỗng nhiên chuyển nhu, ôn nhu nói: “Ngươi phải gọi tên của ta, kêu hai tiếng ‘Thủ Hiền’ ta sẽ bỏ qua cho ngươi.”

Ngữ điệu ôn nhu có thể dim chết kim ngư trong hồ.

Ta rùng mình một cái.

“Thủ Hiền! Thủ Hiền! Thủ Hiền!” Ta hữu tình dâng tặng, kêu nhiều hơn một tiếng.

“Thực ngoan ~” Lý Thủ Hiền sờ sờ đầu của ta: “Về nhà với Đậu Đậu đi, không được nghịch ngợm, ăn cơm thật ngon, bốn vương ngày khác sẽ tìm ngươi ngoạn.”

“...” Không phải ta không có ý kiến, mà là do ta thực sự không có can đảm lại rơi vào hần.

Đợi Lý Thủ Hiền vui vẻ mỹ mãn tiêu sái trở về xong, Đậu Đậu khuôn mặt bình tĩnh nhìn ta: “Hần kêu ngươi gọi thân thiết như vậy mà ngươi cũng làm? Còn gọi dễ dàng như vậy...”

“Có cái gì khó? Thủ Hiền (shou xian), Thủ Hiền, giống như thâu tiền (shou qian), thâu tiền?”

Ta kiêu ngạo cười ha ha đứng lên, Đậu Đậu giạt mình, mới vừa kéo khóa miệng chuẩn bị cười, ta bỗng nhiên kêu thảm một tiếng: “Nguy rồi!”

“Làm sao vậy?” Đậu Đậu khẩn trương hỏi.

“Hần nói cho ta bạc trắng còn có rượu ngon! Cứ nhiên lại để hần chạy! Ta đi tìm hần!”

Chân mới bước được một nửa, một thanh âm trầm nói: “Cha, tối nay ăn râu trộn khổ qua.”

“A?!”

“Lau bàn thêm một tháng nữa.”

“Cái gì?! Vì cái gì a!!”

“Cứ nhiên không biết vì cái gì... Đêm nay phạt quỳ một canh giờ.”

“Trời ạ! Giết người a! Giết cha a a a a a!!”

Tiếng kêu thảm thiết của ta quanh quẩn thật lâu không tiêu tan...

17. Quyển 2 - Chương 5

“Cha!!” Một tiếng rống to đầy giận dữ.

Ta vội vàng hai tay ôm đầu ngồi xổm trên mặt đất, tội nghiệp nói: “Cha biết sai rồi! Sẽ không dám ... nữa!”

“Thực sự không dám sao?!”

“Đúng vậy đúng vậy!”

“Nếu tái phạm thì như thế nào?!”

“Lau bàn thêm một tháng nữa...”

“Không được! Hai tháng!”

“Hảo...”

“Bất quá lần trước người cũng nói như vậy!”

“Lần này là thật sự! Ta tuyệt đối không dám!”

“Ta còn có thể tin tưởng người sao?!”

“Đậu Đậu, tin cha thêm lần nữa đi.” Ta tội nghiệp dùng ánh mắt tang gia khuyến cầu xin thương xót nói.

“Hừ!” Đậu Đậu tức giận đập bát đĩa lên bàn: “Hiện tại có giải thích cũng chậm rồi! Không thể vãn hồi!”

“Ồ... Cái này gọi là đi một ngày đàng học một sàng khôn, cha cũng là vì muốn nhanh chóng trưởng thành a...”

“Ít quý xả! Lấy canh đi!”

“Là! Là!” Ta vội vàng chạy tới trù phòng đem món canh vẫn còn nóng hôi hổi đặt lên trên bàn.

“Thay vì chửi! Không bằng ngắm xem nên giải quyết như thế nào mới tốt!” Đậu Đậu bưng bánh mì tới, thổi phì phì ngồi xuống ghế.

Ta lập tức ngoan ngoãn ngồi xuống một cái ghế khác, cúi đầu khom lưng lấy lòng nói: “Về phần vấn đề làm thế nào để giải quyết ... Ta dựa hết vào Đậu Đậu người ...”

“Vì cái gì người tạo ra cục diện rối rắm rồi bắt ta phải đi thu dọn?!”

Đậu Đậu vỗ thật mạnh lên bàn, ta vội vàng cầm bàn tay nhỏ bé của hắn nhẹ nhàng xoa: “Đánh vào Đậu Đậu thân, đau tại phụ thân tâm...”

Trộm liếc mắt nhìn Đậu Đậu một cái, Đậu Đậu mặt hơi hơi phiem hồng, bàn tay nhỏ bé có chút không được tự nhiên muốn rút về nhưng lại không có dũng sức, cho nên ta tiếp tục nhẹ nhàng giúp hắn xoa, rất nhanh, vẻ mặt tức giận của Đậu Đậu liền biến mất không thấy, biểu tình còn mang theo một chút hạnh phúc ...

Hừ hừ hừ, có Ngọc Quan ta xuất mã, cho dù người là bách luyện cương cũng sẽ hóa thành nhiễu chỉ nhu

~“Đậu Đậu, người còn tức giận sao?” Ta rất biết chọn thời điểm hỏi.

Đậu Đậu trợn mắt liếc ta một cái, không hé răng, xem như bất đắc dĩ tha thứ cho ta, ha hả

~“Kia... Người có thể hay không nói cho ta biết... Xảy ra chuyện gì?”

Đậu Đậu sững sốt một lúc lâu sau, bỗng nhiên giống như một con mèo nhỏ bị giẫm phải đuôi nhảy dựng lên: “Người không biết chuyện gì thì này giờ người xin lỗi cái gì!!”

“Dù... Dù sao... Mỗi lần người tức giận đều là do ta sai trước mà...” Ta cúi đầu, phi thường thành thật hỏi đáp.

“Vậy người cảm thấy ta vì cái gì mà tức giận?!”

Ta nghĩ nghĩ: “Là do ta ăn vụng bánh quả hồng người giấu dưới gầm?”

“Người ăn?! Cái đó mùa đông mới có thể lấy ra!!” Đậu Đậu tức giận lại bắt đầu đánh lên bàn.

“A? Không phải? Chẳng lẽ là do ta trộm uống thượng đẳng nữ nhi hồng mà Ngân lão bản mặt giấu?”

Đậu Đậu lông mi nhíu nhíu: “Cha... Người có bản lĩnh tìm được đồ người khác liều mạng giấu đi như vậy, như thế nào không đi tầm bảo?”

Nhìn Đậu Đậu sắc mặt một trận xanh một trận tím, lòng ta thầm kêu không ổn, tiếp tục liều mạng nghĩ xem là đã làm chuyện gì chọc hấn giận.

“Chẳng lẽ... Chẳng lẽ là chuyện ta ăn ký số ở tiệm bánh bao Vương Ký? Nhưng lão bản bọn hấn rõ ràng đã nói là cuối tháng sẽ không tìm người đòi tiền mà! Nói mà không giữ lời gì hết!”

“...”

“Vẫn không phải? Vậy chắc là...”

“Cha!” Đậu Đậu bỗng nhiên ngắt ngang lời ta, sau đó ôm đầu đau khổ nói: “Ta không muốn tức đến chết đi sống lại, người đừng nói nữa thì hơn...”

“Nhưng mà...” Ta vô tội nháy mắt mấy cái.

“Được rồi, ta chỉ muốn nói, lần sau khi người muốn cho đường vào canh để uống canh ngọt, thì phiền người không cần bỏ lộn thành muối. Không còn việc gì nữa, ăn cơm đi.” Đậu Đậu uể oải bưng bát lên, không nói một tiếng bắt đầu ăn cơm.

Ta thật sự không rõ vì cái gì Đậu Đậu đột nhiên tiết khí, cái loại bộ dáng thấu hiểu hồng trần, minh bạch cuộc đời ảo huyền thật làm cho ta đổ mồ hôi lạnh, xem ra một lúc nào đó phải hảo hảo tâm sự cùng hấn với tư cách phụ tử tâm linh mới được, khai đạo khai đạo hấn a, dù sao cũng chỉ là tiểu hài tử thôi, không quan tâm nhiều hơn một chút là không được!

Bưng thang lên uống ngay một hơi, nôn

~~Thật vất vả ăn xong bữa sáng cực kỳ khó nuốt, ta quen tay cầm lấy khăn lau đến lau đi, Đậu Đậu không biết đang làm những gì mà lại vô cùng bận rộn.

“Làm xong! Ta đi ra ngoài chơi ~!”

Ta lớn tiếng kêu một tiếng, sau đó chạy vụt đi! Bỗng nhiên một bóng người chợt lóe trước mắt, ta vội vàng dừng lại cước bộ, thân mình hơi hơi ngã về phía trước, suýt nữa đụng phải người tiểu nam hài ánh mắt quỷ dị trước mắt.

“Đậu Đậu... Không cần bỗng nhiên chạy đến phía trước cha nha... Lỡ làm người ta ngã thì biết làm sao?” Chạy trốn thất bại ta tức giận nói.

Đậu Đậu không hề chớp mắt nhìn chăm chăm ta, ánh mắt đăm đăm, nhìn chăm chú khiến lòng ta loạn cào cào, không tự chủ được lại bắt đầu suy nghĩ xem sau khi cơm nước xong xuôi đến hiện tại ta có phải đã làm chuyện gì xấu khiến thần nhân căm phẫn người người căm ghét hay không.

“Đậu, Đậu Đậu?” Ta lấp bắp kêu hấn một tiếng.

“Ai...” Đậu Đậu thở dài một hơi, lẩm bẩm: “Tốt xấu gì người cũng là cha, tuy rằng không có bản lĩnh gì lại là thứ trời buộc, nhưng cái loại ngu ngốc đến mức này thì không đến ba ngày liền chết đói, đến lúc đó diêm vương chỉ còn cách là phải viết tên người vào sổ thôi, quên đi quên đi, ai biểu người nhất thất tức thành thiên cổ hận, nhận mệnh đi...”

“Đậu... Đậu...?”

Đậu Đậu phi thường bất hữu thiện liếc nhìn ta một cái, sau đó nói: “Giữa trưa về sớm một chút, đừng đến Hậu Đình Hoan ngoạn, ta có việc nói với người.”

“A? Chuyện gì?”

Đậu Đậu lạnh lạnh nhìn ta liếc mắt một cái, liền xoay người tiếp tục lầm bầm lầu bầu nói thầm bỏ đi: “Cơ hội khó có được để thoát khỏi hấn, người thực dốt nát, cứ giả bộ nói gì đó cho hấn quên đi là được rồi, ai, về sau lại phải cố sống qua những ngày khổ sở...”

Con ta... Có phải là người bị tính cách phân liệt hay không?

Lo lắng bất an đi vòng vo vài vòng trên đường, chợt phát hiện cư nhiên không có bán bánh đậu xanh! Chưa từ bỏ ý định lại vòng vo qua lại vài vòng, vẫn là không có! Không thể tin được! Vì thế ta nổi giận dưng dưng tìm kiếm ở mấy con hẻm nhỏ, một lòng một dạ nghĩ tới bánh đậu xanh nóng hằm hập không biết đang ở phương nào.

Vòng vo vài vòng trong một ngõ tắt nhỏ, ta dần dần phát giác đến một điểm khác thường, phía sau vẫn phát ra những tiếng bước chân vụn vặt, không xa không gần theo đuôi đã rất lâu rồi. Không biết trong đầu lại hiện ra những hình ảnh ngất quăng gì đó, hình như theo trong trí nhớ của ta thì trước đây tựa hồ cũng có phát sinh chuyện này, cái loại cảm giác mao cốt tưng nhiên này khiến ta hận dưới chân không thể sinh phong lập tức chạy về nhà! Nguy rồi! Nguy rồi! Đi đêm ắt có ngày gặp ma! Mỹ mạo của ta rất cục khơi dậy ước mơ bậy bạ của mấy gã tắc đồ thổ phỉ khiến chúng thêm nhỏ dãi, sắc tâm ghen hai năm rất cục hóa chiêm ngưỡng vì độc chiếm mà ra tay với ta!

Càng nghĩ càng kinh, tuy rằng cũng có chút đắc chí, nhưng bước chân của ta cũng không hề chậm lại, ai ngờ theo gia tốc của ta, bước chân người người phía sau ngược lại càng ngày càng khẩn trương! Bỗng nhiên dưới chân trượt một cái, ta kinh hô một tiếng mắt thấy sắp đập mặt xuống đất! Thân mình lại bỗng nhiên nhẹ hẫng, thất lựng được một bàn tay to lớn hữu lực nâng đỡ, cả người ta đều bị người phía sau ôm trọn vào lòng...

Ta giật mình, ngẩng đầu, rốt cục thấy được diện mạo người nọ...

Ngực căng thẳng, hô hấp lâm vào đình trệ.

Người này...

“Người a...” Một thanh âm ôn nhu quen thuộc rồi lại xa lạ, mang theo vài phần ý cười bất đắc dĩ ở bên tai ta nhẹ giọng nói: “Chỉ sợ mấy trăm năm sau, tính tình qua loa này cũng không đổi được...”

“Người là...?”

Ta thật cẩn thận hỏi, bởi vì theo như khẩu khí của hấn thì tựa như có quen biết với ta... Mà ta, cũng cảm thấy hấn phi thường phi thường quen thuộc... Nhưng, lại không có bất kỳ ấn tượng gì...

Người nọ ngẩn ra, sau đó chậm rãi nhovn miệng chua xót cười: “Tuy rằng đã có chuẩn bị tâm lý... Nhưng người không nhận ra ta... Nhiều ít cũng có chút mất mát...”

Ta chớp chớp mắt: “Hay là ta với người kiếp trước có ước hẹn?”

Người nọ ảm đạm cười: “Nếu người không nhớ rõ, vậy cứ cho là kiếp trước có ước hẹn đi.”

“Người là...?” Ta tiếp tục thử hỏi.

“Tại hạ, Vũ Thanh Túc.”

“Đậu Đậu! Đậu Đậu!”

Ta hô to gọi nhỏ vọt vào trong phòng, Đậu Đậu đang gầy bàn tính, ngẩng đầu liếc ta một cái liền lại cúi đầu: “Khó khi thấy người quay về sớm như thế, chẳng lẽ tiểu thương bán đồ ăn vặt hôm nay không có mở quán?”

“...” Đoán, đã đoán đúng...

“Đậu Đậu! Người không phải thường dạy ta làm người phải từ bi vi hoài, lấy giúp người làm niềm vui, một lòng hướng thiện, làm nhiều điều tốt sao?”

Đậu Đậu nhíu lông mày: “Tuy rằng nói nhi tử dạy phụ thân như vậy nghe ra phi thường hoang đường, nhưng nhìn vẻ mặt người nói ra tự nhiên như vậy cũng làm cho người khác cảm thấy được đương nhiên.”

“Đậu Đậu...” Ta khẽ cắn môi.

“Ta không tin người lại trọng nghĩa khinh tài, thích làm vui người khác, bởi vì có tiền người đều giữ lại đi mua bánh bao.”

“...” Ai nói? Ta còn mua kẹo, mua điểm tâm ngọt, bánh ngọt!

“Nói cách khác, nếu người làm chuyện tốt...” Đậu Đậu thở dài một hơi: “Nói đi, người lại tha cái gì về?”

“Đậu Đậu ~” Ta giả bộ chực khóc: “Hắn thật sự rất đáng thương a ~ lẻ loi hiu quạnh, cơm phong ẩm lộ, lấy trời làm chăn lấy đất làm chiếu, ăn bờ ngủ bụi, bụng đói kêu vang...”

“Được rồi được rồi, ” Đậu Đậu không kiên nhẫn cúi đầu, tiếp tục gảy bàn tính của hắn: “Ổ trừ phòng còn có chút cơm thừa hồi sáng, người đưa cho nó ăn đi, trước tiên phải nói, thu lưu vài ngày thì được, nhưng tuyệt không thể dưỡng ở nhà.”

“Không thành vấn đề!!” Ta lập tức hướng ngoài cửa hét lớn: “Người mau vào! Đậu Đậu đáp ứng rồi!”

Tiếng gảy bàn tính của Đậu Đậu dừng lại, hắn có chút kinh ngạc ngẩng đầu, sau đó một nam tử tư thế oai hùng vĩ ngạn đi đến, hướng hắn mỉm cười.

“Đây là cái gì?” Đậu Đậu lạnh lạnh nói.

“Đây là Tiểu Vũ!” Ta vô cùng thân thiết lôi kéo cánh tay nam tử tự xưng là Vũ Thanh Túc: “Đậu Đậu mau gọi người! Ân... Gọi hắn ca ca là được!”

“Hắn (ta) không (phải) là con của người!” Đậu Đậu cùng Vũ Thanh Túc đồng thời nói.

Ta ngoài ý muốn nhìn hai người bọn họ, nhưng thật ra bọn họ cũng là ăn ý ngoài ý muốn a. Ánh mắt của Đậu Đậu cùng Vũ Thanh Túc đối thị với nhau, không biết có phải cảm giác của ta sai lầm hay không, ta hình như nhìn thấy một tia lửa điện xet qua trong không khí...?

Đậu Đậu thản nhiên mở miệng nói: “Người tàn tật?”

Vũ Thanh Túc giương lên khoe miệng: “Hình như không phải.”

“Đầu có vấn đề?”

“Có lẽ không có.”

“Người chưa tới mười tuổi?”

“Tựa hồ đã gần ba mươi.”

Đậu Đậu nhíu lông mày, lạnh lùng nói: “Một nam tử ba mươi tuổi thân không tàn tật, não không có vấn đề, cần bị người khác đem về nhà thu lưu sao?”

Đậu Đậu ngữ khí không tốt, Vũ Thanh Túc kia cũng không ôn không hòa, mỉm cười: “Nhưng ta thân mang bệnh nan y, nếu cha người không cứu ta, chỉ sợ không ai có thể cứu.”

“Nga? Là bệnh nan y gì? Nói nghe một chút.” Đậu Đậu hừ cười một tiếng.

Vũ Thanh Túc chậm rãi dời mắt về phía ta, bí hiểm hướng ta cười: “Nhất kiến chung tình.”

Ta rùng mình một cái.

“Cha!” Đậu Đậu nghe vậy nhất thời nổi giận: “Bình thường nhật miêu a cầu a về còn không tính, người cư nhiên ngay cả đại hoạt nhân (người lớn còn sống) cũng nhật đem về?! Hơn nữa hắn ngu ngốc thì người cũng điên theo hả?! Dẫn hắn về làm cái gì?! Chẳng lẽ các người lưỡng tình tương duyệt về đây báo cáo với ta xin phép đi xây dựng cuộc sống gia đình hạnh phúc?! Đuổi hắn đi đi!!”

“Đậu Đậu, tốt xấu gì người ta cũng lẻ loi hiu quạnh, cơm phong ẩm lộ, lấy trời làm màn lấy đất làm chiếu, ăn bờ ngủ bụi...”

“Ít nói nhảm! Đuổi ra ngoài!”

Đậu Đậu cũng coi như rất ít khi lộ tính, ta nhìn nhìn Đậu Đậu rõ ràng đang vô cùng tức giận, lại nhìn nhìn Vũ Thanh Túc khí định thần nhân, hay là hai người này bất tự không hợp?

“Nhưng mà...”

Ta ân ân ngô ngô, không dám nói rõ, nhưng thật ra Vũ Thanh Túc vô cùng sáng khoái: “Hắn thiếu ta tiền còn chưa trả, mới đáp ứng cho ta tới đây ở.”

“Thiếu tiền?” Đậu Đậu cảm tức nhìn ta: “Ta không cho người tiêu vật tiền sao? Cớ gì lại đi mượn hắn?!”

“Này...” Ta lắp bắp.

“Hắn mua tửu chỉ cao Tiêu Ký được chế và dưỡng suốt năm mươi năm, người hắn là cũng biết phải đợi mười năm thì tăng rượu nguyên chất ở trên mới có thể dưỡng ra được một tăng tửu chỉ cao này, còn cái này cũng chỉ là năm mươi năm thôi...” Vũ Thanh Túc nhìn Đậu Đậu nhàn nhả cười: “Cũng không nhiều lắm, chỉ năm mươi hai lượng hoàng kim mà thôi.”

Đậu Đậu thật sâu hít một hơi lạnh khí, rồi lại thở dài ra, sau đó không hề nhìn về phía Vũ Thanh Túc, mà trực tiếp hướng ta đánh tới: “Tửu chỉ cao Tiêu Ký?! Người quả thực ăn toàn đồ cao cấp a! Người không biết tửu chỉ cao nhà bọn họ ngay cả Hoàng Thượng cũng muốn thưởng sao?! Hữu Trữ huyện chúng ta có mỗi một cái *** xa xỉ như vậy mà người cũng không tha?!”

“Ô... Là hắn nói cho ta ném thường ... Ai biết cuối cùng hắn lại kêu ta bỏ tiền... Ô... Cha cũng là bị ác nhân hãm hại...”

Ta tội nghiệp nói xong, sau đó lòng đầy cảm phần ánh mắt cảm tức nhìn Vũ Thanh Túc, người sau thập phần thành thoi ngồi xuống ghế tự mình rót trà nâng lên uống.

Khuôn mặt Đậu Đậu cùng thân thể một trận run rẩy, ta hảo tâm vươn tay định giúp hắn xoa bóp, lại bị hắn vô tình đánh văng đi. Ô, trái tim một kẻ làm phụ thân mỏng manh yếu đuối như ta âm âm vỡ nát thành từng mảnh từng mảnh...

Đậu Đậu cắn môi dưới nghĩ nghĩ, sau đó đi đến trước mặt Vũ Thanh Túc nói: “Đừng nói năm mươi hai hoàng kim, cho dù mười hai lượng chúng ta cũng không có, chỉ sợ số tiền kia người không thể thu hồi.”

“Không sao, ” Vũ Thanh Túc không sao cả nhún nhún vai: “Để ta theo các người... Không, chính xác mà nói, chỉ với cha người là được.”

Đậu Đậu khước miệng co rút lại: “Phi thường có lỗi nhưng mà, ông già trước mắt này do ta nuôi, dưỡng một người cha không có chí cầu tiến là đã quá rồi, thật sự không có tinh lực dưỡng thêm người nữa.”

Vũ Thanh Túc nhìn nhìn Đậu Đậu, phi thường ngạc nhiên nhìn về phía ta, ta lúc này hai má nóng bỏng cúi đầu. Ô... Đậu Đậu phá hư, không biết rằng việc xấu trong nhà không thể để ngoại nhân biết sao? Bóc trần bộ mặt của ta làm trò trước ngoại nhân...

“Người chỉ mới tám tuổi?” Ngữ điệu phi thường bất khả tư nghị.

“Ân.”

Vũ Thanh Túc lần thứ hai nhìn về phía ta, ta cúi đầu, cúi đầu lại cúi đầu.

“Ai... Hài tử đáng thương...” Vũ Thanh Túc thật sâu hít một hơi, sau đó yêu thương sờ sờ đầu nhỏ của Đậu Đậu: “Về sau để Vũ thúc thúc quan tâm là được rồi.”

Ta còn chưa kịp mở miệng, Đậu Đậu đã né tránh bàn tay to của Vũ Thanh Túc, thản nhiên nói: “Như vậy đi, chúng ta cược một phen, nếu người thắng, ta đây liền không có dị nghị, nếu ta thắng người phải lập tức rời đi và số tiền kia coi như không tồn tại.”

“Ta rõ ràng tới đòi tiền thì tại sao lại phải chấp nhận cùng người đánh cược? Ta có thể lựa chọn không cược?” Vũ Thanh Túc cười nói.

“Thực không dám giấu diếm, ta và cha đã quyết định rời khỏi nơi này, người chỉ có cơ hội hôm nay để đánh cược, chúng ta quyết tâm chạy trốn người cũng không thể ngăn cản đúng chứ?” Đậu Đậu không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: “Hơn nữa người hà tất phải từ chối, chúng ta đổ ‘ số tử ’, ta đổ một lần nếu thắng sẽ

lấy của người mười hai lượng hoàng kim, nếu ta thua một lần thì những lần thắng trước sẽ không tính, nói cách khác, ta toàn thắng năm mươi trận mới thua bạc của người, như thế nào?” (chú * số tử: tùy ý bóc cờ sau đó trừ đi bốn, lấy chắn lẽ phía sau phân định thắng bại)

Vũ Thanh Túc phi thường cảm thấy hứng thú nhú mày: “Nghe ra thì cũng không thấy có gì bất lợi cho ta, nhưng quả thực là không thể thua... Xem ra, người phi thường có tự tin?”

“Không dám nhận, chỉ là sợ người cảm thấy phần thắng không lớn không chịu đổ thôi.” Sau đó Đậu Đậu nhìn về phía ta nói: “Cha, ta kêu người sớm một chút trở về nguyên nhân chính là muốn thương lượng với người chuyện rời đi, hiện giờ ta thấy cũng không cần thiết phải thương lượng, nếu ta thắng người tốt nhất theo ta rời đi đừng nên có ý kiến gì, bằng không ta thực sự phi thường muốn cho người biến mất ở trong này.”

Ta lập tức làm ra bộ dáng tiểu bảo bảo ngoan ngoãn nhu thuận gật gật đầu.

“Như thế nào? Có dám hay không?” Đậu Đậu bắt đầu khiêu khích.

Vũ Thanh Túc nở nụ cười: “Không sao cả, nghe cũng thú vị, đến đi.”

Đậu Đậu lập tức đem cờ trắng trong bộ cờ vây đổ hết ra, sau đó cầm một cái đại oản (chén lớn), tùy ý dùng oản chụp lên rồi kéo cờ ra ngoài: “Bởi vì phải toàn thắng năm mươi trận, cho nên ta bất lợi hơn, ta trước đoán, như thế nào?”

“Xin cứ tự nhiên.”

Đậu Đậu trầm tư một chút, sau đó nói: “Song.”

Vũ Thanh Túc cười nói: “Ta đây đành phải đoán đơn.”

Đậu Đậu gỡ oản ra, sau đó bắt đầu chia đám quân cờ nhỏ kia ra làm bốn, làm bốn, cuối cùng chỉ còn lại có hai quân!

Là song!

Đậu Đậu cũng không cho ta cơ hội hò hét trợ uy, lập tức đẩy quân cờ lại đám cờ khi nãy: “Tiếp tục.”

Sau đó lại dùng oản kéo ra một đám cờ khác, Đậu Đậu nói: “Vẫn là song.”

Vũ Thanh Túc nhú nhú mày: “Không cần hỏi ta, trực tiếp khai đi.”

Đẩy ra bốn quân, bốn quân, cuối cùng vẫn là còn lại hai quân!

“Vẫn là ta thắng.” Đậu Đậu bình tĩnh nói, sau đó lại bắt đầu một ván mới.

“Chờ một chút.”

Vũ Thanh Túc nắm hai tay Đậu Đậu lên, theo bản năng sờ soạng một chút cổ tay áo của hắn, Đậu Đậu hiểu được là đang kiểm tra xem hắn có gian lận hay không, vì thế kéo ống tay áo lên đến khuỷu tay.

“Hiện tại có thể tiếp tục chưa?”

“...” Vũ Thanh Túc biểu tình đã không còn nhàn nhã như vừa rồi, xem ra tựa hồ đang hoang mang cái gì đó.

Bất quá mới thắng có hai trận, Vũ Thanh Túc đang khẩn trương cái gì? Ta không hiểu ra sao nhìn hai người bọn họ, chẳng lẽ Đậu Đậu thật có thể toàn thắng năm mươi trận?

Bất quá sau hai mươi tám trận, không riêng Vũ Thanh Túc, ngay cả sắc mặt của ta cũng thay đổi! Bởi vì Đậu Đậu đã toàn thắng hai mươi tám trận! Trời ạ! Người hơi biết thưởng thức cũng biết này không phải hoàn toàn dựa vào vận may a! Ta hối hận không ngừng giậm chân đấm ngực, ta cư nhiên không hề phát hiện ra Đậu Đậu có tài năng thiên phú này! Sớm biết là đã dẫn hắn đến đồ quán đánh bài rồi! Sau hai năm ít nhất cũng phải có ngàn khoản khu nhà cao cấp a?!

“Đơn.”

Vũ Thanh Túc không có nói tiếp, mà dường như có điều suy nghĩ nhìn quân cờ đến xuất thần, Đậu Đậu tự tác chủ mở oản ra, đếm, cuối cùng chỉ còn một quân cờ: “Đơn, ta lại thắng.”

Hai mươi chín trận! Ta ở trong lòng kêu sợ hãi.

“Chờ một chút.” Vũ Thanh Túc bỗng nhiên nói: “Ngẫu nhiên cũng nên để ta đoán trước chứ?”

“Như thế nào? Người sợ?” Đậu Đậu cười nói.

Vũ Thanh Túc không để ý đến Đậu Đậu khiêu khích, mà chỉ thản nhiên nói: “Một lần này ta sẽ đổ thêm một trăm lượng hoàng kim, nếu người thắng liền là của người, các người không phải muốn rời khỏi nơi này sao? Có tiền trong người so ra vẫn tốt hơn đúng không? Nếu ta thắng thì vẫn giữ nguyên, nhưng người phải đổ lại từ đầu, không còn cái khác, thế nào? A, quên nói, ta có một điều kiện nho nhỏ, chính là lúc người toàn thắng ba mươi trận, ta muốn có một lần cơ hội chuyển lượt, tức là để cho ta đoán trước, mỗi khi người bắt đầu lại ta sẽ đặt cược thêm một trăm lượng, cái khác không thay đổi.”

“...”

Đậu Đậu cúi đầu trầm tư, điều kiện này phi thường có lực hấp dẫn, hơn nữa ba mươi trận mới để cho hắn đổ một lần, cho dù chỉ còn một nửa cơ hội, nhưng chỉ cần hắn đoán sai, Đậu Đậu vẫn có thể thắng lại hai mươi trận, vậy vẫn thắng được a! Nếu đoán đúng... Đậu Đậu sẽ phải đổ lại từ đầu... Tuy rằng rất phiền toái, bất quá hắn cũng không thể lợi hại như Đậu Đậu mà mỗi lần đều thắng đi?? Hơn nữa một lần là một trăm lượng hoàng kim nha! Là hoàng kim! Không phải tiền đồng hay là bạc nha!

Ta ở một bên liều mạng gạt đầu, tuy rằng không biết Đậu Đậu có chú ý tới hay không.

Đậu Đậu suy nghĩ nửa ngày, có chút do dự.

“Như thế nào? Mới để cho ta đổ trước có một lần mà đã sợ thành cái dạng này? Quả nhiên chỉ là tiểu hài tử thôi.” Vũ Thanh Túc lạnh lạnh nói.

Đậu Đậu nghe vậy lập tức nhũu mày, hùng hổ nói: “Đổ liền đổ! Ai sợ ai!”

Hài tử này hình như đã trúng phép khích tướng...

Đậu Đậu dùng oản ụp lại một đám cờ, sau đó chuyển qua giữa bàn, ánh mắt sáng ngời nhìn Vũ Thanh Túc: “Đơn? Hay là song?”

Lòng nhảy lên tận cổ họng, một lần này chính là một trăm lượng hoàng kim a!

Vũ Thanh Túc vân đạm phong khinh cười: “Đơn.”

Đậu Đậu ngơ ngẩn.

“Như thế nào không mở?” Vũ Thanh Túc tiếp tục cười nói.

Đậu Đậu mi tâm nhăn thành hình chữ xuyên, cắn chặt môi dưới, hai tay nắm chặt, đây là vẻ mặt mà chỉ khi khó xử hắn mới để lộ ra ...

Chẳng lẽ... Vũ Thanh Túc đã đoán đúng? Nhưng vẫn chưa có mở mà! Đậu Đậu như thế nào lại biết?

Ta nhanh chóng bước lên phía trước mở oản ra, sau đó cứ đếm bốn con, bốn con, cuối cùng chỉ còn lại có tam quân cờ, là đơn...

“Vì cái gì?” Ta ngơ ngác hỏi.

Vì cái gì bọn họ đều biết?? Chẳng lẽ trong lúc vô ý bên cạnh ta lại tập trung đổ vương, đổ thánh, đổ hiệp?!

“Như thế nào? Có muốn tiếp tục đổ nữa không?” Vũ Thanh Túc cười nói: “Người có thể lại thắng ba mươi trận, bất quá... Ta chỉ muốn nói, người không thể toàn thắng.”

“Không ngờ lại bị người nhìn thấu...” Đậu Đậu bộ dáng có chút bị đả kích.

Hai người này... Hoàn toàn không nhìn đến sự tồn tại của ta!! Ta nhảy lên nhảy xuống gọi tới gọi lui, nhưng hai người bọn họ nhưng vẫn ‘ẩn tình đưa tình’ mà nhìn chăm chú vào đối phương, làm sao còn dung được những người khác!

“Bất quá người chỉ mới tám tuổi lại thông minh như thế, thật thật sự là làm cho ta ngạc nhiên.” Vũ Thanh Túc nói: “Ta nguyên tưởng rằng người là muốn dựa vào cứu lưu dùng thủ đoạn để thắng, nhưng không thể

ngờ người tính nhầm lại nhanh như vậy, chỉ cần nhìn quân cờ còn lại bên ngoài là đã có thể tính ra số lượng quân cờ trong oản, khó trách người traten traten đều thắng, không, chính xác mà nói, là không có khả năng thất bại.”

“Ta nghe không hiểu!!” Ta thật mạnh vỗ cái bàn, rốt cục khiến cho hai người kia chú ý.

“Có giải thích người cũng không hiểu, lười nói.” Đậu Đậu lạnh lạnh nói.

Người tên bất hiểu tử này

~Vũ Thanh Túc lại ôn nhu kéo ta đến bên người, sau đó ôn nhu nói: “Trong bộ cờ vậy thì hai quân trắng đen mỗi loại có một trăm năm mươi quân, cho nên số lượng quân cờ trắng trên bàn là cố định, tức là một trăm năm mươi quân. Mà cờ Đậu Đậu dùng oản bỏ ra thì không thể nhìn thấy, tuy nhiên, chỉ cần đếm số quân cờ bên cạnh còn dư lại bao nhiêu liền có thể biết được trong oản có bao nhiêu quân, sau đó cứ trừ đi bốn, liền có thể biết là đơn hay là song.”

Ta ngẩn người, nhìn nhìn đám cờ trắng bóng kia, không thể tin được nhìn Vũ Thanh Túc: “Một đồng cờ lớn như vậy người làm sao tính được?!”

“Đậu Đậu mới bát tuổi còn có thể tính, không lý nào ta đã ba mươi tuổi lại không đếm được?”

“...” Chính là ta đây mười tám tuổi đếm còn không hết a...

“Người đếm không hết là bởi vì người ngốc.” Vũ Thanh Túc hảo tâm bỏ thêm một câu.

“Là hai người các người thông minh không giống người bình thường được không?!” Hơn nữa... Hấn làm sao biết ta đang suy nghĩ cái gì?

“Hảo hảo, ” Vũ Thanh Túc sờ sờ đầu của ta: “Ngoan, qua bên kia ngoan, ta cùng Đậu Đậu đánh cuộc còn không có chấm dứt mà.”

Vì cái gì... Ngay cả một người vừa mới quen biết cũng coi ta như tiểu hài tử... Ô...

Ta nản lòng thoái chí ngồi xõm trong góc tường âm thầm thương.

“Còn đồ không?”

“...”

Vũ Thanh Túc yêu thương cũng sờ sờ đầu Đậu Đậu: “Thực ngoan, kể thức thời mới là trang tuấn kiệt, đi tìm cha người ngoan, thúc thúc phải hảo hảo làm quen với nơi này một chút.”

Không đợi sắc mặt Đậu Đậu từ trắng chuyển sang xanh, hấn lại bỏ thêm một câu: “A, cơm trưa là người nấu sao? Ta thích ăn thiêu gia cà (cà tím nướng), phiền toái Đậu Đậu.”

“...”

Xem ra không riêng gì kế hoạch chuồn êm của Đậu Đậu phải thay đổi, mà về sau ngay cả nhân sinh kế hoạch cũng phải sửa chữa vài phần...

18. Quyển 2 - Chương 6

Đêm đã khuya, ta đang trên chộc Chu Công ở trong mộng, bỗng nhiên thân mình căng cứng, Ngay sau đó một thứ gì đó vô vàn âm áp bao bọc lấy ta. Trong lúc ngủ mơ ta nhíu nhíu mày, mơ thấy Chu Công tranh cãi không lại ta, liền dùng một khối bột lớn bọc ta lại, sau đó ném vào bếp lò nướng...

Ta kêu lên một tiếng đau đớn, nhập nhèm mở mắt, chớp chớp, một mảnh tối đen, ta ngáp một cái thực to, rồi nhắm hai mắt lại... Sau đó giật mình mở mắt!

Chờ một chút... Tay ta một nắm ngoài chần, một thì đặt trước ngực, vậy cái tay còn lại đặt trước ngực ta là của ai?? Còn có, miên hoa chăm đầu (gối đầu nhồi bông) của ta rõ ràng rất mềm mại, vì cái gì hiện tại tuy rằng cũng đang gối lên một cái gì đó mềm mại, nhưng tựa như vẫn có một chút độ cứng của xương cốt bên trong? Còn nữa, tiếng hô hấp của ta không có lý do gì lại vang lên bên tai ta??

Ta từng chút, từng chút một quay đầu lại, hé ra khuôn mặt anh tuấn to lớn gần trong gang tấc, chớp mũi gần như sắp đụng đến má ta, gần tới nỗi chỉ cần có một chút ánh trăng chiếu rọi xuống ta lập tức có thể thấy rõ ràng hai hàng lông mi của hắn. Một bàn tay của hắn nắm lấy tay ta đặt trước ngực, mà ta cả người không chỉ dựa hết vào ngực hắn, thậm chí còn gối lên cánh tay của hắn, hoàn hoàn toàn toàn bộ tựa vào nhau...

Ta sửng sốt một lúc lâu, sau đó hít sâu một hơi, hét lên một tiếng: “Đậu Đậu cứu mạng a ~~!!!”

Tiếng kêu thảm thiết vô cùng thê liệt đủ để đánh thức nửa thị trấn.

Đậu Đậu rất nhanh cầm nển trong tay chạy vội vào, trợn mắt há hốc mồm nhìn tình huống trong phòng: Vũ Thanh Túc đã muốn tỉnh lại tiếp tục giống như thuốc cao bôi trên da chó ốm chết ta không buông, ta tựa như con gái nhà lành bị người thi bạo liên tục thảm thiết kêu la, liều mạng giãy giụa.

“Họ Vũ kia!!”

Đậu Đậu cực kỳ tức giận túm áo Vũ Thanh Túc, Vũ Thanh Túc giống như đại mộng sơ tỉnh nhìn hắn, sau đó nhìn nhìn ta khóc đến lê hoa đái vũ như vừa mới bị người lăng nhục xong, ngữ bất kinh nhân tử bất hưu nói một câu: “Các người như thế nào đều ở trong phòng ta?”

“Đại thúc! Những lời này nên hỏi người đi?!” Đậu Đậu từ sớm vẫn luôn bắt mẫn với hắn lại nhân cơ hội rít gào một trận.

“Kỳ quái... Ta tại sao lại ở chỗ này?” Vũ Thanh Túc gãi gãi đầu: “A, nhất định là chạy nhầm phòng, thật có lỗi thật có lỗi, ta đi trở về.”

Nhìn hắn dường như không có việc gì đi ra ngoài, ta lại khóc đến vô cùng thê lương, có loại cảm giác thê lương bị người khác chiếm hết tiện nghi thế nhưng đối phương lại không phụ trách ...

“Có hay không chịu thiệt?” Đậu Đậu ôn hoà hỏi.

“Người đứa nhỏ này thật không có đồng tình tâm...”

“Không có đúng không? Ta đây trở về phòng ngủ, lần sau chùng nào hắn cường bạo người thì lại tới nói với ta.”

“Người cái đồ bất hiếu tử! Cẩn thận sét đánh chết!” Ta nghiêng răng nghiêng lợi oán hận nói.

“Yên tâm, có bị đánh thì nhất định cũng là đánh cái tên nam nhân đáng thương nào đó thân là một nam nhân mà còn phải để phòng bị nam nhân khác ra tay.”

Ta rốt cục nhận thức được rồi, ta, ta hoàn toàn thất bại trong việc giáo dục Đậu Đậu...

Bốn phía rốt cục yên tĩnh trở lại, ta bất an nhìn chằm chằm cánh cửa trong chốc lát, dần dần trở nên mệt nhọc, hai mắt nhắm lại, tiếp tục tụ hội với Chu Công. Ai ngờ Chu Công vẫn còn đang tức giận, vừa thấy lập tức đem nguyên một ổ bánh ném vào mặt ta! Sau đó ném ta đang ngờ ngác vào bếp lò...

Ta kêu lên một tiếng mở hai mắt ra! Giấc mộng này... Loại cảm giác này...

Chậm rãi chậm rãi quay đầu lại...

“A!!!!”

Đầu sỏ gây chuyện mở hai mắt, đánh một cái ngáp thật lớn, sau đó cúi đầu nhanh chóng chặn đôi môi ta lại, ngôn ngữ hàm hồ nói: “Ngoan, không cần đánh thức Đậu Đậu, ngủ đi.”

Sau đó hắn nhắm hai mắt lại, tiếp tục ôm ghì lấy ta tựa như đang ôm gối, vù vù ngủ tiếp.

“Vũ Thanh Túc!!!”

Tiếng rống giận của ta đủ để bình tĩnh toàn bộ Hưu Trữ huyện.

Một lát sau, Đậu Đậu cầm nển trong tay không nói gì nhìn chúng ta, ta ủy khuất ôm chần gào khóc, Vũ Thanh Túc về mặt vô tội gãi gãi đầu, nhàn nhàn nói: “Hình như lại đi nhầm chỗ, thật có lỗi.”

“Cái bộ mặt nhà nhả người thì rốt cuộc làm sao để giải thích a?!” Ta oa một tiếng khóc lớn hơn nữa.

“Đại khái là do mộng du, ” Vũ Thanh Túc nghiêm túc nói như chẳng có chuyện gì kỳ quái: “Quả nhiên ban ngày suy nghĩ ban đêm nằm mộng, cổ nhân nói quả không sai.”

“Người ban ngày rớt cuộc nghĩ cái gì a?! Vì sao lại chạy lên giường của ta!!” Ta rống vào lỗ tai hắn, sau đó chạy xuống giường ôm Đậu Đậu không chịu buông tay: “Đậu Đậu! Người ngủ với ta! Ô

”

Đậu Đậu thở dài một hơi, lập tức cản lại đuổi Vũ Thanh Túc ra khỏi phòng, sau đó thổi tắt nến, leo lên giường của ta cố gắng nhắm mắt ngủ.

“Đậu Đậu...” Ta tội nghiệp giật nhẹ góc áo hắn: “Người phải bảo vệ phụ thân.”

“...” Trong màn đêm yên tĩnh, bỗng nhiên truyền đến thanh âm sâu kín ôm đầy hận ý của Đậu Đậu: “Ta thật sự thất bại tám đời mới gặp phải một người cha như người!”

Ô... Cái tên hài tử xấu xa này luôn đả kích lòng tự trọng của ta...

Lại dần dần mệt nhọc, ta cố gắng nhướn mắt vài cái, chung quy ngăn không được cơn buồn ngủ kéo đến, lại chạy đi tìm Chu Công chơi đùa. Chu Công vừa thấy ta lập tức lại muốn ném bột tơi! Ta lớn tiếng kêu lên “Người còn dám ném bột bánh tơi đây, cẩn thận ta đánh người! Mặc kệ người là tiên hay cái gì là kính lão đắc thọ ta cũng không quản nữa!”, Uy hiếp rất cục cũng có chút tác dụng, Chu Công buông bột bánh xuống, sau đó bỗng nhiên quyền đấm cước đá đánh ta!

Đau quá

~Ta đau đến mở hai mắt, chỉ thấy phía trên tầm mắt của ta có hai cánh tay một thô một mảnh đang kịch liệt đánh nhau, ngay đùi cũng cảm giác được hai cái chân một thô một mảnh đang kịch liệt đá tới đá lui, ta bị kẹp giữa giống như cá nằm trên thớt, liên tục ăn khổ lại trốn tránh không được.

“Uy!!”

Ta kêu to một tiếng, hai bên nhất thời an tĩnh lại, ta nhìn nhìn Đậu Đậu, hắn vù vù ngủ say, lại quay đầu nhìn Vũ Thanh Túc, hắn cũng vù vù ngủ say.

Ta thở dài một hơi, vận khí, nhắc chân, ta đá!

Bịch một tiếng! Một con quái vật to lớn rơi xuống đất.

Vũ Thanh Túc nhảy dựng lên: “Vì cái gì đá ta mà không đá hắn? Hắn cũng có phần!”

“Vô nghĩa, ” ta ôm ôm Đậu Đậu, trợn mắt liếc Vũ Thanh Túc một cái: “Đây là hài tử của ta, đương nhiên ta phải đá ngoại nhân là người.”

“Ngoại nhân...?” Vũ Thanh Túc bỗng nhiên hóa đá, hơn nữa bắt đầu chậm rãi nứt ra: “Ta là ngoại nhân... Ta là ngoại nhân...”

Tựa như nhân sinh không còn gì vui thú, Vũ Thanh Túc lão đảo chậm chạp bước ra khỏi phòng, bóng dáng vô hạn thê lương.

“Đậu Đậu, làm tốt lắm!” Lúc mở mắt ra sẽ không còn bị ai ôm vào lòng nữa làm tâm tình ta vô cùng tốt, ở trên trán Đậu Đậu hôn một cái thật vang.

“Hừ.” Đậu Đậu hừ một tiếng, không được tự nhiên quay đầu đi, thẹn thùng, hắc hắc.

Nhưng mà...

Ta ngây ngốc nhìn chăm chăm đại môn đang đóng chặt, trong lòng ghen ngào lên tới cuồng hống, cái tên đại sắc ma kia rõ ràng sẽ không chịu thua, không thể cứ dựa vào Đậu Đậu, ta muốn tự bảo vệ mình! Ta nhìn chăm chú a nhìn chăm chú, nhìn chăm chú a nhìn chăm chú a...

...

...

.....

... ..

Zzz.....

Không được! Bỗng nhiên rùng mình một cái, ta vội vàng mở hai mắt, tuy rằng rất buồn ngủ, nhưng ta vẫn như cũ cố gắng chống đỡ hai mắt, nhìn chằm chằm đại môn.

Chờ hẩn đến đây ta liền một cước thật mạnh đạp xuống giường! Sau đó sẽ tiếp tục bụm một quyền thực mạnh cho mũi hẩn biến dạng luôn! Cho hẩn biết sự lợi hại của ta! Nhìn hẩn còn dám tới quấy rầy ta nữa không! Hừ!

Nhìn chăm chú a nhìn chăm chú, nhìn chăm chú a nhìn chăm chú...

Người đâu??

Chờ a chờ, chờ a chờ...

Rốt cục, một tiếng bước chân từ từ tiến lại, lông tơ toàn thân ta lập tức toàn bộ dựng thẳng lên, khẩn trương nhìn chằm chằm đại môn. Tiếng bước chân đã đi tới, nhưng dừng ngay trước cửa, do dự một chút, lại vòng trở về...

Lương tâm cắn rứt?

Ta còn chưa kịp nghĩ nhiều hơn nữa, cước bộ lại vòng trở về! Sau đó đi tới đi lui, không nhanh không chậm, quay qua quay lại, thông thả bước đến thông thả bước đi...

Không thể nhìn được nữa ta vô cùng bực bội nhảy xuống đất, phần phật đẩy banh cửa ra, hướng Vũ Thanh Túc trước cửa hét lớn: “Người rốt cuộc có vào hay không?! Ta đã chuẩn bị nửa ngày người còn do dự cái gì?! Nhanh lên!! Sau đó mọi người liền có thể an sinh thụ giấc (yên ổn mà ngủ)!!”

Ai ngờ Vũ Thanh Túc bỗng nhiên xán nhiên cười: “Nguyên lai người đang đợi ta? Nói sớm là được mà, ta cũng không cần do dự lâu như vậy sợ người chán ghét ta.”

Nói xong, hẩn ôm lấy ta, căn bản không cho ta cơ hội mở miệng, cười đến chết tiệt mê người: “Để người đợi lâu, đi thôi, ngủ.”

“...”

Hẩn đá cánh cửa, ôm ta đặt lên trên giường, chui vào trong ổ chăn của ta, sau đó hôn nhẹ lên cái miệng nhỏ nhắn của ta, sau đó bá đạo ôm chặt ta không buông tựa như muốn khảm chặt ta vào lòng ngực hẩn.

Ta giật mình, sau đó...

“Đậu Đậu cứu mạng a!!!”

...

...

Sáng sớm hôm sau, ta cùng Đậu Đậu về mặt rõ ràng ngủ không đủ giấc không nói gì nhìn Vũ Thanh Túc tinh thần tốt gấp trăm lần đem xiêm y tinh xảo đã mua từ sớm tỉ mỉ bày lên trác tử (cái bàn) trong tủ lâu, người này rõ ràng cũng cùng chúng ta gây sức ép cả đêm, vì cái gì tinh thần lại tốt như vậy??

Ta một bên âm thầm buồn bực, một bên đem hoa quế cao, cúc hoa bính, cháo đậu đỏ, thịt vịt muối và vân vân nhét đầy một họng.

“Mọi người sớm!”

Một thanh âm chiêu hô phi thường có tinh thần, hại ta phun ra một đồng đồ ăn vừa nhét đầy trong miệng, Đậu Đậu cùng Vũ Thanh Túc không nói gì chậm rãi lau đi vụn đồ ăn trên mặt...

“Người từ nơi nào nhảy ra vậy! Không cần dọa người được không?! Lãng phí của ta sớm một chút!” Ta nổi giận đùng đùng trừng mắt nhìn cái tên đại nhân vật không mời mà tới — Lý Thủ Hiền.

“Tối hôm qua ở nơi nào đó truyền đến tiếng kêu thảm thiết không ngừng, làm hại Ngô Huyện lệnh tưởng có người đến ám sát bổn vương, giăng co cả đêm ngủ cũng không ngon, bổn vương có phải cũng nên tới thăm

tên đầu sỏ gây chuyện một chút không?” Lý Thủ Hiền tự nhiên ngồi xuống cạnh bàn ăn, không chút khách khí bốc lên một miếng thịt vịt muối cho vào miệng.

“Đầu sỏ gây chuyện? Vậy hẳn là nên nhìn!” Nói xong, ta chỉ chỉ Vũ Thanh Túc: “Chính là hắn, tìm hắn.”

Vũ Thanh Túc phi thường vô tội nhìn ta.

Lý Thủ Hiền nhìn Vũ Thanh Túc liếc mắt một cái, liền cúi đầu bưng cháo của ta lên uống, hoàn toàn không nhìn đến ta kêu thảm thiết tựa như bị người sát vợ đoạt tử.

“Tay chân quả lưu loát a.” Lý Thủ Hiền không đầu không đuôi nói một câu.

“Hoàn hảo.” Vũ Thanh Túc thản nhiên nói.

“Tối hôm qua người ở nơi này?”

“Về sau cũng sẽ ở nơi này.”

Lý Thủ Hiền sợ run một chút, lập tức nở nụ cười: “Người thực ra là có biện pháp.”

“Nhị vị là người quen cũ?” Đậu Đậu cau mày hỏi.

“Không, cừu gia!” Hai người phi thường ăn ý đồng thời nói, một chữ cũng không kém.

Sau đó hai ánh mắt nóng rực xoẹt xoẹt hướng ta phóng tới, hai ta miếng thịt vịt chưa kịp nuốt vào trong bụng, mồ hôi lạnh ứa ra.

Lại, lại có liên quan tới ta?!

“Vương gia ăn nhanh một chút rồi mời trở về đi.” Vũ Thanh Túc lạnh lạnh nói.

“Đừng tuyệt tình như vậy thôi, Vũ, thái, sư!”

Hai chữ cuối cùng làm ta cùng Đậu Đậu gốc lẳng: thái sư???

“Ngọc Quan, ” Lý Thủ Hiền hướng ta cười đến âm hiểm lại vô cùng thân thiết: “Bổn vương cũng ngụ ở đây, được không?”

“Không được!” Ta lập tức cự tuyệt! Trảm đinh chặt sắt!

“Về sau phí ăn mặc cùng tiêu xài của người đều do bổn vương bao, thế nào? Người có thể muốn mua cái gì liền mua cái đó.”

“Thật sự?!”

Ta mới vừa kinh hô xong, Đậu Đậu đã muốn giẫm một cước thật mạnh lên lưng ta!

“Cha...” Đậu Đậu ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Trong nhà đã có một con hồ ly háo sắc giảo hoạt, người còn muốn dưỡng thêm một con sói nữa sao?”

“Không có a...” Ta cực kỳ vô tội: “Ta sao lại nói muốn nuôi sói a?” Hồ ly còn không có mà...

“Vậy người cho đây là cái gì?!” Đậu Đậu chỉ vào Lý Thủ Hiền hướng ta hét lớn.

“Đồ vật này nọ?” Lý Thủ Hiền nhú lông mày, ngữ hàm uy hiếp: “Đậu Đậu, người đừng sai từ nga...”

“Cũng đúng thôi, ” Vũ Thanh Túc lạnh lạnh xen mồm nói: “Chỉ là Hấn rõ ràng không phải đồ vật này nọ mà thôi.”

“...”

Ta thất kinh nhìn phương mạch nước ngầm trên bàn cơm bắt đầu khởi động mây đen, trong đám mây còn có vài tia chớp ẩn ẩn ma sát lẫn nhau, Xoẹt đùng rung động, ba tia lôi điện ngọn nguồn vẫn như cũ cũ cắm tức đối thị lẫn nhau từ hai phía khác nhau, ta đã muốn cảm thấy được ngay cả sàn nhà cũng đã bắt đầu run nhè nhẹ ...

Dưới loại tình huống này tự nhiên là... Ta chuẩn

~May mắn ba người kia gần như đã đạt tới cảnh giới ‘ vô ngã ’, quả nhiên trong mắt không hề có ta, ta đã chạy khỏi phòng mà ngay cả một người đuổi theo cũng không có. Ta chưa từ bỏ ý định vo vài vòng ở ngoài cửa, vẫn là không ai đuổi theo! Tâm tình ta thắm đậm ảm đạm thất vọng. Ta uể oải vì để bù đắp lại cho tâm hồn bị tổn thương của ta mà không thể không đi ra ngoài xem thử hôm nay có bán bánh đậu xanh để ăn hay không.

Vẫn chưa đi đến đầu đường, ta liền cảm giác được phía sau có hơn một tiếng bước chân mạnh mẽ hữu lực, nhất thời da đầu của ta run lên, không phải đâu? Chẳng lẽ ta lại bị người theo dõi??

Lập tức bỏ chạy! Quả nhiên tiếng bước chân phía sau đuổi theo! Ta ở trong lòng lớn tiếng kêu rên, hận không thể sinh phong dưới chân! Chạy chạy, a, nơi này thật quen thuộc... Hình như hôm qua Vũ Thanh Túc cũng đuổi theo ta ở trong này! Nói cách khác, gần đây hẳn có một vũng nước rất trơn, phải cẩn thận! Ta một bên chạy một bên hết nhìn đông tới nhìn tây, ở đâu ta?

Bỗng nhiên dưới chân trượt một cái! Ta nhất thời ngã lộn nhào về phía sau! A, nguyên lai là ở đây...

Người phía sau vũng vàng nâng ta dậy, ta ổn định trọng tâm, liền chậm rãi, chậm rãi quay đầu lại...

Rốt cục thấy được dung mạo người nọ, hô hấp của ta nhất thời đình trệ.

Ngẩn người, ngẩn người, ngẩn người...

...

...

.....

... ..

... ..

... ..

“Gấu a!!!!!!!!!!”

Ác, ác mộng a... Phía sau ta cứ nhiên lại là một con hắc hùng mặt quần áo...

Không biết ta bị dọa hôn mê bao lâu rồi, chờ khi ta tỉnh lại thì đã thấy đang nằm trên giường của chính mình, cách đó không xa là thanh âm Vũ Thanh Túc ngữ hàm trách cứ nói chuyện.

“Người thật là, tốt xấu rửa mặt một chút rồi hãy đến a, râu ria đầy mặt tóc tai bù xù gương mặt thì bản thủ, ta thấy cũng phải giặt mình, đừng nói hấn.”

“Ha ha ha!” Một thanh âm phi thường sang sảng cười nói: “Ta chỉ là đang rất cao hứng! Từ đằng xa đã nhìn thấy hấn, thật sự là kích động muốn chết! Không chút suy nghĩ liền đi theo phía sau! Cũng không thể trách được ta, ta chính là ngàn dặm xa xôi mà bắt đĩnh đề theo núi Đại Hưng An chạy tới mà! Ngay cả ngựa cũng là ở trên lưng ngựa, dọc đường mệt chết hết mười ba con ngựa mà! Ha ha, may mắn Thái hậu có cho ta thông quan điệp văn, quan lại các nơi đều rất phối hợp, sớm chuẩn bị ngựa chờ sẵn, bằng không còn không biết phải mất bao nhiêu thời gian a!”

“Ta từ kinh thành xuất phát cứ nhiên chỉ nhanh hơn người một ngày mà thôi, người cũng liều mạng thật.” Vũ Thanh Túc cười nói: “Hai năm nay vất vả người, khiến người một mình chạy ngược chạy xuôi chung quanh điều tra nghe ngóng...”

“Ai! Hảo huynh đệ đừng nói vậy chứ! Người cùng Huyền huynh có cả một tòa giang sơn lớn như vậy phải chiếu cố mà! Bằng không cho dù ta có tìm được hấn đem về, giang sơn này cũng không còn, như vậy mất còn nhiều hơn a!”

“Cũng phải, ” Vũ Thanh Túc cười nói: “Nếu không phải do Huyền huynh thật sự đi không được, chỉ sợ hấn cũng chạy tới, ha hả.”

Hai người này rốt cuộc đang nói cái gì? Ta theo bản năng dịch người, muốn nghe rõ ràng hơn, ai ngờ hai người kia lập tức cầm miệng, đi tới gần ta.

“Người tỉnh?”

“...” Ta rõ ràng nhắm mắt lại như thế nào có thể tỉnh? Áo giặc của người thôi! Giả bộ ngủ giả bộ ngủ, đánh chết cũng không đứng dậy!

“Ta có nấu canh ngân nhĩ hạt sen người thích uống nhất, muốn uống không?”

“... Muốn...” Ta hận chết loại bản năng này của chính mình, ô

~Ta ngoan ngoãn mở hai mắt, nhìn thấy một nam tử to lớn cương nghị đứng bên cạnh Vũ Thanh Túc, hẳn hướng ta thoải mái cười, ta lễ phép mỉm cười đáp trả, sau đó hết nhìn đông tới nhìn tây.

“Tìm cái gì vậy?”

“Con gấu kia đâu? Không theo tới sao?? Tiểu Vũ, người mau thông tri nha môn! Gấu từ trên núi trốn xuống thành a!”

“...”

“...” Vũ Thanh Túc bộn dáng nghẹn cười thực vô cùng vất vả, sau đó một lóng tay trở vào người bên cạnh: “Ồ chỗ này này, con gấu này kêu là Kiều Vô Kỵ.”

Ta ngạc nhiên nhìn nhìn người trước mặt tuy rằng hơi đen một chút, nhưng vẫn tính là một nam tử diện mạo không tồi, không khỏi cảm thán: “Nguyên lai gấu cạo hết lông đi bộ dạng cũng không tồi.”

“...”

Kiều Vô Kỵ vẻ mặt á khẩu không nói được tiếng nào, Vũ Thanh Túc cười đến ngả ngửa ra sau.

“Kiều đại ca hảo.” Ta nhu thuận lên tiếng chào hỏi.

Vũ Thanh Túc lại nhíu mày: “Người bảo ta Tiểu Vũ, vì sao lại gọi hắn là Kiều đại ca? Ta so với người cũng lớn hơn a!”

“A... Thực xin lỗi, Vũ đại thúc.”

“...” Vũ Thanh Túc vẻ mặt đã kích ngời xồm vào góc tường vẽ vòng tròn: “Ta là đại thúc... Ta là đại thúc... Ta là đại thúc...”

Lúc này đến phiên Kiều Vô Kỵ ôm bụng cười mãi không thôi.

Ta chớp mắt, ta có nói sai cái gì sao?

“Đậu Đậu cùng Vương gia đâu?”

“Vương gia nói hắn đã mua đứt khế ước mua bán nhà cùng khế đất ở đây, cho nên chỉ có hắn đuổi các người đi, chứ không có chuyện các người đuổi hắn đi, Đậu Đậu không tin, cho nên hai người bọn họ đến nha môn tra khế đất rồi.” Vũ Thanh Túc nói.

“Mua đứt?!” Ta thất thanh hét chói tai: “Vậy chúng ta phải nghỉ ngơi ở đâu?!”

“Yên tâm, người chỉ cần thu lưu Vương gia lại đây là được, hẳn đối này căn phòng rách nát này không có hứng thú đâu.”

“... Thật sự là thật có lỗi... Nhà của ta là căn phòng rách nát...” Ta nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt Vũ Thanh Túc.

Vũ Thanh Túc lơ đãng hừ một tiếng: “Ta là đại thúc mà, đại thúc chính là cảm thấy được nơi này là một căn phòng rách nát.”

“...” Tên gia khóa tính khí như tiểu hài tử này thực sự ba mươi sao?

Đợi đến khi Đậu Đậu vẻ mặt ủ rũ cùng Lý Thủ Hiền hăng hái trở về, ta cùng Vũ Thanh Túc cùng Kiều Vô Kỵ đã muốn bị tốt rượu và vài món ăn phong phú chờ sẵn, tuy rằng tất cả đều là mua, bất quá không tổn tiền nhà ta, ta hí hửng mừng rỡ.

“Đậu Đậu, Vương gia, mau tới, chỉ chờ hai người các người thôi!” Lời nói thân thiết tựa như chúng ta đã cùng nhau sống mười mấy năm.

“Hảo ~ ”

Lý Thủ Hiền bị kích động ngồi xuống cái ghế bên phải ta, Vũ Thanh Túc bên trái nhìn về phía Lý Thủ Hiền, Lý Thủ Hiền bên phải nhìn về phía Vũ Thanh Túc, sau đó hai đạo thiểm điện đánh trúng kẻ bất hạnh bị kẹp ở giữa là ta...

“Cha...” Đậu Đậu sắc mặt xanh mét chỉ vào Kiều Vô Kỵ kêu to: “Này đây là trò gì!”

‘ trò ’ Kiều Vô Kỵ rót một chén rượu, một hơi uống vào, thích ý nhếch miệng, mắt diếc tai ngơ.

“Cái kia... Đậu Đậu a, hần lẽ loi hiu quạnh, cơm phong ẩm lộ, lấy trời làm màn lấy đất làm giường, ăn ngủ đầu đường, bụng đói kêu vang, người không có đồng nào...”

“Ít nói đi!” Đậu Đậu tức giận đến cả người run rẩy: “Một con hồ ly một con sói còn chưa đủ sao?! Người lại rứt một con gấu về?!”

“Ồ...” Ta uể oải nói: “Kỳ thật hần là chủ nợ của chúng ta ...”

“Người lại loạn mua đồ?!”

“Không có!” Ta lớn tiếng kêu oan: “Vũ Thanh Túc nói là đã chuyển nhượng món nợ hai mươi hai lượng hoàng kim cho Kiều Vô Kỵ, cho nên hần cũng ở lại...”

Đậu Đậu thân mình nhoáng lên một cái, suýt nữa đứng không vững.

“Đậu Đậu ngoan, mau tới cùng phụ thân ăn cơm.” Vũ Thanh Túc khẽ mỉm cười nói.

“Đậu Đậu ngoan, mau tới cùng đại phụ thân ăn cơm.” Lý Thủ Hiền cười gian cũng học Vũ Thanh Túc nói.

Hai cái đối thủ một mắt một còn lại bắt đầu âm âm xẹt điện.

Ta tự nhiên không thể chịu thua: “Đậu Đậu ngoan, mau tới cùng...”

Hai đạo ánh mắt giết người hướng ta phóng tới, ta nhất thời cuộn người thành một khối, lã chã chực khóc nhìn Đậu Đậu, hai người bọn họ giả mạo cha người, người không nói lời nào, ta còn chưa nói xong thì người liền trừng ta, ô...

Ăn cơm trưa xong, để Đậu Đậu an bài vấn đề phòng ngủ, ta như cũ nhanh chóng quay về phòng mình bắt đầu ngủ trưa.

Ngủ chưa được một chút, ta liền cảm thấy có người rón ra rón rén trèo lên giường của ta, ta ở trong lòng mặc thán một hơi, Vũ Thanh Túc này, ngay cả ngủ trưa cũng không để ta yên một chút được sao? Có chút tiêu cực buông tha phản kháng, hần cũng không khách khí, ta giống như một tiểu hài tử bị hần ôm vào trong lòng...

Bất quá... Cảm giác thật tốt...

Lại qua một lát nữa, bỗng nhiên lại có người rón ra rón rén đi đến, ta theo bản năng cảm thấy kỳ quái, trong nhà trừ bỏ một con háo sắc hồ ly Vũ Thanh Túc này, còn có con động vật háo sắc nào khác sao?

“Người làm gì đó?” Vũ Thanh Túc thấp giọng nói.

“Ta cũng hai năm rồi không gặp, cho ta cũng ôm một chút đi.” Cư nhiên là thanh âm của Kiều Vô Kỵ !

“Không được!” Trảm đình chặt sắt.

“Ta bên ngoài bốn ba hai năm, không công lao thì cũng có khổ phiền chứ? Dù sao ta cũng không phải muốn hôn hần, chỉ là ôm một cái thôi, ” Thanh âm Kiều Vô Kỵ phi thường ủy khuất: “Tốt xấu gì trước đây ta còn có thể ôm hần một chút, tại sao bây giờ lại bị người độc chiếm?”

Vũ Thanh Túc do dự một chút: “Vậy chỉ có thể sờ sờ đầu.”

Một đôi bàn tay to thật cẩn thận sờ đầu của ta, thật cẩn thận sờ tới sờ lui...

“Được rồi! Chớ có sờ!”

“Ta mới sờ có hai cái!”

“Ta vốn chỉ nghĩ cho người sờ một cái thôi!”

“...” Ta ngay cả dục vọng muốn trợn mắt trừng hai người bọn họ cũng không có ...

Bỗng nhiên bên người trầm xuống, Ngay sau đó là thanh âm áp lực có chút tức giận của Vũ Thanh Túc: “Người làm cái gì?!”

“Người có thể ôm hẳn ngủ, vì cái gì ta không thể?” Kiều Vô Kỳ hừ hừ nói.

“Người chán sống sao...” Vũ Thanh Túc âm trầm uy hiếp nói.

“Hừ, sinh tử nguy cơ cũng không sánh bằng loại tình cảm tưởng niệm hai năm không gặp, không cho gần gũi thì thôi đi, cứ nhiên ngay cả sờ một chút cũng không được, ta mới không cần để ý tới người!”

“Vấn đề là người sờ soạng hai cái!”

“Quý hẹp hòi! Tốt xấu gì cũng là cộng sự mười mấy năm! Chút mặt mũi này cũng không chừa!”

“Không bàn nữa! Xuống giường! A! Không được ôm hẳn!”

“...” Ta có muốn cho hai người bọn họ mỗi người một cước hay không?

Trên giường vẫn chưa được thái bình, bỗng nhiên cánh cửa két một tiếng, rõ ràng lại một người nữa tiến tới...

“A, thật sự là nhân sinh hà xử bất tương phùng, nhị vị hảo.” Là thanh âm không đứng đắn của Lý Thủ Hiền.

“Người tới làm gì?!” Vũ Thanh Túc mở miệng bất mãn.

“Không còn chỗ!” Kiều Vô Kỳ nói một vấn đề phi thường thật sự.

“Không sao, không sao, ta ngủ trên người hẳn là được.”

Lý Thủ Hiền một bên cười gian nói, một bên quả thật là bước lên giường! Cái giường vốn không lớn nay lại chen chúc bốn đại nam nhân, trong đó ba tên còn tự cho là thông minh đề thấp tiếng nói mắng đến tranh cãi đi, động tay động chân, giường lắc lư còn hơn so với ngồi thuyền.

Ta đành nhiên ngồi dậy, ba người trên giường nhất thời im lặng. Ta cầm gối đầu lên, xuống đất, đi đến trước ngăn tủ mở ngăn kéo ra, sau đó quay đầu lại nhìn nhìn ba tên nam nhân chen chúc thành một cục nằm trên giường, lạnh lạnh nói: “Các người không cần chen, ta đi tìm Đậu Đậu ngủ, dám theo tới ...”

Ta cầm lấy cây kéo lúc ẩn lúc hiện, âm trầm nói: “... Sẽ có giác ngộ đoạn tử tuyệt tôn!”

Sau đó bỏ lại trên giường ba tên nam nhân đang sững sốt ngây ngốc kia, chạy một mạch đến phòng Đậu Đậu ngủ trưa.

Ai, cuộc sống thái bình của ta...

Từ nay về sau không còn trở lại nữa ...

19. Quyển 2 - Chương 7

Ta cùng Đậu Đậu với ba tên thực khách kiêm chủ nợ triển khai cuộc sống chung kỳ diệu đã gần được nửa tháng, nếu như nói về điểm giống nhau của ba người kia, thì chính là thường thường nói với ta những lời nói chả hiểu ra sao cả, lại còn có thể dùng ánh mắt ái muội nhìn chằm chằm ta sau đó ăn đậu hủ của ta.

Kiều Vô Kỳ có thể nói là tình huống tốt nhất, bởi vì hẳn chỉ ngẫu nhiên bỗng nhiên ôm lấy ta phi thường cảm động nức nở vài tiếng “Rất cục tìm được rồi” sau đó lập tức chậm rãi buông tay trước ánh mắt giết người của Vũ Thanh Túc.

Tình huống tương đối ác liệt chính là Lý Thủ Hiền, tên Vương gia này luôn giở trò với ta, sờ tới sờ lui, còn có một lần khi ta đang tắm thì hắn chạy vọt vào đòi chà lưng cho ta, cuối cùng bị Đậu Đậu cùng Vũ Thanh Túc liên thủ đập ra ngoài. Mà kỳ quái chính là, Vũ Thanh Túc tựa hồ như nắm giữ được nhược điểm của hắn, nếu hắn làm việc gì quá phận (bàn tay mò đến bộ vị mẫn cảm nào đó, miệng ép lên miệng của ta), Vũ Thanh Túc liền lạnh lạnh nói: “Mau đã nghiền đi, dù sao người chỉ có thể làm được ở nơi này, ‘ca ca’” Sau đó Lý Thủ Hiền sẽ thực uể oải lại bắt đắc dĩ buông tay.

Quái, hai người bọn họ là huynh đệ?

Tình huống tối ác liệt đương nhiên là Vũ Thanh Túc! Tuy rằng hắn không giống Lý Thủ Hiền giở trò như vậy với ta, mà là hắn luôn nhu tình chân thành ôm ta, thường thường bỗng nhiên đầu hương, quả thực, quả thực tựa như một tiểu gia tử đang yêu cuồng nhiệt mà quấn lấy ta! Mà loại tình huống này dù ta với Đậu Đậu bất luận có phòng bị như thế nào đi nữa thì hắn mỗi đêm cũng đều có thể chạy đến leo lên giường ta, dần dần làm cho ta cảm thấy bắt đầu bất an...

“Đậu Đậu! Ta chịu không nổi!” Ta giống như nắm được một nhánh cỏ cứu mạng mà níu lấy Đậu Đậu không ngừng kêu rên.

“Làm sao vậy?” Đậu Đậu nhàn nhàn tính toán sổ sách của Hậu Đình Hoan, ngay cả đầu cũng không nâng lên.

“Tên Vũ Thanh Túc kia tối qua lại chạy lên giường của ta!”

“Người không phải đã quen rồi sao.” Đậu Đậu tiếp tục nhàn nhàn âm dương quái khí nói.

“Vấn đề là trước kia tay hắn là đặt ở trên đùi của ta! Sau lại là chạy lên trên lưng của ta! Sau đó lại đặt trên thắt lưng! Sau đó là đai lưng của ta thường hay bị giải khai! Hôm nay buổi sáng ta vừa tỉnh lại, kiểm cái đai lưng nguyên vẹn cũng không ra! Tay hắn lại để bên trong quần áo của ta! A a a a!” Ta ôm đầu kêu thảm thiết.

“Chiều theo trình tự này đi xuống, ngày người bị hắn vạch trần hẳn là không còn xa.”

“A a a a a!” Ta tiếp tục khóc thét.

“Không có việc gì không có việc gì, thói quen thành tự nhiên thôi.” Đậu Đậu không chút cảm thông nói.

“Không cần!! Ta muốn phản kháng! Đậu Đậu! Ta không muốn nhịn nữa!”

“Thật sự?” Đậu Đậu bỗng nhiên hai mắt tỏa sáng, ánh mắt sáng ngời: “Cha, người thật nghĩ như vậy?”

“Đúng! Chỉ cần hắn đừng quấn quýt lấy ta nữa!”

“Ha ha...” Đậu Đậu tiếng cười âm hiểm làm cho ta nổi da gà toàn thân: “Ta đã sớm chuẩn bị tốt ... Chỉ chờ phụ thân hạ quyết tâm thôi...”

Nói xong, Đậu Đậu ngồi xổm dựa vào tường bên cạnh cái tủ, giơ tay sờ a sờ, sau đó lấy ra một cái bọc vải màu đen không nhỏ chút nào, giấu hỏ ẩn mật, ngay cả ta cũng không biết nơi đó có cái gì. Sau đó Đậu Đậu quỷ dị cười, ở trước mặt ta chậm rãi mở cái bao vải đen ra, chỉ thấy bên trong bao có loan đao, trường kiếm, thiết chùy, đoản chủy, song lê côn, cung tiễn, nỏ thương, đoản mao vân vân, còn có những bình bình quán quán viết ‘hạc đỉnh hồng’, ‘xuyên tràng phấn(?)’, ‘thạch tín’ vô cùng khủng khiếp...

Ta hắc tuyến đầy mặt.

“Cha, người nói phải làm sao mới tốt? Trước hạ độc? Sau đó phanh thây? Hay là trước tiên lừa hắn vô rình đánh cho hôn mê rồi đem chôn sống? Hay là trực tiếp dùng ám khí ám sát? Nếu không nữa thì...”

“Đậu Đậu!” Ta kinh hồn tán đả nhìn Đậu Đậu vẻ mặt khủng bố: “Cái kia... Giết người là phạm pháp...”

“Không sao, ta sẽ đem thi thể giấu hỏ, không có bất kỳ ai phát hiện.” Đậu Đậu âm u nói.

“...” Đây, đây là nhi tử được ta giáo dục mà thành sao?

“Cha, người nói làm sao mới tốt đây? Tốt nhất trước hết cứ để cho hắn sống không bằng chết, chờ cha hết giận sẽ từng chút từng chút chém hắn cho đến chết, được không?”

“...” Ta... Ta sắp tắt thở ... Lửa giận đầy ngập đều bị Đậu Đậu dọa chạy...

“Đậu... Đậu Đậu...?”

“Àn, rốt cuộc phải giết làm sao mới tốt đây?”

Đậu Đậu mày nhăn lại thành hình chữ xuyên, vắt hết óc nghĩ a nghĩ, ta bị dọa lui ba nghìn trượng, lui a lui.

Ta, ta tốt hơn là nên chạy trước...

Thừa dịp Đậu Đậu không có chú ý tới ta, ta lập tức bỏ chạy! Chạy a chạy, bỗng nhiên ở khúc quẹo đụng phải người Kiều Vô Kỳ!

“Thực xin lỗi!” Ta vội vàng giải thích.

Kiều Vô Kỳ ngăn người, bỗng nhiên như bị cảm động to lớn ôm cổ ta: “Ồ, người cư nhiên hướng ta giải thích, hai năm không gặp cư nhiên biến thành hảo hảo tử hiếu lễ phép như vậy, ô...”

Này, người này cũng không bình thường a! Ta vội vàng đẩy hấn ra, tiếp tục chạy a chạy! Phác Bốp! Lại đụng phải một người khác!

Vừa định giải thích, tưởng tượng lại sợ bị đối phương nhiệt tình ôm ấp, vì thế ta hằm hằm rống to: “Người mắt mù?! Dám đụng bổn đại gia?!”

“Yêu, thật xin lỗi, đại gia.” Lý Thủ Hiền âm dương quái khí nói, ta còn chưa kịp hồi hận, hấn đã dùng cây quạt nâng cằm ta lên, lạnh lạnh nói: “Người buổi sáng không có súc miệng sao? Khó trách miệng thối như vậy, để bổn vương giúp người một tay đi.”

Nói xong, hấn liền không chút khách khí lập tức hôn xuống! Còn nhân tiện đem răng a đầu lưỡi a của ta liếm một cái.

“Ngô ân ngô!!”

Ta phát ra một trận thanh âm kháng nghị vô nghĩa, này kết quả là tứ chi xụi lơ ngã vào lòng Lý Thủ Hiền. Rốt cục ngay lúc ta hít thở không thông, Lý Thủ Hiền cũng thiện tâm buông ra ta, ý do vị tấn liếm liếm miệng, sờ sờ đầu của ta: “Hương vị thật tốt... Hoan nghênh người lần sau lại tới làm càn với ta.”

Đánh chết ta cũng không làm ~!!

Lý Thủ Hiền tên vô lương tâm bỏ lại ta hai chân vô lực thảnh thơi thảnh thơi tiêu sái rời đi, ta ngây ngốc ngồi trên mặt đất nửa ngày không chút động đậy, sau đó, một loại cảm giác mao cốt từng nhiên tê dại chậm rãi, chậm rãi dâng lên, ta thật cẩn thận quay đầu lại, chỉ thấy Vũ Thanh Túc sắc mặt xanh mét, ngoài cười nhưng trong không cười nhìn ta.

“A, ban ngày ban mặt lại có một màn hảo hí hương diễm như vậy để xem a, xem ra buổi tối ta không thể hảo hảo thỏa mãn người rồi.”

“Cái, cái gì thỏa mãn! Người đừng nói mấy lời làm cho người khác dễ hiểu lầm được không?!” Ta mặt đỏ tím đập lớn tiếng hét lên.

Vũ Thanh Túc từ từ bước lại, ta theo bản năng rụt lui, hấn lập tức cười càng thêm âm hiểm: “A, hấn hôn người người không trốn, ta vừa mới đi tới người liền sợ tới mức lập tức lui a...”

“Kia, đó là bởi vì... A!!!”

Ta vô cùng thảm thiết kêu thảm, này Vũ Thanh Túc! Hấn cư nhiên, cư nhiên cần ta!! Quả nhiên trong nhà này người bất bình thường nhất chính là hấn!

Thật vất vả trốn khỏi ma khẩu của Vũ Thanh Túc, ta cơ hồ là chạy trốn chết chạy ra đường lớn, căn nhà này, căn nhà này không thể tiếp tục ở! Ta muốn rời nhà trốn đi! Ta muốn xuất ra khí phách nam tử hấn bước chân vào giang hồ! Làm ra đại sự cho bọn hấn thấy!

Kêu cầu nhàu kêu vang

Bụng kêu lên, chợt nhớ tới, ta vẫn chưa ăn điểm tâm...

Bầu nhiệt huyết mới phát lên khi nãy dường như bay hơi nhanh chóng biến mất, không bao lâu liền vô tung vô ảnh.

“Về nhà ăn xong điểm tâm trước rồi nói sau...” Ta nói thầm.

“Vị tiểu huynh đệ này.”

Một thanh âm ôn nhu ở sau lưng vang lên, ta quay đầu lại, một gương mặt thanh tú, nam tử nhất phái tao nhã nho nhã hướng ta hơi hơi mỉm cười, phi thường hòa ái dễ gần.

“Chuyện gì?” Ta không khỏi cũng muốn thân cận một chút với hắn.

“Là như vậy, tại hạ mới tới quý địa, vô ý bị mất túi tiền, hiện giờ trên người không có đồng nào...”

“Đòi tiền không có.” Ta không đợi hắn nói xong liền lập tức nêu rõ lập trường.

Người nọ ngẩn ra, lập tức cười cười: “Kỳ thật tại hạ chỉ là muốn mượn cái một nơi để nghỉ chân, cùng một chén nước trong uống là đủ rồi.”

Ta cao thấp đánh giá người nọ một chút, nhìn hắn mặt mũi hiền lành không giống ác nhân, nhưng mà... Ta cúi đầu suy tư, trong nhà đã có một ổ hung cầm (thú dữ), nếu lại mang về một con mai hoa lộc... Đây không phải là đem người ta ném vô hồ lửa thiêu chín sao? Có phải hơi quá tồi tệ không ...?

“Tiểu huynh đệ cứ yên tâm đi, ta không phải người xấu.” Người nọ vẫn như cũ mỉm cười, cười như một cơn xuân phong.

“Ta biết người không phải người xấu...” Vấn đề là nhà của ta toàn bộ đều là người xấu.

Ta đang khó xử hết sức, bỗng nhiên bị người thật mạnh vỗ bả vai, sau đó là một con heo tai to mặt lớn xáp gần lại: “Ngọc Quan! Đã lâu không gặp người! Nhớ chết ta!”

Ngô Nhị Thế nói xong liền cầm tay của ta, trở mặt ra bắt đầu minh mục tương đả sỡ sàng. Bất quá xuất thủ vẫn còn kém xa con sắc hồ ly cùng sắc lang nhà ta, thật cảm thấy loại phương thức sỡ sàng cùng động tác nhỏ này của hắn có vẻ phi thường đáng yêu. Cho nên hiếm khi ta không trợn mắt hung dữ hất mặt phát giận, thế nhưng thật ra lại khiến Ngô Nhị Thế vừa mừng vừa sợ.

“Ngọc Quan ~ ~ ”

Đối với loại người này, người đối hắn hảo một chút, hắn lập tức mũi chạm tới mặt, xem đi, gương mặt to lớn sáp lại, hận không thể bên đường âu yếm. Ta đang định phát hỏa, bỗng nhiên bị người nhẹ nhàng túm lấy, sau đó người nọ đứng chặn trước người ta.

“Vị tiểu huynh đệ này, ban ngày ban mặt, lồi lồi kéo kéo còn ra thể thống gì?” Người kia đã thu hồi nụ cười hòa ái dễ gần, ngược lại lạnh lùng nhìn Ngô Nhị Thế, biểu tình như có diệt môn chi cừu với hắn.

“Người là cái quái (nguyên văn là : căn thông: rẽ hành) gì a?!” Ngô Nhị Thế tự nhiên nổi bão: “Tránh ra! Thấy người là người bên ngoài! Khó trách người không biết cha ta là ai! Mau cút ra! Đừng có làm mất hứng bổn thiếu gia.”

“Cha người?” Người nọ hừ lạnh một tiếng: “Trừ phi cha người là thiên hoàng lão tử, bằng không có chiếu giáo huấn người cũng không sai!”

Nói xong người nọ vỗ vỗ tay, giống như thần binh trên trời giáng xuống một đoàn người ăn mặc như binh lính từ bốn phương tám hướng đồng loạt tiến lên, nhất thời giương cung bạt kiếm đem Ngô Nhị Thế cùng vài tên tay sai bao vây lại.

“Đại nhân, hắn là nhi tử của Hưu Trữ huyện huyện lệnh.” Một binh lính ăn mặc như đầu lĩnh nói.

“Hừ, một Huyện lệnh nhỏ nhỏ cư nhiên cũng dám động thủ trên đầu thái tử? Đánh cho ta! Đánh cho cha của hắn nhận không ra hắn mới thôi!” Người nọ âm trầm nói: “Lần sau khi đùa giỡn bên đường cũng phải nhìn coi đối phương là ai! Đúng rồi, hảo hảo giáo dục một chút hai cái tay không thành thật kia của hắn cho ta! Cho đến khi hắn nhận không ra cái tay kia là của hắn mới thôi!”

Ta trợn mắt há hốc mồm nhìn cái người khi nãy khuôn mặt tươi cười tựa như phật Di Lặc khi nãy bỗng nhiên biến thành Tu La quỷ dạ xoa, giương miệng cứ ngốc lẳng ra đó.

Khi người nọ quay đầu, lại khôi phục khuôn mặt tao nhã ôn nhu ban đầu kia, ánh mắt đầy thiện ý làm người cảm thấy hẳn nhất định sẽ đối tốt với người khiến người chìm xuống vũng bùn, nụ cười ôn nhu kia làm cho người ta cảm thấy tâm linh như được tinh lọc phi thường âm áp...

Ta nhất thời rùng mình từ đầu xuống tới đuôi.

Ai, ai nói đây là mai hoa lộ? Căn bản là nham hiểm!

“A, tiểu huynh đệ, chúng ta tiếp tục nói vấn đề vừa rồi, tại hạ muốn mượn quý phủ nghỉ chân một chút, xin một chén nước trong, có thể chứ?”

Ta nhìn nhìn Ngô Nhị Thế đang bị vô số người vây quanh đánh, phát ra tiếng kêu thảm thiết như heo bị chọc tiết, không khỏi nuốt nuốt nước bọt trong miệng, nhìn nhìn lại nam nhân ôn nhu cười đến nhất thành bất biến kia, chậm chạp gật gật đầu: “Hào... Phi thường vinh hạnh...”

Ta dám cự tuyệt sao...

“A, đa tạ.”

“Không cần khách khí.”

“Đúng rồi, tại hạ vẫn chưa tự giới thiệu, tại hạ họ Huyền, song tự Thượng Đức, Huyền Thượng Đức.”

“Huyền huynh!”

“A, Vũ huynh, Kiều huynh, đã lâu không gặp.”

Nhìn ba con hung cầm tựa như bằng hữu chí cốt thân mật khăng khít mà sáp lại với nhau, ta đại thán một hơi, đáng lý ta sớm nên nghĩ đến, cái gọi là vật họp theo loài, bọn họ tất cả đều là biến thái trong biến thái, nói như thế nào thì cũng cùng một giuột với nhau cả! Ta bắt đầu cúi đầu suy nghĩ, nếu để cho Đậu Đậu thấy ta lại lĩnh một con lão hổ trở về... Hẳn có thể hay không trong cơn tức giận ngược lại đem ta đá ra ngoài?

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến, Đậu Đậu ôm một chậu nước tưới hoa đi vào phòng, ánh mắt tự nhiên rơi xuống người Huyền Thượng Đức đang chậm rãi nói nói.

“Đậu Đậu, người hãy nghe ta nói! Người này a...”

Ta đang ở vắt hết óc muốn tìm cớ, ai ngờ Đậu Đậu thật là phi thường không thềm để ý mở miệng nói: “Không sao cả, dù sao cũng đã nhiều người như vậy, không thêm một người cũng chẳng sao. Công nhận ánh mắt của người so với mức nước chênh lệch giữa lòng sông với mặt biển còn lớn hơn, mấy lần trước toàn rứt mãnh thú về, lần này mang về một giống ôn thuần, xem như có tiến bộ đi.”

“...” Ta đã bắt đầu tưởng tượng đến lúc Đậu Đậu nhận thức được tính nguy hiểm của Huyền Thượng Đức, có thể sẽ hoàn toàn thất vọng đối với nhân tính hay không...

“Đúng rồi, Vũ thúc thúc, ta có việc tìm người.”

Vũ thúc thúc?!

Ta trợn mắt há hốc mồm nhìn Đậu Đậu vô cùng thân thiết tiêu sái trước mặt Vũ Thanh Túc nói, sau đó Vũ Thanh Túc cương chiều chìm đắm sờ sờ đầu của hắn liền đứng lên, hai người đi ra ngoài phòng.

Tuyệt, đối, khả, nghi!

Ta lúc này không nói một tiếng theo ở phía sau, hai người bọn họ đi đến sau hậu hoa viên mới dừng lại, sau đó Đậu Đậu phi thường nhu thuận nói: “Vũ thúc thúc, người kia cũng là bằng hữu của người sao?”

Đúng vậy a, buổi tối phải thêm một đôi đũa.” Vũ Thanh Túc đương nhiên nói.

“Chính là...” Đậu Đậu do do dự dự nói: “Trong nhà không có dư tiền a...”

“Ta không phải mới vừa mới cho người ngân phiếu một trăm lượng sao?”

Một trăm lượng?! Ta lập tức dựng lỗ tai lên.

“Nhưng người cũng biết phụ thân hẳn luôn tứ phương phụng phí, kia một trăm lượng cơ hồ toàn bộ đã chi lúc trước rồi, còn lại không nhiều lắm, ta sợ ngày mai hoặc là ngày mốt cũng chỉ có thể ăn cháo trắng bánh mì, phụ thân sẽ không vui.” Đậu Đậu biểu tình khó xử: “Ta cũng không biết nên làm cái gì bây giờ, đành phải tìm người thương lượng, có việc nên tìm nhất gia chi chủ giải quyết, đúng không?”

Nhất gia chi chủ?!

Ta thật sâu hít vào một hơi lạnh khí, hẳn từ khi nào thì thành nhất gia chi chủ?? Đậu Đậu làm phản từ khi nào?!

Vũ Thanh Túc bộ dáng cũng là phi thường hưởng thụ, vỗ vỗ đầu Đậu Đậu : “Thực làm khó người còn tuổi nhỏ đã phải vất vả làm công việc quản gia, ai! Đây, đây là ba trăm hai, người tự lên kế hoạch đi, không đủ thì tìm ta lấy.”

“Cám ơn Vũ thúc thúc!” Đậu Đậu ngọt ngào cười: “Ta sẽ nói với phụ thân, Vũ thúc thúc là một người vô cùng tốt!”

Vũ Thanh Túc hơi đắc ý cười, sau đó cúi nửa người, thử hỏi: “Đậu Đậu, nếu... Thúc thúc chỉ nói là nếu, có một ngày người phải gọi thúc thúc là phụ thân, người nguyện ý không?”

Cái gì

đây là dụ dỗ ~!!!

“Vậy phụ thân phải làm sao bây giờ?” Đậu Đậu thực khờ dại chớp đôi mắt to tròn.

“Đương nhiên cũng gọi hẳn là phụ thân, chính là ta cũng muốn làm cha người.”

Đậu Đậu thật đúng là nổi tiếng a...

“Tốt, nếu phụ thân không ý kiến, Đậu Đậu sẽ kêu thêm một phụ thân nữa.”

Cố ý kiến! Ta tuyệt đối cố ý kiến! Người tên bất hiếu tử không lập trường không kiên trì này ~~!

“Kia một lời đã định!”

“Ân.”

Đậu Đậu phi thường đáng yêu gật gật đầu, ta chưa từng thấy hẳn ở trước mặt ta nhu thuận như vậy lần nào! Thật hận a

Hai người chia tay sau, Đậu Đậu bỏ ngân phiếu vào lòng ngực, sau đó liền bắt đi tới đi lui, giống như đang chờ ai đó. Ta đang cảm thấy kỳ quái, bỗng nhiên Kiều Vô Kỵ bước nhanh tới, sang sảng cười cười: “Đậu Đậu, hẹn Kiều thúc thúc đến có chuyện gì?”

“Kiều thúc thúc...”

Đậu Đậu vẻ mặt lã chã chực khóc, kim Đậu Đậu trong mắt sẽ lập tức rơi xuống, sợ tới mức Kiều Vô Kỵ vội vàng trấn an: “Đậu Đậu làm sao vậy? Ai khi dễ người? Người nói cho Kiều thúc thúc, Kiều thúc thúc giúp người đánh cho hẳn rằng rơi đầy đất!”

“Kỳ thật...” Đậu Đậu bộ dáng muốn nói lại thôi: “Ta thật sự không biết nên làm cái gì bây giờ, lại không thể tìm cha thương lượng, hẳn sẽ lo lắng, mà người trong nhà chỉ có Kiều thúc thúc hòa ái dễ gần nhất, cho nên ta chỉ hảo tìm người thương lượng ...”

Ai hòa ái dễ gần?? Đầu gấu kia á?? Ta không nghe lầm chứ??

“Ha hã a ~” Kiều Vô Kỵ phi thường hưởng thụ, hào sảng vỗ ngực: “Nói đi! Trời có sập xuống Kiều thúc thúc sẽ giúp người chống!”

Trời sập xuống không đè chết người mới là lạ! Ta hung tợn nguyên rủa nói.

Vì cái gì? Vì cái gì? Vì cái gì Đậu Đậu của ta đối người khác lại có vẻ nhỏ xinh đáng yêu như thế? Ở trước mặt ta lại là bộ dáng nhân tình, ô, phân biệt đối xử...

“Kỳ thật là như vậy, bởi vì trong nhà bỗng nhiên nhiều người như vậy, chio tiêu gần như đã phi thường khó khăn, hiện tại lại, nhiều hơn một vị bằng hữu của ngươi, ta chỉ sợ lực bất tòng tâm...”

“Nguyên lai là nguyên nhân này a!” Kiều Vô Kỳ ha ha cười: “Kiều thúc thúc cũng nghĩ đến chuyện này a! Đến đến đến! Chỗ này ta có một trăm lượng ngân phiếu, ngươi cầm trước đi.”

“Không! Không được! Ta không thể lấy tiền của Kiều thúc thúc!”

“Thật là, đã gọi ta là Kiều thúc thúc thì đừng có khách khí như vậy! Cầm!”

“Nhưng mà... Phụ thân biết sẽ tức giận...”

“Ngươi không nói, ta không nói, ai sẽ biết? Ân?”

Kiều Vô Kỳ thần bí đem ngón trỏ để ở bên miệng, Đậu Đậu ngọt ngào cười, vô cùng đáng yêu cũng bắt chước động tác này, hai người bộ dáng hết sức ăn ý hiểu lòng nhau, da gà của ta nổi lên toàn thân.

Ta đã hiểu được mục đích của Đậu Đậu, bởi vậy da gà phá lệ thức dậy cũng nhiều hơn. Đây, đứa con trai này thật sự là do ta giáo dục mà thành sao? Ta bắt đầu hoài nghi lần thứ N.

Lại tiễn Kiều Vô Kỳ đi, Đậu Đậu ngâm nga tiểu khúc lại đem một trăm lượng kia bỏ vào lòng, ta ở một bên phẩy tay thở dài, hài tử này, sa đọa.

“Nhìn lên tới khi nào? Mau ra đây đi, cha.”

Ta lần thứ hai chắc chắn sự khôn khéo của đứa nhỏ này không phải do ta dạy thành.

“Đậu Đậu, ” Ta chường mặt, định phát ra uy nghiêm phụ thân: “Gạt người là không đúng, lừa tiền lại sai lầm, ngươi một lúc lừa hai người lại mười phần sai!”

“Cha, một trăm lượng này ngươi cầm mua đồ đi.”

“Hảo

”

Ta hoan hô một tiếng cầm một trăm lượng ngân phiếu bắt đầu suy nghĩ là mua kẹo hảo, hay là mua đồ ngọt hảo? ... Ách? Không đúng!

Ta vội vàng làm bộ giận dữ: “Đậu Đậu! Vấn đề này không phải mấu chốt, quan trọng là ... Hành vi của ngươi!”

“Vậy trả ta ngân phiếu.” Đậu Đậu phi thường đương nhiên vươn hai tay.

Lúc ta nổi giận đùng đùng vươn tay đem ngân phiếu trả lại cho hắn thì mới phát hiện... A, ngân phiếu đâu?

“Ngươi vừa rồi đã cất vào trong tay áo.” Đậu Đậu lạnh lạnh nói.

“...” Ta hận chết loại bản năng này của mình... Ô

~“Đậu Đậu...” Ta nhỏ giọng vừa đủ nghe nói thầm: “Nhà chúng ta đã đến bước đường cùng tới nỗi phải đi gạt tiền sao...”

“Đây thì không có, nhưng nếu đối tượng là bọn hắn, cho dù có lừa hết cũng không giải được hạn.” Đậu Đậu âm trầm nói.

“A? Đậu Đậu... Ngươi rốt cuộc có thù oán gì với bọn họ a...”

Đậu Đậu ánh mắt không tốt nhìn chằm chằm ta, không chút nháy mắt, hại ta đáy lòng đập loạn, sau đó Đậu Đậu cười lạnh một tiếng: “Kẻ ngốc thật sự là hảo mệnh, bất quá vì loại gốc nhân này thì người buồn bực càng ngốc...”

“Đậu Đậu...?”

Là ta lỗi giác sao? Tính cách Đậu Đậu dường như trở nên phi thường thối nát? Hơn nữa ngôn ngữ bất kính? Chẳng lẽ... Chẳng lẽ là đến thời lý phản nghịch??

“Đừng để ý, ta là nói ta mà.” Đậu Đậu lạnh lạnh nói.

“Đậu Đậu, ” Hai vành mắt ta ảm ướt, không không chịu thua kém nhanh chóng khóc lên: “Cha cũng biết mình ngu ngốc, bình thường cũng rất ít giáo dục người, nhưng dù gì cũng là một hồi phụ tử, cái gọi là hùm dữ không ăn thịt con, tự nhiên hổ con dù có độc ác cũng sẽ không ăn thịt hổ phụ đúng không?”

“Người muốn nói cái gì a?” Đậu Đậu nhú nhú mày.

“Ta là nói... Cho dù người hận cha hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, cũng không thể giết cha a...”

“... Ta khi nào thì nói là muốn giết người?”

“Người tuy là chưa nói qua, khả là ánh mắt của người còn có ngữ khí rõ ràng chính là hận không thể lột da dịch cốt ta a...” Ta lã chã chực khóc, rất đáng thương.

“Đúng vậy! Ta chính là hận người hậu tri hậu giác như vậy cái gì cũng không phát hiện! Kết quả chỉ có thể tự mình một người lo lắng hải hùng, trong lòng run sợ! Người lại cùng người khác hoà thuận vui vẻ hoà thuận vui vẻ, liếc mắt đưa tình!” Đậu Đậu bỗng nhiên giống như một tiểu lão hổ bị chọc giận bạo phát nhảy dựng lên: “Ta làm gì lại cần phải quan tâm người a! Nói như thế nào cũng không phải thân sinh! Ta làm gì phải ngu ngốc hy vọng người chủ động cho ta dùng định tâm hoàn! Dù sao hảo tự hảo tán! Người theo bọn họ trở về là được! Ta cũng sẽ không liên lụy người! Hơn nữa rõ ràng là người liên lụy ta! Ta tại sao lại phải tự tìm lấy khổ! Người cứ nhanh chóng mà đi tìm Vũ lang của người tình chàng ý thiếp đi!”

... Phụ tử đại nguy cơ...

“Đậu Đậu...”

“Đừng gọi ta!!”

“Đậu Đậu ~ ”

Ta lúc này giống như khối thuốc cao bôi trên da chó dính chặt trên người hắn, ôm chặt hắn không chịu buông tay, Đậu Đậu cũng khởi xương tính tình liều mạng giãy giụa, hắn chưa bao giờ phản kháng kịch liệt như vậy! Vì thế ta có chút khẩn trương càng thêm dùng sức ôm chặt lấy hắn!

“Đậu Đậu! Cha thực dốt nát! Cũng phi thường mơ hồ! Nhưng cha cũng không có gốc a, phụ thân biết người đang lo lắng cái gì, chính là so với dùng miệng ba hoa nói, hành động của ta không lẽ còn không chứng minh được tầm quan trọng của người sao? Mặc kệ bọn họ là vì cái gì mà đến đây, hoặc ta là vì cái gì đến đây, người cũng vẫn là con ta a! Tình cảm hai năm nay cũng không phải là giả a? Người vì sao vẫn không tin phụ thân a?!”

Đậu Đậu giãy giụa lực đạo dần dần giảm nhỏ, trong vòng tay ôm ấp của ta run lên nhẹ nhẹ, lúc này ta mới phát giác Đậu Đậu lại nhỏ bé như vậy, nhỏ đến làm ta đau lòng không thôi...

“Đậu Đậu, người trong lòng ta, vĩnh viễn đều là người quan trọng nhất!”

“Gạt người...” Đậu Đậu than thở: “Người rõ ràng thực thân cận với bọn họ...”

“Đó là cha bình dị gần gũi thôi ~ ”

“...”

Cắm giác Đậu Đậu nắm hai tay lại, ta vội vàng nói: “Nếu Đậu Đậu không thích, phụ thân sẽ không để ý đến bọn hắn nữa! Cho nên Đậu Đậu mới là tối trọng yếu! Nhất nhất là tối trọng yếu!”

Đậu Đậu hừ một tiếng, sau một lúc lâu, sâu kín nói: “Cha, Lý Thủ Hiền là Vương gia, Vũ Thanh Túc là thái sư, Kiều Vô Kỳ hẳn cũng là nhất phẩm tướng quân trong triều, còn người mới tới kia có thể cũng là quan viên trong triều? Một đám người như vậy lại tập trung bên cạnh người, chẳng lẽ người một chút cảm giác cũng không có sao...”

“Ta...” Ta lắp bắp nói: “Ta là Ngọc Quan... Ta là cha của Đậu Đậu ... Ta không có khả năng là người có quyền thế như vậy...”

“Người không phải vẫn nói người là đại nhân vật sao? Hiện tại người thực có thể là đại nhân vật, hơn nữa còn là loại nhân vật lớn nhất nữa...”

“Đừng, đừng nói giỡn! Ta không phải là hoàng đế! Trong cung không phải có một hoàng đế sao? Hai năm nay không phải vẫn đang xử lý chính vụ sao? Như thế nào lại là ta a? Không có khả năng!” Ta thấp giọng thì thào, tuy rằng từ lúc Lý Thủ Hiền vừa mới bắt đầu thử ta, ta liền có cảm giác... Nhưng mà, khi loại cảm giác này càng ngày càng chân thật, ta ngược lại bắt đầu hoài nghi...

“Kỳ thật ta cũng biết là không thể, ” Đậu Đậu hồ nghi nhìn nhìn ta: “Nếu cho người làm hoàng đế, tông nguyên nhất định mất nước đi?”

“...” Có ý gì ~!

20. Quyển 2 - Chương 8

“Cha...”

“Cái gì?”

“Nếu... Chính là nếu...” Đậu Đậu lo lắng không thôi nói: “Người thật sự là hoàng đế...”

“Người chính là Thái tử!” Ta nhếch miệng khờ khạo cười.

Đậu Đậu mặt đỏ ửng, hấn vừa thẹn vừa giận trừng mắt ta: “Không đứng đắn! Ai hỏi người cái này! Ta cũng không phải thân sinh! Như thế nào cũng không thể ngồi lên vị trí cao như vậy! Thái tử đương nhiên dĩ nhiên phải do thân sinh nhi tử của người làm! A... Ai đang nói cái này chứ!! Ta là muốn nói... Ta muốn nói cái gì nhỉ? Đáng giận! Đều là người làm hại!”

Ta... Ta cái gì cũng không có làm a...

Đậu Đậu thở phào mấy hơi, cảm xúc chậm rãi bình lặng xuống, ánh mắt cũng không còn sắc bén như vậy, lời nói cũng không muốn gây sự như khi nãy: “Ta định nói là, nếu người thật sự là hoàng đế, không cần vì lời hứa với ta mà do dự, đi theo bọn họ trở về là tốt nhất.”

“Đậu Đậu!”

Ta có chút tức giận, vì cái gì Đậu Đậu có thể không thềm để tâm nói ra những lời tuyệt tình như vậy? Ta đang muốn phát hỏa, Đậu Đậu bỗng nhiên âm lãnh cười: “Bất quá ta đã kết định rồi dù sống chết cũng sẽ theo chân bọn họ! Quân tử báo thù mười năm không muộn... Hừ hừ hừ...”

“...”

Này... Ta nhìn nhìn tay phải vì phát giận mà vươn lên, nhất thời không biết ta hấn là nên tiếp tục phát hỏa hay là cảm động ôm lấy hấn...

“Còn có...” Đậu Đậu lạnh lạnh nói: “Ta cũng không sợ nói cho người biết, con người của ta thù dai, người nhanh chóng trở về làm hảo hoàng đế của người đi, bởi vì người sống yên ổn không được vài năm đâu ...”

“Có ý gì?” Ta bỗng nhiên cảm thấy trong đầu có cái gì đó bá một cái vang lên, Ngay sau đó tim bắt đầu đập không thể khống chế điên cuồng nhảy lên.

Đậu Đậu nhìn thẳng vào mắt ta, tựa như một đũa nhỏ quật cường không nên làm chuyện xấu khiến cho đại nhân chú ý mà tràn ngập mâu thuẫn cùng ác ý: “Bởi vì ta nhất định sẽ tạo phản! Hơn nữa ta sẽ dẫn phát phản loạn cho người đau đầu! Người trước khi đi tốt nhất trực tiếp giết ta diệt khẩu đi! Bằng không người nhất định sẽ hối hận!”

“Đậu Đậu!!”

Ta nhất thời hét lớn một tiếng, tay phải vốn đã hạ xuống lại lần thứ hai nhanh chóng nâng lên! Đậu Đậu theo bản năng nhắm mắt co rụt cổ lại, ta lại một phen ôm hấn vào trong lòng! Gắt gao ôm!

Trong nháy mắt đó, sau khi nghe được những lời Đậu Đậu thấp giọng thì thào nguyên rủa, đầu của ta oanh một tiếng nổ tung! Ta không biết cái gì lại khiến lòng mình đập loạn như thế, càng không biết vì sao khi

nghe hần nói như vậy lại vô cùng vui vẻ! Ta chỉ biết ta không thể buông bỏ tiểu quỷ này! Bởi vì hần là hy vọng của ta! Hần là tương lai của ta!

“Cha thật sự là yêu người chết mất!!”

Trong đầu ta đột nhiên phiêu đảng một thứ gì đó tựa như đã ngủ say rất lâu rồi, nội dung có chút quỷ dị: nếu ta là hoàng đế... Đậu Đậu, người mau soán vị đi!!

Thực quỷ dị?

Ta hần không phải là hoàng đế...

Bởi vì hoàng đế bình thường sẽ không nghĩ như vậy...

Bất quá ta cũng không phải người bình thường...

... Ân...

“Ta nói muốn làm phản người thế nhưng là nói...” Đậu Đậu bộ dáng như bị đánh bại, thở dài một hơi: “Ai đời này có thể giữ được người? Ta thấy kiếp sau vẫn không có cách nào giữ được người...”

Này... Có tính là đang khích lệ ta không?

Không biết có phải cảm giác của ta sai lầm hay không, Đậu Đậu tuy rằng phụng phịu, nhưng mà hai má ửng đỏ, thái độ có vài phần ngưng ngưng, vì thế kẻ làm cha ta đây lập tức nhân cơ hội tiến tới: “Đậu Đậu a... Về vấn đề nhất gia chi chủ nhà chúng ta ...”

Đậu Đậu ngẩng đầu nhìn ta, ta ngưng ngưng cười: “Cái kia... Tuy rằng cha người không phải thực không chịu thua kém... Nhưng... Ân... Phù sa thủy bất lưu ngoại nhân điền, vấn đề danh hiệu nhất gia chi chủ này chúng ta tái thương lượng một chút đi...”

“Cha, ở nhà nhiều người như vậy, người cảm thấy ai là người tuyệt đối không thể trêu chọc?”

“Vũ Thanh Túc!” Ta cơ hồ không cần nghĩ liền thốt ra! Còn có ai so với hần nguy hiểm hơn sao?

“Nhưng hần lại cho ta ba trăm hai ngàn phiếu, hơn nữa rất cao hứng.”

“...”

“Nếu như nói hần là người âm tình tối bất định, vậy kẻ âm hiểm nhất giao hoạt nhất phải là Lý Thủ Hiền đi?”

Ta vội vàng gạt đầu: “May mắn người không có tìm hần lừa tiền!”

Đậu Đậu liếc ta một cái: “Trước khi người trở về ta cũng đã đi tìm hần, hần là người xuất tiền lớn nhất, mỗi lần một ngàn hai.”

“Một, một ngàn hai?!” Ta trợn tròn mắt, không hổ là hủ bại Vương gia xa xỉ lãng phí quốc khố !

“Ân, cứ một lần ta bỏ mê được vô trà người uống, hần liền cho ta một ngàn hai.”

“Cái gì?!” Ta nhảy dựng cao ba thước: “Giao dịch táng tận thiên lương như vậy người cũng nhận lời sao?!”

“Ta đã hạ được ba lần.”

“A?”

“Bất quá ta đều hạ vào tín dương mao tiêm* mà người tuyệt đối không uống, ha hã, không tính phạm điều lệ chứ?” Đậu Đậu khinh miêu đậm tả – nhẹ nhàng băng qua cười.

Nói như vậy... Hình như là đã từng có vài lần, Đậu Đậu biết rõ ta không uống cái loại khổ trà này thế nhưng vẫn bưng tới cho ta... Ta tự nhiên sẽ không uống...

Ta không nói gì nhìn thoáng qua Đậu Đậu, trong lòng quá mức mê mẩn, thế cho nên ta không có lời nào để nói.

“Còn Kiều Vô Kỳ thì không cần phải nói, dễ lừa nhất chính là hần.”

“ ... ”

Đậu Đậu gãi gãi cằm, hơi khẽ cau mày: “Không biết cái người mới tới ... Gọi là gì nhỉ? Huyền Thượng Đức đúng không? Không biết tình huống của hắn như thế nào...”

“Đậu Đậu...”

“Cái gì?”

“Ta thực hạnh phúc... Ta là người duy nhất trong nhà này không bị người lừa...” Ta đại ra lắm bả nói.

Đậu Đậu bí hiểm cười: “Cha, người cho cái gì là ‘ nhất gia chi chủ ’? Người bị kêu vài tiếng nhất gia chi chủ cũng chưa chắc là nhất gia chi chủ nga, mà cái người đều bị mọi người trong nhà thoả mái đùa bỡn trong lòng bàn tay mới chân chính là nhất gia chi chủ. Cho nên, cha, người nói xem nhà chúng ta nhất gia chi chủ là ai?”

“ ... ”

Đậu Đậu bộ dáng như ông cụ non vỗ vỗ vai của ta, hít một hơi thật sâu: “Người còn nhỏ, rất nhiều sự cũng đều không hiểu, cho nên giao hết cho ta là được, ta sẽ bảo vệ người.”

“ ... ”

“Được rồi, người tự mình ngoạn ở đây đi, phải ngoạn ngoạn, chú ý đừng làm dơ quần áo, ta đi nghiên cứu cái tên họ Huyền kia, nói không chừng còn có thể kiếm thêm được chút tiền.”

“ ... ”

Nhìn Đậu Đậu khoát tay, sau đó nhất phái nhàn nhã chấp tay sau đít chậm rãi thông thả rời đi, ta lấy ra tiểu thủ quyền (khăn tay nhỏ), đem góc khăn che miệng, hít sâu một hơi, nổi lên một chút cảm tình, chọn được tư thế, sau đó cắn góc khăn dùng sức kéo tới kéo lui!

Ta... Ta mới là cha!!!

Đợi sau khi ta phát tiết xong đầy bụng bất mãn, tiểu thủ quyền của ta đã bị rách ra một lỗ lớn, ta le lưỡi, vội vàng đem nó nhét vào trong tay áo, quyết định tìm một chỗ không người mà hủy thi diệt tích, bằng không Đậu Đậu nhất định sẽ dùng ánh mắt giết người trừng trừng nhìn ta, sau đó chờ khi ta bị ánh mắt của hắn ‘ giết ’ đến thương tích đầy mình tự động đầu hàng, thì cái chờ đợi ta sau đó chính là nửa năm hoặc cả năm lau bàn quét rác.

Trở lại trong phòng, Lý Thủ Hiền hứng thú đùa nghịch những bông hoa Đậu Đậu mới vừa tưới nước, nhìn những đóa hoa rụng lá tả rơi đầy đất, không khó tưởng tượng nó đã bị tàn phá như thế nào. Kiều Vô Kỳ đang đem phương quỳ (tủ) trong phòng khách từ góc tường phía đông dời về góc tường phía nam, đại khái là Đậu Đậu sai làm, quả là một cu li nghe lời. Vũ Thanh Túc đang hí mắt ngồi đọc sách, biểu tình nghiêm túc lại còn chăm chú, nếu ta không biết, ta sẽ cho rằng hắn đang đọc trị quốc an bang truyền thế chi tác (sách về trị quốc an bang truyền từ đời này sang đời khác), mà bản thư ‘ trị quốc an bang ’ truyền thế chi tác kia tên là phẩm hoa bảo giám ... (chú * phẩm hoa bảo giám là một quyển thư chỉ nổi tiếng miêu tả đồng tính luyến ái của triều nhà Thanh, cũng là một trong thập đại cấm thư (mười quyển sách cấm) trong truyền thuyết ~^^ Phong mượn một chút: P)

Ta hết nhìn đông lại nhìn tây, a, Đậu Đậu cùng Huyền Thượng Đức đâu?

Vừa nghĩ tới Huyền Thượng Đức đáng thương cũng sẽ bị Đậu Đậu lừa tiền, ta cảm thấy lương tâm có chút bất an, tốt xấu gì người ta chỉ vừa mới đến, lại còn là ta mang về... Ai, hy vọng Đậu Đậu lừa ít một chút, một trăm tám mươi hai là được rồi, bình thường ta mua quà vật cũng không dùng nhiều như vậy.

Đang lúc suy tư, Đậu Đậu cùng Huyền Thượng Đức đã trở lại, Huyền Thượng Đức vẫn như cũ khóe mắt mỉm cười, cười đến ôn nhu khiến lòng ta sợ hãi. Còn Đậu Đậu... Kỳ quái, Đậu Đậu thế nhưng sắc mặt âm trầm, biểu tình thậm chí còn mang theo vẻ khó chịu cực độ.

Lừa đảo thất bại?

Đang định mở miệng, Huyền Thượng Đức lại vui tươi hơn hỏ nói với ta: “Từ hôm nay trở đi, tại hạ cũng muốn quấy rầy ngươi.”

“A?” Ta sợ hãi vội nhìn về phía Đậu Đậu, người sau tròng mắt liếc ta một cái, sau đó cúi đầu sinh hồn dỗi.

“Sao lại thế này? Chẳng lẽ cái tên Vũ Thanh Túc chết tiết kia chuyển nhượng cho ngươi món nợ mười hai lượng hoàng kim ??”

“Ân hừ!”

Vũ Thanh Túc Thanh (quét sạch bách) khụ một tiếng, ta vội vàng sửa sai: “Ta là nói Vũ Thanh Túc bộ dạng chết tiết anh tuấn khiến ta tâm động không thôi ...”

Vũ Thanh Túc lúc này mới vừa lòng khê gật đầu, tiếp tục xem sách của hắn.

Ta thở dài một hơi, nam tử cầm trong tay tình sắc cảm thư biểu tình còn cực kỳ nhập tâm kia chính là thái sư duy nhất của ta tông nguyên quốc a...

Nếu ta thật sự là hoàng đế, vậy tông nguyên quốc có bị người diệt cũng không phải là do lỗi của một mình ta!

“Không phải vậy, ” Huyền Thượng Đức cười tối khó hiểu, sau đó nhìn nhìn Đậu Đậu: “Chính là tại hạ cùng với lệnh lang có một chút tư trái mà thôi, hắn nói tại hạ có thể ở lại đây. Đúng không, Đậu Đậu?”

Lông mi Đậu Đậu theo tiếng gọi rất chi là ôn nhu của Huyền Thượng Đức mà không khỏi run lên, khoe miệng miễn cưỡng giật giật vài cái, so với vết sứt trên người trần đực còn muốn lao lực gian khổ hơn mới phun ra được một chữ: “Ân...”

Ta khó có thể tin nhìn Đậu Đậu, mặt của hắn lúc trắng lúc xanh, rõ ràng là đang tức giận, lại nhìn Huyền Thượng Đức tiếp tục ôn nhu cười a cười, ta rốt cục hiểu được như thế nào gọi là vô quýt dày có móng tay nhọn, như thế nào là ma cao một thước đạo cao một trượng, như thế nào là chưa tới giờ hậu chưa báo...

Ta giống như thấy vô số bánh đậu xanh, nhuyển đường, trái cây vô đôi cánh nhỏ, phạch phạch phạch bay đi ...

Nhất thời thiên địa âm đạm, không còn khoái hoạt trên đời.

Đậu Đậu lúc sinh hồn dỗi thì thường chạy trở về phòng trùm chăn, còn lúc ta sinh hồn dỗi tự nhiên là... Lên phố mua đồ ăn! Vì thế, mỗi khi bất mãn lại sinh hồn dỗi ta chỉ biết lên phố tìm mỹ vị giai hào để lấp đầy đục vọng thao thực của ta.

Phi thường đáng quý chính là, góc phố hôm nay cư nhiên có bán đậu phụ cao! Đậu cao đậu cao ~~ yêu nhất của ta ~~ ta nhất thời phóng qua như một con đoi lang chụp mồi, người bán hàng rong sợ tới mức tưởng ta muốn cướp đồ, chưa cho ta đậu phụ cao thế nhưng lại đem một xâu tiền ra đưa cho ta...

Đệ đệ tương hảo của biểu tỷ của chất tử của tư *** tiên sinh của nhi tử của nãi nương của ngoại sanh của Ngân lão bản này thật là (đệ đệ thân thiết của chị họ bên ngoại của cháu của tư *** tiên sinh của con của vũ nuôi của cháu ngoại của Ngân lão bản)! Tất cả mọi người đều là hương thân lân lí (người quen hàng xóm), ta làm sao có thể cướp của hắn? Cư nhiên bị dọa thành cái dạng này! Rất tổn thương lòng tự trọng của ta! Cho nên vì trả thù hắn, ta cắt hai khối đậu phụ cao thật to, lấy túi da gói lại, quay đầu bỏ đi, xem như giúp hắn thực hiện quyện vọng tốt đẹp thái bình an nhân cuộc sống tìm kiếm kích thích khát vọng thiên tai nhân họa.

Đang ăn đậu phụ cao nóng hằm hập, bỗng nhiên phía sau bị người nhẹ nhàng vỗ, ta mờ mịt quay đầu lại, chỉ thấy một mỹ nữ thanh tú động lòng người đứng ở ta phía sau, thản nhiên cười, ta dường như nhìn thấy vạn đạo kim quang tản ra chung quanh người nàng, ngay cả ô ti (tóc tơ đen láy) vũ động khi bị gió nhẹ nhàng thổi qua cũng tràn đầy ý thơ như vậy ...

“Công tử.” Thanh âm hảo mê hồn, giống như hoàng oanh xuất cốc, ngọc lạc châu bàn, thanh thúy êm tai.

Ta ngốc nhìn cô gái trước mắt, ngay cả đậu phụ cao trong miệng cũng đã quên nhai.

“Công tử, tiểu nữ tử có một chuyện muốn nhờ.”

Ta làm động tác ngừng, sau đó nói: “Người tên là gì?”

Nàng kia ngẩn ra, sau đó xán tiếu như lan: “Công tử gọi tiểu nữ tử Kim Nhi là được.”

Kim Nhi...?

Ta ngẩn người, cái tên phi thường thân thiết quen thuộc ...

“Kim Nhi có một chuyện muốn nhờ...”

“Được rồi được rồi, ” ta không kiên nhẫn khoát tay: “Người cũng chỉ là muốn tới nhà ta ở mà thôi, theo ta đi đi.”

“ ... ”

Kia Kim Nhi ngẩn người, lập tức thở dài một hơi, nhất thời kim quang tiêu tán, ngay cả mái tóc đen phất động cũng hạ xuống, nàng bĩu môi, thanh âm nũng nịu tức khắc trở nên... Thật sự không nghĩ ra từ để hình dung nó, nhưng cái loại cảm giác này thật giống như một cái bánh bao lớn hương thơm ngào ngạt, người một ngụm cắn xuống, chợt phát hiện bên trong có nửa con giun dũa...

“Cái gì a, sớm biết có thể nói chuyện thông thuận như vậy, ta sẽ không phải giả bộ siêu phàm thoát tục như vậy, còn hơn cả dụng thuật câu dẫn, chỉ sợ người không đáp ứng.” Kim Nhi bĩu môi, sau đó ôm mặt ta tỉnh tể xem xét: “Ai nha! Hai năm không gặp, cứ nhiên béo hơn! Bất khả tư nghị, chẳng lẽ người tìm được một chủ tử vừa có tiền lại có bản lĩnh nuôi người? Người sẽ không sa đọa đến nỗi bị người quyền dưỡng (mặc danh kỳ diệu, không hiểu là gì) đó chứ?”

“...” Nha đầu chết tiệt kia... Ta có thể hay không đá hai chân nàng?

“Nhà người ở nơi nào? Mau dẫn ta đi a.”

Kim Nhi vẻ mặt đương nhiên, có điều hơi quỷ dị chính là, ta cứ nhiên cũng cảm thấy đương nhiên, lấy ta là hoàng đế để lại thiết tưởng... Trên đời này có ai dám nói chuyện với hoàng đế như vậy? Chẳng lẽ nàng là..?

“Người là lão bà của ta?” Ta thốt ra.

Kim Nhi sợ run một chút, bỗng nhiên phát giận: “Ta nhìn qua giống cái loại nữ nhân dốt nát muốn gả cho cái loại người như người sao?!”

“...” Ta, ta không thể nào là hoàng đế... Hoàng đế sẽ không bị người như vậy mắng, ô

~Kim Nhi một bên đi theo phía sau ta trở về nhà, dọc theo đường đi lải nhải không ngừng: “Không phải ta nói, ta đời này cũng chưa từng thấy qua người nào ngốc hơn người, một đồng người đi theo người người cứ nhiên cũng có thể chạy thoát. Chạy thoát thì thôi đi, cứ nhiên còn chơi trò mất tích, một lần mất tích liền kéo tới hai năm, người mất tích thì mất tích đi, cứ nhiên còn ngoạn mất trí nhớ, người cho là người là bi tình nam diễn viên? Tỉnh tỉnh đi. Mất trí nhớ thì mất trí nhớ, người mất ký ức cũng đừng khiến người ta phải đi tìm a, tất cả mọi người một lòng một dạ nhớ người, đổi lại người, cứ nhiên cả ai với ai cũng không nhớ rõ. Thực chưa từng thấy ai so với người càng ngốc hơn! Ngu như trư!”

“Uy!”

Ta càng nghe càng nổi lửa, hùng hổ quay đầu lại định phản bác nàng, nhưng khi gặp phải một đôi mắt to tròn đỏ bừng ngấn lệ lại hoàn toàn ngây ngốc.

Kim Nhi ánh mắt cùng ta đối thị, nước mắt nhất thời rớt cuộc khắc chế không được mà ào ào chảy xuống, nàng dùng sức lau nước mắt: “Đừng hiểu lầm! Chỗ này bão cát lớn quá! Chỉ có loại người ngu ngốc lại thêm ngu xuẩn như người mới thích hợp nhất ở cái loại địa phương này cô độc sống quãng đời còn lại! Cuối cùng sẽ giúp người trả lại cho mọi người ở nơi hoàng địa này sự yên tĩnh! Không phải giống như phát điên tìm người khắp thiên hạ, lại càng không cần cả ngày lo lắng đề phòng sợ người xảy ra chuyện ngoài ý muốn, vừa nghe nói phát hiện một vô danh nam thi trong kinh thành liền sợ tới mức cả người phát run! Đáng ra không cần lo lắng cho loại người ngu ngốc như người mà!”

“Kim Nhi...”

Ta sinh sợ hãi bước lại phía Kim Nhi, thật cẩn thận ôm lấy vai nàng, Kim Nhi không chút khách khí đánh bật ra: “Nam nữ thụ thụ bất thân! Công tử thỉnh tự trọng! Ngài hai năm nay ăn ngon ngủ ngon chơi vui vẻ, so với ta đây hai năm nay tiện mệnh sống không lúc nào yên ổn, ta không muốn làm bẩn tay ngài, đỡ dính phải xui xẻo của ta.”

“Kim Nhi!” Ta bỗng nhiên trong lòng nóng lên, một tay ôm nàng vào lòng... Ách, chính xác mà nói, là ta bỏ nhào vào trong lòng nàng... Nữ nhân này, không có việc gì thì cao gầy như vậy làm chi!

Kim Nhi hơi hơi giẫy người một cái, liền ôm chặt lấy ta, khóc lớn tiếng hơn: “Chúng ta vốn nghĩ người là vì chúng ta mà thất lạc, người có thể tưởng tượng khi chúng ta phát giác tìm không thấy người có bao nhiêu sợ hãi không? Vũ đại nhân bọn họ đều như muốn phát cuồng, mỗi người đều đem hết trách nhiệm việc người mất tích đổ lên đầu mình, kết quả mỗi người dường như đều phải bức điên chính mình xoay trời chuyển đất đi tìm người! Nhưng dù có tìm như thế nào cùng tìm không thấy, mấy vị đại nhân gần hai tháng hầu như không hề nói chuyện với nhau, mỗi người đều trở nên trầm mặc đáng sợ. Ngay cả Huyền đại nhân hay cười nhất cũng cả ngày cau mày, vùi đầu công tác. Kiêu đại nhân vì để có thể ra cung tìm người, cố ý vi phạm cung quy, bị giáng ba cấp, sau đó đi một mạch hai năm. Còn có Vũ đại nhân... Hẳn quả thực dường như đã thay đổi thành một người khác... Trở nên nóng nảy hay giận, thường thường phát hỏa. Trong cung giống như trở thành một tòa tử thành (toàn thành chết) vắng lặng, không ai cười nói, cuối cùng Thái hậu không thể không trọng chương đại quyền, mới có thể làm cho quốc sự vận chuyển bình thường trở lại. Người có biết ta sợ hãi biết bao khi nghĩ rằng phải sống cả đời trong cái loại hoàn cảnh đó không? Ngay cả bầu không khí luôn hòa hảo giữa ba vị đại nhân cũng trở nên ngưng trọng, ta thực đã tưởng rằng tông nguyên quốc sẽ vì điều này mà tiêu tán! Thời điểm ta đây sợ hãi, người lại vô ưu vô lự sống qua ngày! Rất đáng giận! Người sao lại có thể vô trách nhiệm như vậy!”

Ta mờ mịt lắng nghe Kim Nhi khóc lóc kể lể, trong lòng ẩn ẩn đau, rất nhiều việc dường như chỉ cần hô một cái liền xuất ra, nhưng mà... Lại có loại cảm giác như đang nghe chuyện xưa của người khác, không có cái loại thực cảm khi người lạc vào lăm kỳ cảnh...

Bất quá, trong đầu ta lại vô cùng rõ ràng biết một chút... Ta chỉ sợ thật sự mình là hoàng đế không thể chạy đi đâu được ...

Nhưng... Còn có một vấn đề...

“Kim Nhi...”

“Cái gì?”

“Người thật không phải lão bà của ta?”

Ta biết ta không nên chú ý vấn đề nhỏ này trong thời khắc máu chốt nhân sinh đại chuyển biến như vậy, nhưng ta đây vẫn là có một chút chấp nhất!

“...” Kim Nhi không rõ là muốn giận hay là muốn cười, nàng trừng hai mắt: “Ta là tiểu cung nữ của người! Mặc dù mang danh vệ tiên, bất quá người chưa bao giờ sủng hạnh ta, hơn nữa ta và người từ nhỏ cùng nhau lớn lên, ta so với lão bà thì càng giống tỷ tỷ của người hơn!”

“Người chính là cung nữ? Không có cái khác?” Ta vẫn là không thể tin được.

“Người có ý gì? Có vấn đề gì?”

“Đương nhiên là có vấn đề!” Ta đứng lý hợp tình lớn tiếng hét lên: “Nếu người là lão bà của ta, người như vậy rộng ta ta còn có thể coi mình là người người yêu sâu hận thâm thiết, nhưng người chỉ là tiểu cung nữ, người sao có thể rộng hoàng đế như vậy?!”

Ai ngờ Kim Nhi rộng còn to hơn so với ta: “Ta chính là dám rộng người! Thế nào a?! Bất quá ở bên ngoài ngây người hai năm liền cứng rắn a!! Cự nhiên rộng ta?!?”

Ta lập tức giống như vãi dẹt gặp nước rút lại nhỏ đến không thể nhỏ hơn, hận không thể ôm đầu ngồi chồm hồm trên mặt đất: “Không, không dám...”

“Hừ!” Kim Nhi hắng giọng một cái: “Rộng đến ta cổ họng đau, nhanh lên trở về đi, ta muốn uống nước.”

“ ... ”

Hoàng đế bị cung nữ rống ... Nhưng lại không dám cãi lại...

Ta bỗng nhiên bắt đầu hoài nghi, hoàng đế ta đây có lẽ không phải mất tích, mà là bỏ nhà trốn đi...

Tiếp tục bước đi, bỗng nhiên một cái tên khất cái đang cầm bát ngồi chồm hổm trên mặt đất đi đến trước mặt ta, cả tiếng nói: “Hảo tâm gia, thưởng chút tiền đi.”

Ta hồ nghi nhìn nhìn, rất quen mặt! Vì thế không chút suy nghĩ liền nói với hắn: “Đi thôi, theo ta về nhà đi thôi.”

Vì thế, chờ sau khi ta về nhà, bọn người Đậu Đậu đều ngạc nhiên nhìn người đi theo phía sau ta.

“Kim Nhi!!”

Đám người Vũ Thanh Túc tất cả đều vừa mừng vừa sợ, Kim Nhi lại nhu thuận hướng bọn họ hành lễ. Xem đi, ta đã nói bọn họ là cùng một giuộc mà.

“Cha, bọn họ là...?” Đậu Đậu hoang mang nhìn ta.

Ta nhìn lại, nhất thời hoảng sợ, ta không phải chỉ là kêu ba bốn người theo ta sao? Như thế nào lại thành một đám đông nghìn nghịt?!

“Ta không biết!” Ta vội vàng giữ sạch quan hệ: “Ta chỉ kêu mấy người ... nhìn nhìn quen mắt kia đi theo ta thôi, những người khác ta không rõ ràng lắm a!”

“Nhìn quen mắt?”

“Đúng vậy, dù sao mấy ngày nay người ta nhìn nhìn quen mắt cuối cùng chẳng phải đều đến nhà chúng ta ngụ sao, ta đơn giản không nghe bọn hắn dài dòng, trực tiếp linh về.”

Sáu ánh mắt không nói gì đồng loạt xoẹt xoẹt ném về phía ta.

“Ta không đoán sai a! Các người đều biết đó thôi!” Ta chỉ vào Kim Nhi hét lên.

“Nhưng còn lại đều không biết.” Vũ Thanh Túc lạnh lạnh nói.

“A? Không thể nào?” Ta vội vàng đem tên tên khất cái kia kéo đến bên cạnh: “Ta quả thật nhìn hắn phi thường quen mắt a!”

“Cha...” Đậu Đậu bộ dáng lâm vào chán nản: “Hắn không phải là người lần trước cùng người tranh bánh đậu xanh rớt trên mặt đất đó sao!”

“A a a!” Ta lập tức túm lấy áo của tên khất cái kia: “Nguyên lai là người! Đưa ta bánh nhân đậu!!”

“Chớ hồ nháo!!” Đậu Đậu hét lớn một tiếng, ta lập tức nghiêm trang đứng vững, cúi đầu cúi đầu, làm ra bộ dáng lắng nghe lời dạy dỗ.

“Vậy còn bọn họ?!”

Ta lại túm một nam nhân ta cảm thấy thực quen mắt kéo lại: “Hắn nhìn thực quen mắt a!”

“Ngọc Quan...” Người nọ bất đắc dĩ nói: “Ta là hàng xóm của người a, ta chỉ là lên tiếng gọi người, người kêu ta quay về cùng người làm cái gì a?”

A?

Ta vội vàng kéo lấy một nữ nhân khác: “Người tổng không phải hàng xóm của ta chứ? Ta nhìn phi thường quen mắt a!”

Nữ nhân kia ngượng ngùng cười: “Ta là tiểu Thanh xướng tiểu khúc ở Phiêu Hương Viện a.”

“Phiêu Hương Viện?” Lúc này Đậu Đậu vẫn chưa mở miệng, Vũ Thanh Túc thế nhưng lại nhảy ra, một phen giữ chặt ta: “Người như thế nào lại quen thuộc với nàng như vậy? Người thường đến đó?!”

Ta sợ tới mức vội vàng lắc đầu: “Không có không có! Thiên đại oan uổng! Ta không có đi kỹ viện!”

Chờ một chút...

Ta ngẩn người, ánh mắt nhú lại, ái muội nhìn nhìn Vũ Thanh Túc: “Người vừa mới đến không lâu, làm sao biết Phiêu Hương Viện là kỹ viện? Chẳng lẽ...”

Vũ Thanh Túc trừng hai mắt, đúng lý hợp tình: “Bình thường cái gì cái gì viện, đều là kỹ viện!”

“Ai nói?! Chẳng lẽ không thể là tửu lâu??”

“Tửu lâu tửu lâu, đương nhiên mang ‘lâu’ mới là tửu lâu!”

“...”

Ta bất khả tư nghị nhìn Vũ Thanh Túc, loại ngụ biện như vậy cũng có thể nói đúng lý hợp tình như thế, coi như là nhân tài hiếm có ...

“Chẳng lẽ...”

Đậu Đậu gãi gãi cằm, đứa nhỏ này, rõ ràng không có râu còn cố tình làm ra động tác khoái sờ râu.

“Chẳng lẽ là do thường xuyên đến Cát Ký nhuyễn đường *** ở thành bắc mua nhuyễn đường của nữ tử kia?”

“Đúng vậy, ta thường đi mà.” Nữ tử kêu tiểu thanh kia thẹn thùng nhìn ta liếc mắt một cái: “Hơn nữa thường thường cùng Ngọc Quan xếp hàng, còn có thể nói vài câu chuyện phiếm mà. Ai ngờ hôm nay ta chỉ vừa tiến lên muốn hỏi hấn coi có muốn mua hương kết nhuyễn đường mà Cát Ký mới tung ra bán hay không, ai ngờ mới vừa mở miệng gọi hấn lại, hấn liền kêu ta cùng hấn về nhà a...”

Nói xong, tiểu Thanh vừa ngẩng ta liếc mắt một cái, vừa nhìn thấy ta đang nhìn nàng, nhất thời hai má ửng đỏ, một cái mị nhân uy lực mười phần bay đến. Ta hít vào một hơi lạnh khí, đang muốn tiếp chiêu, bỗng nhiên trước mắt chợt lóe, chỉ thấy Vũ Thanh Túc dùng ánh mắt như hùng sư bức người không tiếng động nhìn chăm chăm tiểu Thanh, ta giống như nghe được một trận xoẹt đùng rung động, mị nhân lập tức bị bạch nhân hồ ly sát cái phiến giáp bắt lưu.

Thật sự là lực phá hoại mười phần a...

Ta tiếp tục chưa từ bỏ ý định đông tìm tây tìm, thật vất vả mới tìm ra được theo một tiểu bát điểm nam hài đang ăn kẹo que trong đám người, lớn tiếng nói: “VẬY CÒN HẤN? KHÔNG PHẢI HÀNG XÓM! KHÔNG PHẢI NGƯỜI CÒ CÙNG SỞ THÍCH MUA ĐỒ! TUYỆT ĐỐI CHƯA TỪNG NÓI CHUYỆN QUA! NHƯNG LÀ NHƯNG MÀ NHÌN THỰC QUEN MẮT A!”

Đậu Đậu nhìn nhìn ta, bỗng nhiên ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Cha, phạm là những chuyện có liên quan đến ăn uống, trí nhớ lực của người thật sự là mạnh đến kinh người mà.”

“A?” Có ý tứ gì?

“Hấn là tăng tôn của Vân Khách tiểu lâu tửu lâu lão bản! Vừa đây tháng thì người bỏ đi! Ăn xong người! Bây giờ còn có thể nhận ra sao! Hấn mới hai tuổi! Người như thế nào có thể gạt được hấn về đây?! Để coi tí nữa người làm sao giải thích cùng căn nhân gia!”

“A?” Ta phi thường ủy khuất kêu to: “Là hấn bỗng nhiên tới đây mà, ta nghĩ hấn chỉ đang tìm cơ tiếp cận thôi...”

“Ngọc Quan! Trọng điểm là hấn mới hai tuổi! Hai tuổi a!! Có loại tâm cơ này sao?!” Đậu Đậu bộ dáng như hít thở không thông.

“Nhưng... Có lẽ là do người khác dạy ...”

“Ngọc Quan!!!”

Đậu Đậu rống to một tiếng, ta lập tức gục đầu xuống, nghiêm túc đứng vững, lắng nghe lời dạy dỗ.

“Xem đi, ta đã nói đái lâu chính là tửu lâu mà.” Mỗ nam tử tiếp tục chưa từ bỏ ý định nói thảm.

“A, Ngán lão bản, người sao lại ở đây? Bị Ngọc Quan chộp tới?” Lý Thủ Hiền lời nói đầy ý cười hỏi.

“Không phải, là ta thấy một đồng người đang đi về phía này, vì thế cũng đến đây góp vui.” Ngân lão bản nói.

“A, ta cũng vậy a, nhìn thấy thật nhiều người, tưởng đã xảy ra chuyện gì a!” Một người nam nhân nói.

“Đúng vậy đúng vậy, đã lâu không có náo nhiệt như thế, nói như thế nào cũng phải đi theo đến xem.” Một nữ nhân nói.

“Ta là thấy tất cả mọi người đi nên cũng liền theo tới.” Một lão nhân nói.

“Nương nói nơi có nhiều người đến nhất định sẽ có chuyện chơi rất vui!” Một đứa bé nói.

“...” Ta cái gì cũng không muốn nói.

“Thật sự là tiểu thị trấn nhân nhã a...” Huyền Thượng Đức cảm thán nói.

“Mười mấy năm qua lãnh thổ một nước vẫn bình yên vô sự, ngay cả biên cảnh dân chúng đều nhàm chán đến hết hoảng.” Kiều Vô Ky thở dài một tràng.

“Thật không biết có nên khơi mào chiến tranh để khuấy động một chút cuộc sống chán nản buồn tẻ của bách tính nơi biên cảnh này hay không đây.” Vũ Thanh Túc thở dài nói.

Khơi mào chiến tranh? Ta kiên quyết ủng hộ!! Đánh giặc đi! Xâm lược đi! Thâu tóm đi! Soán vị đi!

A... Ta vừa rồi như thế nào cảm thấy giống như có cái gì đó đang rục rịch, bộ dáng dường như rất nhanh có thể khôi phục lại...?

21. Quyển 2 - Chương 9

Rốt cục cũng tổng khứ được lũ người nhiều chuyện kia, ta cũng nhận xong nhân sinh tái giáp dục khóa trình của Đậu Đậu, đoàn người rốt cục ngồi xuống nghỉ tạm, nhân tiện Đậu Đậu cũng đi chuẩn bị cơm chiều. Tám tuổi Đậu Đậu vào phòng bếp, năm người trưởng thành tuổi bình quân đều lớn hơn Đậu Đậu ngồi ở trong phòng chờ ăn cơm, trong đó còn có ta...

Thật sự là sa đọa a...

“Kim Nhi, người như thế nào cũng chạy tới? Như vậy trộm...” Huyền Thượng Đức liếc nhìn ta một cái, nói: “... Từ ‘ nhà ’ chạy đến, không có vấn đề gì chứ?”

“Ta là một nữ nhân gia, nếu không có ‘ lão phu nhân ’ cho phép, làm sao dám đi a? Hơn nữa Kim Nhi nhất giới yếu chất nữ lưu, đường xá hung hiểm, nếu gặp gỡ kẻ xấu thực cũng không biết phải làm sao đây? Kim Nhi một mình đi một chuyến này thật sự có chút sợ a.”

Kim Nhi kiều tiểu như hoa, phong phạm nhất phái tiểu thư khuê các, ta híp mắt nhìn nàng: người gạt người... Người so với kẻ xấu còn dữ hơn...

“Lão phu nhân nói như thế nào?” Vũ Thanh Túc cũng nhìn ta liếc mắt một cái, sau đó thật cẩn thận hỏi.

“Lão phu nhân nói, trong ‘ Điểm ’ sinh ý không tốt, nếu không nghĩ muốn phải đóng cửa, vậy mau mang theo ‘ thiếu gia ’ về nhà đi.” Kim Nhi cũng nhìn ta liếc mắt một cái, sau đó cho ta một cái ánh mắt rõ ràng xem thường...

“Trong ‘ Điểm ’ gần đây không có đại sự gì chứ?”

Ánh mắt Kiều Vô Ky mới vừa phiêu đến chỗ ta, ta đã muốn không kiên nhẫn xen mồm nói: “Được rồi được rồi, không cần dùng ẩn ngữ, mắc công mệt các người. Ta biết ta là hoàng đế! Tuy rằng phi thường hoài nghi... Thái độ của các người đối với ta càng làm ta hoài nghi... Nhưng mà tựa hồ, giống như, có lẽ, có thể, ta là hoàng đế là điều không tránh được.”

Trong phòng tức khắc yên tĩnh trở lại, sau một lúc lâu...

“Người... Làm sao biết được?” Huyền Thượng Đức thật cẩn thận hỏi.

“Kim Nhi nói.” Ta chi tiết bẩm báo.

“Kim Nhi! Người sao lại lập tức nói nhanh như vậy! Chúng ta ở bên cạnh người lâu như vậy cũng không dám thẳng thắn bẩm báo, rất sợ sẽ tự nhiên dọa hấn! Người sơ suất quá!” Lý Thủ Hiền khiển trách nói.

... Ít bực đi, lúc người mới vừa nhìn thấy ta cũng đã dùng hành động để ám chỉ ta ...

“Bất quá hoàng thượng phản ứng bình tĩnh như thế thật ra là nằm ngoài dự kiến của nô tỳ, nô tỳ nghĩ nếu không phải là mừng rỡ như điên nói có thể ăn hết thiên hạ mỹ thực, thì cũng là kêu cha gọi mẹ bắt đầu du thuyết toán vị...” Kim Nhi lẩm bẩm nói.

Đó là bởi vì Đậu Đậu đã sớm nói rồi! Còn có, không cần lung tung chửi bới hình tượng của ta! Ta sẽ không nông cạn tới mức chỉ vì mỹ thực liền mừng rỡ như điên a!

“Chẳng lẽ trong hai năm nay, năng lực thừa nhận của hoàng thượng đã muốn vô hạn bay vọt?” Kiêu Vô Kỳ nhìn ta, kinh ngạc nói.

“Hoàng Thượng, ” Vũ Thanh Túc bỗng nhiên nói: “Ta đã lấy mấy cái bánh gì đó người đặt trong tủ dưới nhà bếp ăn hết rồi.”

“Cái gì?!?” Ta lúc này nhảy lên, phần nộ hết lớn: “Đó là bữa ăn khuya của ta!! Người sao lại có thể trộm đồ của ta ăn?!?”

“Không, hấn không tiến bộ.” Vũ Thanh Túc thản nhiên nói.

“...” Ta không nói gì.

“Nói như vậy hấn đã biết a...” Lý Thủ Hiền nheo lại ánh mắt, vuốt vuốt cằm tà tà cười: “Như vậy, ta có phải sẽ không cần giả bộ nữa đúng không, có thể làm chuyện ta muốn làm?”

Đang lúc ta cảm thấy mê hoặc, bỗng nhiên không khí theo lời nói của Lý Thủ Hiền lập tức lạnh hấn lên, may là xuân về hoa nở hết sức ấm áp di nhân mà theo lời nói ra cũng trở nên băng hàn thấu xương, ta mạnh mẽ rùng mình một cái. Chỉ thấy liên can nhân khuôn mặt đều treo lên nụ cười quỷ dị, vui tươi hơn hờ nhìn về phía ta.

Ta lui...

“Ta vừa rồi đã rống đủ, chư vị xin cứ tự nhiên đi.”

Kim Nhi lạnh lạnh nói xong, liền nâng trà lên nhàn nhã uống. Mấy người khác phi thường ăn ý đồng thời đứng dậy, giống u linh lập tức bay tới vây quanh ta.

“Hoàng Thượng, ” Lý Thủ Hiền cười đến ánh mắt đều mị thành một đường: “Có lẽ người không nhớ rõ, con người của ta ghét nhất chính là người. Kết quả vì ta chán ghét người như thế, ta không thể không nhận phong hào bắc trấn vương Thái hậu cho ta, sau đó trải rộng cả nước tìm người, là tìm người a! Ta Lý Thủ Hiền vất vả như thế tìm một tên ta hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, còn phải nhận danh hàm của triều đình, người có biết đây đối với người cô cao khí ngạo như ta mà nói là như thế nào khuất nhục hay không?”

Ta, ta không biết... Bất quá ta cảm thấy người rõ ràng rất thích cái chuyện sai trái này đó thôi...

“Hoàng Thượng, ” Kiêu Vô Kỳ ha hả cười không ngừng: “Thần đời này sợ nhất là chuyện phiến toái, không có sở cầu, chỉ cầu an ổn làm phụng xa Đô úy của ta, đến khi thất lão tám mươi thì từ quan quy điền, hưởng thụ con cháu chi phúc, cả đời thái bình an ổn. Kết quả chỉ vì đi tìm ngài, ta lập tức bị hàng ba cấp! Còn phải cố ý đi đùa giỡn một cung nữ vừa đen lại vừa xấu như gấu vậy! Món nợ này chúng ta phải tính như thế nào đây a?”

Ta, ta... Không phải ta bức người đi đùa giỡn cung nữ kia! Muốn bị giáng cấp thì có rất nhiều phương pháp đó thôi! Rõ ràng là người thiên tính sử nhiên, thấy mâu thuẫn liền hiển lộ bản tính mà...

“Hoàng Thượng, ” Huyền Thượng Đức cười đến ánh mắt đều có thể nhận chìm người khác: “Thần từ lúc Hoàng Thượng sinh ra vẫn luôn bầu bạn bên cạnh người, tổ tiên sáu đời đều trung thành tận tâm tuyệt không hai lòng, ngay cả chuyện vượt quá quyền hạn đều chưa bao giờ làm. Kết quả Hoàng Thượng mất tích hai năm, thần không thể không đại chấp ngự bút, thậm chí ngay cả ngọc tỷ cũng thay Hoàng Thượng ấn

hạ, việc đại nghịch bất đạo đến bực này, ngài nói thần sau này trăm tuổi làm sao có thể giao phó với liệt tổ liệt tông dưới suối vàng đây?”

Này... Người trước tiên có thể giải thích với tổ tiên của người một chút, sau đó chờ một trăm tám mươi năm sau, ta sẽ tự mình đi giải thích ...

“Hoàng Thượng, ” Vũ Thanh Túc gọi một tiếng, sau đó ôn nhu cười cười: “Ta cái gì cũng sẽ không nói, ngài cái gì cũng không cần nghe, tóm lại, ngài, chết, chắc, rồi.”

“ ... ”

Ta lập tức thi triển một chiêu tối bình dị gần gũi, tối phương tiện mau lẹ, dễ dàng dùng nhất trong binh pháp Tôn Tử, tẩu vi thượng sách!

Chân mới vừa bước, bốn tên nam tử cười âm hiểm liền chắn trước bốn hướng đông, tây, nam, bắc bốn của ta, ta tội nghiệp chớp chớp mắt to: “Ta có thể nói một câu được không?”

“Hoàng Thượng thỉnh giảng.” Sau đó Vũ Thanh Túc liền quay đầu hướng Kim Nhi kêu lên: “Mau lấy bút giấy ra, nói không chừng đây là di chiếu của hoàng thượng.”

“ ... ” Bọn họ như vậy có tính là hành thích vua hay không a...

“Nói mau đi, nói xong chúng ta còn phải làm chính sự a.” Lý Thủ Hiền đã bắt đầu xoa tay.

Ta biết rõ đây là một cơ hội cuối cùng của ta, vì thế quyết định thật nhanh, sử xuất đòn sát thủ của ta! Ta hít sâu một hơi, dồn khí đan điền, một tiếng rống to: “Đậu Đậu!!! Cứu mạng a!!!!”

...

...

“Ô ~ ta không phải hoàng đế ~ không ai dám đánh hoàng đế ~ ô ~” ta nằm úp sấp ở trên giường, băng bó cái mông bị Vũ Thanh Túc hung hăng đánh đập, khóc rất thê lương.

Đậu Đậu trở mình mắt trợn trắng: “Mau thừa dịp mà khóc cho hết đi, lập tức đến phiên Kiều Vô Ky cho người ngồi chồm hổm hai canh giờ trung bình tấn, động một chút sẽ cho thêm hai canh giờ... Ta thấy người sắp phải ngồi trung bình tấn đến hết đời rồi đó.”

Ta tiếp tục bị thương cho vận mệnh bị thảm của ta mà khóc, tuy rằng Đậu Đậu đã dùng cái lưỡi ba tác không xương của hắn khiến cho bọn họ chuyển sát khí từ hành thích vua trở thành phát tiết oán khí, nhưng điều kiện của mỗi người lại hà khắc khiến cho ta muốn khóc cũng khóc không được. Vũ Thanh Túc kia cư nhiên làm trò trước mặt mọi người, mà tối trọng yếu là làm trò phụ nho (Kim Nhi cùng Đậu Đậu) đem quần của ta tuột xuống không chút khách khí điên cuồng mà đánh, thực hoài nghi hắn không phải thái sư, mà là nhạc sư trong triều, chuyên môn đánh đàn.

Kiều Vô Ky kia không hổ là vũ phu, cư nhiên dám bắt ngọc diện công tử thể chất yếu ớt ta đây ngồi trung bình tấn?! Hơn nữa còn nói ta chỉ cần xê dịch một chút sẽ phải ngồi thêm hai canh giờ... Ô ~ chẳng lẽ thật sự sẽ như Đậu Đậu nói nửa đời sau của ta sẽ phải duy trì tư thế trung bình tấn mà vượt qua? Hảo xấu xa a...

Còn cái tên Huyền Thượng Đức tối vẫn nhã giản đơn, bắt ta quỳ trước bài vị tổ tông. Nhưng tên đó quả thật là biến thái, trong hai cái tay nải hành lý cư nhiên toàn là bài vị của Lý thị tiên hoàng! Thực hoài nghi Thái hậu tại sao lại cho phép hắn mang ra... Mà người kia càng tâm ngoan thủ lạt hơn chính là cư nhiên bắt ta quỳ trên tẩy y bản*! Là quỳ một canh giờ trên tẩy y bản đó nha! Giết người không thấy máu a! Chân của ta có khi nào cứ như vậy mà bị phế luôn không a...

Lý Thủ Hiền là tối âm hiểm ngoan độc, hắn kêu ta phải cởi hết quần áo nằm trên giường chờ hắn. Kết quả ta cùng Đậu Đậu còn chưa kịp mở miệng, Vũ Thanh Túc đã bắt đầu tranh cãi với hắn, hiện tại hai người còn đang ở đại đường không ngớt tranh luận a.

Kim Nhi tối gọn gàng dứt khoát, cầm hai hạp châm (hộp đựng kim) lạnh lạnh nói chỉ cần để cho nàng đem châm (kim) toàn bộ trát (cắm) lên người ta liền hết giận ... Đùa hoài, hai hạp châm kia không phải là tú hoa châm (kim may), mà là phùng bị tử** (kim dùng để may mền) đó a!

Ác mộng! Tuyệt đối là ác mộng! Hơn nữa còn là không hợp thực tế quái mộng! Làm hoàng đế lại bị thần tử đê, cũng không dám phản kháng... Ai, uất ức đến mức này ta quả thật không dễ dàng a...

“Không nghĩ tới tất cả mọi người đều nói rõ ... Người thật sự là hoàng đế...” Đậu Đậu lẩm bẩm nói.

Ta ngẩng đầu, Đậu Đậu đang nhìn chăm chú vào ta, ta vừa định phát biểu một đoạn phụ tử tuyên ngôn cảm động lòng người, ai ngờ Đậu Đậu thở dài một hơi: “Cái này tông nguyên ngoạn hẳn.”

“...” Chưa thấy qua hài tử nào không đáng yêu như vậy!

Ta tức giận nằm úp sấp trên giường, tiếp tục vì vận mệnh bi thảm của ta mà rên rĩ. Tuy rằng đã có giác ngộ, nhưng đối với thân phận hoàng đế không hề ẩn tượng ta vẫn có chút cảm giác mông lung không thật sự, tựa như ở mộng một giấc mộng hư vô buồn cười, hoang đường ly kỳ, trong mộng ta có thể bình tĩnh, bởi vì nó chỉ là cảnh trong mơ. Nhưng mà... Nếu đây mới thật là sự thật? Ta là đại nhân vật cao cao tại thượng kia, dưới chân ta là một phiến thổ địa, thậm chí tất cả non sông đều là thuộc về của ta... Loại cảm giác này làm cho người ta hưng phấn! Lại, càng sợ hãi...

Có lẽ bọn họ lầm? Có lẽ ta chỉ là lớn lên giống Hoàng Thượng? Có lẽ thật sự chỉ là một giấc mộng... Cho nên, nếu ta tin, không phải thực buồn cười sao? Nếu ta thật sự, nếu một lúc nào sự thật phơi bày, ta không phải thực đáng thương sao...

Căn phòng an tĩnh lại có vẻ phá lệ trống vắng, Đậu Đậu không biết đã ly khai khi nào, ta nhắm mắt lại bắt đầu chậm rãi an ủi chính mình: này chỉ là mộng thôi, người trong mộng cùng nhau chơi đùa ngoạn ngoạn, sau đó lại tỉnh, chỉ như thế mà thôi...

Bỗng nhiên, sâu bên trong hai lỗ tai dần trở lên tiếng vang cổ nhạc, gõ gõ đánh đánh, tiếng phảo đùng đùng, rất là náo nhiệt. Ta ngồi bật dậy, cơ hồ không chút suy nghĩ theo phản xạ nhảy xuống giường, chạy như bay ra cửa!

Là tên hỗn đản mờ mắt nào dám thành thân vào mùa xuân?!

Không phải ta khoe khoang, mùa xuân đầu năm khi mới vừa tới nơi này ta lần đầu tiên ‘ phát bệnh ’, liền đủ để cho mọi người trong toàn thị trấn hiểu được một sự kiện: mùa xuân không được thành thân, bằng không Ngọc Quan sẽ biến hôn nhân thành tang sự. Sau khi một mùa xuân nữa qua đi, Hữu Trữ huyện đã đạt thành một nhận thức chung: có hỉ sự thỉnh trước tiên phải coi ngày cho kỹ, miễn sao đừng định vào mùa xuân. Thành thân đi qua chỗ nào cũng được, nhưng chớ đi ngang cửa nhà Ngọc Quan. Định luật sau đó cũng không hề cập đến mùa nữa, thay kệ người xuân hạ thu đông, người thành thân tốt nhất đừng bước đến trước mắt ta!

Ta vội vội vàng vàng phi ra cửa, đại khái Đậu Đậu cũng nghe được tiếng vang, lo lắng kêu to ‘ cha! ’, ta cũng không quay đầu lại mà chỉ hướng ra phía ngoài!

“Mau đưa cha ngăn lại! Bằng không hấn sẽ giết người!!”

Đậu Đậu hét lớn khiến những người khác đang ở trong phòng cũng không hiểu ra sao, ta liền thừa dịp khoảng không này lập tức chạy tới tiền viện, mã bắt đình đề mở tung cửa đại môn! Cửa đã đóng nghẹt một đồng người đến xem náo nhiệt.

“Ngọc Quan, đừng nói ta không nhắc nhở ngươi, đây là nhi tử của Linh Nam Thái Thú đi cầu thân, hấn chỉ là đi ngang qua huyện của chúng ta, Huyện lệnh đã ám chỉ hấn chớ có đi qua bên này, hấn mặc kệ sống chết vẫn muốn tuyển con đường này, ngươi cần phải suy nghĩ cho kỹ, chộc đến hấn thì không phải chỉ một câu thực xin lỗi là có thể xong chuyện nga.”Ly Quan đứng ở trước đại môn lạnh lạnh nói, sau đó thuận tay đưa cho ta một cây trường côn thô to.

Ta tiếp nhận trường côn, vượt hai cái, xúc cảm không tồi: “Hừ, ta Ngọc Quan bệnh gì đều có thể chữa khỏi, chỉ có cái bệnh nhìn ưa thấy người khác thành thân là trị không khỏi!”

Nói xong, ta cầm trường côn trực tiếp nhắm ngay tân lang quan đang ngồi trên lưng con ngựa cao lớn đi phía trước đội ngũ đón dâu!

“Cha!!”

Đậ Đậ vội vàng hét lớn nhưng đã không thể ngăn cản ta, ta nhắm ngay chân ngựa liền hung hăng quất một gậy! Cao mã nhất thời chấn kinh hí vang một tiếng nhảy dựng lên, đem tân lang quan hất xuống ngựa. Đồ sinh biến cố, đội ngũ đón dâu đội lập tức rối loạn cước bộ, ngựa không khống chế được chạy tới nhảy lên, tiếng thét chói tai của đám người vây xem nổi lên bốn phía, đội kèn trống cũng ngừng lại xung quanh chạy trốn chết, ngay cả kiệu phu cũng bỏ lại cỗ kiệu chạy đến vô tung vô ảnh. Ta bước nhanh xuyên qua đám người hỗn loạn, một phen nhấc lên màn kiệu, lập tức đem tân nương đang chấn kinh tím ra, động tác rất mạnh bạo, khăn voan (n đang tìm từ thích hợp TT.TT bạn nào bit giúp n với, tự nhiên quên mất khăn voan gọi là gì rồi) đỏ sẫm của tân nương tử nhẹ nhàng rơi xuống đất.

“Thật có lỗi, người được không được thành thân.” Ta thần nhiên nói.

Tân nương tử ngẩn người, oa một tiếng khóc lớn, Ngay sau đó là tân lang quan giận dữ bước tới phía sau ta, một cước đá ta ngã dài trên mặt đất, hét lớn: “Đã tiểu tử không biết điều! Chán sống có phải hay không?! Người đâu! Đánh chết cho ta!”

Ta bán quỳ trên mặt đất, chịu đựng toàn thân đau đớn như bị hỏa thiêu, nhìn hai tay rách da chảy máu. Bọn gia đình vây xung quanh còn chưa kịp tới gần ta, liền bị Vũ Thanh Túc đột nhiên xông ra đánh gục, Tình huống ngay sau đó diễn biến càng thêm ác liệt, tiếng thét chói tai, thanh âm khóc nháo, tựa hồ có thêm thanh âm hỗn tạp hét lớn của Huyền Thượng Đức ‘dừng tay!’, ngay cả Đậ Đậ tiến lên đánh dục một tên gia đình đang tím áo ta, bụi đất mù trời, mơ hồ hai mắt của ta...

Tất cả mọi người đang đánh nhau, cần xé chẳng cần phân biệt đối tượng là ai, ta ngồi giữa cảnh tượng xôn xao hỗn loạn, ngơ ngác nhìn những người khác, ngây thơ mờ mịt không biết chính mình nên làm cái gì mới hảo...

Ta vì sao không thích người khác thành thân? Rõ ràng là người không quen biết... Ta lại hủy nhân duyên của người... Nhưng... Nhưng mà... Ngực của ta đau quá! Đau giống như bị vạn kim cự thạch hung hăng đánh vào, đau đến cơ hồ không thể hô hấp! Ta biết ta vẫn còn một chuyện gì đó phải làm, một chuyện sớm phải làm, ít nhất sự việc lại ứng với việc mùa xuân năm ấy ta bị mất trí nhớ! Việc ta muốn ngăn cản nhất chính là hôn sự, tuy rằng ta nghĩ không ra đối phương là ai, nhưng cái loại cảm giác vội vàng khẩn trương này làm ta thống khổ e rằng không có cách tự kiểm chế! Ta trở mắt nhìn thời gian từng chút từng chút trôi đi, lại nhớ không nổi ta là ai, đối phương là ai, vì cái gì muốn ngăn cản... Cho nên, cái loại lo lắng không thể thổ lộ này khiến ta như điên cuồng, ta biết ta bỏ lỡ! Bỏ lỡ đoạn thời gian kia ta tối sợ hãi, vĩnh viễn không thể níu kéo khiến nó quay lại...

“Không được thành thân... Không được...”

Ta run run cúi đầu từ trong cổ họng phát ra tiếng rít gào, ta chậm rãi ôm đầu, hai lỗ tai đã không còn nghe thấy tiếng ồn ào xung quanh, mà chỉ còn quanh quẩn một thanh âm duy nhất: đã hai năm rồi, quá muộn rồi ...

“Không!!!!”

Bỗng nhiên hét lớn ra, ta ôm đầu thất thanh thét chói tai: “Không được thành thân!! Không được!! Không phải ta muốn mất trí nhớ! Không phải ta không muốn ngăn cản! Không phải! Nhưng mà ta nhớ không được! Ta tìm không thấy người! Ta không thể ngăn cản! Van cầu người không được thành thân! Không được!!”

Lớn tiếng liều mạng hô to với thân ảnh mơ hồ chợt lóe qua trong đầu, nhưng, không thể ngăn cản nó lại vụt biến mất, không hề để lại nửa điểm dấu vết...

Không biết từ khi nào, người chung quanh đều hoàn toàn yên tĩnh trở lại, tất cả mọi người nhìn chăm chú vào ta, ta cúi đầu khóc, nức nở: “Quá muộn ... Đã hai năm rồi ... Quá muộn rồi ...”

Một tiếng bước chân dừng lại ở phía sau ta, sau đó, một cái ôm ấm áp ôm ta vào trong lòng, hẩn ghé vào bên tai ta nhẹ nhàng nói: “Không có... Ta không có thành thân... Thực xin lỗi... Ta không biết sẽ khiến người thương tâm sợ hãi như vậy... Ta nói mùa xuân thành thân chỉ là muốn kích người... Ta thực ngây thơ, luôn không biết đủ, liều mạng muốn thử cảm giác của người đối với ta, ta biết rõ người sẽ không đồng ý cuộc hôn sự kia nhưng lại cố ý trưng cầu ý kiến của người, ta vốn muốn định tâm, lại không nghĩ rằng đã xảy ra nhiều biến cố như vậy... Người rõ ràng đã quên hết thấy, nhưng vẫn nhớ kỹ ý niệm muốn ngăn cản việc

thành thân này trong đầu sao... Thực xin lỗi... Thủ Dụ... Ta rõ ràng muốn yêu người, lại luôn làm người không vui, thậm chí thống khổ... Thực xin lỗi...”

Ta run nhè nhẹ, khó có thể tin thì thào: “Không có... Thành thân...?”

Đúng vậy, người mất tích, ta làm sao còn có thể lưu tâm đến cái gì hôn sự. Khi ta ý thức được có thể vĩnh viễn cũng tìm không thấy người, ta cơ hồ sắp điên rồi, ta thật sự hối hận vì sao không có đem người chặt chẻ cột tại bên người, ta hai năm nay không có ngày nào ngủ yên ổn, mỗi đêm đều bị ác mộng đánh tỉnh, nhìn người trong mộng nhận hết mọi sự tra tấn ta hận không thể tự sát để chấm dứt loại tâm tình sợ hãi này, nhưng ta lại không cách nào từ bỏ được người, ta sợ sau khi ta rời đi người cơ khổ không chỗ nương tựa... Thật vất vả tìm được rồi, người lại không nhận ra ta, cái gì cũng không nhớ rõ... Ta thực rất hận, thế nhưng ta lại thật là cao hứng, bởi vì người rõ ràng ở trước mặt ta, chỉ cần nhìn người, ta không hiểu sao lại có thể bình tĩnh trở lại, biết rõ người đối với ta luôn bài xích, ta lại luôn kề cận người...”

“Vì cái gì...? Vì cái gì ta muốn cản trở việc hôn nhân của người...? Người là ai? Ta là ai? Ta nhớ không ra...” Trong đầu ta giống đã xảy ra bạo loạn, có rất nhiều việc muốn bỏ ra, nhưng tất cả lại rồi nùi tại quan khẩu, như thế nào cũng không ra được... Thật là khó chịu! Đau khổ quá!

Thanh âm phía sau tạm dừng một lúc lâu sau, sau đó chậm rãi trả lời vấn đề của ta: “Ta yêu người, Thủ Dụ.”

Ngẩn ngẩn năm chữ, ta lại giống bị sét đánh mà kịch nhiên run lên! Một đường liệt ngân hiện lên trong đầu, những chuyện gì đó tựa như một thác nước thẳng tắp đổ xuống! Cảnh tượng mơ hồ trong đầu rất cuộc nhất nhất rõ ràng, tất cả ký ức hiện lên tựa như đèn kéo quân, tất cả những ký ức mông lung như được nối thành một đường thẳng, không hề khúc mắc lưu loát mà qua, bằng phẳng thuận hoạt.

“Thanh... Túc...?” Ta thì thào, gọi ra một cái tên quen thuộc.

“Đúng, là ta!” Vũ Thanh Túc bỗng nhiên nắm chặt hai tay, ôm ta thật chắc, nói không rõ là khóc hay là cười: “Thật sự là đã lâu không gọi, ha hả, so với Tiểu Vũ hoặc là Vũ đại thúc nghe tốt hơn nhiều.”

Ta cười không ra tiếng, hai hàng nước mắt theo gương mặt từ từ chảy xuống, ta xoay người, bỗng nhiên ôm chặt cổ hắn, oa một tiếng gào lên khóc lớn: “Ta vốn định ngăn cản hôn sự của người cùng Ngô Hiểu Cúc kia, nhưng ta lại bị bọn buôn người bắt đi, kết quả còn mất trí nhớ, ta vẫn luôn sợ hãi mình không kịp cản, thấy mùa xuân càng ngày càng gần, ta liền càng ngày càng sợ hãi, nhưng ta lại không nhớ được là vì chuyện gì! Kết quả ngày đó có người thành thân, ta bỗng nhiên trở nên thực phần nộ, ta không muốn phải nhìn thấy có người thành thân! Không cần! Vì sao ta không thể ngăn cản hôn sự kia? Vì sao ta thống khổ như vậy? Vì sao người khác vui mừng lại làm ta thống khổ như vậy? Ta không cam lòng! Cho nên ta nơi nơi phá hư hôn sự, ta biết rõ làm như vậy cũng không được gì nhưng ta lại không thể khống chế được, ta...”

“Đừng nói nữa... Đừng nói nữa...”

Vũ Thanh Túc thương tiếc nhẹ nhàng vuốt ve phía sau lưng của ta, ta khẽ ngẩng đầu nhìn về phía hắn, Vũ Thanh Túc ôn nhu cười cười, sau đó chậm rãi cúi đầu, một cái hôn nhẹ nhàng như hồng mao rơi xuống môi ta... Ta chậm rãi nhắm hai mắt lại, nắm chặt cánh tay, cùng hắn càng thêm gần sát, chậm rãi làm nụ hôn này thêm sâu sắc...

Nguyên lai, chỉ vốn vẹn một cái hôn liền có thể làm ta im lặng giống như một oa nhi ngủ say luôn nhu thuận nghe lời, nguyên lai, chỉ vốn vẹn là một nụ hôn liền có thể bỏ qua hết thấy hạnh phúc ...

“Ân hừ!”

Bỗng nhiên một tiếng khụ truyền đến, sau đó là thanh âm ôn hoà của Đậu Đậu: “Quấy rầy một chút, cha, ta không ngại người ở trước mặt mọi người biểu diễn, nhưng cảm thấy vẫn là nên hảo tâm nhắc nhở người một chút người nơi này không có mấy trăm cũng có đến mấy chục.”

...

...

.....

... ..

... ..

... ..

A a a a a a

!!!!

22. Quyển 2 - Chương 10

“A a a a a! Ta không muốn sống nữa!!”

Trùm kín đầu trong chăn ta oa oa kêu to, Đậu Đậu bên ngoài chăn không có chút lòng thương cảm thân nhiên nói: “Người trốn đi cũng vô dụng, hiện tại toàn bộ người ở Hưu Trữ huyện đều biết Ngọc Quan người thân mật với một nam nhân, hai người trắng trợn bày tỏ, bên đường ôm hôn...”

“A a a a a a!!” Ta đời này chưa từng kêu thê thảm như vậy.

“So với cái chuyện khiến người e thẹn, còn có chuyện khác càng nghiêm trọng hơn.” Đậu Đậu dường như rất sợ không đủ đả kích ta tiếp tục nói: “Nhi tử của cái tên Thái thú kia không chịu từ bỏ ý đồ, bắt phải xử người theo pháp luật. Kết quả nhất phiếu thân tử của người toàn bộ bắt buộc dĩ phải tự bộc lộ thân phận, vốn định đem sự tình áp chế, kết quả ngược lại còn nháo lớn chuyện hơn, Huyện lệnh đã chờ trong viện nhà chúng ta gần hai canh giờ rồi, còn nghe nói Linh Nam Thái Thú lập tức sẽ tới nơi, nhi tử của hãn cũng bởi vì đá người một cước mà phải quỳ gối trước gia môn ta bồi tội. Đúng rồi, còn có các quan viên lớn nhỏ xung, quanh, thành cũng đều chạy tới đây.”

“A a a a ~!”

“Ta thấy thân phận của người cũng sắp phơi bày ra ánh sáng rồi ... Vũ Thanh Túc bọn họ cũng nói vẫn là nên sớm rời đi thôi, bởi vì, ” Đậu Đậu ngừng một chút: “Nếu để cho bọn họ biết Ngọc Quan của Hưu Trữ huyện chính là đương kim Thánh Thượng, chỉ sợ toàn bộ mọi người trong thị trấn đều phải phản quốc chạy trốn.”

“Có ý gì?!” Ta một giật tung chăn lên, nổi giận đùng đùng: “Ta là hoàng đế thì sao? Bọn họ chạy cái gì?”

Đậu Đậu ánh mắt thâm thúy nhìn ta, sâu kín thở dài: “Kỳ thật ta cũng hiểu tông nguyên vô vọng, nhưng vẫn chưa nghĩ ra là nên chạy đến lân quốc (nước láng giềng) nào tránh nạn đây...”

“Uy!” Ta bại hoại như vậy sao?!

Đang lúc âm thầm tức giận, đám người Vũ Thanh Túc đi đến, ánh mắt của ta cùng Vũ Thanh Túc giáp nhau, ta nhất thời mặt đỏ tim đập, hai má nóng lên cúi đầu, xấu hổ cực kỳ.

Lúc này Kim Nhi bưng hòm thuốc đi đến, không biết hay là cố ý mà hét lên: “Yêu, Hoàng Thượng cùng Vũ đại nhân làm sao vậy? Cả hai giống như trứng tôm vừa mới luộc xong.”

Một trận cười nhẹ truyền đến, đám người vô lương này.

“Được rồi được rồi, hai năm không gặp, lúc này mới tính là đã thực sự tìm được Hoàng Thượng, còn không mau ngồi xuống tâm sự?” Kim Nhi yêu kiều cười nói, sau đó mở hòm thuốc ra, nhẹ nhàng giúp ta sát được lên miệng vết thương.

Đậu Đậu bỗng nhiên quay đầu định đi ra ngoài, ta nhanh tay lẹ mắt một tay giữ chặt lấy hãn: “Đậu Đậu! Người đi đâu?”

Đậu Đậu nhìn nhìn ta, thân nhiên nói: “Các người hãn là có rất nhiều chuyện muốn nói, ta là ngoại nhân liền không quấy rầy.”

“Đậu Đậu!”

Nhất thời một ngọn lửa vô danh phùng lên, ta thô bạo một phen túm hấn trở về, chưa bao giờ chịu quá đối đãi như thế Đậu Đậu rõ ràng có chút hồ đồ, luống cuống nhìn về mặt về giận dữ ta: “Nếu nhi tử của ta mà là ngoại nhân! Vậy ai mới không phải là ngoại nhân?! Ta đã nói với người bao nhiêu lần! Người, Đậu Đậu, là nhi tử của ta! Là của ta, không phải Ngọc Quan hay là Lý Thủ Dự! Người là nhi tử của ta! Hiểu chưa?”

Đậu Đậu đột nhiên nhú mày, sau đó không hiểu sao lại trở nên nôn nóng: “Ta nghe được, Hoàng Thượng, người mau buông tay, lộng đau ta!”

“Người bảo ta cái gì?!”

Ta càng thêm sinh khí không chỗ phát tiết! Hải tử này từ sau khi đám người Lý Thủ Hiền xuất hiện thì vẫn luôn kỳ quái, ôn hoà. Ta biết rõ bộ dáng của hấn là thấp thỏm lo âu thế nhưng lại làm bộ như vô sự, nhưng là ta càng hy vọng hấn giống như một hải tử bình thường thử ta thậm chí vừa khóc vừa nháo, nhưng hấn không làm như vậy, hấn tựa như những người đứng một bên bàn quan nhìn ngó mà không hề nhúng tay vào, càng không có ngăn cản, rõ ràng đã phiền tảo đến mức không thể nói chuyện bình thường với ta, nhưng vẫn tuyệt không chịu mở miệng.

Ta nhảy xuống giường, lập tức đem Đậu Đậu xốc lên, tuy rằng lực đạo của ta không lớn, nhưng dù sao cũng là của một thanh niên mười tám tuổi, Đậu Đậu chẳng qua chỉ là tiểu hải tử tám tuổi, hơn nữa ta tức giận ngập đầu, rất dễ dàng trở người hấn qua, cả người đều nằm úp sấp trên đùi của ta, sau đó ta gờ tay lên, hung hăng vỗ lên mông của hấn!

Ba!

Mọi người trong phòng toàn bộ đều sửng sốt, Đậu Đậu cũng choáng váng, ta ít nhiều cũng có chút ngoài ý muốn, dù sao hai năm qua ta đối với Đậu Đậu từ trước đến nay luôn nói gì nghe nấy, chỉ có hấn hướng ta phát hỏa, rất hiếm khi ta phát giận với hấn...

“Nói! Ai là cha người!”

Ba! Ta lại đánh một xuống một cái, không chút lưu tình, tay hơi hơi run lên.

Đậu Đậu bỗng nhiên giãy giụa đứng lên, ta lập tức gắt gao đè hấn lại, sau đó tay kia càng thêm mạnh mẽ đánh lên: “Còn muốn chạy?! Hôm nay không hảo hảo giáo huấn người một chút! Ta sẽ không mang họ Lý! Ta nói bao nhiêu lần người là nhi tử của ta! Ta sẽ không giống như thân sinh của người làm tổn thương người! Người vì sao không tin?! Ta giống như là đang nói dối lắm sao?! Người hoài nghi phụ thân của người đến như vậy sao?!”

Càng nói càng tức giận, tần suất đánh của ta cũng càng lúc càng nhanh, tiếng ba ba không ngừng vang lên, Kim Nhi không đành lòng đã bắt đầu nhỏ giọng khuyên nhủ.

“Mở miệng nói chuyện!! Người hôm nay không mở miệng ta liền đánh cho người mở miệng mới thôi! Nói! Ai là cha người?!”

Đậu Đậu trừ bỏ liều mạng giãy giụa thì tuyệt không có phát ra một tiếng kêu nào, ta càng đánh càng ủy khuất, hai mắt không khỏi ngấn lệ: “Ta đào tâm đào phế đối đãi người, tên bất hiếu tử người cư nhiên dám hoài nghi ta, ta là hoàng đế thì sao nào? Ta là hoàng đế thì sẽ không còn một lòng nghĩ đến người nữa hay sao? Làm sao thay đổi? Người cư nhiên gọi ta như vậy! Đáng giận! Hồn tiểu tử! Tức chết ta ~! Ô

~ ”

Cuối cùng tiếng khóc nức nở tự động vang lên...

Ta khóc đến bi bi thiết thiết hết sức thê lương, Vũ Thanh Túc bọn họ cũng nhìn không được, tất cả đều ôn nhu khuyên nhủ. Tay của ta đã ngừng lại, nhưng Đậu Đậu không có chạy đi, ngược lại trở nên yên tĩnh, thân mình nho nhỏ nhẹ nhàng run rẩy ...

Dần dần, thanh âm nức nở vụn vặt cực kỳ nhỏ bé rơi vào tai ta...

Ta trong lòng nhất thời căng thẳng, vội vàng ôm chặt Đậu Đậu vào lòng: “Đậu Đậu đừng khóc, là ta không tốt, ta nhất thời tức giận quá mới đánh người! Đậu Đậu đừng khóc! Ô ~~ người đừng khóc mà

oa

”

“Nhưng... Nhưng mà...” Đậu Đậu một bên khóc thút thít, một bên dứt quãng nói: “... Trí nhớ của người khôi phục ... Sẽ có... Thiệt nhiều chuyện ta không biết... Ta... Ta không hề là thân nhân duy nhất của người... Hơn nữa người có nhiều người thích như vậy... Ta tính... Ta tính là gì...”

“Người là nhi tử của ta! Chuyện này từ lúc người bắt đầu kêu ta một tiếng cha liền không bao giờ có thể thay đổi!”

“Nhưng mà... Có người nhiều đối với người hảo như vậy... Ta...”

“Vậy người chỉ cần đối tốt với ta thôi!”

“Có người nhiều như vậy thích người... Người sẽ không cần ta...”

“Ai nói! Đậu Đậu là độc nhất vô nhị!”

“Ta biết người thật tâm đối xử với ta rất tốt... Nhưng lại sợ người rất nhanh sẽ coi thường ta... Người sẽ có nhi tử của mình... Sẽ có những tri kỷ khác... Ta tranh không lại bọn họ...”

“Đậu Đậu đã muốn tranh thì còn có gì không tranh được đến tay sao?”

Tiếng khóc của Đậu Đậu chợt dừng lại, tựa hồ thực sự đã bắt đầu trầm tư về vấn đề này.

“Không cần tranh thì phụ thân cũng là của Đậu Đậu.”

Ta nhếch miệng ngậy ngô cười cọt cọt lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Đậu Đậu, oa ~ hảo nhuyển hảo hoạt a ~ tiếp tục cọt

~Bỗng nhiên hé ra khuôn mặt to lớn của Vũ Thanh Túc cùng đôi tay to vung lên, một bàn tay bỗ qua, ta vội vàng tránh, ly khai khuôn mặt nhỏ nhắn của Đậu Đậu. A, hảo mất mát a.

Ta trừng mắt liếc nhìn Vũ Thanh Túc một cái, người này lại ăn dấm chua cái gì a?

Đậu Đậu ánh mắt vừa động, hấn bỗng nhiên ôm cổ của ta, nũng nịu yếu ớt dùng con bà nó chất giọng trẻ con mềm mại nhẹ nhàng nói: “Vậy phụ thân là của Đậu Đậu sao?”

Ma âm quán nhĩ, ta rùng mình một cái, đứa nhỏ này muốn làm gì?

“Xem như là...”

Đậu Đậu đột nhiên cười, sau đó ngồi lên trên người của ta, tay nhỏ bé càng ôm sát thêm vài phần, cùng ta gần trong gang tấc, trong mũi đều có thể ngửi được mùi sữa thơm thoang thoang truyền vào. Kỳ quái, nghe qua vài lần đều cảm thấy rất kỳ quái, đứa nhỏ này rõ ràng đã cai sữa a. Vì thế ta dựa sát người qua tiếp tục ngửi.

“Cha, người có phải hay không tối ~ đau lòng vì Đậu Đậu? Đậu Đậu là tối ~ trọng yếu? Không ai so với Đậu Đậu càng ~ thân hơn?”

Đậu Đậu cố ý kéo dài giọng, càng cố ý tăng thêm vài chữ, ánh mắt hữu ý vô ý nhìn nhìn Vũ Thanh Túc.

“Đương nhiên!” Ta vỗ vỗ ngực.

“Vậy Đậu Đậu cùng Vũ Thanh Túc, ai trọng yếu?” Đậu Đậu bỗng nhiên xấu xa cười.

“Đương nhiên là Đậu Đậu!” Ta không hề nghĩ ngợi liền thốt ra.

Nhất thời Đậu Đậu hoan hô một tiếng, lập tức ôm lấy ta: “Đậu Đậu sẽ không ly khai cha đâu! Đậu Đậu yêu nhất cha! Ai cũng không tranh lại Đậu Đậu!”

“Đó là ~” ta tâm tình cũng tốt, ôm Đậu Đậu hôn lại hôn.

“Hoàng Thượng...” Kim Nhi nhẹ nhàng chợt chợt ta, sau đó bĩu môi một chút, ta theo nàng phương hướng nàng bảo nhìn qua...

Chỉ thấy trong một góc tường âm u, Vũ Thanh Túc tinh thần uể oải ngồi chồm hổm trên mặt đất không ngừng lấy tay vẽ vòng vòng trên tường: “Hắn cư nhiên dùng ‘ đương nhiên ’... Hắn cư nhiên dùng ‘ đương nhiên ’... Hắn cư nhiên dùng ‘ đương nhiên ’...”

Ta cảm thấy thần tình hắc tuyến cứ như vậy mà trượt xuống ...

Hai năm không gặp, năng lực thừa nhận của Vũ Thanh Túc mất đi, tâm tính tiểu hài tử lại tăng trưởng, nguyên nhân chắc hẳn là do chỉ số thông minh thoái hóa...

“Ha hả, vi thần thật là phi thường ngoài ý muốn, cử chỉ vừa rồi của Hoàng Thượng pha có vài phần nam tử khí khái, nếu cuối cùng không khóc so với Đậu Đậu còn lớn hơn thì...” Huyền Thượng Đức mỉm cười nói.

“...” Vạch trần ta à...

Đúng vậy nha, nô tỳ nhìn thấy Hoàng Thượng cùng tiểu hoàng tử vô cùng thân thiết như thế, thật sự là cảm động cực kỳ, Hoàng Thượng trước kia thật sự là không dám nghĩ đến a.”

“...” Cũng không phải nói khoác ta...

“Ha hả, Hoàng Thượng trưởng thành thôi! Không hề giống như cái tên hoàng đế dốt nát trừ bỏ gây chuyện sinh sự khuyên người ta soán vị ra thì không có lấy nửa điểm bản lĩnh trước kia.” Kiêu Vô Kỵ sang sảng cười nói.

“...” Ta quyết định, trở về tuyệt đối sẽ không phục chức cho Kiêu Vô Kỵ, tuyệt đối không!

Chỉ có Lý Thủ Hiền híp mắt, tha cố ý vị nhìn ta: “Kỳ quái... Chẳng lẽ thực đã tìm lộn người? Hoàng đế ngu ngốc trừ bỏ sống phóng túng khóc nháo lẫn lộn ra hẳn sẽ chẳng còn gì khác, cái dạng này rất không giống ... Nếu không phải bộ dạng rất giống khiến ta phán đoán sai lầm, thì là...”

Lý Thủ Hiền bỗng nhiên nghiêm túc hỏi Đậu Đậu: “Đậu Đậu, cha người hai năm nay có đụng vào đầu hay không?”

“...” Người mới là người cần đập đầu cho thông suốt đó!

“Cha thật ra không có đụng vào đầu...” Đậu Đậu chần chờ một chút, sau đó sờ sờ trán của ta: “Bất quá hình như đang phát sốt.”

“Nga

~~ ”

Trong phòng truyền đến hảo thán từ của vài người bưng tỉnh đại ngộ .

Một đám người như nhau a...

Bất quá thân thể của ta rốt cục chịu không nổi sự thay đổi nhanh chóng trong vòng một ngày, hai mắt ta nhắm lại, hôn mê.

Oa ~~ ta vừa mới mới vừa hiểu được nguyên nhân Vũ Thanh Túc thích đánh mông ta, ta còn muốn đánh thêm vài cái nữa đã nghiền a

Khi ta lần thứ hai tỉnh lại người đã ở trên mã xa, Vũ Thanh Túc dùng bạc thăm bao bọc rồi ôm lấy ta, bên trong xe một mảnh tối đen, đã là đêm khuya.

“Lẩn trốn?” Ta hỏi.

“Không sai biệt lắm, ” Vũ Thanh Túc cười cười: “Bất quá người của Hậu Đình Hoan đến tiền đưa cũng không phải ít, Ngân lão bản cầm tay Đậu Đậu khóc đến một phen nước mũi một phen nước mắt.”

Ta nhất thời cười ra tiếng: “Xem như hắn vốn gốc không thể thu về.”

“Ai nói? Hắn đem biên lai mượn đồ tất cả đều lấy ra, ta đã trả hết toàn bộ số nợ. Người hai năm nay tiêu xài thật xa xỉ mà.”

“...” Cái tên Ngân lão bản theo chủ nghĩa hiện thực này...

“Mặt khác, tiểu quan ở Hậu Đình Hoan đều kêu ta phải hảo hảo chiếu cố người, bằng không sẽ không bỏ qua cho ta.” Vũ Thanh Túc nói xong, còn dùng chóp mũi cọ cọ bên tai ta.

Máu của ta lưu lập tức dồn lên mặt, trở nên nóng bỏng: “Người, người, người... Hai năm không gặp, người như thế nào lần là buồn nôn như vậy, không biết xấu hổ.”

Vũ Thanh Túc bình tĩnh nhìn ta, giống như muốn ta dung nhập vào ánh mắt của hắn: “Nếu người thử qua cái cảm giác bỗng nhiên một vật chí bảo tâm ái biến mất trước mắt người, biến tới tìm không được, rồi đột nhiên có một ngày nó lại lần nữa xuất hiện trước mắt người, người liền hiểu được tại sao lại yêu thích không buông tay, hận không thể lúc nào cũng khắc khắc đều ôm vào trong lòng...”

Nói xong, hắn nhẹ nhàng hôn lên má của ta, không được tự nhiên ta hơi hơi giãy giụa tỏ ý kháng nghị.

“Lúc Lý Thủ Hiền dùng bồ câu đưa tin nói ở Hưu Trữ huyện tìm được một người rất giống người, ta gần như không thể thở được, trong thư hắn còn nói người có thể thật sự đã bị mất trí nhớ mà hình như còn là một tiểu quan trong cô quán, lúc ấy ta gần như đã phát điên rồi...” Vũ Thanh Túc bỗng nhiên dừng một chút, ngay sau đó cực kỳ tức giận nói: “Tên khốn kiếp kia cư nhiên đùa giỡn ta! Cố ý nói bóng nói gió! Hại ta là ôm ý niệm đui địt tận giết tuyệt chạy tới Hậu Đình Hoan, còn nhân tiện suy nghĩ đem những tên khách nhân đã từng chạm vào người tất cả đều giết sạch không lưu một kẻ, nếu như thật sự cần thiết sẽ đem toàn bộ thị trấn tiêu diệt sạch sẽ! Ôm ý niệm lớn lao như vậy, quyết tâm to lớn như vậy! Cuối cùng cư nhiên lại là một hồi hiểu lầm! Tức chết ta!”

“...” Không phải hiểu lầm vẫn tốt hơn sao...?

Vừa nghĩ tới toàn bộ Hưu Trữ huyện đều vì một ý niệm của hắn mà từ quỹ môn quan vòng trở về, ta tóm lại được một điều Vũ Thanh Túc vẫn ngoan độc như cũ không thua năm đó...

“Người cùng hoàng huynh thật sự là bất tự bất hợp...” Ta lẩm bẩm nói: “Còn có, người vì sao không nghĩ rằng chỉ là một người rất giống ta mà thôi? Nghĩ như vậy không phải tốt hơn sao?”

“Nếu như là tình báo của Kiều huynh thì ta còn có thể nghĩ như vậy... Nhưng mà đây là tin tức báo lại của Lý Thủ Hiền, cái loại người như hắn nếu không phải nắm chắc thì tuyệt sẽ không nói ra, nguyên nhân chính là vì như thế...” Vũ Thanh Túc nghĩ một chút, sau lại bắt đầu nổi cơn lần nữa: “Hắn cố ý viết không mình bạch như vậy! Khiến ta tức giận muốn giết sôi máu còn hắn lại đắc ý vênh váo! Hừ, nếu không phải Thái hậu vì muốn mượn thế lực của hắn ở Lĩnh Nam để tìm người mới phong hắn làm Bắc trấn vương, ta nhất định đã đem tên hỗn đản này chặt ra làm trăm mảnh!”

“...” Vũ Thanh Túc thay đổi không phải chỉ có một chút a...

“Mẫu hậu sao lại phong hắn làm Bắc Trấn Vương? Theo đạo lý mà nói hắn thân ở phía nam thì phải là Nam Bình Vương a, chẳng lẽ là phong theo phong hào của phụ vương cho hắn sao?”

“Thái hậu thật sự là trên danh nghĩa này để phong hắn làm Bắc Trấn Vương, nhưng ý nghĩa thực sự là vì muốn chia cách thế lực của hắn cùng với phía nam, để tránh tương lai dưỡng hổ vi họa, phát sinh chuyện ngoài ý muốn.”

“Mẫu hậu thật sự là mưu tính sâu xa...” Ta lẩm bẩm nói.

“Người nếu như có được một nửa tài trí của người, chúng ta sẽ không tất vất vả như vậy.” Vũ Thanh Túc cảm thán nói: “Bất quá với đạo lý vật cực tất phản, tiên đế cùng Thái hậu đều những người thông minh thế gian khó tìm, cho nên sinh ra đứa con cũng là tên ngốc nghếch thế gian khó kiếm...”

“Nói cái gì đó, các người nếu vất vả như vậy, ta đã sớm kêu người đến soán ngôi hoàng đế! Ta cũng đâu có dễ dàng gì a! Nói gì thì ta cũng đâu có ngốc nghếch như vậy a??”

“Uy...”

“Ân?”

“Đã gần hai năm, người không phải vẫn còn đang nghĩ đến chuyện bị người soán vị đó chứ?”

“Ân...” Ta cúi đầu nghĩ: “Có lẽ là do vừa mới khôi phục trí nhớ, tổng cảm giác vẫn có chút gì đó thiếu thốn, chờ ta hoàn toàn khôi phục sẽ lo đến việc soán vị sau.”

“... Vậy người tốt nhất cả đời đừng khôi phục.”

“Có ý gì?!”

“Người chưa nghe nói qua quốc không thể một ngày không vua sao? Người mất tích hai năm đều không có ai tạo phản tác loạn, ta thấy người vẫn nên buông tha đi.”

“Đó là bởi vì các người giấu diếm rất là tốt!”

“Dân chúng ngoài cung còn có thể che giấu, nhưng cả triều văn võ tổng không có khả năng lừa tới hai năm? Người mất tích không đến ba ngày văn võ bá quan toàn bộ đều biết.” Vũ Thanh Túc thở dài một hơi: “Hại ta luôn luôn phải đề phòng, rất sợ có người nhân cơ hội tác loạn, kết quả các thần tử nên ăn thì ăn, nên ngoạn thì ngoạn, nếu không phải ta biết người thực sự đã mất tích, nhất định sẽ hoài nghi người còn ở trong cung a, thật sự là nửa điểm dấu hiệu cũng đoán không ra.”

“...” Cái đám dong thần ngoạn tuế quái nhật này...

“Thủ Dự.” Vũ Thanh Túc ôn nhu lấy tay sờ sờ đầu ta: “Người phải hiểu được một chuyện, trong triều chỉ cần một ngày còn có ta cùng Huyền huynh, tất nhiên sẽ gọn gàng ngăn nắp. Bên trong kinh thành có Vũ huynh thống quân bảo vệ, tất nhiên phòng thủ kiên cố. Biên cương lãnh thổ có Lý Thủ Hiền tọa trấn, tất nhiên thái bình an ổn. Trong hậu cung có Thái hậu cầm giữ, tất nhiên đầu lại vào đây. Sinh hoạt hằng ngày của người đều do hầu hết cung nữ thái giám Kim Nhi tự tay điều giáo chiếu cố, tất nhiên vô vi bất trí. Nếu nói về chuyện tương lai, ta thấy Đậu Đậu nhất định trò giỏi hơn thầy...” (thực hâm mộ và ganh tị với bạn Dự TT.TT)

“Uy uy! Mọi chuyện đều được các người lo lắng chu toàn, ta đây làm cái gì a?!”

“Cái này...” Vũ Thanh Túc cau mày suy nghĩ nửa ngày: “Người cứ việc chuyên tâm thích gì thì ăn đi.”

“...” Ta phải tìm người soán vị! Tuyệt đối phải tìm người soán vị!!

Sau một lúc lâu, Vũ Thanh Túc sờ sờ trán của ta, ôn nhu cười: “Hình như đã hạ sốt.”

Nói xong, liền nhẹ nhàng đặt môi hôn lên trán ta, ta tưởng là hấn đang thử độ ẩm, ai ngờ, hấn thế nhưng lại từng chút, từng chút một hôn xuống dưới, lông mi, khoe mắt, mũi, chóp mũi, sau đó chặn lấy miệng ta...

Thân thể dần dần khuynh đảo, bất tri bất giác hai tay của ta đã bị chặt chẽ đè lại, Vũ Thanh Túc cả người đều nằm úp sấp lên người ta, động tác nhẹ nhàng chậm rãi chậm rãi mút lấy da thịt ta, một trận lại một trận cảm giác khác thường khiến ta không khỏi cúi đầu phát ra tiếng rên rỉ. Bỗng nhiên bên hông chợt lạnh, Vũ Thanh Túc hai tay xâm nhập vào trong y phục của ta, ta vội vàng muốn đẩy hấn ra, nhưng hấn lại không chút sứt mẻ: “Uy! Người không phải là muốn...”

“Đương nhiên, đã hai năm rồi.” Vũ Thanh Túc đương nhiên nói.

“Cái gì?! Đây là đang ở trên xe!”

“Không quan hệ, cái gọi là thực sắc tính dã, ăn uống no đủ, mỹ nhân lại ở trước mặt, đương nhiên phải chiếu theo lời tiên nhân dạy bảo tiếp tục tiến hành bước tiếp theo, bất quá trong đó không có đề cập tới phải hành sự ở địa phương nào.”

“Nguy biện! Đừng nói giỡn! Sẽ bị bọn họ nhìn thấy!”

“Bọn họ đều ở mã xa khác, chúng ta đều là quan liêu giai cấp, không thể cùng ngồi một mã xa.”

“Nhưng bọn hấn sẽ nghe được thanh âm...”

“Người đừng kêu vang như vậy, sẽ không sao.”

“...” Vì sao người này có thể mặt không đỏ tâm không khiêu nói ra những lời mặt dày như vậy!

Vũ Thanh Túc vừa nói, hai tay cũng không chút nhàn rỗi, rất nhanh ta bày ra trạng thái bán ***, ta khẽ hít sâu một hơi, không giãy dựa nữa, tuy rằng ta cũng không muốn làm như vậy, nhưng mà ta cũng chỉ có thể làm như vậy: “Đậu Đậu cứu mạng a a a ~!!!”

...

23. Quyển 2 - Chương 11: Đại Kết Cục

Hoàng cung kim bích huy hoàng, sáng sớm mê vụ (sương mù) mờ lung, ta cầm một quyển thư sách trong tay trang mô tác dạng.

“Cha, ngắm hoa trong sương thật có ý thơ, người đọc sách trong sương sớm cẩn thận hư mắt đó.” Con ta, Lý Đậu Triết, thanh âm lạnh lạnh truyền đến.

“Đậu Đậu! Người rốt cục đã đến!” Ta nhất thời giống như nhìn thấy cứu tinh nhảy chồm qua.

Lý Đậu Triết, cái tên được đặt sau khi Đậu Đậu gia nhập Lý thị hoàng phổ ta. Nguyên bản ẩn bối phận mà sắp xếp, theo như thể hệ của Đậu Đậu thì chữ đệm trong tên phải mang chữ Triết, mà ta lại không muốn để hấn vút bỏ cái tên Đậu Đậu này, vì thế mới kêu là Lý Triết Đậu ()... Kết quả Kiều Vô Kỳ lắc đầu, Huyền Thượng Đức thở dài, Kim Nhi khinh bỉ, Thái hậu phát hỏa, nói là mất hết mặt mũi tông nguyên hoàng thất ... Sau đó Vũ Thanh Túc ra mặt, lại là toán bút hoa lại là tra tự hình, cuối cùng định thành Triết Đậu ()... Nhưng mà, Triết Đậu (triết: khôn ngoan, đậu:??) lại có ngữ âm tương đồng với ‘chiết đấu’ (chiết: gãy, đấu: tranh đấu), Thái hậu nói điếm xấu, không sửa không được. Nhiều lần sửa chữa, đổi đi đổi lại, cuối cùng ta đại phát long uy, đơn giản không cần cái bối phận Triết kia, mà đổi thành Đậu Triết (). Dù sao Lý gia hội nghị chúng ta thường vẫn có vài vị hoàng đế bóc đồng đặt cho hậu nhân của mình cái tên mà chính mình thích gọi, hoàn toàn không dựa vào hoàng phổ bối phận, xem như ta Lý thị di phong.

Nói đến Đậu Đậu thì thật sự là nguy, nguyên bản ta chỉ biết là hấn bộ dạng tuần tú đáng yêu, không nghĩ tới khi mặc vào cẩm y hoa phục, nhất thời từ đầu đến chân tiết ra một cỗ tiên gia chi khí, thoát tục tựa như một trích thể tiên đồng, ngay cả một người khủng bố như Thái hậu lần đầu nhìn thấy cũng phá lệ yêu thích. Ta còn chưa kịp hé răng, Thái hậu đã muốn tác chủ lập hấn làm Thái tử, cư nhiên còn ái muội nhìn ta cùng Vũ Thanh Túc nói ‘phỏng chừng người cũng đã tuyệt hậu, vẫn nên lập thái tử trước đi.’

Có ý gì a ~ có người nguyên rủa con mình như vậy sao?! Hơn nữa theo tình hình chung, Thái hậu không phải hấn là đều phải tìm mọi cách cản trở, âm thầm phá hoại, thậm chí hấn là phải bức tử Vũ Thanh Túc, ám sát Vũ Thanh Túc, áp chế Vũ Thanh Túc, rồi sẽ đem ta nốt, giam lỏng, cứng rắn cấm đoán, cái gì cũng tốt, tóm lại là không cần dễ dàng như vậy liền ngầm đồng ý mới đúng a!!

Kết quả nàng còn ngược lại, vấn đề ta chưa kịp lo lắng, thì nàng đã thay ta lưu hảo đường lui.

Thái hậu phi thường thích Đậu Đậu, ba ngày thì hết hai là tuyên hấn đến Từ Trữ Cung, lại mệnh đám người Vũ Thanh Túc phụ trách giáo dục hấn. Chương trình học vẫn đang là phiên bản của ta, Huyền Thượng Đức giáo triều vụ chính sự, Kiều Vô Kỳ giáo cường thân kiện thể chi đạo, Vũ Thanh Túc giáo thơ từ ca phú nhân sinh đạo lý.

Khi ta bắt chước những người từng trải tuổi xế chiều miệng thê lương nói: “Ba vị ái khanh, hoàng nhi của trẫm liền phó thác cho các người, các người phải hảo hảo dạy dỗ hấn, làm cho hấn trở thành một vị hoàng đế danh thùy thiên cổ thật là tốt...”

Rất có ý tứ hàm xúc lâm chung uỷ thác.

Kết quả ba tên hung cầm kia cư nhiên trăm miệng một lời nói: “Bọn thần đã một lần thất bại, tuyệt không tiếp tục thất bại lần thứ hai!”

“...”

Bọn họ nói đã một lần thất bại... Là chỉ ai a?

Ta vừa tức giận lại hoang mang.

Tóm lại, mục tiêu của tam đại hung cầm kia đã muốn chuyển đến Đậu Đậu, bỏ qua Vũ Thanh Túc bởi vì tình cảm tư nhân mà dạy dũa không rõ với ta, ta xem như đã được hoàn toàn giải phóng, càng có thêm thời gian đến nghiên cứu quốc gia đại sự. Tỷ như gần đây ta đang tra xem tiểu cầu tử trong bụng tiểu hồ điệp trong Từ Trữ Cung là của ai.

Nhưng là giờ phút này, một ngày sáng sớm, yên vụ vẫn còn lượn lờ, ta lại xuất hiện trong này, tự nhiên là có đại sự phi thường lớn!

“Đậu Đậu, người phải cứu ta a ~!”

Đậu Đậu bắt đắc dĩ theo lay động của ta mà lay động, Huyền Ngọc Quan đều bị ta làm cho hoảng sợ.

“Được rồi được rồi, lại xảy ra chuyện gì?”

“Cái này Vũ Thanh Túc... Hấn, hấn...”

“Lần này quần áo bị hấn cỡi ra nhiều ít?” Đậu Đậu lạnh lạnh nói.

Ta không khỏi mặt đỏ lên, ta đây làm phụ thân cũng thật là thảm, mỗi ngày bởi cái vấn đề bị nam nhân quấy rầy mà phải chạy tới xin đứa con giúp đỡ... Tuy rằng ta cùng Vũ Thanh Túc cũng coi như là lưỡng tình tương duyệt, nhưng mà... Vừa nghĩ tới phải làm... Hơn nữa lấy hình thể mà nói ta thực có thể là bị làm cái kia... Ta toàn thân cao thấp da gà liền dựng hết lên!

Cho dù tình cảm cho phép, lý trí của ta cũng tuyệt không cho phép! Cho dù lý trí cho phép, ta thân là kiêu ngạo đế vương cũng tuyệt không cho phép! Cho dù kiêu ngạo cho phép, cơ thể của ta cũng không cho phép! Cho dù thân thể cho phép, tâm linh cũng sẽ không cho phép! Tóm lại! Ta tuyệt, không, ở, bên, dưới!

“Hấn... Hấn nói đêm nay nhất định phải ngủ lại Sùng Dương Điện... Nếu muốn ngăn cản hấn thì phải hạ chỉ chém đầu hấn... Ô ~ ~ Đậu Đậu cứu mạng a...”

Đậu Đậu đôi mắt to tròn tròn trắng: “Ta cũng thực bội phục hai người các người, từ cái lần trên mã xa đến hiện tại đã gần ba tháng, hấn cư nhiên vẫn chưa đắc thủ, mà người cư nhiên cũng từng bước không cho...”

“Đậu Đậu...” Ta tội nghiệp giạt nhẹ tay áo của hấn.

“Cha, ta mới tám tuổi, người không nên hỏi ta cái chuyện đến mười tám tuổi mới biết được không? Ta có thể làm gì đây? Chẳng lẽ chạy tới nói với Vũ đại nhân, thỉnh không cần cường bạo cha ta?”

Khi không có người ngoài thì Đậu Đậu cùng ta vẫn luôn duy trì thói quen trước kia. Ta gọi hấn nhũ danh Đậu Đậu, mà không phải Đậu Triết. Hấn gọi ta là cha, mà không phải phụ hoàng.

“Đậu Đậu...” Ta ai oán kêu một tiếng, sau đó nước mắt thẳng hạ ba nghìn thước.

Đậu Đậu kêu lên một tiếng đau đớn: “Vì sao người khác cũng là con, ta cũng là con, mà ta lại phải vì chuyện cha mình có thể bị nam nhân khác đè mà đau đầu a?”

“Đậu Đậu...” Ta tiếp tục chính sách đại thi ai binh.

“Loại việc khuê phòng này, ta có thể giúp người nhất thời, nhưng không giúp người được cả đời, giúp người ngăn trở lúc này, lần tới làm sao bây giờ? Ta thấy a, người liền theo đi ~ ”

“Đậu Đậu! Cha của người là hoàng đế da ~! Người nghe nói qua có hoàng đế bị người đè sao?! Đây là trái với thiên địa hằng lý! Càng thêm trái với thể nhân mỹ học! Hoàng đế từ trước đến nay đều là cường thế! Đè người! Chứ không phải bị người đè!”

“...” Đậu Đậu bộ dáng như bị đánh bại: “Vì lý do này mà người cùng hấn nháo hết ba tháng?”

“Sự tình liên quan đến hậu đình trình tiết! Không thể chậm trễ!”

“Cho dù người không bị người đè trên giường, thì cả ngày cũng bị không ít người đè tới nâng đầu dậy không nổi... Còn chấp nhất cái gì với cái gì a.”

“Người hài tử này! Sao lại nói chuyện với cha như vậy!” Ta giả vờ giận dữ, vỗ bàn thật mạnh, sau đó lập tức về mặt cầu xin rất thê lương: “Người cũng biết cha rất vất vả a, cũng không thể cả đời không ngã thân a? Hỗ trợ đi mà ~ Đậu Đậu ngoan ~ ”

Đậu Đậu thở dài một hơi: “Cha, thành thật mà nói, người có từng nghĩ là muốn cùng Vũ đại nhân ‘làm’?”

“...” Khóe miệng của ta run rẩy một trận, trên mặt và toàn bộ cơ thể không ngừng bật lên, cuối cùng nhỏ giọng đáp lại như tiếng muỗi kêu: “Nghĩ muốn...”

Cầm thấy không đúng, lại vội vàng bổ thêm một câu: “Nhưng mà ta không thể là bị làm cái kia!”

“Tuy rằng ta không có kinh nghiệm gì...” Đậ Đậ khó xử gãi gãi đầu: “Nhưng trong rất nhiều tiểu thuyết tình yêu thường xuyên nhắc tới hạ xuân được gì đó, chỉ cần người đảo khách thành chủ, đối hấn kê đơn, sau đó muốn làm gì thì làm với hấn là được rồi?”

“... Đậ Đậ, người bình thường xem sách gì vậy a...”

“Nếu người có người cha suốt ngày vì hành vi nguyên thủy nào đó mà buồn rầu chạy tới làm phiền người, nhưng người lại không có cơ hội đi tìm hiểu thực tiễn, vậy người sẽ xem sách gì?”

“...” Đậ Đậ, cha thực xin lỗi người...

“Tóm lại, đêm nay người bỏ trong trà cũng tốt, thả trong rượu cũng được, cứ cho một gói xuân được vào, chờ được hiệu phát huy sau đó phát huy nam tử hùng phong của người là được.”

“Nhưng làm sao để có xuân được?” Ta chớp, chớp mắt: “Trong cung có bán sao?”

“... Người là hoàng đế da, tìm một chút xuân được cũng tìm không được sao?”

“Nhưng nếu mẫu hậu biết được nàng sẽ lột da ta a! Làm không tốt ta sẽ bị bức ăn một bụng xuân được sau đó còn bị nhốt vô một căn phòng nhỏ tối om mười ngày mười đêm không chừng!” Ta trong lòng sợ hãi nói.

“Vậy người kêu người khác tìm đi!”

“Đừng có giỡn! Nếu kêu Kim Nhi tìm nàng có thể sẽ lâu bà ta đến lúc băng hà cũng không ngừng nghĩ a! Kiều Vô Kỳ thì không cần phải nói, nếu hấn có thể tìm được phỏng chừng toàn bộ hoàng cung khắp nơi đều có xuân được! Huyền Thượng Đức căn bản là đừng nghĩ đến, nếu để hấn biết ta muốn tìm cái thứ đồ này thì không thể không nhất khóc nhị nháo tam thất cổ hương liệt tử liệt tông bồi tội! Vũ Thanh Túc... Chỉ sợ ta vừa nhắc tới hai chữ này, hấn liền biết mục đích của ta ...”

Đậ Đậ lần thứ hai kêu lên một tiếng đau đớn: “Chẳng lẽ toàn bộ trong cung chỉ có mình ta tối bất hạnh bị người túm được?”

“Người là con ta nha!” Ta đương nhiên hét lên: “Người không giúp ta ai giúp ta?”

“Người xác định muốn để nhi tử tám tuổi của người giúp người đi tìm xuân được, sau đó kê đơn với một người nam nhân khác?”

“...” A, Đậ Đậ, cha phi thường vô cùng xin lỗi người...

“Ai... Chịu giáo dục của hoàng gia quả nhiên không giống người thường a...” Đậ Đậ vô lực cúi thấp đầu, sau đó hữu khí vô lực nói: “Người một lát, ta đi lấy cho người một gói xuân được lại đây.”

“Đậ Đậ... Người lấy từ nơi này a?”

Đậ Đậ ngoa nguyệt lườm ta một cái: “Nếu ta cũng không có tiền đồ giống như người, vậy chỉ có thể nói Vũ đại nhân bọn họ lại một lần nữa thất bại trong việc giáo dục.”

“...” Ta ngây ngốc nửa ngày mới bủ môi mở miệng nói: “... Bọn họ vẫn bị thất bại, bởi vì người lệch lạc rồi.”

“Thôi đi, từ lúc có người nào đó vào một ngày nào đó từ trong xe ngựa của hấn y quan không chỉnh la hét nhảy vô mã xa của ta, ta chỉ biết người kia sớm hay muộn cũng sẽ dùng tới cái này, chẳng qua trước tiên phải chuẩn bị mà thôi.”

“...” Đậ Đậ, làm cha mười hai vạn phần xin lỗi người... Người sa đọa tất cả đều là lỗi của cha...

“Đúng rồi, người vừa sáng sớm đã rời giường, Kim Nhi cô cô không có giạt mình đó chứ?” Đậ Đậ ngữ hàm trào phúng nói.

“Kia thật không có, bắt quá sau khi ta dùng qua tảo thiện rồi thuận tay xoa xoa cái bàn, kết quả Kim Nhi cùng mấy cung nữ thái giám khác tất cả đều há hốc miệng ngốc lẳng ở đó, mãi đến khi ta rời đi vẫn không có động đậy nha.”

“...” Đậ Đậ trở mình xem thường.

Kỳ thật ta cũng bị dọa mà, lúc phục hồi tinh thần lại, tay đã muốn cầm khăn ra sức lau khô cái bàn ... Ta ai oán nhìn nhìn Đậu Đậu, đều là hấn làm hại, hai năm dạy dỗ đã làm cho ta trong trạng thái vô thức đều là lau bàn...

Sau nửa canh giờ, Đậu Đậu liền cầm một gói xuân được vô sắc vô vị cho ta, ta tò mò lật qua lật lại, cảm giác mới mẻ thú vị như vừa chiêm được hi thế kỳ trân.

“Cẩn thận đừng có phục lắm đó.”

Sau khi Đậu Đậu lạnh lạnh nhắc nhở ta xong, ta liền giống như đang cầm khoai lang phỏng tay mà vô cùng cẩn thận.

Rốt cục cũng tới buổi tối đầy khăn trương, Vũ Thanh Túc tựa như u linh bay vào tấm cung của ta, ta trước đó đã xua tất cả cung nữ thái giám đi, để thực thi hành vi man rợ của ta!

“Hoàng Thượng, đêm nay thần sẽ không nhện nữa đâu.” Vũ Thanh Túc ngữ âm mang theo uy hiếp nói.

“Trẫm cũng vậy!” Hừ hừ, để xem người làm sao thoát khỏi ngũ chỉ sơn của ta!

“A? Hoàng Thượng tựa hồ rốt cục cũng hạ quyết tâm.”

“Kia đương nhiên ~ đến đến đến, ái khanh, chúng ta trước uống một chén!” Ta lôi kéo Vũ Thanh Túc ngồi trước cái bàn dâng đầy mỹ thực, lập tức ngã một chén rượu trước đó đã chuẩn bị xuống trước mặt hấn.

“Nói chung...” Vũ Thanh Túc như có điều băng khoảng: “Theo như những tình tiết phi thường khách sáo này thì trong rượu nhất định có hạ dược...”

“Cái gì? Người cư nhiên hoài nghi trẫm?” Ta giả bộ giận dữ, nhưng trong lòng đã thầm le lưỡi, Vũ Thanh Túc này thật sự là cáo già!

“Vậy không bằng Hoàng Thượng uống trước?” Vũ Thanh Túc trêu tức nhìn ta.

“Cái gì?! Người cư nhiên không tín nhiệm trẫm như vậy! Thiệt đã làm trẫm thất vọng rồi!”

“Hoàng Thượng thỉnh uống.”

“Thanh Túc!! Người làm đau lòng trẫm!!”

“Hoàng Thượng, người vẫn là không uống.”

“...” Cái tên tử nhân đầu nhà người ~! Không có chuyện gì thì khôn khéo như vậy làm chi!

“Quên đi, ” ta bực bội nói: “Nguyên bản là muốn lừa người uống chén rượu hợp cần, nếu người không tin trẫm như vậy, vậy miễn đi! Người không uống trẫm uống!”

Nói xong ta liền chồm tới lấy chén rượu đi, Vũ Thanh Túc lúc này mới đoạt lại: “Người nói đây là rượu hợp cần?”

“Không phải, đây là chén rượu bình thường, bắt quá trẫm hạ xuân được bên trong, trả lại cho trẫm!”

Vũ Thanh Túc lại nhếch miệng cười: “Người muốn cùng ta uống rượu hợp cần?”

Nhìn vẻ mặt kinh hỉ của hấn, lương tri của ta hơi đau đau một chút, nhưng vừa nghĩ tới hạnh phúc tuổi già của ta, ta khê cần môi, đành phải hy sinh hấn thôi.

“Nói có xuân được, trả lại cho trẫm!”

Ta lại chồm tới giật, Vũ Thanh Túc vội vàng một hơi uống hết! Còn kiêu ngạo há lớn mồm, ý bảo hấn đã muốn toàn bộ uống xong.

Nga ha ha ha ~ Vũ Thanh Túc a Vũ Thanh Túc, người thông minh một đời lại hồ đồ nhất thời a ~ ta đã rõ ràng nói cho người biết trong chén rượu kia có xuân được, người vẫn uống, vậy cũng không oán ta được

~~“Bởi vì là rượu hợp cần, hoàng thượng đương nhiên cũng phải uống.” Vũ Thanh Túc cười rót một chén cho ta.

“Không, trẫm không uống.”

“Vì sao? Còn vì chuyện vừa rồi mà tức giận? Đừng nóng giận mà, ta thật sự tưởng người kê đơn trong rượu.”

“Đúng vậy, là trầm hạ, cho nên trầm không uống.” Ta chân thật nói.

“Ngoan Thủ Dự, người đừng nóng giận, ta biết sai rồi còn không được sao?”

“...” Vì sao ta hiếm khi nói ra những lời chân thật hẳn cũng không tin?

“Đến đến đến, rượu hợp cần đương nhiên phải là ‘vợ chồng’ cùng nhau uống mới có ý nghĩa.” Vũ Thanh Túc vui tươi hơn hờ nói.

“Ái khanh a...”

“Cái gì?”

“Người chẳng lẽ không cảm thấy thân thể có chút khác thường sao?”

“Àn? Có chút nóng... Có chút ngứa... Sao lại thế này?”

“Trầm không phải đã nói trong rượu có hạ xuân được rồi sao?”

Ta vô tội hướng hẳn chớp mắt, nhìn Vũ Thanh Túc thần tình tươi cười trên mặt cứng đờ, sau đó bắt đầu chuyển xanh, chuyển lục, sau đó chuyển hồng... Đó là được hiệu phát tác.

“Người thật sự hạ được?!” Vũ Thanh Túc rống lớn lên.

Ta che hai lỗ tai, cười hắc hắc: “Trầm đã nói rõ ràng cho người biết nha, là người tự mình uống, trầm không có bức người.”

Vũ Thanh Túc hô hấp dần dập hẳn lên, có chút luống cuống ở trong phòng loạn chuyển, dần dần mồ hôi càng ra càng nhiều, hẳn đã muốn vô ý thức bắt đầu cởi y phục. Ta hưng trí bừng bừng đem toàn bộ động tác dù chỉ là nhỏ nhất của hẳn xem ở trong mắt, xem như là món khai vị trước bữa ăn chính.

“Lý, Thủ, Dự! Người có biết làm như vậy hậu quả sẽ ra sao không?!” Vũ Thanh Túc trừng mắt nhìn ta, hô hấp dồn dập nói.

“Đương nhiên biết ~” ta khoái hoạt sờ sờ gương mặt Vũ Thanh Túc, nóng bỏng: “Trầm hội hảo hảo yêu thương người, ái khanh ~”

Vũ Thanh Túc bỗng nhiên bắt lấy hai tay ta, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Vốn ta còn nghĩ muốn ôn nhu đối đãi người, bất quá xem ra không cần, người vẫn là thích thô bạo mà!”

“A?” Ta vội vàng muốn thoát ra, nhưng làm sao cũng tránh không thoát hai tay của hẳn: “Uy, người đã trúng xuân được! Còn không ngoan ngoan buông tay chịu trói! Bằng không trầm sẽ không để người dễ chịu!”

“Hoàng Thượng, ” Vũ Thanh Túc tươi cười có chút tà khí: “Người cũng nói đó là xuân được, mà thân lại là nam nhân, trúng xuân được tự nhiên là dục hỏa đốt người, bất quá xúc động chính là tiền diện (hây, kê kê đó), chứ không phải là hậu diện (cúc huyết nà =)))))!”

A??

Nói xong, Vũ Thanh Túc một tay ôm lấy ta, căn bản không cho ta có bất kỳ cơ hội phản kháng nào liền ném ta lên long sàng, sau đó cả người chặt chặt chē chē đè lấp ta.

“Thủ Dự, ” Vũ Thanh Túc cả tiếng nói: “Ta có thể khống chế không được, lộng đau người đừng trách nha, dù sao cũng là do người tự tìm lấy!”

A??

Khi ta cảm giác được ngạnh vật của Vũ Thanh Túc đang để ở hậu huyết của ta, trong nháy mắt đó, trong đầu ta có một ý tưởng vô cùng rõ ràng :

Đậu Đậu! Trong sách viết tất cả đều là gạt người a a a a ~!!!

Sau một đêm cực kỳ bi thảm, rốt cục cũng được ngênh đón sáng sớm, Kim Nhi đứng hạn ở ngoài điện nhẹ giọng gọi ta rời giường, ta mở hai mắt nhập nhèm, cảm giác trên thắt lưng xích lỏa bị một cánh tay trắng kiền ôm lấy, nhất thời bi thương theo đó mà dâng trào: Lý thị tổ tiên a ~ hậu đại con cháu Lý Thủ Dự thực xin lỗi các người, tổn hại các người nhiều thế hệ mỹ dự áp nhân, hôm nay lại ngược lại bị người áp, thật sự là thẹn với các vị tổ tiên, ô

~Ta càng nghĩ càng giận, hung hăng đá Vũ Thanh Túc đang say sưa ngủ một cước! Nhất thời toàn thân giống bị tán ra, đau chết mất

~“Hoàng Thượng, tảo thiện đã chuẩn bị tốt, mau cùng Vũ đại nhân đứng lên đi.”

“Đã biết, người lui xuống trước đi.” Ta mới vừa hô to hoàn chợt thấy không đúng! Nàng làm sao biết Vũ Thanh Túc đang ở đây?!

“Người tỉnh?”

Vũ Thanh Túc mở to mắt, liền ở trên mặt của ta hôn một cái, ánh mắt ôn nhu cương chiều chìm đắm kia tựa như trong đêm tân hôn tân lang chăm chú nhìn vào tân nương của hắn... Ta giận ~ dựa vào cái gì ta lại là tân nương?!

“Người nghe! Chuyện tối ngày hôm qua không được nói với bất kỳ kẻ nào!”

Vũ Thanh Túc nhíu mi: “Nhưng người tối hôm qua trước đó đã cho lui đi tất cả cung nhân, đủ để Huyền huynh bọn họ đoán được.”

“Vậy... Vậy người không được nói là người làm!”

“Nếu ta không nói là ta làm, vậy chẳng lẽ là ta bị làm?” Vũ Thanh Túc vẻ mặt không vui.

“Uy! Trẫm là hoàng đế! Trẫm lệnh không cho người nói! Đây là thánh chỉ! Người vi phạm coi như là kháng chỉ!”

“Không nói thì không nói... Bất quá tất cả mọi người đều hiểu được.”

“Bọn họ mới không hiểu!!” Tự tôn của ta ~ kiêu ngạo của ta ~ oa

~“Được rồi được rồi, ngoan, rời giường đi.”

Ô ~ thanh xuân của ta ~ trinh tiết của ta ~ hạnh phúc của ta

~Tự oán tự ai dưới sự trợ giúp của Vũ Thanh Túc đại khái rửa mặt một chút, mặc long bào, lão đảo lác lư tựa như tiểu áp tử (con vịt con) lê lét mà đi... Rốt cục cũng biết được đại giới của long dương chi hảo chính là đau a...

Mới vừa ra khỏi đại môn, Đậu Đậu liền hấp tấp phi nước đại mà đến: “Cha! Tuy rằng trong sách nói như vậy, nhưng tối hôm qua ta suy nghĩ cả đêm! Ta cảm thấy không thích hợp cho lắm! Nam nhân bất đồng với nữ nhân, thời điểm muốn làm là tiền diện xúc động, không có khả năng giống với nữ nhân bị người làm a?”

“...” Người hiểu được đã quá muộn rồi, Đậu Đậu...

“Cha, ta sẽ không nói quá muộn đó chứ?”

“...” Người cứ nói đi...

Lúc này Vũ Thanh Túc thần kinh khí sắc đi ra, Đậu Đậu hồ nghi nhìn hắn một cái: “Người đối với cha ta... Không, người đối phụ hoàng làm cái gì? Vũ đại nhân?”

Vũ Thanh Túc đắc ý trợn lông mi, làm động tác lau miệng: “Ăn sạch sẽ.”

“Trẫm không phải đã nói không nói sao?! Người kháng chỉ!” Ta gấp đến độ thẳng gơ chân.

“Ta nói gì đâu? Ta chỉ nói là ‘ ăn sạch sẽ ’, chứ đâu có đề cập vấn đề ai làm.” Vũ Thanh Túc phi thường vô tội nói.

“A a a! Đây là lừa gạt!!”

Đậu Đậu không nói gì nhìn nhìn ta, ánh mắt tự nhiên phiêu đến phía sau của ta, ta nhất thời càng thêm bi thương: “Đậu Đậu! Người đang nhìn cái gì!”

Đậu Đậu thở dài một hơi: “Thực xin lỗi...”

“Không...” Ta bi thương lại phát: “Không phải là lỗi của người... Tất cả đều là tiểu thuyết không tốt... Nó nói dối thiếu niên thuần khiết!”

“Ta không phải có ý này.”

“Vậy người nói cái gì?”

“Thực xin lỗi, ” Đậu Đậu phi thường chăm chú nhìn ta: “Ta vẫn nghĩ người là cha, nguyên lai người mới là nương.”

Bịch!

Ta cả người hình chữ đại ngã trên mặt đất.

“Ngộ thiện tới rồi ~” Là thanh âm vui vẻ của Kim Nhi: “A? Hoàng Thượng tại sao lại ngủ? Còn nằm ở trong này?”

Ta sâu kín hít vào một hơi, nhìn về phía Kim Nhi, vốn định khóc lóc kể lể với nàng một chút, kết quả ánh mắt lại dừng lại ở cái gì đó hồng hồng trên cái mâm trong tay nàng.

“Đây là cái gì?”

“Kê dẫn (trứng chim) a.”

“Vì sao lại màu hồng??”

“Theo tập quán của tông nguyên chúng ta thì sau khi động phòng sẽ cấp cho tân nương tử ăn hai cái hồng kê dẫn (trứng chim màu hồng) a.” Nói xong Kim Nhi đem hai cái kê dẫn nhuộm màu hồng đến chói mắt đưa đến trước mặt ta: “Hoàng Thượng nhất định phải ăn xong nga, như vậy mới có thể sớm sinh quý tử, cuộc sống gia đình hạnh phúc vui vẻ a!”

“...” Này, đây rốt cuộc là cái gì thế đạo...

Đúng lúc này, bỗng nhiên Huyền Thượng Đức cùng Kiều Vô Ky vội vàng chạy tới, ta nghĩ hai người bọn họ cũng là đến ‘chúc mừng’, vì thế trước đó bưng kín hai tai.

“Hoàng Thượng, đại sự không ổn!!”

Huyền Thượng Đức trầm ổn yêu cười cứ nhiên gấp đến hai mày nhíu chặt, hơn nữa hấn cứ nhiên dùng cái loại chữ ‘đại sự không ổn’ mà trong kiếp sống mười mấy năm thống trị của ta đều không có xuất hiện qua, ta lập tức nhảy dựng lên, sinh long hoạt hổ nhìn hấn: “Làm sao vậy? Biên quan báo nguy? Hoàng Hà lũ quét? Có người tạo phản?”

“Hoàng Thượng, thần thực xin lỗi ngài!” Kiều Vô Ky vô cùng đau đớn quỳ rạp xuống đất: “Thần vô ý đã để mất di chiếu của tiên đế! Thần tội đáng chết vạn lần!”

Nhất thời người chung quanh tất cả đều hô nhỏ ra tiếng, lập tức lo lắng hỏi thăm tình hình.

“Di chiếu?” Ta ngẩn người: “Chính là cái chiếu thư viết ‘Lý Thủ Dự, giết không tha’? Người đã đánh mất? Rơi vào trong tay người khác? Cái chiếu thư đủ để khiến cho xã tắc rung chuyển kia? Cái chiếu thư có thể bức trầm đi vào khuôn khổ kia ...”

“Hoàng Thượng! Người không cần lo lắng, bọn thần dù tan xương nát thịt cũng nhất định tìm được nó trở về!” Vũ Thanh Túc khẩn trương nói với ta.

“Oa ha ha ha ha ~!!!” Ta một tiếng cuồng tiếu, nhất thời dọa đến một mảnh hoa hoa thảo thảo: “Quá tuyệt vời!! Mau tới soán vị đi!! Oa ha ha ha ~! Từ sau khi trầm khôi phục trí nhớ vẫn cảm thấy cuộc sống như thiếu đi cái gì đó! Hiện tại rốt cục cũng sống lại rồi! Ta Lý Thủ Dự hoàn toàn sống lại rồi ~-!! Người cầm chiếu thư mau phát binh! Mau tạo phản! Mau soán vị đi! Oa ha ha ha ~!!”

“Ta hiện tại đập hấn một cái, có phải sẽ mang tội nặng nhất không?” Kiều Vô Kỳ nói.

“Ta đang suy nghĩ xem làm như thế nào để không mang tội hành thích vua mà vẫn khiến hấn câm miệng được.” Huyền Thượng Đức thở dài.

“Giết đi, dù sao cũng có Thái tử.” Vũ Thanh Túc nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Trước đừng động thủ, để nô tỳ kiểm kê di vật của hoàng thượng hảo rồi nói sau.” Kim Nhi vội vàng nói.

“Hấn còn chưa có chết mà... Không cần dùng hai chữ di vật được không...” Đậ Đậ sâu kín hít một hơi: “Ai, có thần tử, cung nữ, Hoàng Thượng như vậy, tông nguyên cư nhiên bất diệt, thật sự là kỳ tích a...”

Ta không thèm để ý đến những lời thì thầm của bọn họ, tiếp tục hưng phấn gào thét lớn, toàn bộ cung duy chỉ có tiếng hò hét của ta vang vọng trong không trung: soán vị đi

~ soán vị ba! hoàn

24. Quyển 2 - Chương 12: Phiên Ngoại: một Ngày Của Hoàng Đế

Giờ mẹo bốn khắc (giờ Mão khoảng từ 5 – 7h sáng), ta vẫn như cũ ngủ say trong giấc mộng đẹp, hoạt vật bên cạnh lại ở trên người ta xoa bóp xoa bóp, hôn đã rồi ôm, ta mở hai mắt, liền nhìn thấy khuôn mặt anh tuấn to lớn hướng ta ngọt ngào cười.

Ta ngóc dậy nhìn nhìn phía chân trời mới hừng sáng ngoài cửa sổ, trợn mắt trừng trừng: “Vũ ái khanh, gà còn chưa gáy mà! Giờ Thìn mới lâm triều! Người khiến quả nhân dậy sớm như thế lại không có chuyện gì để làm!!”

Ta tức giận nguyên nhân không phải là vì hấn đánh thức ta sớm như vậy, mà là bởi vì sau khi ta tỉnh lại thì cơn buồn ngủ cũng toàn bộ tiêu tan!

Trước khi Vũ Thanh Túc dọn tới Sùng Dương Điện ta còn có thể nằm nũng trên giường tới giờ Thìn nhị khắc (giờ Thìn khoảng từ 7 -9h sáng), thậm chí ngẫu nhiên có thể còn nằm đến giờ Thìn canh ba! Tuy rằng luôn bị tam đại hung cầm dùng mọi biện pháp túm ta từ trong ổ chăn ra, cho nên chưa bao giờ có ký lục quân vương bắt tảo triều, nhưng tốt xấu gì ta cũng còn nằm trên giường được a! Kết quả sau khi hấn dọn vào, dám làm lẫn lộn giờ giấc của ta tới giờ Mão bốn khắc liền ngoan ngoãn không còn bất kỳ cơn buồn ngủ nào nữa, thật sự ảo não a!

“Dậy sớm chút, là có thể như vậy, vừa có thể cọ cọ như vậy, vừa không sợ trễ giờ lâm triều a.”

Vũ Thanh Túc cười ngọt ngào mê người, sau đó liền bắt đầu đối như ta như vậy, như vậy -_-b

Hành vi phạm tội ‘ khi quân phạm thượng ’ cho đến khi tiếng nói như ngân linh của Kim nhi vang lên mới tuyên cáo chấm dứt. Vũ Thanh Túc thu lại dáng vẻ lưu manh, vẻ mặt thần nhiên đứng dậy xuống giường, tùy ý Kim nhi đem dụng cụ sơ tẩy cùng các tiểu cung nữ thay hấn cởi y phục.

Vũ Thanh Túc cũng đỉnh đạc, đương nhiên vươn hai tay ra. Ta chớp chớp mắt, nhìn một đám tiểu cung nữ vây quanh một người nam nhân khác dáng vẻ như đang giúp hoàng đế thay y phục, ánh mắt chăm chăm nhìn thẳng về phía long bào, định nhìn thử xem các nàng có đem long bào mà mặc luôn vào cho Vũ Thanh Túc hay không.

Cuối cùng Vũ Thanh Túc vẫn mặc triều phục của hấn, sau đó cười meo meo hôn lên má ta một cái: “Ta đến nội vụ triều phòng cùng quần thần thương nghị việc lâm triều trước, người dùng xong tảo thiện rồi hãy vào triều, đừng có vội vã quá, đến ngự thư phòng trước một chuyến, ta cùng vài vị đại thần có vài điều muốn thương nghị với người một chút.”

Ta thật có không lưu tâm nghe Vũ Thanh Túc phân phó, mà chỉ thất vọng thu hồi ánh mắt, bởi vì các nàng vẫn không có lấy long bào mặc lên người Vũ Thanh Túc, ai!

Sau đó Vũ Thanh Túc lập tức rời khỏi Sùng Dương Điện, từng đợt tiếng hô quỳ lạy hành lễ truyền đến, nhìn bóng dáng phía trước cửa sổ vĩ ngạn cao lớn của hấn, nhìn nhìn lại ta nửa thân trần ngồi trên long

sàng, trên người còn có vô số dấu vết từ hôm qua lưu lại, bỗng nhiên bị ai nổi dậy, cảm giác tuyệt vời của hoàng đế bị người soán vị còn chưa kịp thể nghiệm, nhưng cảm giác làm nam sủng lại đã nếm qua, ô ô ô

~Giờ mẹo ngũ khắc, tắm xong, bắt đầu dùng bữa.

Tảo thiện gồm có: ngũ lữ kê ti, áp điều lưu hải sâm, thiêu tỳ cô, huân khứu hoa tiểu đỗ, tạc hương quyển...

Được rồi được rồi, đây là thực đơn ngày hôm qua ta đưa cho ngự thiện phòng, hôm nay bưng lên lại là: bì đản sấu nhục chúc, sang sao bạch thái, lỗ chữ đậu hủ, huân can ti...

Trừ bỏ cái tên Vũ Thanh Túc chết tiệt kia, còn ai vào đây dám to gan lớn mật loạn sửa ngự điểm thực đơn của hoàng đế?!

“Hoàng Thượng, tảo thiện hôm nay người hài lòng chứ? Thanh đạm lợi khẩu, tiên hương vị mỹ, là Kim Nhi tỉ mỉ chọn lựa nga ~” Kim Nhi vẽ mặt mỉm cười đòi khen thưởng.

“...”

Quên đi, dù sao ta chính là người thiện lương bị kẻ khác khi thối!

Giờ mẹo thất khắc, dùng bữa xong, ăn mặc chỉnh tề, vào triều.

Giờ Thìn (9 – 11h), lâm triều bắt đầu, không ai vắng mặt.

Nhìn đầu người đồng loạt cúi xuống, ta lần thứ hai thở dài, vì sao quần thần chưa bao giờ vô cớ vắng mặt a? Ngay cả một lần để cho ta có cơ hội mượn đề tài để nói chuyện của mình cũng không có, tâm đề phòng quá mạnh chẳng?

Giờ Thìn một khắc, thiên hạ thái bình, vô họa vô tai, vô tham vô hối, vô tặc vô đạo đơn giản chỉ là hồi báo theo phép tắc, lâm triều xong.

Thành quả rời giường vào giờ mẹo tứ khắc của ta chỉ là một khắc đồng hồ ngồi nghe một mớ báo cáo tể ngục không có một chút kích thích, không hề khẩn trương?!

Ta linh cơ vừa động, thanh thanh cổ họng, cất cao giọng nói: “Trì nhật giang sơn lệ, xuân phong hoa thảo hương. Hiện giờ xuân lâm đại địa, sinh cơ bừng bừng, trăm muôn xuất cung chơi xuân mấy tháng, các vị ái khanh nghĩ như thế nào?”

Quần thần quả nhiên ồ lên một trận.

Mau mau mau, quần thần mau tiến lên khuyên can ta không nên, sau đó ta sẽ giả bộ tức giận đe dọa một phen, cuối cùng là bọn họ nhượng bộ, ta lại giả mù sa mưa trần an một phen, thở dài một hơi, cuối cùng buông tha cho chuyến xuất du (du lịch), miễn cho sử quan cả ngày không có gì để ghi lại!

Đủ loại quan lại châu đầu ghé tai nhỏ giọng nghị luận, sau đó đồng loạt nhìn về phía Vũ Thanh Túc cùng Huyền Thượng Đức.

Trong lòng ta khê động, mắt hiện sát khí: hai người này độc tài đại quyền, chuyên chính ngang ngược kiêu ngạo, không coi ai ra gì, sớm hay muộn cũng phải giết một người để răn trăm người!

Bỗng nhiên tầm mắt của Vũ Thanh Túc đánh lên ánh mắt giăng đầy sát khí của ta, ta ngẩn ra, hấn cười, ta lại ngẩn ra, hấn hướng ta chớp chớp mắt, hai mắt phóng xuân dào dạt, tim hồng bay đầy trời... Đây ngập giết chóc trong khoảnh khắc hóa thành khốc không ra nước mắt, vì sao ngay cả khi ta chỉ giả tưởng một chút ‘hiệp thiên tử lấy lệnh chư hầu’ cũng phải đến phá hư thiên tử tâm tình của ta a? Người không phải sẽ sắm vai một tên loạn thần tặc tử tâm hoài bất quỷ hung tợn nhìn ta sao?

Ta còn đang ảm đạm thần thương, quần thần chỉ cần nửa khắc ngẩn ngui đã đạt thành nhận thức chung, cùng lên tiếng tán dương ta cẩn trọng, vì nước vì dân vất vả thật lâu, hiện giờ tứ hải thái bình, đúng là thời gian để xuất du (đi du lịch) điều dưỡng, thuận tiện nhận lòng tri ân của bách tính, còn thương nghị sau khi ta đi thì việc triều chính sẽ tạm thời để thái tử chủ quản, xuất du thì cùng đi với Vũ thái sư, trong một lát đã thuận thực quyết định xong, căn bản không hỏi đến ý kiến của ta thì toàn thể ánh mắt sáng ngời đã chăm chú nhìn ta, cũng chẳng đợi ta hạ chỉ.

Trong lòng thầm nghĩ, tuy rằng ta vẫn luôn muốn giao quyền... Nhưng sao ta lại cảm thấy bọn họ còn vội vã hơn ta?

Giờ Thìn canh ba, chính thức hạ triều, thu hoạch ngoài ý muốn: một chuyến đến Dương Châu.

Không lòng dạ nào lấp đất thành đồi (nguyên văn bồi liểu liểu thành ẩm)...

Lắc đầu thở dài đi đến hướng ngự thư phòng, vì sao ta vẫn khát khao trong triều chia thành hai phái, ba phái thậm chí nhiều phe phái hơn cũng được, cứ thế mà dù chuyện lớn chuyện nhỏ đều không ngớt khắc khẩu, tranh đấu gay gắt, làm cho ta không thể tức khắc quyết định, mọi chuyện trong triều dù lớn hay nhỏ cho tới bây giờ chỉ cần ngăn ngủi trong chốc lát thì quần thần liền có thể thống nhất ý kiến? Ngay cả một chút manh mối của chính kiến bất hòa cũng không có! Đại thần tối cùng chung chí hướng của Tông nguyên từ khi kiến quốc tới nay toàn tập trung một thể hệ ta đây sao?

Giờ Thìn canh ba, ngự thư phòng.

Nói là có việc thương nghị, kỳ thật chính là bọn họ nói cho ta nghe, ta chỉ nhu thuận gật đầu là được, bởi vì nếu ta lắc đầu, bọn họ cũng sẽ đủ thứ đạo lý buộc ta gật đầu.

Ta lần thứ hai bắt đầu ngẫm lại xem hoàng đế ta đây rốt cuộc có bao nhiêu quyền lực.

Nghĩ a nghĩ a...

Nghĩ a nghĩ a...

Nghĩ a...

...

...

Giờ Tỵ tứ khắc, ta theo ngủ say trung tỉnh lại, trong ngự thư phòng đã muốn không ai, trên người khoác Vũ Thanh Túc áo khoác.

Vì thế một bên tưởng tượng Vũ Thanh Túc như thế nào làm trò cái khác đại thần mặt cõi quần áo ra phi đến trên người của ta, đi một bên Đông Cung tìm Đậu Đậu ngoạn.

Giờ Tỵ ngũ khắc (9h – 11h), Đậu Đậu không ở Thái tử điện, hình như Thái tử sáng sớm đã đến giáo trường tập võ.

Giờ Tỵ lục khắc, Đậu Đậu không có ở giáo trường, ai đó nói là sau khi Thái tử ở võ trường luyện tập quyền pháp một canh giờ, đã đến ngự thư phòng học.

Vì thế ta lại lộn trở lại ngự thư phòng, còn đang suy nghĩ tới lúc ta rời khỏi ngự thư phòng không gặp Đậu Đậu a! Tới ngự thư phòng, Đậu Đậu quả nhiên không có ở đây, hỏi tiểu thái giám mới biết được Thái tử quả thật đã tới, bắt quả đã cùng với Vũ thái sư đến Thanh Liên Đảo vẽ phong cảnh.

Giữa trưa, ra khỏi ngự thư phòng, đi thẳng đến ngự hoa viên Thanh Liên Đảo.

Tới Thanh Liên Đảo, không có Đậu Đậu cùng Vũ Thanh Túc, hỏi tiểu cung nữ, mới biết Thái tử cùng Vũ thái sư quả thật đã tới, bắt quả sau đó đột nhiên nổi lên nhả hứng nên đã đi ra hồ du thuyền rồi. Ta mệt tới đầu đầy mồ hôi, khê cần môi, đuổi tới!

Giữa trưa một khắc, ta tọa thuyền du hồ... Không không không, là tọa thuyền truy tung!

Thấy ta bộ dáng đờ đờ sát khí, chưởng thuyền nội thị thật cẩn thận, đại khái là tưởng rằng phi tử nào đó của ta ở du hồ yêu đương vụng trộm, bị hoàng đế tự mình bắt gian.

Giữa trưa canh ba, ta đi giáp vòng hết Ánh Nguyệt hồ rộng lớn, ngay cả một chỉ quỳ ảnh cũng không có!

Vì thế ta nổi giận đùng đùng lên bờ, vẫn là tiểu cung nữ kia nói, Thái tử cùng Vũ thái sư vừa mới lên bờ, thấy bộ dáng hình như là quay về thư phòng của Thái tử.

Giận mà chất vấn vì sao không nói với hai người bọn hắn, đường đường hoàng đế ta đây đang phải tự mình tìm bọn họ! Tiểu cung nữ ngăn người, lập tức quỳ xuống, nói là đã quên, thỉnh ta thứ tội.

Đã quên...

Lời nói thành thật như thế hại ta muốn phát giận cũng không còn khí lực.

Nửa chết nửa sống sai người nâng ta đến long liễn (xe vua), chậm rãi nâng ta đến thư phòng của thái tử. Một bên bán nằm bên trong long liễn, một mặt bị ai lại phát, ta rõ ràng có long liễn, tại sao lại phải tự mình chạy đến thượng khí bất tiếp hạ khí a?

Tới thư phòng Thái tử rồi, lại nghe thấy Thái tử chưa có trở về, lúc này mới nhớ tới hình như tiểu cung nữ kia nói là “Thấy bộ dáng hình là quay về thư phòng Thái tử ” ...

Lập tức long nhan phần nộ, định sẽ đem cung nữ đó biếm tới lãnh cung! Nhưng nhớ tới ta không biết nàng họ gì tên chi, thuộc cung nào điện nào, người nào quản hạt...

Vì thế chỉ phải ủ rũ từ bỏ, chờ khi ta nhớ tới có thể lệnh nội vụ tổng quản truy tra thân phận của nàng, đã là chuyện sau khi trời tối đen.

Đang ngồi ở trong thư phòng Thái tử sinh hờn dỗi, Kim Nhi chạy tới, kiêu tiếu như lan gọi ta hỏi cung dùng bữa, ta trừng mắt nhìn nàng nửa ngày cũng không rõ, vì sao ta tìm nhi tử của ta lại tìm tới trưa, còn nàng tìm ta thì lại nhanh như vậy!

Giữa trưa lục khắc, từ thư phòng khởi giá hồi cung, dùng bữa.

Nuốt hết quả táo vội vàng dùng xong ngọc thiện, mới vừa nhắc chân định tiếp tục đuổi theo Đậu Đậu đang ở nơi nào đó, bỗng nhiên đánh một cái ngáp, lúc này mới chú ý tới đã là giờ Mùi (13 – 15h), dụi dụi mắt, suy tư nửa ngày, vẫn là lên long sàng ngủ trưa trước rồi tính.

Giờ Mùi thất khắc, tự nhiên tỉnh lại, vừa định tiếp tục tìm Đậu Đậu, Thái hậu sai người đến thỉnh, đành phải đến Từ Trữ Cung trước.

Giờ Thân (15 – 17h), ta ở Từ Trữ Cung bồi Thái hậu chơi cờ, trong lúc nói chuyện phiếm mới biết hồi lúc giữa trưa Thái tử ở lại Từ Trữ Cung dùng ngọc thiện, mới vừa ly khĩa trước khi ta đến không bao lâu.

Nghe đến đó, ta cắn quân cờ trong tay.

Ta rốt cuộc có bao nhiêu Thái tử?! Sao lại giống như bọ chết nơi nơi lung tung chạy loạn?!

Giờ Thân một khắc, bởi vì ta hủy hoại một bộ cờ vây Thái hậu yêu thích nhất, tuy rằng chính xác mà nói là chỉ có một viên, nhưng vẫn bị phạt quỳ trước bài vị tổ tông hai canh giờ.

Giờ Tuất một khắc (19 – 21h), xoa xoa hai chân đã sớm mất đi tri giác, hai mắt cảm lệ ra khỏi Khung Vũ Điện, Thái hậu liền sai người đón sang dùng văn thiện.

Những tưởng nàng ngẫu nhiên nổi lên thiện tâm đau xót đứa con trai này, nhưng khi nhìn thấy một bàn đồ chạy trước mắt, ta gần như đã hoàn toàn thất vọng trước nhân tính tốt đẹp của nhân loại.

Rau xanh xào, đậu hủ nấu hành, cháo hoa, bánh mì...

Đây là những món mà đường đường một quốc gia chi mẫu ăn sao?!

Ta rưng rưng cắn một miếng bánh mì, cần kiệm tiết kiệm như vậy cho ai dùng a? Dân chúng cuộc sống giàu có, cơm no áo ấm, cả nước các nơi vô hoạn vô tai, quốc khố lương thảo từ sớm đã trữ đầy, cho dù ta tiếp tục xa xỉ lãng phí thêm mười năm rưỡi nữa thì quốc khố cũng không thể thiếu đi một phân a! Kết quả tiền đều bị cái tên đường huỳnh Bắc Trấn Vương — Lý Thủ Hiền hủ bại giữ, thật sự là hâm mộ đổ mắt ta.

Giờ Tuất canh ba, thực gian khổ mới đem toàn bộ văn thiện nuốt xuống dưới sự giám sát của mẫu hậu ‘ từ ái ’.

Giờ Tuất tứ khắc, từ Từ Trữ Cung ta đến thẳng thượng thiện giám, trong ánh mắt kinh ngạc trợn mắt há hốc mồm của trăm tên ngự trụ đoạt một con vịt nướng rồi quay về long liễn, há mồm cắn ăn.

Giờ Tuất lục khắc, Đậu Đậu vẫn chưa trở về cung Thái tử, trên đường đi gặp tuần tra Kiều Vô Kỳ, hàn huyền một hồi, chia cho hắn một cái chân vịt.

Giờ Tuất thất khắc, Đậu Đậu rớt cục đã trở lại, ta còn chưa kịp phát ra uy nghiêm giận dữ của phụ thân, hẳn liền vui vẻ líu ríu kể với ta cuộc sống một ngày khoái hoạt của hẳn, hồn nhiên không biết sau lưng có một phụ thân đáng thương dành cả ngày đuổi theo hẳn, sau đó ăn luôn cả cỗ cùng cánh vịt của ta.

Giờ Hợi một khắc (21 – 23h), ăn khuya xong, Đậu Đậu mệt mỗi một ngày phải đi ngủ, ta hai mắt đăm lẹ nhìn hẳn, nghĩ đến ta ban ngày vất vả, khó khăn lắm mới gặp được con ta, thế mà gặp nhau không đến canh ba lại phải sinh ly, thật sự là nhân sinh nhất đại thảm kịch a.

Đậu Đậu dưới ánh mắt tội nghiệp của ta bắt đắc dĩ phải đầu hàng, chấp thuận cho ta ngủ lại Thái tử điện, sau khi mỹ mãn chiu vào trong chăn, bỗng nhiên tỉnh ngộ: tại sao hoàng đế muốn ngủ lại Thái tử điện mà còn phải xin được sự chấp thuận của Thái tử??

Giờ Hợi nhị khắc, một bên nằm trong lòng Đậu Đậu cùng hẳn nói chuyện phiếm, một bên cảm khái con ta lớn lên thực nhanh, hiện giờ đã có thể ôm trọn cha hẳn vào lòng. Đậu Đậu nhu tình chân thành, mười ngón tay cùng ta đan lại với nhau, đưa tình ẩn tình... Tại sao lại cảm giác chút quái?!

Giờ Hợi canh ba, Vũ Thanh Túc rút kiếm xông vào Thái tử điện, đằng đằng sát khí ôm bổng ta lên khỏi giường Thái tử, Đậu Đậu cười đến kẻ trộm mắt thử mắt, vẻ mặt giảo hoạt.

Giờ Hợi tứ khắc, bị Vũ Thanh Túc khiêng về Sùng Dương Điện, một đường vô số cung nữ thái giám hướng hẳn hành lễ, không thèm để ý đến ta đang hò hét ‘ hộ giá ’.

Giờ Hợi ngũ khắc, Long sàng Sùng Dương Điện, một trận long trời lở đất, hết thấy đều không còn gì để nói...

Giờ Tí một khắc (23h – 1h), Vũ Thanh Túc nhu tình chân thành, mười ngón tay cùng đan lại với nhau, đưa tình ẩn tình... Ta phi

một cước đem hẳn đá xuống khỏi long sàng, chiếm lấy long bị (mền của vua).

Giờ Tí canh ba, mơ mơ màng màng cảm thấy bị người ôm chặt, bội cảm ấm áp, vì thế áp sát thêm một chút, mơ thấy bị bạch tuộc quấn lấy.

Giờ mẹo tứ khắc (5h – 7h), bị người đánh thức, nhìn thấy khuôn mặt cười sáng lạn của Vũ Thanh Túc, lại nhìn phía chân trời tờ mờ sáng, cơn giận bộc phát.

“Vũ ái khanh, gà vẫn chưa gáy mà! Giờ Thìn mới lâm triều! Người khiến quả nhân dậy sớm như vậy nhưng lại không có chuyện gì để làm!!”

Vì thế, một ngày mới của hoàng đế lại bắt đầu.

...

...

Ta cứ nhiên không đi tìm người soán vị?!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/soan-vi-di>